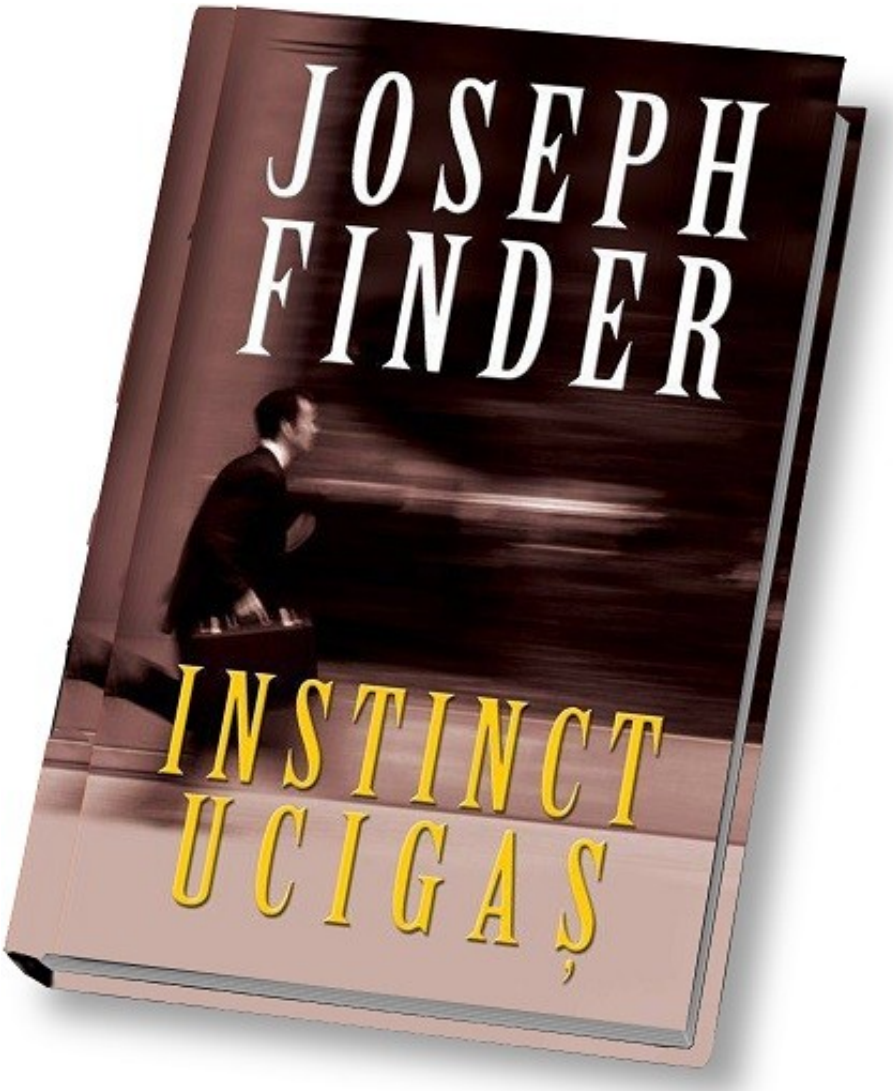
JOSEPH
FINDER
INSTINCT
UCIGAȘ

JOSEPH FINDER

INSTINCT UCIGAŞ

editura rao

Pentru Emma, pasionata mea de baseball

Când elevul este gata, maestrul apare.

Proverb budist

Prolog

Nu mai trăsesem cu o armă în viaţa mea.

De fapt, până în acea seară nici măcar nu atinsesem vreuna. Era un revolver Colt de calibrul 45 semiautomat, greoi şi mă simţeam ciudat cu el în mână. Avea un mâner dur. Nu-l puteam ţine drept. Oricum, eram destul de aproape de el încât să îi descarc un glonţ direct în piept. Dacă nu o făceam – dacă nu îl omoram în acel moment – cu siguranţă m-ar fi omorât el pe mine. Nu eram un rival demn de el şi amândoi ştiam acest lucru.

Era miezul nopţii şi la etajul douăzeci nu se mai afla nimeni altcineva în afară de noi, probabil nici în restul clădirii. Labirintul de birouri separate printr-un paravan era cufundat în întuneric. Probabil nu îi voi mai revedea niciodată pe toţi acei oameni care lucrau cu şi pentru mine.

Mâna îmi tremura, însă am apăsat pe trăgaci.

Doar cu câteva zile în urmă, oricine s-ar fi uitat la mine ar fi văzut un director de succes al unei corporaţii. Un tip cu o slujbă de top, căsătorit cu o femeie frumoasă. Un bărbat pentru care totul părea să meargă ca pe roate. Cel mai periculos lucru pe care îl făcusem vreodată fusese să merg la culcare fără să mă spăl pe dinţi.

Acum nici nu mai speram să apuc să mai văd zorii zilei de mâine.

Deci când am luat-o razna? Când a început totul? În clasa întâi, când l-am lovit pe puştiul Sean Herlihy cu un bulgăre de zăpadă? În clasa a patra, când am fost ales printre ultimii în echipa de kickball[1]?

Nici vorbă, pot să vă spun exact care a fost momentul.

Totul a debutat acum zece luni.

---

[1] Joc cu mingea, asemănător cu baseballul, apărut în S.U.A., în care mingea se loveşte cu piciorul în loc să fie lovită cu bâta. (n.tr.).

Partea întâi

1

OK, recunosc că sunt un idiot.

Am intrat cu automobilul Honda Acura într-un şanţ fiindcă încercasem să fac prea multe lucruri în acelaşi timp. Ascultam *The Bends* a lui Radiohead, cu volumul la maximum, în timp ce conduceam spre casă, cu o viteză mult prea mare, fiind în întârziere, ca de obicei. Ţineam volanul cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta îmi butonam Blackberry-ul, să îmi verific adresa de e-mail, sperând că am bătut palma cu vreun nou client important. Cele mai multe dintre e-mailuri erau de la plecarea vicepreşedintelui departamentului nostru, Crawford, care se mutase la Sony. Apoi mi-a sunat mobilul. Am aruncat Blackberry-ul pe scaunul maşinii şi am răspuns la celălalt telefon.

Ştiam după tonul de apel că era soţia mea, Kate, aşa că nu m-am obosit să dau mai încet muzica m-am gândit că mă suna doar să mă întrebe când ajung acasă de la lucru, să mă aştepte cu cina pregătită. Făcuse o obsesie pentru tofu[2] în ultimele luni – tofu, orez brun şi napi, chestii de genul acesta. Probabil că erau foarte benefice pentru sănătate, din moment ce aveau un gust atât de neplăcut. Dar niciodată nu i-aş fi spus asta.

Totuşi, nu de asta sunase. Mi-am dat seama imediat după vocea ei că plânsese şi ştiam şi de ce, înainte să îmi spună ea ceva.

— A sunat DiMarco, zise ea.

DiMarco era doctorul nostru de la Boston IVF[3] care încercase în ultimii doi ani sau mai bine să o trateze pe

[2] Aliment natural tradiţional în China, cu un aspect asemănător brânzei, având în compoziţie boabe de soia, apă şi produse de coagulare (n.tr.)

Kate pentru a rămâne însărcinată. Nu îmi făceam speranţe prea mari şi, în plus, nu cunoscusem pe nimeni care să fi conceput un copil într-o eprubetă, aşa că eram foarte sceptic faţă de întregul proces. Eram de părere că tehnologia avansată era pentru monitoare cu plasmă, nu pentru făcut copii. Chiar şi aşa, mă simţeam ca şi cum aş fi încasat un pumn în stomac.

Cel mai neplăcut lucru era efectul pe care vestea o va avea asupra lui Kate. Oricum, din cauza injecţiilor cu hormoni, nu era în apele ei zilele acestea. Asta o va face să îşi piardă minţile.

— Îmi pare foarte rău, i-am spus eu.

— Ştii, nu ne vor lăsa să încercăm la nesfârşit, îmi răspunse ea. Nu le pasă de nimic altceva decât de statisticile lor, iar noi nu dăm bine în ele.

— Katie, e doar a treia noastră încercare cu chestiile de *ta* IVF. Oricum, avem o şansă de aproximativ zece la sută la un ciclu, nu-i aşa? Vom continua să încercăm, iubito. Asta este tot.

— Ideea e ce vom face dacă nu funcţionează aşa? Vocea lui Kate, înecată de lacrimi, îmi frânse inima. Să mergem în California, să facem chestia aceea cu donatorul unui ou? Nu pot să fac asta. Să adoptăm? Jason, nu te mai aud aproape deloc.

Eu nu aveam nimic împotriva adopţiei. Sau poate că da. Dar nu sunt chiar picat de pe altă planetă, aşa că m-am concentrat să dau muzica mai încet. E un buton mic pe volan pe care nu am ştiut niciodată să îl folosesc, aşa că am început să apăs butoane la nimereală cu degetul mare, dar nu am reuşit decât să dau şi mai tare volumul până când Radiohead a început pur şi simplu să urle.

— Kate, am spus eu, dar în acel moment am realizat că pierdusem controlul maşinii şi că ieşisem de pe şosea. Am aruncat telefonul din mână şi am tras tare de volan cu

[3] Una dintre cele mai prestigioase clinici pentru tratarea infertilităţii din S.U.A. (n.tr.).

ambele mâini, dar prea târziu.

S-a auzit un zgomot puternic. Am învârtit volanul cât am putut şi am frânat brusc. Un scârţâit metalic mi-a făcut pielea de găină. Am fost aruncat înspre volan, zdruncinat din toate încheieturile, apoi am fost propulsat înapoi. Dintr-odată, maşina se răsturnă pe o parte. Motorul încă mergea, iar roţile se învârteau în gol.

Am ştiut imediat că nu fusesem rănit grav, dar probabil mă alesesem cu vreo două coaste rupte. Ciudat e faptul că imediat am început să mă gândesc la acele filme macabre alb-negru pentru şoferi, care rulau în anii 1950 şi 1960, cu nişte titluri lugubre precum *The Last Prom*[4] şi *Mechanized Death*[5]*,* de pe vremea când toţi poliţiştii erau tunşi periuţă şi purtau pălării cu boruri largi, ca ale poliţiştilor canadieni. Un tip de la frăţia colegiului la care am studiat avea o casetă video cu filmuleţele acestea educative. Te speriai de moarte când te uitai la aşa ceva. Nu îmi puteam imagina cum o persoană care învăţa să conducă şi se uita la *The Last Prom* mai avea curajul să se urce la volan.

Am întors cheia în contact, am oprit muzica şi am stat câteva secunde în linişte înainte să ridic mobilul şi să formez numărul celor de la Triple A[6]. Dar încă era cineva pe fir, şi am auzit-o dintr-odată pe Kate ţipând.

— Hei, am spus eu.

— Jason, eşti bine? Se panicase. Ce *s-a întâmplat?*

— Nu am nimic, iubito.

— Dumnezeule, Jason, ai avut *un accident?*

— Nu-ţi face griji, scumpo. Sunt întreg – sunt bine. Totul e în regulă. Nu-ţi face nicio grijă.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, un camion de

---

[4] *Ultimul Bal* (n.tr.)

[5] *Moarte mecanizată;* cele două erau filme de propagandă împotriva condusului cu viteză mare. (n.tr.)

[6] Asociaţia Americană de Automobilism (The American Automobile Association), care oferă anumite servicii membrilor săi, precum asistenţă de urgenţă în cazul unui accident. (n.tr.)

tractare a ajuns în locul unde eram, un camion roşu aprins, având pe una din părţile laterale inscripţia M.E. WALSH TOW. Şoferul veni înspre mine, cu o tablă metalică de scris în mână. Era un tip înalt, cu umeri laţi, cu un cioc neîngrijit, purta pe cap o bandană înnodată la spate şi avea părul brunet, cu smocuri cărunte, şi părea să-şi fi lăsat un fel de coadă la spate. Purta o geacă neagră de piele Harley-Davidson.

— Foarte nasoală treaba, spuse tipul.

— Mulţumesc că ai venit, i-am zis eu.

— Nicio problemă, îmi răspunse Harley. Lăsaţi-mă să ghicesc. Vorbeaţi la telefonul mobil.

Am clipit, apoi am ezitat o milisecundă înainte să îi răspund cu jumătate de glas:

— Mda.

— Drăciile alea sunt un pericol public.

— Da, clar, i-am spus eu. De parcă aş fi putut supravieţui fără telefoanele mobile. Dar el nu părea să fie genul care să se dea în vânt după celulare. Conducea un camion de tractare şi o motocicletă. Avea înăuntru o staţie CB[7], tutun de mestecat Red Man şi CD-uri cu formaţia de muzică rock Allman Brothers. Şi un sul de hârtie igienică în bord. Părea genul de om care îşi tunde peluza şi găseşte o maşină. Care crede că ultimele trei cuvinte ale imnului naţional sunt: „Domnilor, porniţi motoarele”.

— Sunteţi bine? mă întrebă el.

— Da, sunt în regulă.

Se apropie cu spatele camionului de maşina mea, lăsă în jos rampa şi prinse automobilul Acura cu cârligul. Dădu drumul scripetelui electric şi începu să îmi scoată maşina din şanţ. Din fericire, eram pe o porţiune de drum pe care se circula foarte puţin – întotdeauna o luam pe scurtătura asta când mergeam de la biroul din Framingham la Mass Pike – aşa că nu treceau prea multe maşini pe lângă noi.

[7] Sistem de comunicare prin radio pe distanţe scurte, care utilizează o frecvenţă liberă, fiind accesibil unui număr mare de persoane. (n.tr.)

Am observat că avea pe una dintre părţile laterale ale maşinii un abţibild cu fundă galbenă pe care scria *Support Our Troops*[8], iar pe parbriz, unul alb-negru cu POW/MIA[9]. Mi-am propus să nu cumva să critic războiul din Irak, dacă nu voiam ca individul să îmi strivească laringele cu mâinile goale.

— Urcaţi, spuse el.

Cabina camionului mirosea a stătut de fum de ţigară şi a benzină. Un alt abţibild cu Forţele Speciale era lipit pe bord. Începură să se nască în mine sentimente calde şi nesigure faţă de război.

— Aveţi un atelier mecanic unde mergeţi de obicei?

Abia îl auzeam din pricina zgomotului făcut de mecanismul hidraulic de tractare. Aveam un prieten care se pricepea foarte bine la treburile acestea, însă eu nu eram în stare să fac deosebirea între un carburator şi un ren karibu.

— Nu sunt implicat prea frecvent în accidente, am zis eu.

— Ei bine, nici nu păreţi genul care se bagă prea des sub capotă ca să schimbe uleiul, spuse Harley. Ştiu eu un atelier mecanic, continuă acesta. Nu departe de aici. Suntem gata de plecare.

Am parcurs în tăcere cea mai mare parte a drumului. Am făcut câteva încercări să leg o conversaţie cu Harley, însă era ca şi cum aş fi încercat să aprind un chibrit ud.

De obicei puteam vorbi cu oricine despre orice – chiar orice, sporturi, copii, câini, programe TV, nu conta. Eram manager de vânzări pentru una dintre cele mai mari

---

[8] *Fiţi alături de soldaţii noştri,* slogan folosit adesea în S.U.A. şi Canada, mai ales în timpul conflictelor armate (n.tr.)

[9] Abrevierea POW se referă la prizonieri de război (prisoners of war), iar MIA - la cei dispăruţi în acţiune (missing in action); POW/MIA este o imagine alb-negru care reprezintă un simbol al faptului că cetăţenilor americani le pasă atât de prizonierii de război, cât şi de cei dispăruţi în acţiune. (n.tr.)

companii de electronice din lume, la acelaşi nivel cu Sony şi Panasonic. Divizia pentru care lucrez face televizoarele şi monitoarele acelea mari şi frumoase LED sau cu plasmă la care visează atâţia oameni. Nişte produse foarte interesante. Constatasem că reprezentanţii de vânzări cu adevărat buni, cei care o au în sânge, pot începe o conversaţie cu oricine. Aşa sunt şi eu.

Dar tipul acesta nu voia deloc să vorbească, astfel încât am renunţat la idee în scurt timp. Nu mă simţeam chiar în largul meu stând acolo, pe locul din faţă al unui camion de tractare, având drept şofer un membru al *Hells Angel*[10], eu fiind într-un costum negru, scump, şi încercând să evit guma de mestecat, sau smoala, sau ce naiba mai era pe tapiţeria de vinilin. Mi-am pipăit cutia toracică, ca să mă asigur că nu se rupsese nimic. De fapt, nici măcar nu mă durea prea tare.

M-am trezit holbându-mă la colecţia de abţibilduri de pe bord – un autocolant cu Forţele Speciale, un altul cu steagul cu *These Colors Don't Run*[11] şi încă unul cu *Special Forces – I'm the Man Tour Mother Warned You About*[12]*.* După puţin timp, l-am întrebat:

— E al tău camionul acesta?

— Nu, proprietarul companiei de remorcări e amicul meu şi eu îl ajut câteodată.

Tipului începea să i se dezlege limba. Aşa că l-am întrebat:

— E în Forţele Speciale?

Urmă o lungă tăcere. Nu ştiam dacă era bine să întrebi pe cineva dacă e în Forţele Speciale sau ceva de genul acesta. Adică îmi poate răspunde, dar apoi trebuie să mă

---

[10] ***Înger al iadului,*** denumire dată membrilor unei găşti de motociclişti foarte cunoscute datorită delictelor pe care le comiteau; fiecare membru avea un Harley-Davidson. (n.tr.)

[11] *Culorile acestea nu dispar,* metaforă care reprezintă determinarea şi curajul cetăţenilor americani. (n.tr.)

[12] Forţele Speciale - Eu sunt bărbatul în legătură cu care mama ta te-a avertizat. (n.tr.)

ucidă?

Eram pe punctul de a repeta întrebarea când îmi răspunse:

— Amândoi am fost.

— Aha, am făcut eu, şi din nou se aşternu liniştea între noi. A dat drumul la radio. Era un meci de baseball. Red Sox jucau cu Seattle Mariners pe Fenway Park şi era un meci foarte strâns, se lupta pe viaţă şi pe moarte şi se înscrisese puţin. Îmi place la nebunie să ascult meciurile de baseball la radio. Am acasă un televizor cu plasmă uriaş, pe care l-am luat de unde lucrez cu reducerea pe care o am pentru prieteni şi familie, şi baseballul văzut în format high-definition e grozav. Dar nimic nu se compară cu un meci transmis la radio – pocnetul bâtei, foşnetul mulţimii agitate, chiar şi reclamele stupide la geamuri pentru maşini. E clasic. Comentatorii meciului se aud la fel ca atunci când eram copii şi eu şi răposatul meu tată. Vocile lor plate, nazale sunt ca o pereche veche de pantofi sport rupţi, dar confortabili şi familiari. Folosesc aceleaşi cuvinte care îmi sunt foarte cunoscute, precum „înaltă – în aer – înscrie", „jucătorii aleargă spre colţurile terenului" şi „ezită şi ratează". Îmi place felul în care se înflăcărează dintr-odată şi vorbesc din ce în ce mai tare, urlând chestii ca: „Nu aşa în spate! Nu aşa în spate!"

Unul dintre crainici făcea comentarii referitoare la aruncătorul celor de la Sox, spunând: „... dar chiar şi aflat într-o formă de zile mari, nu va atinge nici de departe viteza de o sută şaizeci şi doi de kilometri pe oră, record înregistrat de către...? Jerry, trebuie să ştii răspunsul la asta".

Iar tipul celălalt îi răspunse:

— Nolan Ryan.

— Nolan Ryan, repetă primul tip, foarte bine. Pe Anaheim Stadium, în 20 august, 1974.

Probabil citea toate astea de pe prompter, nişte date furnizate de vreunul dintre producători.

— Greşit, am spus eu.

Şoferul se întoarse spre mine.

— Ce?

Apoi am continuat:

— Aceşti tipi habar n-au despre ce vorbesc. Cea mai rapidă aruncare înregistrată a fost a lui Mark Wohlers.

— Foarte bine, spuse Harley dând din cap. Mark Wohlers. O sută şaizeci şi cinci.

— Corect, i-am răspuns surprins. O sută şaizeci şi cinci de kilometri pe oră, în 1995.

În timpul unuia dintre antrenamentele din primăvară al celor de la Atlanta Braves. Apoi zâmbi, afişă un soi de rânjet, care îi descoperi dinţii albi şi egali.

— Nu credeam că mai ştie cineva asta, spuse el.

— Bineînţeles, cel mai rapid aruncător din toate timpurile, care însă nu a jucat în liga întâi…

— Steve Dalkowski, spuse Harley. O sută şaptezeci şi şapte de kilometri pe oră.

— A mişcat din loc casca unuia dintre arbitri, i-am răspuns dând din cap. Deci şi tu ai fost un împătimit al baseball-ului când erai mic? Aveai o colecţie de mii de cartonaşe cu baseball?

Zâmbi din nou.

— Te-ai prins. Pachetele alea de gumă Topps, în care îţi rămâneau dinţii.

— Care întotdeauna mânjea unul dintre cartonaşele din pachet, nu-i aşa?

Râse înfundat.

— Te duceai cu tatăl tău adesea pe Fenway? îl întrebai eu.

— Nu am crescut în zona asta, răspunse el. Michigan. Iar tatăl meu nu stătea cu noi. În plus, nu ne permiteam să mergem la meciuri.

— Nici noi, de aceea ascultam o grămadă de meciuri la radio, i-am răspuns eu.

— La fel şi eu.

— Jucai baseball în curtea din spate? l-am întrebat. Spărgeai ferestre tot timpul?

— Nu aveam o curte în spatele casei.

— Nici eu. Mă jucam împreună cu prietenii mei într-un parc de pe strada noastră.

Încuviinţă din cap şi zâmbi.

Simţeam că îl cunoşteam pe tipul acesta. Amândoi proveneam probabil din acelaşi mediu – fără bani, fără o curte în spatele casei, tot tacâmul. Doar că eu urmasem o facultate şi eram îmbrăcat la costum, pe când el se înrolase în armată, la fel cum făcuseră mulţi dintre prietenii mei din liceu.

Mai ascultarăm meciul o scurtă bucată de timp. Cel care fusese desemnat să lovească din partea celor de la Seattle era pregătit. Îşi pivotă corpul şi lovi la prima aruncare. Se auzi pocnitura bâtei de baseball.

— Este o minge înaltă care va ajunge în partea stângă a terenului! urlă unul dintre comentatori. Fusese direcţionată exact spre mănuşa unuia dintre cei mai buni prinzători de la Red Sox, care era de altfel şi un jucător de câmp lipsit de îndemânare. Şi mai şi dispărea din partea stângă a terenului, chiar în mijlocul meciului, şi lăsa partea descoperită. Asta când nu greşea mingea.

— O va prinde, spuse comentatorul. Se îndreaptă direct spre mănuşa lui.

— O s-o scape, am zis eu.

Harley râse.

— Tu ai spus-o.

— Chiar acum, am continuat eu.

Harley râse chiar şi mai tare.

— E dureros, spuse el.

Se auzi un val de dezamăgire în tribune.

— Mingea a atins *dosul* mănuşii, zise comentatorul, în timp ce jucătorul încerca s-o prindă. A făcut o greşeală uriaşă pentru un jucător profesionist.

Am scos amândoi un sunet de nemulţumire în acelaşi timp.

Harley opri radioul.

— Nu mai suport, spuse el.

— Mulţumesc, i-am zis eu, în momentul în care ne-am oprit în parcarea atelierului auto.

Era un loc destul de murdar care arăta ca o fostă benzinărie. ATELIERUL MECANIC WILKIE scria pe firmă. Cel care era de serviciu se numea Abdul şi probabil că nu i-ar fi fost uşor să treacă de paza de la aeroport în perioada asta. Credeam că Harley va da jos din camion caroseria bietei mele maşini Acura, dar în loc să facă asta, a venit în sala de aşteptare urmărindu-l pe Abdul în timp ce acesta îmi lua datele de pe asigurare. Am observat şi aici pe perete un abţibild cu *Support Our Troops* şi un altul cu Forţele Speciale.

Harley întrebă:

— E acas' Jeremiah?

— O, da, răspunse Abdul. Sigur. E acasă cu copiii.

— Acesta e un prieten de-al meu. Ocupaţi-vă de el, băieţi.

M-am uitat în jurul meu şi mi-am dat seama că eu eram cel despre care vorbea şoferul camionului de tractări.

— Desigur, Kurt, spuse Abdul.

— Spune-i lui Jerry că am trecut pe aici, zise Harley.

Am citit un număr vechi din *Maxim* până când şoferul camionului de remorcat şi Abdul au mers la atelier. S-au întors după câteva minute.

— Abdul va folosi tehnologie de ultimă oră ca să îţi aranjeze maşina, spuse Harley. Fac treabă bună aici. Au un sistem computerizat de amestecare a vopselelor. Un atelier drăguţ şi curat. De ce nu terminaţi voi hârţogăria şi duc eu maşina în atelier?

— Mulţumesc, prietene, i-am zis eu.

— OK, Kurt, ne vedem, spuse Abdul.

Am ieşit şi eu după câteva minute şi l-am văzut pe Harley în camionul lui de tractat, cu motorul pornit, ascultând meciul.

— Hei, spuse el, unde locuieşti? Te duc eu.

— E destul de departe. Belmont.

— Ia-ţi lucrurile din maşină şi urcă.

— Nu te încurc?

— Sunt plătit pe oră, amice, nu pentru munca pe care o fac.

Mi-am luat CD-urile de pe podeaua maşinii, servieta şi mănuşa de baseball de pe bancheta din spate.

— Ai lucrat într-un atelier mecanic? l-am întrebat eu când m-am întors în camion.

Staţia de emisie-recepţie începu să bârâie şi el o opri.

— Am făcut de toate.

— Şi îţi place să faci remorcări?

Se întoarse spre mine şi îmi aruncă o privire care părea să mă întrebe dacă mi-am pierdut minţile.

— Lucrez orice găsesc.

— Nu le mai place oamenilor să angajeze soldaţi?

— Oamenii adoră să angajeze soldaţi, spuse el. Însă nu pe cei eliberaţi din serviciul militar în CD.

— Ce înseamnă ieşiţi în CD?

— Condiţii dezonorante. Trebuie să menţionezi asta oricând aplici pentru o slujbă, şi imediat ce observă, eşti poftit pe uşă afară.

— Oh, am spus eu. Îmi pare rău că am întrebat. Nu e treaba mea.

— Nu e mare lucru. Pur şi simplu mă enervează. Dacă eşti eliberat astfel, nu mai primeşti niciun beneficiu ca veteran sau la pensie. E o mare porcărie.

— Cum s-a întâmplat? Dacă nu te deranjează că întreb.

Urmă un alt moment de tăcere. Apăsă semnalizarea şi schimbă banda.

— Nu, nu mă deranjează.

Făcu din nou o pauză, şi nu eram sigur că îmi va răspunde.

— Comandantul detaşamentului A, cel în care mă aflam şi eu, de la Forţele Speciale, ne-a ordonat ca jumătate dintre noi să meargă într-o misiune practic sinucigaşă, o misiune de recunoaştere de căcat în Tikrit. I-am spus comandantului că erau nouăzeci şi nouă la sută şanse să

fim prinşi într-o ambuscadă, şi ghici ce? Aşa s-a şi întâmplat. Am fost atacaţi cu aruncătoare de grenade. Prietenul meu Jimmy Donadio a fost ucis atunci.

Tăcu din nou. Avea privirea fixată asupra drumului în timp ce conducea.

— Un tip de treabă, continuă el, aproape îşi terminase stagiul în armată, avea un bebeluş pe care nu îl văzuse niciodată. Pur şi simplu îl iubeam pe acest tip. Aşa că mi-am pierdut cumpătul. Am mers după comandant – şi i-am tras un cap în gură nenorocitului. I-am spart nasul.

— Uau! am spus eu. Iisuse, nu te condamn pentru asta. Deci ai ajuns la Curtea Marţială sau ceva de genul acesta?

Ridică din umeri.

— Am avut noroc că nu m-au trimis la Leavenworth[13]. Dar nimeni de la comandament nu a vrut să se facă prea mare caz de ceea ce s-a întâmplat în acea noapte, şi sunt cât se poate de sigur că cei de la DIC[14] nu voiau să se facă prea multă vâlvă în jurul cazului. Nu dădea bine pentru moralul armatei. Şi, mai important, era reclamă proastă. Aşa că înţelegerea a fost să fiu eliberat din armată, în condiţii dezonorante, cât mai repede.

— Uau! am spus eu din nou. Nu eram sigur că ştiu ce este DIC, dar nici nu aveam de gând să întreb.

— Deci eşti avocat sau ceva asemănător?

— Mă ocup de vânzări.

— Unde?

— Entronics. În Framingham.

— Mişto. Poţi să îmi obţii un preţ bun pentru un televizor cu plasmă?

Am ezitat o clipă.

— Nu mă ocup de vânzări directe, dar s-ar putea să rezolv ceva.

Zâmbi.

---

[13] Cea mai mare închisoare federală de maximă securitate din SUA, din 1903 până în 2005 (n.tr.)

[14] Departamentul pentru Investigaţii Criminale în cadrul Forţelor Armate ale SUA (n.tr.)

— Glumesc. Nu mi-aş permite unul oricum, chiar şi cu reducere. Deci ţi-am observat mănuşa pe care o ai acolo. E super. Mănuşă de Aur Rawlings Inima Ascunsă. La fel ca acelea folosite de profesionişti. Pare nou-nouţă, proaspăt scoasă din cutie. O ai de puţin timp?

— A, de aproape doi ani, i-am răspuns eu. Cadou de la soţia mea.

— Am înţeles. Joci?

— Nu prea des. Mai mult în echipa companiei mele. Softball[15], nu baseball, dar soţia mea nu ştie diferenţa dintre ele. Echipa noastră e de toată jena. Am pierdut pe linie, încât semănăm cu cei de la Baltimore Orioles în acel jalnic sezon din 1988. Tu joci?

El ridică din umeri.

— Jucam.

Urmă o altă perioadă lungă de tăcere.

— La şcoală sau ceva de genu'? am întrebat eu.

— Am fost selectat de către cei de la Detroit Tigers, dar nu am semnat niciodată contractul.

— Serios?

— Viteza mea de aruncare a fost cronometrată la o sută cincizeci şi unu, o sută cincizeci şi doi de kilometri pe oră.

— Iisuse, nu se poate!

M-am întors să îl privesc.

— Dar nu era ceea ce îmi doream în acel moment. M-am înrolat în armată, în loc să joc baseball. Apropo, eu sunt Kurt.

Îşi luă mâna dreaptă de pe volan şi o strânse ferm pe-a mea.

— Kurt Semko.

— Jason Steadman.

Urmă din nou un moment prelungit de tăcere, iar apoi mi-a venit o idee.

— Ne-ar fi de folos un aruncător, am spus eu.

---

[15] Sport înrudit cu baseball-ul, existând câteva diferenţe semnificative între acestea, ca de exemplu faptul că mingea este mai mare decât cea de baseball, terenul e mai mic etc. (n.tr.)

— Cui?

— Echipei companiei mele. Avem un meci mâine-seară şi chiar ne-ar ajuta să avem un aruncător mai bun. Nu ai vrea să joci în echipa noastră mâine?

Urmă o altă pauză lungă. Apoi întrebă:

— Nu ar trebui să lucrez pentru companie ca să pot juca?

— Tipii cu care jucăm nu au nici cea mai mică idee cine lucrează pentru noi şi cine nu.

Kurt tăcu din nou.

După un minut, l-am întrebat:

— Deci, ce zici?

Ridică din umeri.

— Nu ştiu ce să spun.

Se uita fix la şosea, şi un zâmbet vag îi apăruse pe buze. Acel moment mi se părea o idee foarte nostimă.

2

Îmi iubesc soţia.

Câteodată nu îmi vine să cred că o femeie atât de inteligentă şi sofisticată, ca să nu mai spun incredibil de frumoasă, s-a uitat la unul ca mine. Îi place să spună în glumă că faptul că suntem împreună e cea mai bună afacere care mi-a ieşit vreodată. Nu pot să o contrazic. Am reuşit să închei afacerea, la urma urmei.

Când am intrat în casă, Kate stătea pe canapea şi se uita la televizor. Ţinea în poală un castron plin cu popcorn, iar pe măsuţa de cafea din faţa ei era un pahar cu vin alb. Purta nişte pantaloni scurţi vechi, pe care îi avea de pe vremea când era în liceu şi care îi scoteau în evidenţă picioarele lungi, tonifiate. Cum m-a văzut intrând pe uşă, s-a ridicat de pe canapea şi s-a repezit spre mine să mă îmbrăţişeze.

— Dumnezeule, zise ea, am fost atât de îngrijorată!

— Sunt bine, ţi-am spus. Singurul lucru care mi-a fost rănit e orgoliul. Deşi şoferul camionului de tractat probabil o fi crezut că sunt un idiot.

— Eşti sigur că eşti absolut în regulă, Jase? Aveai pusă centura de siguranţă, da? Făcu un pas în spate să mă studieze. Avea ochii căprui-verzui, un păr negru, bogat, şi nişte pometi bine definiţi. Părea a fi o sosie brunetă a lui Katherine Hepburn, de pe vremea când aceasta era tânără. Culmea era că ea nu era mulţumită de felul în care arăta, avea impresia că trăsăturile feţei îi erau prea ascuţite şi exagerate. Totuşi, în seara aceea, ochii îi erau injectaţi şi umflaţi. Se vedea că plânsese mult.

— Pur şi simplu maşina a deraiat de pe şosea, i-am spus. Eu sunt bine, dar maşina e făcută praf.

— Maşina, rosti ea cu un gest dispreţuitor, de parcă Acura TL a mea era un sul de hârtie igienică. Cred că moştenise aceste gesturi aristocratice de la părinţii ei.

Vedeţi dumneavoastră, Kate provine dintr-o familie de bogătaşi. Adică în trecut aveau o grămadă de bani, însă aceştia nu au ajuns până la generaţia ei. Averea familiei Spencer a scăzut considerabil în 1929, când străbunicul ei a făcut nişte investiţii cât se poate de proaste în timpul crizei financiare, şi a fost tocată complet de către tatăl ei care era alcoolic şi nu se pricepea decât să cheltuie bani, nu şi să îi administreze.

Kate a avut parte de o educaţie costisitoare, de o voce cultivată, de o mulţime de prieteni din familii bogate, care acum o compătimeau, şi o casă plină de antichităţi. Pe multe dintre acestea le îngrămădise în trei camere din casa noastră în stil colonial, întinsă pe o mie de metri pătraţi din Belmont.

— Cum ai reuşit să ajungi acasă? mă întrebă ea.

— Cu şoferul unui camion de tractat. Un tip interesant – a făcut parte din Forţele Speciale.

— Hmm, făcu ea, pe un ton pe care i-l ştiam foarte bine, încercând să pară interesată, deşi nu era.

— Asta e cina noastră? am întrebat eu, arătând spre castronul cu popcorn de pe măsuţa de cafea.

— Dragule, îmi pare rău. Pur şi simplu nu am avut dispoziţia necesară să gătesc în seara asta. Vrei să îţi pregătesc ceva?

Vedeam deja în faţa ochilor bucata de tofu din frigider şi aproape m-a trecut un fior.

— Nu-ţi face griji. Iau eu ceva de prin frigider. Vino aici.

Am îmbrăţişat-o din nou. Am înfruntat durerea fără să crâcnesc de data asta.

— Dă-o-ncolo de maşină. Sunt îngrijorată pentru tine.

Dintr-odată începu să plângă în braţele mele. Am simţit cum se strânge tot mai tare la pieptul meu. Pieptul începu să îi tresalte şi lacrimile ei fierbinţi îmi udară cămaşa. Am strâns-o la piept cu şi mai multă forţă.

— Chiar am crezut... că de data asta va funcţiona, spuse ea.

— Poate data viitoare. Trebuie doar să avem răbdare,

da?

— Tu chiar nu îţi faci griji pentru absolut *nimic?*

— Doar pentru lucruri în privinţa cărora pot face ceva, i-am răspuns.

După puţin timp, ne-am aşezat împreună pe canapea, care nu era deloc confortabilă, însă era o piesă de mobilier englezesc de colecţie, fără îndoială valoroasă, şi ne-am uitat pe Discovery la un documentar despre bonobo, o specie de maimuţe care aparent sunt mai inteligente şi mai evoluate decât noi. Se pare că societatea maimuţelor bonobo e dominată de femele. Se prezentau imagini cu o femelă bonobo care încerca să seducă un mascul, desfăcându-şi picioarele şi punându-şi fundul pe faţa masculului. Naratorul documentarului numea asta „prezentare”. M-am abţinut de la un comentariu legat de relaţiile noastre conjugale, care deveniseră aproape inexistente. Nu ştiu dacă era din cauza tratamentelor pentru infertilitate, dar viaţa noastră sexuală devenise, în ultima vreme, un fel de agonie. Nici nu-mi aduceam aminte ultima dată când Kate „prezentase”.

Am luat un pumn de popcorn. Nu erau făcuţi la microunde, şi erau uşor presăraţi cu *Nu Pot Să Cred Că Nu E Unt*[16]*.* Aveau gust de polistiren. Nu puteam să îi scuip fără să par bădăran, aşa că i-am mestecat şi înghiţit.

Femela bonobo nu părea să aibă prea mult succes, însă încerca în continuare. Îşi întinse un braţ şi îi făcu semn masculului cu degetele ca într-un film mut în care juca o vampă. Dar tipul era un cretin. Aşa că se duse la el şi îl apucă de boaşe cu putere.

— Au, am spus eu. Nu cred că a citit *Nu E Chiar Atât de Atras de Tine*[17]*.*

Kate dădu din cap şi se strădui să nu zâmbească.

---

[16] Înlocuitor pentru unt, produs de către Becel, introdus în SUA în 1986 (n.tr.)

[17] Carte din categoria aşa-numită *self help,* de autoajutorare, scrisă de către Greg Behrendt şi Liz Tuccillo, foarte bine vândută în SUA (n.tr.)

M-am ridicat, am mers la baie şi am înghiţit vreo două Advil. Apoi m-am dus la bucătărie şi mi-am pus un bol mare de îngheţată *Brigham's Oreo.* Nu m-am deranjat să o întreb şi pe Kate dacă vrea, din simplul motiv că ea nu mânca îngheţată niciodată. Nu mânca niciodată ceva care îngrăşa.

M-am aşezat înapoi şi am implântat lingura în îngheţată în timp ce naratorul spunea: „Femelele se sărută şi se îmbrăţişează, şi îşi freacă organele genitale împreună cu prietenii lor speciali".

— Şi totuşi, ce fac în tot acest timp masculii bonobo? am întrebat eu. Stau pe canapea cu telecomanda în mână?

Se uită la mine cum mă înfruptam din îngheţată.

— Ce e aceea, iubitule?

— Asta? am spus eu. Înlocuitor de îngheţată din tofu, fără grăsimi.

— Dragule, ştii, poate ar fi bine să renunţi la îngheţată seara.

— Nu mi-e poftă de ea la micul dejun.

— Ştii ce vreau să spun, insistă Kate, atingându-şi abdomenul perfect plat.

Eu, pe de altă parte, la treizeci de ani, începusem deja să fac burtică. Kate putea să mănânce orice şi nu se îngrăşa. Avea un metabolism incredibil. Celelalte femei o urau pentru asta. Mă cam enerva şi pe mine, drept să spun. Dacă aş fi avut metabolismul ei, nu aş fi mâncat bulgur[18] şi tempeh[19].

— Putem să ne uităm la altceva? am întrebat-o eu. Mă înfierbântă prea tare chestia asta.

— Jason, eşti dezgustător.

Luă telecomanda şi începu să schimbe mai multe canale până se opri la un show care îmi părea cunoscut. Am recunoscut actorii care-i jucau pe cei doi liceeni frumoşi, frate şi soră, şi pe tatăl lor avocat specializat în divorţuri,

[18] Mâncare făcută din grâu fiert (n.tr.)

[19] Mâncare tradiţională din Indonezia, făcută din boabe de soia (n.tr.)

divorţat la rândul său. Era serialul acela Fox, *S.B.* Cu liceeni frumoşi şi bogaţi şi familiile lor destrămate din Santa Barbara – baluri, accidente de maşină, divorţuri, droguri, mame înşelate. Devenise cel mai tare show TV al sezonului. Şi era creat de către cumnatul meu, Craig Glazer, producătorul TV în vogă, care era însurat cu sora mai mare a lui Kate, Susie. Eu şi cu Craig ne prefăceam că ne înţelegem bine.

— Cum poţi să te uiţi la prostia asta? am întrebat-o eu, smulgându-i telecomanda din mână şi schimbând canalul pe un documentar în vechiul stil al celor de la National Geographic, despre un trib primitiv amazonian numit Yanomamo.

— Ai face bine să renunţi la atitudinea asta ostilă până săptămâna viitoare, când vin în vizită Craig şi Susie.

— Dacă îmi iei şi ostilitatea, ce îmi mai rămâne? Oricum, ei nu ştiu care e părerea mea despre el.

— O, Susie o cunoaşte.

— Probabil şi ea are aceeaşi părere despre el.

Kate ridică o sprânceană în mod provocator, dar nu spuse nimic.

Ne-am mai uitat puţin la documentar, fără prea mult interes. Naratorul declara, cu un accent britanic afectat, că Yanomami erau societatea cea mai violentă şi agresivă din lume. Erau cunoscuţi drept Fiarele. Întotdeauna porneau războaie împotriva altor triburi, de obicei din cauza femeilor, al căror număr era foarte redus.

— Fac pariu că îţi place asta, nu-i aşa? am spus eu. Să se bată pentru femei?

Ea scutură din cap în semn de dezaprobare.

— I-am studiat la unul dintre cursurile mele despre feminism. Bărbaţii îşi şi bat soţiile. Acestea sunt de părere că soţii lor le iubesc cu atât mai mult, cu cât au mai multe cicatrice de macetă.

Exista întotdeauna o carte despre feminism pe noptiera lui Kate. Cea pe care o citea acum se numea ceva de genul

Acest sex, care nu este unicul[20]*.* Nu înţelegeam titlul, dar din fericire nu urma să îmi dea nimeni un test din aşa ceva.

În ultimii ani, Kate devenise interesată de nişte culturi obscure din Africa şi America de Sud, cred că din cauza slujbei pe care o avea. Lucra la Meyer Foundation for Folk and Outsider Art din Boston. Le dădeau bani oamenilor străzii şi celor săraci care făceau picturi şi sculpturi pe care ar fi putut să le realizeze şi nepotul meu de opt ani. În schimb nu le dădeau prea mulţi bani angajaţilor. Kate primea de la fundaţie opt mii de dolari pe an şi avea impresia că, pentru privilegiul de a lucra acolo, ea ar trebui să îi plătească. Cred că soţia mea cheltuia pe benzină şi parcare mai mult decât câştiga.

Ne-am uitat în continuare la show. Kate mânca popcorn, iar eu mâncam îngheţată Oreo. Naratorul spunea că băieţii Yanomami îşi dovedeau bărbăţia „însângerându-şi suliţa”, adică omorând pe cineva. Foloseau topoare, suliţe, arcuri şi săgeţi. Şi arme făcute din lemn cu care suflau săgeţi otrăvitoare.

— Foarte tare, am spus eu.

Membrii tribului Yanomami îşi incinerau morţii, amestecau cenuşa în supă de pătlagină şi apoi o beau.

Poate nu era totuşi atât de mişto.

Când s-a terminat documentarul, am pus-o la curent cu ultimele noutăţi, anume faptul că vicepreşedintele departamentului, Crawford, tocmai a părăsit compania, ca să plece la Sony, şi, pe deasupra, a luat cu el şi şase dintre cei mai buni angajaţi. Ceea ce lăsase o mare gaură în departamentul meu.

— E foarte nasol, am zis eu. E o mare harababură acum.

— Tu ai idee ce vorbeşti? spuse Kate, devenind brusc interesată. E minunat.

— Nu înţelegi. Entronics tocmai a anunţat că preia afacerea din SUA a unei companii olandeze numite

[20] Colecţie de eseuri feministe scrisă de Luce Irigaray, publicată în 1977 (n.tr.)

Meister.

— *Am auzit* de Meister, spuse ea, părând uşor enervată. Şi?

Royal Meister Electronics N.V este un conglomerat imens de afaceri cu electronice, unul dintre principalii noştri rivali. Aveau o filială în Dallas care comercializa aceleaşi produse pe care le vindeam şi noi – LED-urile, ecranele cu plasmă, proiectoarele şi toate tipurile de aparatură.

— Deci Crawford s-a cărat de la Dodge. Probabil că ştie el ceva.

Kate se ridică în capul oaselor şi îşi trase genunchii spre piept.

— Ascultă-mă, Jase, nu îţi dai scama înseamnă asta? E *şansa* ta.

— Şansa mea?

— Stai blocat de ani de zile în postul ăsta de manager de vânzări la nivel regional. Parcă ai fi îngheţat în chihlimbar.

Mă întrebam dacă încerca să treacă peste vestea proastă legată de sarcină băgându-şi nasul în cariera mea.

— Nu e nicio poziţie liberă.

— Fii *serios,* Jase, gândeşte-te doar un pic. Acum că a plecat Crawford împreună cu şase dintre oamenii lui cei mai buni, departamentul de vânzări nu are altă soluţie decât să umple golurile cu oameni din interiorul companiei, nu-i aşa? Asta e şansa ta să ajungi într-o poziţie de conducere. Să îţi începi cu adevărat ascensiunea profesională.

— Mai degrabă ar însemna să profit de circumstanţe. Katie, îmi place ceea ce fac. Nu vreau să fiu vicepreşedinte.

— Dar salariul tău practic s-a plafonat acum, nu-i aşa? Niciodată nu vei câştiga cu mult mai mult decât în acest moment.

— Ce vrei să spui? Mă descurc destul de bine. Îţi aduci aminte ce mult am câştigat acum trei ani?

Încuviinţă din cap, cu privirea fixată asupra mea,

cântărind dacă e cazul să spună mai multe. Apoi zise:

— Iubitule, acum trei ani a fost o situaţie excepţională. Apăruseră ecranele cu plasmă şi Entronics monopolizase piaţa, nu-i aşa? Asta nu se va mai repeta vreodată.

— Kate, uite cum stă treaba. Există această maşină corporatistă de sortat ouă pentru tipii de vârsta mea, OK? Pune ouăle în cofraje după dimensiuni: Mare, Foarte Mare şi Gigant, da?

— Şi tu unde intri?

— Nu intru la Gigant. Sunt doar un agent de vânzări. Sunt ceea ce sunt.

— Dar dacă ajungi într-o poziţie de conducere, iubitule, abia atunci începi cu adevărat să faci bani.

Cu vreo doi ani în urmă, Kate îmi tot vorbise despre cum ar trebui să mă concentrez să avansez în interiorul corporaţiei, dar credeam că renunţase la idee.

— Tipii aceia care au funcţii de conducere stau toată ziua închişi în birou, îi spusesem. Nu se mişcă de pe scaune. Sunt mereu palizi, pentru că îşi petrec mai tot timpul în şedinţe. Prea mult pupat în fund, prea multă politică. Nu e de mine. De ce vorbim totuşi despre asta?

— Ascultă-mă. Devii manager regional, apoi vicepreşedinte adjunct, mai apoi vicepreşedinte şi manager general, iar nu peste mult timp poţi ajunge *să conduci* compania. În câţiva ani, poţi să ajungi să câştigi *o avere.*

Am tras adânc aer în piept, având intenţia să o contrazic, dar nu avea rost. Când se ambala aşa, devenea ca un terrier care nu voia să renunţe la osul său.

Adevărul era că eu şi Kate aveam păreri foarte diferite în legătură cu ceea ce înseamnă „o avere”. Tatăl meu lucrase la o uzină metalurgică din Worcester care producea conducte şi ţevi pentru aparatele de aer condiţionat şi sistemele de ventilaţie. Cea mai înaltă poziţie la care ajunsese fusese cea de maistru, fiind şi un membru foarte activ al sindicatului din care făcea parte. Nu a fost un tip foarte ambiţios – cred că a acceptat prima

slujbă care i s-a oferit, a devenit bun în ceea ce făcea şi cu slujba asta a şi rămas până la sfârşit. Dar a muncit foarte mult, făcea schimburi şi ore suplimentare de câte ori era posibil. Seara ajungea acasă complet epuizat, incapabil să facă ceva mai mult decât să stea în faţa televizorului ca un zombi şi să bea Budweiser. Îi lipseau buricele de la două dintre degetele de la mâna dreaptă, ceea ce îmi amintea întotdeauna ce slujbă periculoasă avea. Când îmi spusese că voia să merg la facultate, să nu fiu nevoit să fac ceea ce făcea el, vorbise cât se putea de serios.

Locuisem în Worcester, pe Providence Street, la unul dintre cele trei etaje ale unei clădiri care avea pereţii placaţi cu azbest şi un gard de sârmă în jurul curţii betonate. Plecând de acolo şi ajungând să am propria mea casă în stil colonial în Belmont, ei bine, mă descurcasem destul de bine, mă gândeam eu.

În timp ce casa în care crescuse Kate, în Wellesley, era mai mare decât o întreagă clădire cu dormitoare pentru studenţi de la Harvard. O dată trecusem cu maşina pe lângă casa ei. Era o vilă uriaşă din cărămidă, cu un gard înalt de fier forjat şi cu un teren cât vedeai cu ochii în jurul ei. Chiar şi după ce alcoolicul de taică-su pierduse tot ce mai rămăsese din averea familiei în urma unor investiţii complet neinspirate, pentru care a trebuit să îşi vândă casa de vacanţă din Osterville, pe cea din Cape Cod, iar în cele din urmă şi pe cea din Wellesley, locul în care s-au mutat tot era de vreo două ori mai mare decât casa în care locuim noi acum.

Făcu o pauză, apoi se bosumflă şi-mi zise:

— Jason, nu vrei să ajungi precum Cal Taylor, nu-i aşa?

— Asta e o lovitură sub centură.

Cal Taylor avea în jur de şaizeci de ani şi toată viaţa a fost agent de vânzări pentru Entronics, de pe vremea când vindeau aparate de radio cu tranzistori şi televizoare color la mâna a doua şi încercau să concureze cu Emerson şi Kenwood. Era un fel de baubau. Mă înfioram de fiecare dată când îl vedeam, fiindcă reprezenta ceea ce ştiam în

sinea mea că eram în pericol să devin şi eu. Cu părul cărunt şi mustaţa îngălbenită de nicotină, cu respiraţia care îi duhnea a Jack Daniel's, cu horcăiturile provocate de fumat şi repertoriul nesfârşit de glume răsuflate, el era pur şi simplu coşmarul meu. Ajunsese într-un punct mort, era un lingău care reuşise cumva să reziste în companie datorită câtorva relaţii pe care reuşise să şi le facă de-a lungul anilor, cel puţin pe acelea pe care nu le neglijase. Divorţase, locuia singur, lua cina în faţa televizorului şi îşi petrecea aproape fiecare noapte într-un bar din cartierul unde locuia.

Apoi faţa lui Kate păru să se însenineze şi îşi atinse uşor capul.

— Iubitule, spuse ea cu blândeţe, aproape mieros, uită-te şi tu la casa asta.

— Ce-i cu ea?

— Nu putem să creştem copii într-un loc ca acesta, spuse ea. Îşi ţinu respiraţia pentru o clipă. Dintr-odată, păru să se întristeze. Nu avem nicio cameră de joacă. Iar curtea e foarte mică.

— Urăsc să tund gazonul. Oricum, nu am avut o curte când eram copil.

Kate făcu o pauză şi se uită în altă parte. Mă întrebam la ce se gândeşte. Dacă se aştepta să aibă o casă la fel ca aceea în care copilărise, cu siguranţă nu se căsătorise cu persoana potrivită.

— Hai, Jason, unde s-a dus toată ambiţia ta? Când te-am cunoscut, erai pus pe fapte mari. Îţi aduci aminte?

— Asta a fost numai ca să te fac să te căsătoreşti cu mine.

— Ştiu că glumeşti. Ai ambiţie în tine, *ştii* că aşa e. Pur şi simplu ai devenit... avea de gând să spună „gras şi fericit", fac pariu, dar în loc de asta a spus „prea comod". Asta e şansa ta. Acum e momentul să iei taurul de coarne.

Mă tot gândeam la documentarul acela cu Fiarele. Când s-a căsătorit cu mine, Kate probabil crezuse că sunt un războinic Yanomami pe care îl va putea transforma într-o

căpetenie, însă i-am spus:

— Voi vorbi cu Gordy.

Kent Gordon era vicepreşedintele care conducea întregul departament de vânzări.

— Bine, spuse ea. Zi-i că ceri să fii intervievat pentru promovare.

— „Să cer” nu e chiar stilul meu.

— Ei bine, surprinde-l. Fii puţin agresiv. Îi va plăcea la nebunie. Ucizi sau eşti ucis. Trebuie să îi arăţi că eşti un asasin.

— Da, sigur, i-am spus eu. Crezi că îmi pot lua una dintre acele arme de suflat ale războinicilor Yanomami de pe ebay?

3

— Am dat de dracu’, spuse Ricky Festino. Chiar am dat de dracu’.

Ricky Festino era un membru a ceea ce noi numeam Gaşca Fraţilor, un coleg de-al nostru, agent de vânzări la Departamentul de sisteme vizuale al Entronics SUA. Agenţii de vânzări se presupune că sunt deschişi şi amabili, prietenoşi, entuziaşti, dar nu şi Festino. Nu se integra deloc în peisaj. Era morocănos, cinic, de o ironie muşcătoare. Singurul lucru care părea să îi facă plăcere era semnarea unui contract – renunţase la facultatea de Drept de la Boston College după primul an, iar cursul de contracte fusese singurul care îi plăcuse acolo. Asta ar trebui să spună câte ceva despre el.

Din câte reuşisem să îmi dau seama, îşi ura slujba şi nu îi agrea prea mult nici pe nevastă-sa şi nici pe cei doi copii mici ai lor. Îl ducea în fiecare dimineaţă pe fiul lui cel mic cu maşina la o şcoală privată şi antrena echipa de baseball a fiului său cel mare, ceea ce teoretic l-ar fi făcut un tată bun, dacă nu s-ar fi plâns tot timpul că făcea lucrurile acestea.

Nu-mi puteam da seama nici de ce mă plăcea aşa de mult. Pentru Ricky Festino, eram enervant de optimist. Ar fi trebuit să mă dispreţuiască profund. În loc de asta, mă trata ca pe un fel de animal de companie, singura fiinţă care îl înţelegea cu adevărat, un golden retriever lipsit de orice griji, căruia i se putea plânge ori de câte ori îl scotea la plimbare. Câteodată îmi spunea Tigrilă, făcând referire la prietenul lui Winnie Ursuleţul, cel plin de energie, dar practic retardat. Dacă eu eram Tigrilă, el era Aiurel[21].

— Şi de ce zici că am dat de dracu’? l-am întrebat.

---

[21] Personaje create de către scriitorul englez A. A. Milne. Spre deosebire de Tigrilă, măgăruşul Aiurel e morocănos, deprimat şi pesimist. (n.tr.)

— Din cauza achiziţiei, de ce altceva? Rahat, mormăi el în timp ce stoarse o picătură de gel antibacterian dintr-o sticluţă mică pe care o purta cu el peste tot. Îşi frecă violent mâinile una de cealaltă şi am simţit mirosul de alcool. Festino avea o fobie faţă de microbi.

— Tocmai am dat mâna cu tipu' ăla de la CompuMax şi tot strănuta pe mine.

CompuMax crea sisteme, era o companie care asambla şi vindea societăţilor computere de o calitate îndoielnică. Era un client jalnic, mai ales fiindcă nu cheltuia bani pe componente create de către firme de renume, iar Entronics avea un renume prea bun pentru cei de-acolo. Festino încerca să le vândă nişte monitoare LED pe care Entronics nici măcar nu le făcea, pe care le luasem de la o firmă coreeană de mâna a doua şi pe care doar pusesem logoul companiei noastre. Încerca să îi convingă că dacă vor avea numele Entronics pe cel puţin una dintre componente, sistemele lor vor da impresia că au clasă şi vor fi mai dorite de către cumpărători. O idee bună, însă CompuMax nu muşca momeala. Aveam impresia că Festino nu ştia exact cum să pună problema, însă nu mă puteam implica prea mult – era afacerea lui.

— Încep să înţeleg de ce cred japonezii că cei din Vest sunt aşa de murdari, continuă Festino. Tot strănuta în palme, apoi a vrut să dea mâna cu mine. Ce era să fac, să refuz să îi strâng mâna aia împuţită? Tipul era un focar de infecţie. Vrei şi tu? Îmi întinse sticluţa de plastic.

— Nu, mulţumesc, sunt OK.

— Mi se pare mie sau biroul tău e mult mai mic decât al meu?

— Ţi se pare, din cauza decorului, i-am răspuns eu. Au exact aceeaşi dimensiune. De fapt, biroul meu părea să fie din ce în ce mai mic. Departamentul de vânzări al Sistemelor Vizuale Entronics SUA ocupa ultimul etaj al clădirii Entronics din Framingham, aflat la o distanţă de aproximativ treizeci de kilometri vest faţă de Boston. Este de departe cea mai înaltă clădire din oraş, înconjurată de

clădiri joase cu birouri. Acum zece ani sau mai bine, înainte să înceapă lucrările, localnicii au luptat cu îndârjire împotriva construirii ei. E o clădire frumoasă, însă toată lumea în Framingham o consideră a fi un afront. Unii au poreclit-o Falusul Framingham. Alţii au numit-o Erecţia Entronics.

Se cufundă înapoi în scaunul din faţa biroului.

— Hai să-ţi spun câte ceva despre afacerea asta cu Royal Meister. Japonezii întotdeauna au un plan cu care să dea lovitura. Niciodată nu îţi spun despre ce e vorba, însă au mereu un plan bine pus la punct. Suntem doar nişte piese mici şi rotunde – cum se numeşte jocul de strategie pe care îl joacă japonezii?

— Go?

— Go, exact. Du-te[22]. Du-te şi aruncă-te undeva. Du-te naibii. Vedeam pete de sudoare la subsuoara cămăşii albastre deschise la gât a lui Ricky. Birourile de la Entronics aveau o temperatură constantă de douăzeci de grade, fie vară, fie iarnă, câteodată era chiar cam rece, însă Ricky transpira mult. Era cu câţiva ani mai în vârstă decât mine şi începuse să dea semne clare de îmbătrânire. Făcuse o burtă mai mare decât a mea, care îi atârna deasupra curelei pantalonilor, iar un strat de grăsime de la baza gâtului i se revărsa peste gulerul prea strâmt al cămăşii. Începuse să îşi vopsească părul cu vreo doi ani în urmă, şi vopseaua Just For Men pe care o folosea era prea închisă la culoare.

Am aruncat o privire la ceas pe ecranul computerului meu. Îi spusesem tipului de la Lockwood Hotel and Resorts că îl voi suna înainte de prânz, şi era doisprezece şi cinci deja.

— Hei, Rick...

— Vezi, tu nu înţelegi. Fiindcă eşti prea *de treabă.* În timp ce spuse asta, buzele i se încreţiră într-un mod

[22] În original, jocul de cuvinte se bazează pe omonimia cuvântului *go,* care reprezintă atât denumirea unui joc de strategie care provine din China antică, cât şi verbul *a se duce.* (n.tr.)

ciudat. Entronics achiziţionează operaţiunile lui Royal Meister SUA, da? Dar de ce? Crezi că ecranele lor cu plasmă sunt mai bune decât ale noastre?

— Nu, i-am răspuns eu, încercând să nu îl încurajez.

Îi spusesem tipului de la Lockwood că tocmai încheiasem o afacere de proporţii, de aceea nu putusem să îl sun mai devreme. Nu voiam să îl mint, dar i-am dat de înţeles că un alt lanţ hotelier de cinci stele al cărui nume nu îl puteam divulga punea ecrane cu plasmă în toate camerele. Dacă făceam aluzia cum trebuie, poate îl determinam să creadă că era vorba de *Four Seasons* sau o altă reţea hotelieră asemănătoare. Poate l-ar fi făcut să stea ca pe ace. Sau poate că nu.

— Exact, spuse Ricky. E vorba de *forţa lor de vânzare.* Le înghiţim praful. Băieţii din Tokio stau pe tatami-urile lor în Megatower, frecându-şi mâinile de nerăbdare la gândul achiziţionării unei forţe de cumpărare mai mari decât a noastră. Deci ce înseamnă asta? Înseamnă că scapă de toţi, cu excepţia a zece la sută dintre cei mai buni, poate, şi îi mută în Dallas. Consolidează. Proprietăţile în Dallas sunt mult mai ieftine decât în Boston. Vând clădirea asta şi pe noi ne aruncă sub roţile unui autobuz. Este atât de evident, Jason. De ce crezi că a plecat Crawford la Sony, omule?

Festino era atât de mândru de mintea sa machiavelică, încât nu am vrut să îi spun că mă gândisem deja la teoria asta. Aşa că am dat din cap, încercând să par de-a dreptul intrigat de ceea ce spunea.

Am observat un japonez suplu care trecea pe lângă biroul meu şi i-am făcut cu mâna nonşalant.

— Hei, Yoshi, i-am spus eu.

Yoshi Tanaka, un tip fără pic de personalitate, cu ochelari cu rame groase, stilul aviator, era un *funin-sha*, un japonez expatriat, transferat în S.U.A. Să înveţe cum se mişcă lucrurile. Dar de fapt era mai mult decât atât. Oficial, avea funcţia de manager pentru planificarea afacerilor, dar toată lumea ştia că era de fapt un spion al celor de la conducerea Entronics din Tokio, care stătea în

biroul său până noaptea târziu raportând totul la telefon sau prin e-mail. Era ochii şi urechile celor din Tokio aici. Totuşi, nu vorbea engleză mai deloc, ceea ce putea să îl cam încurce în munca lui de spionaj.

Băgase în sperieţi pe toată lumea, dar eu nu îi dădeam prea multă importanţă. Îmi părea rău de el. Să fii expediat într-o ţară a cărei limbă nu o ştii, fără familie – cel puţin, eu presupuneam că avea o familie în Tokio – nu putea fi un lucru uşor. Nu îmi puteam imagina cum ar fi fost să lucrez în Japonia fără să vorbesc deloc japoneza. Întotdeauna să rămân în urmă cu toate. Niciodată să nu înţeleg nimic cu exactitate. Era izolat, ostracizat de către colegii săi, fiindcă nimeni nu avea încredere în el. Nu era o situaţie uşoară pentru el. Chiar dimpotrivă. Nu m-am alăturat niciodată celorlalţi în aruncarea cu noroi în Yoshi.

Ricky se întoarse, îi aruncă lui Yoshi un zâmbet şi îi făcu cu mâna, apoi, de îndată ce acesta dispăru din raza noastră vizuală, murmură:

— Spionu' naibii.

— Crezi că te-a auzit? l-am întrebat eu.

— Nici vorbă. Chiar dacă m-ar fi auzit, nu ar fi înţeles ce am zis.

— Ascultă, Rick, trebuia să îl sun pe Lockwood şi am întârziat deja.

— Distracţia nu se termină niciodată. Încă te mai fac să pierzi vremea cu asta?

Am dat din cap cu părere de rău.

— S-a terminat, omule. Las-o baltă. Nu îi mai hărţui.

— O afacere de patruzeci de milioane de dolari, şi tu îmi spui să o las baltă?

— Tipul vrea doar bilete la Super Bowl[23]. Orice afacere a cărei încheiere ia atât de mult timp e moartă din faşă.

Am oftat. Festino era expert la afaceri moarte de la bun început.

---

[23] În fotbalul american profesionist, este finala campionatului în cadrul Ligii Naţionale de Fotbal. (n.tr.)

— Trebuie să îl sun.

— Eşti ca un hamster care aleargă pe rotiţa lui, omule. Toţi suntem hamsteri, în cele din urmă. În orice moment poate veni tipul în halat alb de la laborator să ne eutanasieze, iar tu încă alergi în jurul rotiţei. Las-o baltă, omule.

M-am ridicat ca să îl determin să facă acelaşi lucru.

— Joci în seara asta?

Se ridică şi el.

— Da, sigur. Carol face deja ca toţi dracii că am ieşit cu nişte clienţi noaptea trecută. Ce mai contează încă o noapte petrecută în cuşca câinelui? Cu cine jucăm în seara asta, cu Charles River?

Am dat din cap în semn de aprobare.

— Va fi o nouă înfrângere ruşinoasă pentru Gaşca Fraţilor. Nu avem aruncător. Trevor e varză.

Am zâmbit, amintindu-mi de şoferul camionului de tractări de seara trecută.

— Am găsit eu un aruncător.

— Tu? Nici tu nu eşti în stare să arunci cum trebuie.

— Nu eu. Un tip care aproape a ajuns în liga profesionistă.

— Despre ce vorbeşti?

L-am pus repede la curent cu noutăţile.

Ochii lui Rick se micşorară şi îi apăru un zâmbet pe buze, pentru prima dată în ziua aceea.

— Le spunem băieţilor de la Charles River că e noul angajat de la aprovizionare sau ceva de genul acesta?

Am dat din cap.

— Deci va juca pe şest, zise Rich.

— Exact.

Ezită.

— Nu e acelaşi lucru să arunci la baseball sau la softball.

— Tipul e evident un atlet incredibil, Rick. Sunt sigur că se descurcă foarte bine şi la softball.

Îşi lăsă capul pe o parte şi îmi aruncă o privire plină de admiraţie.

— Ştii, Tigger, sub aparenţa asta de om naiv, ai rezerve nebănuite de viclenie. Nu m-aş fi aşteptat niciodată la asta. Sunt absolut impresionat.

4

Lockwood Hotel and Resort Group era unul dintre cele mai mari lanţuri de hoteluri de lux din lume. Proprietăţile lor păreau uşor neîngrijite totuşi şi aveau nevoie de nişte reparaţii generale. Pentru a rivaliza cu The Four Seasons şi The Ritz-Carlton, unul dintre planurile conducerii era să pună în fiecare cameră aparate de radio Bose Wave[24] şi ecrane cu plasmă cu diagonala de un metru şi şase centimetri. Ştiam că sunt în tratative şi cu cei de la NEC şi de la Toshiba.

Eu fusesem cel care aranjase să fie trimise unul dintre ecranele noastre la Lockwood din White Plains New York, pentru ca cei de acolo să poată face o comparaţie cu NEC şi Toshiba. Ştiam că produsul nostru era cel puţin la fel de bun ca al celorlalţi competitori, fiindcă era încă foarte căutat. Dar vicepreşedintele însărcinat cu managementul proprietăţilor de la Lockwood, Brian Borque, nu se putuse hotărî încă.

Mă întrebam dacă Ricky Festino avusese dreptate, iar Borque mă folosea doar pentru biletele de la Super Bowl şi World Series H sau pentru cinele de la Alain Ducasse în New York. Îmi doream să pună o dată capăt agoniei mele.

— Bună, Brian, i-am zis în căşti.

— În sfârşit! spuse Brian Borque. Întotdeauna părea fericit că îi telefonam.

— Trebuia să te fi sunat mai devreme. Îmi cer scuze. Era cât pe ce să-i spun minciuna cu celălalt lanţ de hoteluri, dar nu m-a lăsat inima să merg până la capăt. Şedinţa a durat mai mult decât mă aşteptam.

— Nu-ţi face griji, omule. Hei, am citit ceva despre voi în *Journal* în dimineaţa asta. Sunteţi preluaţi de către Meister?

---

[24] Aparate de radio de ultimă generaţie, echipate cu un sistem care permite propagarea mult mai clară a sunetului. (n.tr.)

— E exact invers. Entronics preia Meister SUA.

— Interesant. Am vorbit şi cu ei, să ştii.

Nu ştiam asta. Super, un alt factor în negocierile acestea nesfârşite. Toată situaţia îmi amintea de un film de acum mulţi ani pe care îl văzusem în timpul facultăţii, numit *They Shoot Horses, Don't They?*[25], cu nişte dansatori care intrau într-o competiţie-maraton şi dansau până ce cădeau laţi.

— Ei bine, asta înseamnă un rival în minus, cred, i-am spus eu, încercând să menţin un ton de glumă. Cum a fost de ziua Marthei? Ai dus-o la Vienna, cum îşi dorea?

— Vienna, Virginia, tot aia e. Hei, trebuie să ajung în Boston săptămâna viitoare – ai chef să vedem un meci al celor de la Sox?

— Sigur.

— Voi încă primiţi locurile acelea incredibile?

— Voi face tot ce îmi stă în putere. Am ezitat o clipă. Deci, ascultă-mă, Brian.

A simţit schimbarea din tonul meu şi mi-a tăiat-o scurt.

— Aş vrea să îţi pot da un răspuns, amice, dar, sincer, nu pot. Crede-mă, *eu* vreau să bat palma cu voi.

— Problema e, Brian, că sunt foarte presat de către conducere. Afacerea asta e anticipată...

— Eşti culmea, omule, niciodată nu am spus că încheierea afacerii e sigură.

— Ştiu, ştiu. Gordy e cel care pune presiune asupra mea. Vrea să aranjez o întâlnire cu preşedintele vostru.

— Gordy, rosti Brian dezgustat.

Kent Gordon era vicepreşedintele şi managerul general al departamentului de vânzări al Entronics SUA, avea centura neagră şi era cel mai agresiv om pe care l-am cunoscut vreodată. Nu avea niciun fel de scrupul, nu se dădea înapoi de la nimic, şi întotdeauna conspira împotriva cuiva – nu că era ceva rău în asta, iar întreaga mea carieră

[25] *Şi caii se împuşcă, nu-i aşa?*, film regizat de Sydney Pollack în 1969 (n.tr.).

era în mâinile lui. Gordy conta foarte mult pe mine să închei afacerea asta. De fapt, se aştepta tot timpul ca albii din jurul lui să facă toată munca. Aşa că era plauzibil faptul că voia să îi stabilesc o întâlnire cu preşedintele de la Lockwood Hotels. Numai că nu era adevărat. Gordy nu îmi ceruse asta. Poate că era doar o chestiune de timp până să o fi făcut, dar încă nu se întâmplase. Era un bluf de-al meu.

— Ştiu, i-am spus eu, însă nu pot controla ceea ce face el.

— Nici nu îţi recomand să faci asta.

— Şefii mei chiar vor să încheie afacerea asta, care nu pare să ducă niciunde şi...

— Jason, când aveam acelaşi statut pe care îl ai tu acum, am încercat şi eu de multe ori trucul acesta vechi, spuse Brian, fără răutate.

— Poftim? am spus eu, însă nu m-a lăsat inima să merg cu bluful până la capăt. Mi-am atins coasta lovită. Aproape nu mă mai durea deloc.

— Uite care e treaba, aş vrea să îţi pot spune ce se va întâmpla cu afacerea asta, dar nici eu nu ştiu prea multe. Oferta voastră e foarte competitivă, preţul e bun. Probabil nu ar trebui să spun asta, însă preţul e chiar *foarte* bun. Evident, există nişte interese mai sus în conducerea companiei în culise la care eu nu am acces.

— Cineva din conducere are vreun preferat sau ceva asemănător?

— Ceva de genul acesta, exact. Jason, dacă aş şti întreaga poveste, ţi-aş spune-o. Eşti un tip pe cinste, şi ştiu că ai muncit pe brânci pentru afacerea asta, iar dacă produsul vostru nu ar corespunde standardelor noastre, ţi-aş spune în faţă asta. Sau dacă nu ne-ar conveni preţul. Dar nu e cazul. Nu ştiu care e adevăratul motiv.

Se lăsă un moment de linişte.

— Îţi apreciez sinceritatea, Brian, i-am spus eu. M-am trezit că mă gândeam din nou la maşina de sortat ouă şi mă întrebam cum funcţionează exact. În ce zi vii aici

săptămâna viitoare?

Şeful meu direct era o femeie, ceea ce era neobişnuit în domeniul în care lucram. Numele ei era Joan Tureck şi era director regional pe toată zona New England. Nu ştiam prea multe despre viaţa ei personală, auzisem doar că era lesbiană şi locuia cu o femeie în Cambridge, dar niciodată nu vorbea despre partenera ei şi nici nu o aducea la evenimentele organizate în cadrul companiei. Era cam ştearsă, însă ne înţelegeam bine şi întotdeauna mă sprijinise, în felul ei.

Vorbea la telefon când eu am intrat în biroul ei. Întotdeauna vorbea la telefon. Avea handsfree-ul şi zâmbea. Toate birourile de la Entronics au ferestre înguste de-o parte şi de cealaltă a uşii, în aşa fel încât toată lumea să poată vedea înăuntru. Nu există niciun pic de intimitate.

Joan mă văzu în cele din urmă stând în faţa uşii biroului şi îmi făcu semn cu degetul să aştept un minut. Am aşteptat afară până mi-a făcut semn să intru.

— Ai vorbit cu cei de la Lockwood Hotels în dimineaţa asta? mă întrebă Joan. Avea un păr brunet, scurt şi creţ, cu câteva şuviţe albe în zona tâmplelor. Nu se machia niciodată.

Am dat din cap în semn de confirmare în timp ce m-am aşezat.

— Şi nimic încă?

— Nimic.

— Crezi că e timpul să chemăm întăriri?

— Poate că da. Nu reuşesc să înscriu cu ei.

Imediat am regretat folosirea metaforei cu conotaţii sexuale, până când mi-am amintit că termenul provenea din sport, de fapt.

— Avem nevoie de afacerea asta. Dacă te pot ajuta cu ceva...

Am observat că părea neobişnuit de obosită, aproape epuizată. Avea cearcăne adânci. Luă o gură zdravănă de cafea dintr-o ceaşcă cu o pisică desenată pe ea.

— Despre asta voiai să vorbim?

— Nu, despre altceva, i-am spus eu. Ai câteva minute la dispoziţie acum?

Aruncă o privire pe ceasul ei minuscul.

— Am o întâlnire pentru prânz în curând, însă putem discuta până apare cel cu care voi merge să mănânc.

— Mulţumesc. Deci Crawford a plecat de aici, am spus eu.

Ea doar clipi, ceea ce nu îmi era de niciun ajutor.

— Împreună cu toată gaşca lui, am continuat eu. Tu probabil vei fi vicepreşedinte acum, nu-i aşa?

Ea clipi din nou şi ezită înainte să spună:

— Nu uita că acum, cu preluarea celor de la Meister, se vor face reduceri de personal. Va zbura oricine nu dă un randament foarte bun.

Gândindu-mă la asta, mi-am muşcat buza de jos.

— Ar trebui să încep să îmi adun lucrurile din birou?

— Tu nu ai niciun motiv de îngrijorare, Jason. Ai ajuns în club patru ani la rând.

Clubul, sau Clubul 101, era format din acei reprezentanţi de vânzări care făcuseră o treabă foarte bună, şi obţinuseră 101 la sută din veniturile firmei.

— Ai fost ales chiar şi agentul anului.

— Nu şi anul trecut, am subliniat eu. Anul trecut unsurosul de Trevor Allard a luat premiul, a primit şi o excursie în Italia. A luat-o pe nevastă-sa cu el, iar acolo a înşelat-o cu o pipiţă pe care a cunoscut-o la Harry’s Bar în Veneţia.

— Nu a fost cea mai bună perioadă a ta. Oricum, ideea e că oamenii cumpără de la cei pe care îi plac, iar pe tine te agreează toată lumea. Dar nu despre asta ai venit să vorbim.

— Joan, am vreo şansă să obţin postul de manager regional?

Mă privi surprinsă.

— Tu vorbeşti serios?

— Da, vorbesc serios.

— Trevor ţinteşte deja la postul ăsta, să ştii. Şi e foarte insistent.

Unii dintre colegi îl porecliseră Trevor Teflon, pentru că întotdeauna scăpa cu faţa curată din orice. Îmi cam amintea de slinosul de Eddie Haskell din serialul acela vechi de televiziune *Leave It to Beaver.* Adevărul e că am pierdut o grămadă de timp uitându-mă la seriale redifuzate la televizor.

— Trevor ar fi potrivit pentru post. Dar la fel de potrivit aş fi şi eu. Pot conta pe sprijinul tău?

— Eu... eu nu iau partea nimănui, spuse ea nemulţumită. Dacă vrei să îţi pun o vorbă bună la Gordy, voi fi bucuroasă să fac asta; însă nu ştiu cât de multă atenţie acordă el recomandărilor mele.

— Doar atât îţi cer. Pune o vorbă bună pentru mine. Spune-i că vreau să îmi ia interviu pentru post.

— Aşa voi face. Însă cred că Trevor e mai pe gustul lui Gordy.

— E mai agresiv?

— Cred că e ceea ce Gordy numeşte un *carnivor.*

Alţii spuneau despre el lucruri mult mai puţin drăguţe.

— Şi eu mănânc friptură.

— O să pun o vorbă bună pentru tine. Dar nu am de gând să iau partea nici unuia. O să rămân complet neutră în toată afacerea asta.

Cineva bătu la uşa biroului. Ea făcu din nou semnul acela cu degetele.

Uşa se deschise şi intră un tip înalt, chipeş, cu un păr negru ciufulit şi nişte ochi căprui somnoroşi, care îi aruncă un zâmbet larg perfect. Trevor Allard era înalt şi suplu, musculos şi arogant, şi încă arăta ca atletul numărul unu de la şcoala catolică St. Lawrence, ceea ce şi fusese până nu demult.

— Eşti gata pentru prânz, Joan? o întrebă el.

— O, bună, Jason. Nu te văzusem.

5

Kate se întorsese deja de la lucru când am ajuns eu acasă. Stătea întinsă pe canapeaua de la bunica Spencer, deloc confortabilă, citind o colecţie de povestiri de-ale lui Alice Adams. Era pentru clubul ei de lectură, nouă doamne care fuseseră colege de şcoală şi care se întâlneau o dată pe lună să discute „literatură” scrisă exclusiv de către femei.

— Am meci în seara asta, i-am spus eu după ce ne-am sărutat.

— Da, bineînţeles. E marţi. Aveam de gând să încerc reţeta asta cu tofu din cartea de bucate *Moosewood,* dar bănuiesc că nu ai timp, nu-i aşa?

— O să înfulec ceva în drum spre teren, i-am spus grăbit.

— Ce zici de un Boca Burger[26]?

— Nu, sunt bine. Serios. Nu te deranja.

Kate nu era o bucătăreasă grozavă, iar noua ei obsesie cu tofu chiar nu mă încânta, dar o admiram că măcar se străduia să gătească. Răposata ei mamă nu avea deloc habar să gătească. Avusese un bucătar angajat cu normă întreagă până au rămas fără niciun ban. Mama mea venea acasă după o zi lungă de lucru ca recepţioneră la biroul unui doctor şi pregătea întotdeauna o masă copioasă pentru mine şi tatăl meu – de obicei făcea *American chop suey* – adică macaroane cu carne tocată şi sos de roşii. Nu mai cunoscusem pe cineva care să aibă bucătar, în afară de filme.

— Deci i-am spus lui Joan că vreau să candidez pentru post, i-am zis.

— Iubitule, e minunat. Şi când e interviul?

— Ei bine, nu ştiu nici măcar dacă Gordy mă va intervieva. Sunt sigur că vrea să îi dea postul lui Trevor.

---

[26] Burger vegetarian făcut din proteine de soia şi gluten din grâu (n.tr.)

— Trebuie măcar *să-ţi ia interviul,* nu-i aşa?

— Gordy nu e obligat să facă nimic pentru mine.

— Te va primi pentru interviu, rosti ea cu convingere. Şi atunci îi vei spune cât de mult îţi doreşti postul acesta şi cât de bine te vei descurca.

— De fapt, i-am spus eu, *chiar încep* să mi-l doresc. Chiar dacă singurul motiv ar fi acela de a-l împiedica pe Trevor să devină şeful meu.

— Nu sunt sigură că acesta e cel mai bun motiv, iubitule. Pot să îţi arăt ceva?

— Sigur.

Ştiam deja ce voia să îmi arate. Cu siguranţă o operă de artă naivă pe care o descoperise la serviciu, a vreunui artist ajuns la sapă de lemn. Asta se întâmpla cel puţin o dată pe lună. Ea era fascinată, iar eu nu înţelegeam de ce.

Se duse în hol şi se întoarse cu un pachet mare din carton, din care scoase o bucată de pânză. Mi-o arătă, cu ochii strălucind de încântare.

— Nu-i aşa că-i uimitoare?

Părea să fie o imagine a unei clădiri uriaşe de locuinţe, iar nişte omuleţi erau striviţi sub aceasta. Unul dintre aceşti omuleţi se transforma într-o minge de flăcări albastre. Altuia îi ieşea o bulă din gura în care scria: „Sunt strivit de datoria societăţii capitaliste”.

Apăreau şi bancnote uriaşe de o sută de dolari, care aveau aripi şi pluteau pe un cer senin, şi deasupra de tot cuvintele „Dumnezeu să binecuvânteze America!”

— Îţi dai seama ce genială este această creaţie? Cu acest „Dumnezeu să binecuvânteze America” scris ironic? Şi clădirea aceasta falică reprezentând îndatorarea, care îi striveşte pe toţi oamenii mărunţi?

— Asta ţi se pare ţie a fi un falus?

— Hai, Jase. Prezenţa aceea masivă, actul acela ingineresc de sfidare.

— Da, aşa e, am spus eu, încercând să par că vorbeam serios.

— Asta e o cuvertură pe care e pictată o poveste, creată

de către o artistă din Haiti, pe nume Marie Bastien. Era o mare celebritate în Haiti şi tocmai s-a mutat în Dorchester împreună cu cei cinci copii ai ei. Îi creşte de una singură. Cred că ar putea fi o nouă Faith Ringgold[27].

— Chiar aşa? am întrebat eu, deşi nu aveam nici cea mai mică idee despre cine vorbea.

— Luminozitatea culorilor îmi aminteşte de Bonnard[28]. Dar cu stilul modernist, simplu, al pictorului american Jacob Lawrence.

— Hmm, am făcut eu, aruncând o privire la ceas. Am luat factura de la American Express de pe măsuţa de cafea şi am deschis-o. Foarte drăguţ, am spus eu. M-am uitat la factură şi dintr-odată am făcut ochii cât cepele. Iisuse!

— E de rău, nu-i aşa? zise ea.

— Sunt strivit de datoria societăţii capitaliste, i-am răspuns eu.

— Cât de rău? continuă Kate.

— Rău, i-am spus eu. Dar nu o să mă vezi transformându-mă într-o flacără albastră.

---

[27] Artistă afro-americană, renumită pentru cuverturile ci care ilustrează câte o poveste. (n.tr.).

[28] Pierre Bonnard (1867-1947), pictor şi litograf francez, celebru pentru folosirea unor culori intense (n.tr.)

6

Cu greu se putea aduna o gaşcă mai competitivă decât cea a băieţilor de la departamentul de vânzări al companiei Entronics SUA. Toţi fuseserăm recrutaţi pentru spiritul nostru de competiţie, la fel cum unele specii de pitbulli sunt crescute ca să fie agresive. Pe cei din conducerea companiei nu-i interesa ca reprezentanţii lor de la vânzări să fie deosebit de deştepţi – în mod sigur nu erau membri Phi Beta Kappa[29] printre noi. Le plăcea să angajeze sportivi deoarece considerau că aceştia erau perseverenţi şi aveau spirit de competiţie. Poate erau obişnuiţi şi cu pedepsele şi abuzurile. Aceia dintre noi care nu eram atleţi eram genul de tipi sociabili, binevoitori din fire, cei mai populari tipi ai colegiului şi membri ai frăţiilor. Acesta eram eu. Vinovat pentru toate capetele de acuzare. Fusesem în Comitetul Vesel al Universităţii Massachussets, pe care o numeam Zoo Massarhussets[30]. S-ar fi zis că datorită tuturor tipilor atletici din departamentul de vânzări, echipa noastră de softball era una formidabilă.

De fapt, eram de râsul curcilor.

Majoritatea eram într-o formă jalnică. Mereu mergeam cu clienţii la prânz sau la cină, mâncam bine, beam multă bere şi nu aveam timp să facem exerciţii fizice. Singurii care se menţinuseră în formă erau Trevor Allard, aruncătorul nostru, şi Brett Gleason, interul, care era genul clasic de sportiv solid şi prostovan. Allard şi Gleason erau prieteni buni, petreceau mult timp împreună şi jucau baschet în fiecare seară de joi.

Nu luam prea în serios meciurile de softball. Nu aveam uniforme, dacă nu se pun la socoteală tricourile cu ENTRONICS GAŞCA FRAŢILOR pe care le făcuse cineva şi pe care de-abia ne aminteam să le purtăm. Toţi puneam

[29] Cea mai veche organizaţie studenţească americană (n.tr.)

[30] În original joc de cuvinte între U.Mass şi Zoo-Mass (n.tr.)

bani să îl plătim cu cincizeci de dolari pe un arbitru, care era disponibil oricând. Erau certuri ocazionale legate ori de poziţia liberă în teren, ori de faulturi, dar se terminau repede şi noi continuam să jucăm.

Totuşi, nimănui nu-i place să piardă, mai ales unor animale de pradă ca noi.

Meciul din seara aceea era împotriva campionilor *en titre* ai ligii noastre corporatiste, Charles River Financial, uriaşa companie de fonduri mutuale. Echipa lor era alcătuită doar din afacerişti, proaspeţi absolvenţi de colegiu, toţi aveau douăzeci şi doi de ani şi peste un metru nouăzeci înălţime, iar majoritatea jucaseră în echipa de baseball a câte unui colegiu din Ivy League[31]. Charles River îi angaja de tineri, îi exploata la maximum şi apoi, când împlineau treizeci de ani, îi scotea din schemă. Dar între timp ei îşi trăgeau o echipă de softball pe cinste.

Întrebarea nu era dacă aveam să pierdem, ci cât de rău aveau să şteargă pe jos cu noi. Jucam în fiecare seară de marţi pe terenul Stonington College, care era bine îngrijit, mult mai bine decât aveam nevoie sau meritam noi. Semăna cu cel de la Fenway. Iarba deasă din jurul terenului era turcoaz şi bogată, perfect tunsă; pământul roşu din interiorul terenului, un fel de amestec de argilă şi nisip, era bine greblat; liniile care demarcau terenul erau albe şi clare.

Tinerii armăsari de la Charles River sosiră toţi în acelaşi timp, în Porsche-urile, BMW-urile şi Mercedesurile lor decapotabile. Purtau echipamente adevărate, jerseuri albe cu dungi fine, ca New York Yankees, cu cuvintele CHARLES RIVER FINANCIAL cusute pe partea din faţă cu litere în cerc. Aveau bâte identice, Vexxum-3 Long Barrel, din aliaj de aluminiu, mănuşi Wilson, chiar şi genţi pentru echipament DeMarini identice. Arătau ca nişte profesionişti. Simţeam faţă de ei ura pe care un fan Sox o

[31] Reţea de opt universităţi din SUA Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Princeton, Pennsylvania şi Yale (n.tr.)

simte faţă de Yankees, o ură profundă, iremediabilă şi iraţională.

Când a început meciul, uitasem deja de şoferul camionului de tractări. Aparent, şi el uitase de mine.

Treaba a devenit repede urâtă. Allard a permis să se înscrie de şapte ori, de patru ori reuşind să facă asta căpitanului echipei Charles River, un tip pe nume Mike Welch, care semăna cu Derek Jeter[32]. Oamenii noştri erau vizibil încordaţi, se străduiau prea tare, aşa că în loc să ţintească spre bază, încercau să obţină *home run-uri* pentru ca mingea să înconjoare terenul şi se alegeau doar cu *pop-up-uri*[33]. În plus, era şi parada obişnuită de greşeli – Festino s-a ciocnit cu un jucător de teren, ceea ce însemna un out, iar câteva aruncări ale lui Allard au fost declarate neregulamentare pentru că nu avea piciorul pe suprafaţa de cauciuc.

Potrivit regulilor noastre, dacă o echipă avea un avantaj de zece înscrieri după patru reprize complete, câştiga. La sfârşitul reprizei a treia, armăsarii de la Charles River conduceau cu 10–0. Eram nervoşi şi demoralizaţi.

Managerul nostru, Cal Taylor, stătea acolo şi bea dintr-o sticlă mică de Jack Daniel’s, ascunsă într-o pungă uzată de hârtie, fuma Marlboro şi clătina din cap. Cred că era pe postul de manager doar ca să aibă companie în timp ce bea. Huruitul unei motociclete s-a auzit în apropiere, îndreptându-se spre noi, dar nu i-am dat prea multă atenţie. Apoi, în lumina slabă, am observat intrând pe teren un tip înalt cu o geacă de piele şi chică. Mi-au trebuit câteva minute să-l recunosc pe şoferul camionului de tractare din seara anterioară. A stat acolo câteva minute şi ne-a urmărit cum mâncam bătaie, apoi, în timpul pauzei, m-am dus la el.

— Salut, Kurt, am zis.

— Salut.

---

[32] Jucător celebru al celor de la New York Yankees, echipă pentru care a jucat şaptesprezece ani. (n.tr.)

[33] Minge lovită tare care rămâne în interiorul terenului. (n.tr.)

— Ai venit să joci?

— Se pare că v-ar prinde bine încă un jucător.

Toţi au fost de acord, bineînţeles cu excepţia lui Trevor Allard. Am cerut time-out şi ne-am îngrămădit cu toţii în jurul lui Cal Taylor, în vreme ce Kurt păstră o anumită distanţă.

— Nu e angajat la Entronics, zise Trevor. Nu poţi să joci fără un număr de angajat valabil. Aşa sunt regulile.

Nu eram sigur dacă Trevor se purta pur şi simplu ca un dobitoc, ca de obicei, sau dacă auzise că mă băgasem în faţă pentru promovarea pe care probabil credea că scrie numele lui.

Festino, căruia-i plăcea să-l tachineze pe Trevor, zise:

— Şi? Dacă-l întreabă cineva, zice că-i angajat cu contract de colaborare şi nu ştia că nu este eligibil. Profită de pauză ca să-şi scoată discret sticla de Purell din buzunar şi să-şi cureţe mâinile.

— Cu contract de colaborare? spuse Trevor cu dezgust. *Ăsta?* De parcă un vagabond, puţind a băutură ieftină şi nespălat de şase luni, nimerise din întâmplare din stradă pe teren. Trevor purta pantaloni cargo trei sferturi şi o şapcă decolorată cu Red Sox, din aia pre-decolorată, pe care, desigur, o purta invers. Avea un colier din scoici şi un ceas Rolex, acelaşi model pe care îl avea şi Gordy, şi un tricou pe care scria VIAŢA E FRUMOASĂ.

— Le ceri vreodată cărţile de identitate tipilor de la Charles River? întrebă Festino. De unde ştim că n-au şi ei oameni introduşi fraudulos în joc, din echipa-pepinieră a celor de la Yankees?

— Sau pe vreun tip pe nume Vinny de la corespondenţă, zise Taminek, un tip înalt şi slăbănog care se ocupa de vânzări interne. Oricum cei de la Hewlett-Packard folosesc mereu oameni din aceştia.

— Băi, Trevor, tu nu te superi din cauză că tipu’ acesta e aruncător, nu-i aşa, amice? îşi tachină Gleason prietenul. Era un tolomac masiv cu urechi ca ale lui Dumbo, obrajii

scofâlciţi, părul blond tuns periuţă şi dinţi albi strălucitori ce erau mult prea mari pentru gura lui. Îşi lăsase recent un cioc care arăta ca părul pubian.

Trevor se încruntă şi clătină din cap, dar înainte să mai poată adăuga ceva, Cal Taylor spuse:

— Bagă-l în joc. Trevor, tu treci secund. Şi trase un gât din punga de hârtie.

Tot ce s-a spus a fost „angajat nou” şi nimeni n-a pus întrebări. Kurt nu arăta ca un membru al Găştii, dar putea fi inginer de software sau ceva de genul acesta, din câte ştia echipa Charles River. Sau un tip de la corespondenţă.

Lui Kurt îi veni rândul să lovească al treilea nu al patrulea, ca într-o echipă de baseball, ci al treilea deoarece, chiar aşa îmbibat de Jack Daniel’s cum era, Cal Taylor voia să-i dea tipului nou ocazia să arate de ce e în stare. Şi poate să ne salveze pielea.

Taminek era la prima bază şi fu declarat un out când veni rândul lui Kurt să lovească cu bâta. Am observat că nu se încălzise, ci stătuse pe loc în linişte privindu-l pe Mike Welch, căpitanul şi aruncătorul echipei Charles River, cum se descurcă. Parcă s-ar fi uitat la casete video în club.

Ieşi pe platou, lovi de câteva ori în aer cu bâta lui veche de aluminiu ca să exerseze, apoi lovi cu putere, ţintind spre centru-stânga. Mingea trecu peste gardul din spate. În timp ce Taminek, apoi Kurt fugeau spre bază, băieţii aclamau.

Lovitura lui Kurt fu ca un şoc electric de la aparatul de resuscitare. Dintr-odată, am început să înscriem. La finalul reprizei a patra aveam cinci puncte. Apoi, Kurt alergă pe teren să-i arunce unui tip mare şi musculos de la Charles River, pe nume Jarvis, unul din cei mai puternici dintre cei care loveau din echipa lor. Kurt se dezlănţui cu o minge lovită tare, rapidă ca un glonţ, iar Jarvis lovi şi rată, cu ochii măriţi de uimire. Nimeni nu s-ar fi gândit că o minge de softball putea zbura atât de repede.

Kurt aruncă o minge care o luă uimitor în sus, apoi

schimbă direcţia, iar Jarvis fu eliminat.

Festino îmi atrase atenţia. Avea un zâmbet până la urechi.

Kurt mai elimină doi tipi cu o serie uluitoare de aruncări în sus şi în curbă descendentă, imposibil de lovit.

În repriza a cincea am reuşit să asigurăm bazele şi din nou a venit rândul lui Kurt să lovească. Lovi de data asta cu stânga şi trimise din nou mingea undeva în următorul oraş, reducând avantajul celor de la Charles River la un punct.

Kurt elimină unu, doi, trei, jucători din echipa adversă în repriza a şasea, apoi veni rândul nostru să lovim. Am observat că Trevor Allard nu se mai plângea de intrusul nostru. Înscrisese o dublă, apoi Festino a înscris şi el o dată, iar după ce eu am eliminat un om, conduceam cu două puncte. Până la urmă, la începutul reprizei a şaptea, Kurt îl eliminase deja pe cel care lovea din echipa lor şi ratase două lovituri din cauza poziţiilor noastre aiurea pe teren. În acel moment, omul lor, Welch, lovi uşor şi fără boltă mingea. Kurt o luă de jos, o aruncă spre a doua bază, unde Allard o prinse, alergă şi o aruncă spre prima bază. Taminek o prinse şi o ţinu sus pentru al treilea out. Dublu play şi chiar câştigaserăm primul nostru joc din preistorie încoace.

Toţi băieţii făcură coadă în jurul lui Kurt, care dădu modest din umeri şi zâmbi uşor fără să spună prea multe. Toţi vorbeau şi râdeau tare, exuberant, rememorând faze din meci, retrăind dublul play care pusese capăt meciului.

Tradiţia era ca după fiecare meci adversarii să ni se alăture la masă, la o bere şi la un shot de tequila la un bar sau restaurant din apropiere. Dar am observat că aceştia se îndreptau posomorâţi spre maşinile lor germane. I-am strigat, dar Welch, fără să se întoarcă, zise:

— O să vă refuzăm.

— Cred că s-au ofticat, zise Cal Taylor.

— Cred că sunt în stare de şoc, fu de părere Festino.

— Şoc şi groază, spuse Cal Taylor. Unde-i MVP[34]-ul nostru?

M-am uitat în jur şi l-am văzut pe Kurt strecurându-se spre parcare. Am alergat după el şi l-am invitat să vină cu noi.

— Nu, poate vreţi să fiţi doar voi, spuse el.

Îl vedeam pe Trevor cum stă în jeepul lui Wrangler Sahara decapotat.

— Nu-i aşa, am zis. E chiar în regulă. Crede-mă, băieţilor le-ar face mare plăcere să bea ceva cu tine.

— Eu nu mai pun gura pe alcool, omule. Îmi pare rău.

— Ei bine, ce-o fi, Cola dietetică. Haide.

Ridică din nou din umeri.

— Sigur nu vă deranjez?

[34] Most Valuable Player, cel mai bun jucător al meciului (n.tr.)

7

Mă simţeam de parcă aş fi adus-o pe Julia Roberts să dea o probă pentru piesa liceului. Brusc, eram Domnul Popularitate şi mă scăldam în glorie. Ne-am strâns cu toţii în jurul unei mese mari la restaurantul Outback, la cinci minute de mers cu maşina, cu toţii extaziaţi de victoria noastră miraculoasă. Unii comandară bere, iar Trevor ceru un whisky single malt Talisker, dar chelneriţa nu ştia despre ce vorbeşte, aşa că el se mulţumi cu un Dewar's. Kurt îmi aruncă o privire ce-mi comunica în secret faptul că era amuzat de cât de cretin era Trevor. Sau poate că doar îmi închipuiam asta. Kurt nu ştia că şi Gordy bea whisky single malt, că Trevor nu făcea decât să-şi pupe în fund şeful, chiar dacă acesta nu era acolo.

Kurt comandă apă cu gheaţă. Eu am ezitat, apoi i-am urmat exemplul. Cineva comandă două Bloomin' Onions[35] şi nişte aripi Kookaburra[36]. Festino se duse la WC şi se întoarse, ştergându-şi mâinile de cămaşă.

— Dumnezeule, ce mă enervează prosoapele acelea de la toaletă, spuse tremurând de nervi. Cercul acela nesfârşit de bacterii fecale. Cic-ar trebui să credem că prosopul acela e de unică folosinţă!

Brett Gleason ridică ceaşca sa de Foster şi propuse un toast pentru omul meciului, spunând:

— Nu mai trebuie să cumperi niciodată de băut în oraşul ăsta.

Taminek întrebă:

— De unde vii?

— Michigan, răspunse Kurt cu un zâmbet viclean.

— Adică, vreau să zic, ai jucat în facultate sau ceva asemănător?

---

[35] Fel de mâncare tipic american constând în ceapă prăjită şi dată prin ou, tăiată în formă de floare (n.tr.)

[36] Aripi de pui cu garnitură de ţelină şi brânză cu mucegai (n.tr.)

— N-am fost niciodată la facultate, spuse Kurt. Am intrat în schimb în armată, iar soldaţii nu joacă softball acolo. Cel puţin nu în Irak.

— Ai fost în Irak? întrebă unul din oamenii noştri de bază, Doug Forsythe, un tip înalt şi slab, cu o coamă de păr castaniu cu vârtej.

— Da, spuse Kurt aprobând din cap. Şi-n Afganistan. În toate destinaţiile acestea turistice. Am fost în Forţele Speciale.

— Adică ai fost să omori oameni? întrebă Gleason.

— Doar personajele negative, zise Kurt.

— Şi chiar ai omorât pe careva? întrebă Forsythe.

— Doar pe vreo doi care puneau prea multe întrebări, spuse Kurt. Toţi râseră, în afară de Forsythe, apoi începu şi el să râdă.

— Ce tare! zise Festino, trăgând de firul unei cepe prăjite, apoi înmuindu-l în sosul roz piperat înainte de a-l înghiţi pe nemestecate.

— Nu chiar, spuse Kurt. Privi în jos spre paharul său cu apă şi tăcu.

Trevor îşi scosese Blackberry-ul şi începu să îşi verifice mesajele în timp ce îşi sorbea Dewar’s-ul. Apoi privi în sus şi spuse:

— Şi de unde vă ştiţi voi?

Am tresărit. Telefonul mobil, autoturismul Acura lunecând în şanţ – adevărata poveste putea să aducă prejudicii de durată reputaţiei mele.

Kurt spuse:

— Ne interesează pe amândoi automobilele.

Îmi plăcea din ce în ce mai tare de tipul acesta.

— Maşinile? întrebă Trevor, dar în acel moment Cal Taylor ridică ochii din paharul de Jack Daniel’s proaspăt turnat de la bar şi spuse:

— În Vietnam vă ziceam mâncători de şerpi.

— Voi v-aţi apropiat cel mai mult de ce-a fost în Vietnam la Fort Dix, New Jersey, zise Gleason.

— Te bag undeva, mârâi Taylor terminându-şi paharul

de Jack Daniel’s. Mi-au crescut furunculi.

— Aceia sunt la fel ca puşcaşii marini? întrebă Forsythe. Fu întâmpinat de un cor de râsete batjocoritoare, iar Cal Taylor începu să cânte, rar şi cu triluri de tenor, Balada Beretelor Verzi.

— O sută de oameni azi vom încerca... Dar unuia singur Bereta Verde i-o vom da.

— Ba la trei, îl corectă Gleason.

— Stai jos, Cal, spuse Trevor. Cred că e timpul să mergem acasă.

— Nu mi-am terminat cina, mârâi Cal.

— Hai, moşule, zise Forsythe, iar el împreună cu restul grupului îl târâră pe Cal afară spre parcare, acesta urlând în semn de protest în tot acest timp. Îi chemară un taxi şi-i promiseră că avea să-i ducă cineva maşina acasă în Winchester.

În timp ce plecau, Kurt se întoarse spre mine şi mă întrebă:

— De ce vise zice Gaşca Fraţilor? Unii dintre voi sunt veterani?

— Veterani? i-am zis. Noi? Tu glumeşti? Nu, e doar o poreclă. Nici măcar nu-i foarte inspirată. Nici nu mai ştiu cine a scornit-o.

— Toţi sunteţi agenţi de vânzări?

— Da.

— Te pricepi la ce faci?

— Cine, eu?

— Tu.

— Sunt bunicel, am spus.

— Cred că eşti mai mult decât bunicel, îmi zise Kurt.

Am ridicat cu modestie din umeri, în felul în care el părea că ridică din umeri fără a zice nimic. Am tendinţa de a imita inconştient pe oricine se află în jurul meu. Atunci l-am auzit pe Trevor spunând:

— E bun Steadman. Doar că nu prea mai ştie să încheie afaceri. Se aşează înapoi la masă. Aşa-i, Steadman? Cum decurge afacerea cu Lockwood? Am intrat în al treilea an?

Ar putea fi cele mai lungi negocieri de la Tratatul de Pace de la Paris încoace.

— Arată bine, am minţit. Cum merge cu grupul Pavilion?

Grupul Pavilion avea un lanţ de cinematografe care voiau să introducă LED-uri în holuri ca să difuzeze trailere şi reclame. Trevor zâmbi satisfăcut.

— Şnur, spuse. Am făcut un test ROI[37] pentru ei, care indica o creştere de şaptesprezece la sută la vânzările de băuturi răcoritoare Slushies de lămâie.

Am încuviinţat, încercând să nu-mi dau ochii peste cap. Slushies de lămâie.

— Mâine am o întâlnire cu preşedintele consiliului lor de administraţie, dar e doar o formalitate. Vrea să-mi strângă mâna înainte să semneze înţelegerea. Dar e oficial.

— Bine, am spus.

Trevor se întoarse spre Kurt:

— Deci, Kurt, voi săreaţi cu paraşuta şi alte chestii de genul acesta?

— Cu paraşuta? repetă Kurt cu o nuanţă uşoară de sarcasm în glas. Se poate spune şi aşa, cred. Săream, sigur.

— Ce tare e asta! zise Trevor. Am sărit de câteva ori cu paraşuta. Eu şi nişte tipi din frăţia mea am fost într-o tabără de paraşutism în Brittany, în vara de după absolvire, şi a fost aşa de palpitant!

— Palpitant. Kurt rosti cuvântul de parcă îi lăsa un gust amar în gură.

— Nimic nu se compară cu asta, nu-i aşa? zise Trevor. Ce senzaţie tare!

Kurt se lăsă pe spate în scaun şi se întoarse cu faţa spre Trevor.

— Când eşti aruncat de la o înălţime de zece mii şase sute de metri dintr-un avion C-141 Starlifter direct în mijlocul teritoriului inamic, şi invadezi o zonă aflată la şaptezeci şi cinci de kilometri est-nord-est de Mosul, nu e

[37] Return of Investment - rentabilitatea capitalului investit (n.tr.)

chiar aşa *tare.* Cari în spate şaptezeci şi nouă de kilograme de echipament destinat telecomunicaţiilor, arme şi muniţie, ai pe faţă o mască de oxigen care te împiedică să vezi ceva, şi te îndrepţi spre sol cu două sute patruzeci şi unu de kilometri la oră. Luă o gură de apă. E atât de frig la altitudinea aceea că pot să-ţi îngheţe ochelarii şi să-ţi pice. Ţi se pot închide ochii. Poţi să faci hipoxie şi să-ţi pierzi cunoştinţa în câteva minute. Trauma reducerii bruşte a vitezei. Mori la impact. Dacă nu-ţi ţii braţele şi picioarele cum trebuie, poţi să cazi brusc, să te rostogoleşti, să te învârţi şi să te faci praf. Sau ţi se strică paraşuta. Chiar şi soldaţii realmente experimentaţi îşi rup gâturile şi mor. Asta dacă nu te atacă rachetele sol-aer sau artileria antiaeriană. Faci în pantaloni de frică, iar cel care zice că nu-i aşa e un mincinos.

Trevor roşi; privindu-l, ai fi zis că tocmai îl pălmuise cineva. Festino se uită la mine chiorâş cu o plăcere imensă.

— Cum ziceam, zise Kurt dându-şi paharul cu apă pe gât, sunt sigur că v-aţi distrat pe cinste în Brittany.

Kurt avu un succes foarte mare.

Forsythe spuse:

— Hei, mai poţi veni şi săptămâna viitoare?

— Nu ştiu, zise Kurt.

— Nu suntem suficient de buni pentru tine, nu-i aşa?

— Nu e vorba de asta. Doar că lucrez mult noaptea.

— Cu ce te ocupi? întrebă Forsythe.

M-am pregătit – camionul cu remorcă, automobilul Acura din şanţ... Dar el răspunse:

— Sunt şoferul unui prieten care are un magazin de piese auto.

— Trebuie să-i facem rost acestui tip de o slujbă la Entronics, spuse Taminek.

Kurt râse şi spuse:

— Da, sigur.

Până la urmă restul băieţilor plecară acasă, lăsându-ne

acolo doar pe mine şi pe Kurt.

— Deci, zise el. Gaşca Fraţilor.

Am încuviinţat.

— Prieteni buni?

Am ridicat din umeri.

— Unii dintre ei.

— Par destul de competitivi.

Nu-mi dădeam seama dacă glumeşte.

— Pot fi, am spus. Cel puţin la serviciu.

— Frumuşelul acela care stătea vizavi de mine cum îl cheamă, Trevor? – pare un mare tâmpit.

— Cred că da.

— L-am văzut venind încoace cu Porsche-ul lui. Deci a fost şi şeful vostru aici în seara asta?

— Nu. Majoritatea tipilor care sunt aici în seara asta sunt contributori individuali.

— Contributori individuali?

— Sunt agenţi de vânzări. Eu sunt MD, manager districtual, la fel şi Trevor, doar că răspundem de regiuni diferite.

— Dar concurează cu tine.

— Da, păi e complicată treaba. Amândoi vrem să promovăm pe acelaşi post. I-am explicat despre scandalul recent de la Entronics, despre postul care tocmai rămăsese liber şi despre problemele pe care le aveam cu cei de la Lockwood.

El mă ascultă fără să spună nimic. Când am terminat, zise:

— Nu-i uşor să aveţi coeziune în interiorul companiei dacă vă luptaţi toţi între voi.

— Coeziune în companie?

— Vezi tu, în Forţele Speciale lucram în echipe de doisprezece oameni. Detaşamente operaţionale le zice. Echipe de elită. Fiecare are rolul lui – al meu era cel de sergent genist. Expert în demolări. Şi trebuia să lucrăm toţi în echipă, altfel nu eram niciodată gata de luptă.

— Gata de luptă, zici? am zâmbit, imaginându-mi

corporaţia ca pe un câmp de luptă.

— Ştii adevăratul motiv pentru care soldaţii sunt gata să moară în război? Crezi că-i patriotismul? Familia? Ţara? Nici vorbă, frăţioare. Totul ţine de echipă. Nimeni nu vrea să fie primul care-o şterge. Aşa că rămânem toţi împreună.

— Cred că suntem ca scorpionii într-o sticlă.

Aprobă din cap.

— Fii atent. Eram într-o misiune armată de recunoaştere lângă Musa Qalay, în Afganistan, da? Urmăream un grup de luptători anti coaliţie. O echipă împărţită, deci eu eram şeful. Aveam vreo două VNT-uri. Vehicule non-tactice, despre asta vorbesc.

— VNT-uri? Cei din armată vorbesc altă limbă. Îţi trebuie un traducător simultan câteodată ca să vorbeşti cu ei.

— Humvee-uri modificate. Transportoare blindate.

— În regulă.

— Brusc, transportorul meu e lovit în plin de focuri de mitralieră şi de AG-uri. Făcu o grimasă uşoară. Aruncătoare de grenade, OK? Arme antitanc cu care tragi de pe umăr. Era o ambuscadă. Vehiculul meu era lovit. Eram prinşi într-o capcană mortală. Deci i-am ordonat şoferului, amicului meu Jimmy Donadio s-o calce. Nu departe de ambuscadă, ci direct *spre* mitralieră. I-am zis tipului de deasupra să tragă cu arma de calibrul cincizeci în ei, s-o descarce în ei pur şi simplu. Se vedea cum stau inamicii ghemuiţi pe mitralieră. Apoi, vehiculul a fost lovit de un alt AG. L-a terminat. A luat foc, OK? Deci am sărit din el cu mitraliera M16 în mână şi am început să trag în ei până am rămas fără muniţie. I-am omorât pe toţi. Cred că erau vreo şase.

Mă holbam la Kurt, fascinat. Cel mai înfricoşător lucru cu care mă confruntasem vreodată în domeniul meu era un raport de performanţă.

— Deci să te întreb ceva, zise Kurt. I-ai face asta lui Trevor?

— Să trag cu mitraliera în el? am întrebat. Am fantezii

din astea câteodată.

— Dar înţelegi ce vreau să zic, nu-i aşa?

Nu eram sigur că înţeleg. Am înţepat Bloomin' Onion-ul cu furculiţa, dar n-am mâncat. Îmi era deja rău de la atâta grăsime.

Kurt părea că se pregătea să plece.

— Te superi dacă te întreb ceva?

— Dă-i înainte.

— Deci, când eram pe teren, cea mai importantă armă pe care o aveam erau de departe informaţiile. Ceea ce ştiam despre inamici, corect? Puterea unităţilor, amplasamentul taberelor, toate acestea. Voi ce fel de informaţii adunaţi despre potenţialii clienţi?

Era deştept tipul. Foarte deştept.

— Ei nu sunt inamici, am spus, amuzat.

— Bun. Afişă un zâmbet timid. Dar înţelegi ce vreau să zic.

— Cred că da. Adunăm chestiile de bază... M-am oprit câteva secunde. Sincer, nu prea multe. Mergem pe risc, aşa mi se pare uneori.

Aprobă din cap.

— Nu v-ar ajuta dacă aţi săpa mai adânc? Să nu păţiţi ca şi cu cei de la Lockwood Hotels, care vă prostesc cum vor ei – ce se întâmplă de fapt acolo?

— Dacă ar ajuta? Sigur. Dar n-avem de unde să ştim. Asta e treaba. Nu e bine, dar aşa e.

Kurt tot dădea din cap, privind fix în faţă.

— Cunosc un tip care a lucrat în securitate pentru lanţul hotelier Lockwood. S-ar putea să mai fie acolo.

— Paznic?

Kurt zâmbi.

— E destul de bine înfipt în securitatea corporatistă, la sediul lor central – New York sau New Jersey, unde o fi.

— White Plains, New York.

— Mulţi tipi de la Forţele Speciale merg să lucreze în securitate corporatistă. Aşa că de ce nu-mi dai nişte nume, nişte informaţii? Zi-mi cu cine lucrezi. O să văd dacă pot să

aflu ceva pentru tine, unele informaţii, bine?

Kurt Semko mă surprinsese deja de vreo câteva ori, deci poate nu era chiar aşa de greu de crezut. M-am gândit că şoferul acesta, dat afară din Forţele Speciale, ar putea să afle câte ceva despre Brian Borque, vicepreşedinte la Serviciul de management al proprietăţii la Lockwood. Era plauzibil să existe o reţea a foştilor membri ai Forţelor Speciale care să lucreze în sectorul privat. De ce naiba nu? I-am dat nişte informaţii şi i-am scris numele lui Brian Borque pe un şerveţel. Kurt avea şi adresă de e-mail – cred că toată lumea are în ziua de azi – şi am notat-o.

— În regulă, omule, spuse Kurt ridicându-se şi punându-mi mâna lui mare pe umăr. Nu-ţi face probleme. Te sun dacă aflu ceva.

Era destul de târziu când am ajuns acasă, cu Geo Metro-ul pe care firma de închiriat maşini Enterprise îl adusese de dimineaţă. Kate dormea.

M-am aşezat la calculatorul din biroul mic pe care-l foloseam amândoi ca să-mi verific e-mailurile de la birou, după cum obişnuiam să fac înainte să mă culc. Internet Explorer era deschis, ceea ce însemna că Kate folosise calculatorul, şi din pură curiozitate am dat clic pe „Go” ca să văd pe unde navigase. Mă întrebam dacă Kate se uita vreodată la site-uri porno, deşi nu era deloc probabil. Nu. Ultimul site pe care fusese era unul imobiliar, Realtor.com, unde căutase case din Cambridge. Nu dintr-acelea ieftine. De un milion de dolari, de două milioane de dolari, în zona Brattle Street.

Porno imobiliar.

Se uita la case pe care nu ni le permiteam în veci, cel puţin cu veniturile mele. Mă simţeam prost faţă de ea şi de mine.

Când am intrat pe e-mailul meu de la birou am găsit informaţiile pe care le aveam despre Lockwood şi i le-am trimis lui Kurt. Apoi am răsfoit rapid ce era de şters – notificări pentru asigurările de sănătate, liste de joburi,

liste nesfârşite de personal, şi am găsit un e-mail de la Gordy pe care-l trimisese după program.

Voia să „trec” pe la biroul lui a doua zi dimineaţă la ora opt.

8

Alarma porni la ora cinci dimineaţa, cu două ore mai devreme decât de obicei. Kate mormăi şi se întoarse pe partea cealaltă, punându-şi perna pe cap. M-am ridicat cât de încet am putut, am coborât scările, am pus de cafea şi, până să fiarbă, am făcut un duş rapid. Voiam să intru în birou cu vreo oră înainte de întrevederea cu Gordy, ca să pot să-mi verific conturile şi să fac ordine în cifre. Când am ieşit de la duş, am văzut că lumina era aprinsă în dormitor. Kate era jos în bucătărie în halatul ei roz şi bea cafea.

— Te-ai trezit devreme, îmi zise.

I-am dat un sărut.

— Şi tu. Scuze dacă te-am trezit.

— Ai ajuns târziu.

— Am avut meciul de softball, nu îţi aminteşti?

— Aţi ieşit la o băută după?

— Da.

— V-aţi înecat amarul?

— Îţi vine să crezi sau nu, am câştigat.

— Asta da premieră!

— Da, păi a jucat tipul acela, Kurt, cu noi. Ne-a dat pe spate pe toţi.

— Kurt?

— Şoferul camionului de tractări.

— Poftim?

— Ştii că ţi-am zis de tipul acela care m-a adus acasă când a intrat automobilul Acura în şanţ? A intrat singur, nu i-am făcut eu nimic, să ştii.

— Puşcaşul marin.

— Tipul de la Forţele Speciale, dar e tot pe-acolo. Tipul acesta însă e chiar pe bune. El este ceea ce Gordy şi ceilalţi aşa-zişi duri *se prefac* a fi. Stând în scaunele lor ergonomice Aeron şi vorbind despre „canibali” şi despre „uciderea concurenţei”. Numai că el este adevărat. El

chiar a ucis oameni.

Mi-am dat seama că-i ziceam tot cu excepţia singurului lucru care mă stresa: interviul cu Gordy de peste câteva ore. Nici nu eram hotărât să-i spun. Probabil că ea m-ar fi făcut să mă simt şi mai agitat.

— Nu uita, Craig şi Susie vin la cină în seara asta.

— În seara asta?

— Ţi-am zis doar de o mie de ori.

Am lăsat să-mi scape un oftat mârâit.

— Cât stau?

— Doar două nopţi.

— De ce?

— De ce ce? De ce doar două nopţi?

— De ce vin la Boston? Credeam că L.A. e Raiul pe pământ. Aşa zicea Craig tot timpul.

— A fost ales în consiliul de administraţie de la Harvard, şi mâine are prima şedinţă.

— Cum poate fi în consiliul de administraţie de la Harvard? E un şmecher de Hollywood acum. Probabil că nu mai are nicio cravată prin dulap.

— Nu-i doar un absolvent de top, ci şi un contribuabil important. Lumea pune preţ pe asta.

Când Susie îl cunoscuse pe Craig, acesta era un scriitoraş muritor de foame. Publicase câteva povestiri în reviste cu nume ca *TriQuarterly* şi *Ploughshares,* şi preda cursuri de scriere academică la Harvard. El era cam snob, iar lui Susie probabil că-i plăcea, dar asta nu însemna nicidecum că avea să trăiască într-o sărăcie lucie, şi cred că el şi-a dat seama rapid că nu-şi va putea câştiga pâinea cu literatura.

Aşa că s-au mutat în L.A., unde colegul de cameră de la Harvard al lui Craig i-a făcut lipeala, iar el a început să scrie sitcomuri[38]. Până la urmă, a primit un contract să scrie pentru serialul de comedie *Dragul de Raymond* şi a

[38] Gen de serial TV de comedie (n.tr.)

început să facă bani grei. Apoi, a creat un serial de succes şi a devenit incredibil de bogat.

Acum el şi Susie mergeau în vacanţă în St. Barths cu Brad şi Angelina, iar Susie îi furniza regulat lui Katie bârfe despre orientările homosexuale secrete ale unor actori sau despre şedinţele de dezintoxicare ale altora. Aveau o casă mare în Holmby Hills şi ieşeau mereu la cină cu celebrităţile. Iar el ţinea să îmi aducă mereu aminte de asta.

Se ridică şi-şi mai turnă o ceaşcă de cafea.

— Susie îl duce pe Ethan într-un tur prin Boston – Freedom Trail[39], şi tot restul.

— Ea chiar nu pricepe, nu-i aşa? Lui Ethan nu-i place luptătorul în Revoluţia Americană Paul Revere. Poate Salem Witch Museum[40], dar nu cred că au chestiile bolnave care-i plac lui acolo.

— Tot ce-ţi cer e să te porţi frumos cu ei. Tu şi Ethan sunteţi foarte apropiaţi – o legătură pe care nu prea o înţeleg. Dar o apreciez.

— Cum de stau la noi? am întrebat.

— Pentru că ea este soră-mea.

— Ştii că o să comenteze întruna despre baie şi perdeaua de la duş şi că apa de la duş curge pe pardoseală şi că n-avem filtrul de cafea care trebuie şi de ce nu avem cafea Peet’s Sumatra.

— N-ai ce să le reproşezi, Jason. Sunt obişnuiţi cu un nivel de trai ridicat.

— Atunci ar trebui să se ducă să stea la Four Seasons.

— Vor să stea la noi, spuse ea ferm.

— Probabil Craig vrea să ţină legătura cu muritorii de rând din când în când.

— Foarte amuzant.

M-am dus la dulapul cu cereale şi i-am inspectat

[39] Cărarea libertăţii, alee de cărămidă roşie din Massachusetts care duce la 16 locuri şi monumente istorice. (n.tr.)

[40] Muzeul Vrăjitoarelor din Salem. Oraşul Salem este celebru pentru procesele de vrăjitorie din secolul al XVII-lea. (n.tr.)

conţinutul deprimant, bogat în fibre şi sărac în calorii. Fiber One şi Kashi Go-Lean şi alte cutii sinistre de ramuri şi fâşii de iută.

— Iubito? am spus, cu spatele către ea. Tu te-ai uitat la imobiliare?

— Despre ce vorbeşti?

— Pe calculator. Am observat că ai urmărit un anumit site imobiliar.

Nu îmi răspunse. Am scos cutia cu cel mai puţin dezgustător aspect, alegere grea, şi am dus-o şovăind la masă. În frigider nu mai aveam decât lapte degresat, cu nici măcar unu la sută grăsime. Urăsc laptele degresat. Laptele n-ar trebui să fie albastru. Am dus şi cutia de lapte la masă.

Kate se uita în ceaşca de cafea, amestecând cafeaua cu linguriţa, deşi nu pusese nimic în ea.

— O fată are dreptul să viseze, nu-i aşa? întrebă ea în sfârşit cu vocea ei senzuală ca a Veronicăi Lake[41].

Îmi părea rău pentru ea, dar nu i-am dat apă la moară. Adică ce puteam să-i zic? Probabil se aştepta la mai mult când s-a căsătorit cu mine.

Ne-am cunoscut la nunta unui prieten comun, când amândoi eram destul de beţi. Un tip pe care-l ştiam din Delta Kappa Epsilon, frăţia mea, se căsătorea cu o fată care fusese colegă cu Kate la Exeter. Kate fusese nevoită să plece din Exeter în anul întâi de facultate, când familia ei ajunsese falită. A mers la Harvard, dar cu bursă. Familia ei a încercat să ţină totul secret, cum făceau de regulă elitiştii[42], dar toată lumea şi-a dat seama de adevăr. Sunt clădiri în Boston cu numele familiei ei pe ele, iar ea a trebuit să sufere umilinţa de a merge la o şcoală publică în Wellesley în ultimii doi ani. (În timp ce eu eram un băiat din Worcester, primul din familie care mergea la facultate,

[41] Actriţă şi fotomodel american (1922 -1973)

[42] În original WASPs (White Anglo Saxon Protestante), termen peiorativ folosit la adresa bogaţilor din America, văzuţi ca fiind protestanţi albi (n.tr.)

al cărui tată lucra la o uzină metalurgică, şi habar n-am avut ce era aceea şcoală privată până când am ajuns la facultate.)

La nuntă stăteam unul lângă celălalt şi imediat mi-a sărit în ochi; era o tipă tare, foarte sexy. Părea a fi un pic cu nasul pe sus: se specializase în literatură comparată la Harvard, citise toate cărţile feministe franţuzeşti – desigur, în franceză. Mi se părea clar că nu-i de nasul meu. Poate dacă nu am fi fost amândoi beţi nu m-ar fi băgat în seamă, deşi mai târziu mi-a spus că după părerea ei eram cel mai arătos tip de-acolo, şi eram şi amuzant şi fermecător. Cine putea să o condamne? Părea amuzată de toate întâmplările mele de la serviciu – tocmai debutasem ca agent de vânzări la Entronics şi încă nu obosisem. Îi plăcea faptul că eram atât de dedicat muncii mele. Zicea că sunt ca o gură de aer proaspăt, că ieşeam în evidenţă faţă de toţi prietenii ei de sex masculin, cinici şi fumători de ţigări de foi.

Probabil că am impresionat-o cu planul meu măreţ, despre câţi bani aveam să câştig în cinci, în zece ani. Iar ea a fost fascinată. Mi-a spus că mă credea mai „autentic” decât tipii cu care ieşea de obicei.

Nu păreau s-o deranjeze greşelile mele tâmpite, faptul că am băut din greşeală din paharul ei cu apă. Mi-a explicat regula „de la uscat la ud” de aşezat masa, cu apa şi vinul la dreapta farfuriei şi pâinea şi uscăturile la stânga. Nici faptul că eram un dansator penibil n-o deranjase – zicea că-s simpatic. La a treia întâlnire a noastră am pus *Bolerou*l compozitorului francez Ravel şi ea a râs, a crezut că era doar o ironie de-a mea. Ce ştiam eu? Eu credeam că *Bolero* e coloana sonoră ideală pentru sărutat, ca şi muzica lui Barry White[43].

Deci nu m-am născut sub o stea norocoasă. Evident, Kate nu s-a căsătorit cu mine pentru bani – cunoştea destui tipi bogaţi din anturajul ei –, dar cred că se aşteptase ca eu

[43] Cântăreţ şi compozitor american de muzică soul, punk şi disco (1944-2003) (n.tr.)

să am grijă de ea. Când am cunoscut-o, tocmai pusese capăt unei relaţii pe care o avusese cu un profesor de franceză din facultate, imediat după absolvire. Era genul acela de profesor plin de sine, dar chipeş şi distins. Preda literatură franceză la Harvard. S-au despărţit fiindcă îl prinsese că se culca şi cu alte două femei. Mi-a spus mai târziu că eram „cu picioarele pe pământ şi nu eram cu „nasul pe sus", exact opusul profesorului ei de franceză cărunt, care purta beretă, se purta cu ea ca un tată şi ieşea cu trei femei. Eram un om de afaceri charismatic, care era nebun după ea şi avea s-o facă să se simtă în siguranţă, măcar să-i dea stabilitatea financiară pe care şi-o dorea. Putea să-şi întemeieze astfel o familie şi să facă ceva cu tentă artistică, de genul grădinăritului decorativ sau al predatului literaturii la Colegiul Emerson. Aşa stătea treaba. Visam să avem trei copii şi o casă mare în Newton, Brookline sau Cambridge.

Planul nu era ca ea să locuiască într-o casă în stil colonial de cinci sute de metri pătraţi în partea săracă a Belmontului.

— Auzi, Kate, am zis în sfârşit după un moment de tăcere. Am un interviu cu Gordy în dimineaţa asta.

I se lumină faţa. N-o mai văzusem de săptămâni întregi zâmbind aşa.

— Deja? O, Jason. E foarte tare!

— Dar cred că o să ia Trevor postul.

— Jason, aceasta este o mostră de gândire negativă.

— Ba e o gândire realistă. Trevor şi-a tot făcut reclamă. Şi-a pus oamenii să-l sune pe Gordy şi să-i zică cât de tare vor ca Trevor să ia postul.

— Dar Gordy ar trebui să vadă dincolo de asta.

— Poate. Dar îi place să fie periat. Nu se mai satură de asta.

— Şi tu de ce nu faci acelaşi lucru?

— Pur şi simplu urăsc asta. E penibil. Şi nu ar fi cinstit.

Aprobă din cap.

— Nu trebuie să faci asta. Doar arată-i cât de mult îţi

doreşti slujba. Vrei omletă?

— Omletă?

Exista omletă cu tofu? Probabil că da. Cu brânză tofu şi ouă jumări probabil, puteam să pun pariu. Asta putea ieşi nasol.

— Da. Ai nevoie de proteine. Îţi pun bacon canadian în ea. Lui Gordy îi plac carnivorii, nu-i aşa?

9

În drum spre serviciu, am pus un CD în CD-player-ul din bordul automobilului închiriat. Era unul din vasta mea colecţie de casete şi CD-uri cu discursuri motivaţionale ale zeului venerat de toţi agenţii de vânzări, marele speaker motivaţional şi guru al trainingului Mark Simkins.

Ascultasem probabil CD-ul acesta – *Fii un câştigător* – de cinci sute de ori. Puteam spune pe de rost porţiuni lungi, cuvânt cu cuvânt, imitând vocea cântată, care accentua fiecare cuvânt, a lui Mark Simkins, accentul lui nazal de Midwest[44], stilul ciudat, întrerupt de a vorbi. El m-a învăţat să nu folosesc niciodată cuvântul „cost" sau „preţ" în faţa unui client. Termenul corect era „investiţie totală". De asemenea, „contract" era un cuvânt de speriat; trebuia să spunem „document" sau „acord". Şi niciodată nu trebuia să cerem unui client să „semneze" un acord – se „oficializau" exemplarele sau se „dădea OK-ul" pentru acord. Dar cel mai mult insista pe ideea că trebuie să crezi în tine.

Uneori ascultam discurile doar ca să mă motivez, să prind curaj, să-mi iau porţia de încredere. Parcă Mark Simkins ar fi fost antrenorul meu personal, care mă încuraja în intimitatea maşinii mele, şi aveam nevoie de toată încrederea pe care o puteam căpăta pentru interviul cu Gordy.

Când am ajuns în Framingham, înotam în cofeină – dusesem cu mine termosul mare pentru drum – şi eram foarte bine pregătit. Am ieşit din parcare recitând ca pe o poezie câteva dintre replicile mele favorite spuse de Mark Simkins.

„Crede în tine sută la sută şi toţi cei din jur nu vor avea de ales decât să te urmeze. "

---

[44] Grupare de 12 state din partea nord-centrală şi nord-estică a SUA (n.tr.)

„Aşteaptă-te să se întâmple lucruri bune.”

Şi „Tot ce contează e de câte ori reuşeşti. De fiecare dată când eşuezi şi continui să încerci, îţi cresc şansele de reuşită”. Aceea era ca o învăţătură zen[45] pentru mine. Mi-o repetam în cap iar şi iar, încercând să-i pătrund esenţa. Încă nu eram sigur ce însemna, dar mi-o repetam de fiecare dată când mă enerva câte un apel legat de vânzări, şi mă simţeam mai bine.

Sunt bune şi acestea la ceva.

Gordy mă făcu să aştept la uşa biroului vreo douăzeci, douăzeci şi cinci de minute bune. Mereu făcea lumea să aştepte. Era o chestie care-i conferea putere şi până la urmă te obişnuiai cu ea, pur şi simplu. Îl vedeam prin geam plimbându-se înainte şi înapoi, cu căştile în urechi, gesticulând nebuneşte. M-am aşezat la un birou neocupat, lângă secretara lui, Melanie, care era o femeie drăguţă, înaltă, cu părul lung şi şaten, cu câţiva ani mai în vârstă ca mine. Îşi ceru repetat scuze – asta părea să fie principala cerinţă în fişa postului ei, să-şi ceară scuze celor pe care el îi făcea să aştepte – şi se oferi să-mi aducă o cafea. Am refuzat-o. Dacă mai luam multă cofeină ajungeam pe o orbită spaţială.

Melanie m-a întrebat cum decursese meciul de seara trecută şi i-am spus cum câştigasem, fără să intru în detalii despre omul nostru. M-a întrebat ce făcea Kate, iar eu m-am interesat de soţul ei Bob şi de cei trei copii drăguţi pe care-i aveau. Am făcut conversaţie câteva minute până când i-a sunat telefonul.

Aproape de opt şi jumătate, uşa lui Gordy se deschise, iar el ieşi ca din puşcă. Ambele lui braţe scurte şi îndesate erau întinse în semn de bun venit, parcă voia să mă prindă într-o îmbrăţişare ca de urs. Gordy, care seamănă oarecum cu un pui de urs, doar că nu e atât de simpatic, e un om căruia îi plac foarte mult îmbrăţişările. Dacă nu te

[45] Sectă budistă din China (n.tr.)

îmbrăţişează, îţi pune mâna pe umăr.

— Steadman, îmi spuse. Ce faci, amice?

— Salut, Gordy, i-am răspuns.

— Melanie, adu-i prietenului meu Steadman o cafea, vrei?

— I-am oferit deja, Kent, spuse Melanie, întorcându-se cu spatele la birou. Era singura de la birou care-i spunea pe numele mic. Noi ceilalţi uitaserăm că are şi un nume mic.

— Apă? întrebă el. Cola? Whisky? Dădu capul pe spate şi râse, un râs zgomotos, cu gura larg deschisă.

— Whisky cu gheaţă sună bine, i-am zis. Micul dejun al campionilor.

Râse din nou, îmi puse mâna pe umăr şi mă trase după el în biroul lui spaţios. Prin ferestrele uriaşe până în tavan se vedeau oceanul turcoaz şi palmierii, şi valurile care se loveau de nisipul de un alb perfect. Priveliştea era cu adevărat minunată, te făcea să uiţi că eşti în Framingham.

Gordy se afundă în scaunul lui ergonomic şi se lăsă pe spate, iar eu m-am aşezat pe scaunul de vizavi de el. Biroul lui era ridicol de mare şi alungit, făcut din marmură neagră, iar el îl păstra în perfectă ordine. Singurele lucruri de pe el erau un monitor Entronics LED uriaş, cu diagonala de 78,6 cm cu ecran plat şi un dosar albastru, în care bănuiam că se afla fişa mea personală.

— Deci, omule, vrei o promovare? mă întrebă cu un oftat lung şi mulţumit.

— Da, vreau, i-am spus, şi cred că i-aş rupe pe toţi.

„Crede sută la sută în tine şi ceilalţi nu vor avea de ales decât să te urmeze”, mi-am repetat în gând.

— Pariez că aşa ai face, spuse el, fără ironie în voce. Părea că vorbeşte serios, iar asta m-a surprins. Mă fixă cu ochii lui mici şi căprui. Unii dintre noi, cei din Frăţie – în afară de Trevor şi Gleason, lingăii notorii –, ziceam că ochii lui Gordy sunt „ca mărgelele” sau „de dihor”, dar în momentul de faţă, păreau calzi, umezi şi sinceri. Erau înfundaţi adânc în orbite, sub o frunte joasă de om

preistoric de Cro-Magnon. Avea capul mare, bărbia dublă, iar faţa lui îmbujorată, cu urme adânci de acnee pe obraji, îmi amintea de o felie de şuncă. Părul castaniu-închis altă victimă a vopselei de păr Just For Men, bănuiam, era tuns pompadour[46] în scări. Câteodată îmi închipuiam ce grăsuţ trebuia să fi fost când era în şcoala primară.

Se aplecă în faţă şi-mi examină dosarul. Buzele i se mişcau un pic când citea. În timp ce întorcea paginile cu mâna lui scurtă şi groasă, se vedea strălucirea butonului marcat cu monogramă. Tot ce purta el avea monograma KG scrisă cu litere mari.

N-avea alt motiv să-mi citească dosarul de faţă cu mine decât ca să mă neliniştească. Ştiam asta. Aşa că mi-am repetat în gând*, „Aşteaptă-te* să se întâmple lucruri bune”.

M-am uitat prin încăpere. Într-un colţ avea o crosă de golf pe un suport de mahon, lângă un mic petic din material artificial care imita porţiunea cu gaură a unui teren. Pe un raft în bufetul său scund era o sticlă de Talisker de optsprezece ani, single malt, cu care-i plăcea să se laude că e singurul soi de whisky pe care îl bea. Dacă era aşa, asta însemna că făcuse o gaură destul de mare în rezervele mondiale pentru că bea foarte mult.

— Rapoartele tale anuale nu sunt rele deloc, spuse el.

Din partea lui Gordy, asta însemna enorm.

— Mersi, i-am spus. Am privit valurile lovindu-se de nisipul alb-strălucitor, palmierii legănându-se în briza blândă, pescăruşii zburând în cercuri şi plonjând în apa azurie. Gordy îşi instalase ultimul prototip de monitor PictureScreen QD-OLED de la Entronics, iar rezoluţia şi culorile erau perfecte. Montajul de imagini de înaltă definiţie avea douăsprezece scene, toate mai frumoase decât priveliştea parcării. Gordy iubea oceanul – avea un catamaran[47] Slipstream de 13,4 metri pe care-l ţinea în

[46] Coafură voluminoasă făcută celebră de Jeanne Antoinette Poisson, marchiză de Pompadour, dar purtată şi de bărbaţi precum Elvis Presley (n.tr.)

[47] Ambarcaţiune cu pânze alcătuită din două părţi (n.tr.)

portul de agrement Quincy, deci pe fundal avea mereu imagini din Oceanul Atlantic, Pacific sau din Caraibe. PictureScreen era o adevărată inovaţie în tehnologia video, iar noi îl deţineam. Putea fi fabricat în orice dimensiune, iar ecranul era flexibil, putând fi rulat ca un poster, şi nu exista imagine mai bună şi mai clară altundeva. Clienţii şi potenţialii clienţi care intrau în biroul lui Gordy rămâneau cu gura căscată, şi nu doar din cauza atitudinii lui de nesimţit arogant. Era ciudat să vezi lumina soarelui din Caraibe la miezul zilei când intrai în biroul lui Gordy la şapte sau opt dimineaţa.

— Ai fost Agentul Anului acum trei ani, Steadman, spuse. Clubul e deschis de patru ani. Fluieră uşor. Îţi place Grand Cayman[48]?

Insulele Cayman erau una din destinaţiile de vacanţă unde era trimis Agentul Anului.

— E un loc grozav pentru scufundări, am spus.

— Ne scufundăm pentru dolari. Dădu capul pe spate, deschise gura şi râse uşor. Sunt impresionat că ai reuşit să vinzi acele proiectoare la UPS. Voiau tehnologie de compresie, iar noi nu facem aşa ceva.

— Le-am vândut pe baza compatibilităţii viitoare.

— Exact, spuse el dând din cap.

Acesta era felul lui Gordy de a felicita oamenii. Era prea amabil, ceea ce mă făcea să devin nervos. Mă aşteptam la obişnuitul lui atac direct.

— Morgan Stanley? întrebă el.

— Au lansat o cerere de propunere, dar nu vor să vorbească cu mine. Cred că-i o chestie din interior. Eu sunt doar un cobai.

— Aşa s-ar părea, spuse el. Speculează competiţia. Trimite-le înapoi propunerea lor aiurită.

Îi apăru un zâmbet în colţul gurii, care îi dădea un aer diabolic.

---

[48] Cea mai mare insulă din arhipelagul Cayman, din vestul Mării Caraibilor (n.tr.)

— Şi se pare că Fed-Ex nu s-au hotărât, nu-i aşa?

— Fed-Ex vor nişte proiectoare LED pentru centrul lor de logistică, să arate vremea şi toate celelalte non-stop. Le-am făcut o demonstraţie în Memphis.

— Şi?

— Îşi bat joc de mine. Analizează Sony, Fujitsu, NEC şi pe noi. Fac o analiză paralelă.

— Decid în funcţie de preţ, în mod sigur.

— Încerc să le vând pe baza calităţii şi a fiabilităţii. E o investiţie mai bună pe termen lung. Aş spune că avem şanse de treizeci la sută să câştigăm.

Era numai o aberaţie de-a mea.

— Aşa mari?

— Asta e părerea mea. Nu sunt sigur totuşi.

— Nu ne-am înţeles cu Albertson's, spuse el dând trist din cap. Albertson's este al doilea ca mărime dintre lanţurile de supermarketuri din ţară. Au mii de supermarketuri, farmacii şi benzinării, şi voiau să pună indicatoare digitale la câteva magazine. Asta ar fi însemnat LED-uri cu ecran plat de 38 cm la fiecare casă – probabil ca să nu fii nevoit să citeşti tabloidul *Naţional Enquirer* şi să-l pui la loc pe stand – şi plasme cu diagonala de 106 cm prin tot magazinul. Ziceau că vor să creeze o reţea de plasme în cadrul magazinului, care să „ofere clienţilor informaţii relevante şi soluţii practice în timpul petrecut în magazin". Adică reclame. Idee genială – nici nu trebuia să plătească pentru echipament. Urma să fie instalat de un intermediar, o companie numită SignNetwork, care cumpără şi instalează chestiile acestea în magazine. Pe ecrane urmau să ruleze reclame la casetele video Walt Disney, la Kodak şi la scutece Huggies. Negociasem şi cu Albertson's şi cu SignNetwork, încercând să le explic avantajele pe care le-ar fi avut dacă ar fi plătit puţin mai mult pentru calitate şi toate celelalte. N-a mers.

— Au semnat cu NEC, am spus.

— De ce?

— Vrei să-ţi zic adevărul? Jim Letasky. El e cel mai bun

agent de vânzări de la NEC, şi practic deţine contul SignNetwork. Ei nu vor să aibă de-a face cu altcineva. Le place tipul acesta.

— Îl ştiu pe Letasky.

— E de treabă, am spus. Din păcate, îmi doream să îl urăsc pe acest individ, fiindcă pierdeam contracte din cauza lui, dar îl cunoscusem la show-ul Consumer Electronics în urmă cu câţiva ani, şi trebuie să recunosc că era foarte bun în ceea ce făcea. Se zice că lumea cumpără de la oamenii pe care-i place, după un pahar de băutură împreună, *eu* eram gata să cumpăr câteva plasme NEC de la Jim Letasky.

Tăcu din nou.

— Şi Lockwood se ţine ca râia de tine. Şi acolo eşti cobai?

— Nu ştiu.

— Nu o să renunţi la acest control totuşi, nu-i aşa?

— Să renunţ? Eu?

Zâmbi.

— Nu îţi stă în caracter, nu-i aşa?

— Nu.

— Să te întreb ceva, Steadman. Sper să nu te superi dacă întrebările sunt prea personale. Ai probleme în căsnicie?

— Eu? am dat din cap, roşind, deşi mă străduiam să nu o fac. Suntem în regulă.

— Nevastă-ta este bolnavă sau ceva?

— Nu are nimic. Ca şi cum aş fi zis: „ce dracu'?"

— Poate că ai cancer?

Am zâmbit forţat şi i-am spus încet:

— Sunt sănătos, Gordy, dar mersi de întrebare.

— Atunci care dracu' este problema ta?

Am tăcut, gândindu-mă ce să răspund ca să nu mă concedieze.

— Patru ani la rând eşti în clubul de elită. Apoi, cine eşti? Eşti Festino.

— Ce vrei să zici?

— Nu poţi să închei înţelegeri.

— Nu aşa stau lucrurile, Gordy. Am fost Agentul Anului.

— Pe o piaţă foarte bună a plasmelor şi LED-urilor. Fluxul în creştere ajută toate bărcile să plutească.

— A mea a plutit mai puternic.

— Barca ta mai e bună de dus la apă? Asta este întrebarea. Uită-te la ultimul an. Încep să mă întreb dacă nu cumva te loveşti de un obstacol. Se întâmplă cu agenţii de vânzări în această etapă a carierei. Pierd scânteia aceea. Tu mai ai focul acela în tine?

Se numeşte acid la stomac, şi-l simţeam chiar în acel moment.

— Da, încă îl am, am spus. Ştii cum se zice, singurul lucru care contează este de câte ori ai reuşit. Cu cât eşuezi şi continui să încerci, îţi cresc şansele de reuşită.

— Să nu te-aud cu rahaturile acelea ale lui Mark Simkins aici, spuse el. L-am auzit şi eu. Vorbeşte doar porcării. De fiecare dată când eşuezi pierzi bani.

— Nu cred că la asta se referă, Gordy, am început eu.

— „*Aşteaptă-te* să se întâmple lucruri bune în viaţa ta”, zise el imitându-l neaşteptat de bine pe Mark Simkins, undeva între domnul Rogers[49] şi reverendul neoprotestant Billy Graham, dacă vă puteţi închipui aşa ceva. În viaţa reală, mă aştept oricând la o situaţie de rahat, aşa că vin cu pelerine mexicane *poncho* şi cizme de cauciuc, pricepi? Aşa stă treaba în lumea reală, nu în Ţara Dulcegăriilor. Deci vrei să facem o paralelă între tine, Trevor Allard şi Brett Gleason, să vedem cine scoate bani mai mulţi? Să vedem cine-i pe val şi cine-i pe ducă?

„Pe ducă.”

— Trevor a avut noroc anul trecut. Lanţul hotelier Hyatt a început să cumpere masiv.

— Steadman, ascultă-mă bine: norocul ţi-l faci singur.

— Gordy, i-am spus, tu i-ai dat lui clienţii mai buni în anul care a trecut, da? I-ai dat lui Trevor toate bomboanele

[49] Fred Rogers, prezentator american de emisiuni pentru copii (n.tr.)

de ciocolată bune şi mi le-ai lăsat mie pe acelea umplute cu cocos roz.

Mă privi brusc, cu ochii de dihor sclipindu-i.

— Şi e o gaură în stratul de ozon şi te-au schimbat la naştere şi mai ai şi *alte* scuze, dacă tot ţi-ai dat drumul? Vocea i se ridică treptat, până când începu să ţipe: Să-ţi zic ceva. O să plouă cu rahat din Tokio peste noi, şi nici nu ştim ce soi de rahat e acela! Şi dacă promovez pe cine nu trebuie, pielea *mea* e-n joc!

Am vrut să-i spun: „Nici nu vreau slujba asta tâmpită. Vreau doar să merg acasă să mănânc o friptură şi să fac dragoste cu nevastă-mea”. Dar brusc mi-am dat seama că, de fapt, chiar îmi doream slujba asta, la naiba. Poate că nu voiam atât slujba, cât urmăream să o *obţin.*

— Nu ai să greşeşti, am spus.

Zâmbi iar, şi chiar începeam să urăsc zâmbetele acelea abia schiţate şi malefice.

— Aici supravieţuieşte cel mai puternic, ştii asta.

— Da, la naiba.

— Dar uneori evoluţia are nevoie de puţin ajutor. Asta este treaba mea. Promovarea celor mai puternici. Uciderea celor slabi. Iar dacă obţii slujba asta, trebuie să fii în stare să concediezi oameni. Să tai uscăturile. Să arunci balastul peste bord până nu ne scufundă. Ai putea să-l concediezi pe Festino?

— I-aş trasa întâi un plan.

Un plan de performanţă era felul în care compania îţi spunea să îţi intri în formă sau să te cari. De regulă era un mod diplomat de a crea un motiv ca să te dea afară, dar uneori situaţia se putea schimba.

— Deja are trasat un plan, Steadman. El este o uscătură, şi ştii asta. Dacă ai primi slujba, l-ai putea da afară în şuturi?

— Dacă ar trebui, da, am spus.

— Dacă vreun membru al echipei nu lucrează, *tu* nu faci bani. O verigă slabă ne face pe toţi să suferim pierderi. Inclusiv pe mine. Ţine minte: nu există „eu” în „echipă”.

M-am gândit: „Ei bine, există *i* în «idiot». Şi un *u* în «stupid»”.

Dar am dat doar din cap, dus pe gânduri.

— Vezi tu, Steadman, nu-ţi poţi permite să fii sentimental. Ca să faci bani, trebuie să fii în stare s-o împingi pe bunică-ta sub autobuz. Allard ar face-o. E în stare de asta. Şi Gleason la fel. Dar tu?

Sigur, aş fi în stare s-o împing pe bunica lui Allard sub autobuz. Şi pe Allard la fel. Şi pe Gleason.

— Bunică-mea este moartă, i-am spus eu.

— Ştii tu ce vreau să zic. A motiva oamenii să urce dealul pentru tine nu-i acelaşi lucru cu a căra o geantă.

„A căra o geantă” acesta era jargonul pentru a vinde.

— Ştiu.

— Chiar aşa? Ai foc în tine? Ai instinct de ucigaş? Poţi să-ţi stabileşti un nivel? Poţi să motivezi oameni?

— Ştiu să fac ce trebuie, am spus.

— Să te întreb ceva: cu ce maşină ai venit la lucru azi, Steadman?

— Păi, e închiriată...

— Răspunde la întrebare. Ce maşină?

— Un Geo Metro, dar asta pentru că...

— Un Geo Metro, spuse el. Un Geo Metro.

— Gordy...

— Vreau s-o zici cu voce tare, Steadman. Spune: „Am venit cu un Geo Metro azi la lucru”.

— Bine.

— Spune, Steadman.

Am expirat zgomotos.

— Am venit cu un Geo Metro azi la lucru, pentru că...

— Bun. Acum spune: „Iar Gordy a venit cu un Hummer”. Pricepi?

— Gordy...

— Spune, Steadman.

— Gordy a venit cu un Hummer.

— Corect. Bagi ceva la cap? Ia arată-mi ceasul, Steadman.

Fără să vreau, m-am uitat la el. Era un Fossil decent, care costase o sută de dolari la chioşcul de la Prudential Mall. Mi-am întins timid mâna stângă.

— Uită-te la al meu, Steadman. Făcu o mişcare rapidă din încheietura mâinii stângi, îşi desfăcu butonul şi-mi arătă un Rolex enorm, grosolan, din aur incrustat cu diamante, cu trei subcadrane. Mi-am zis în gând că arăta vulgar.

— Fain ceas, am zis.

— Acum uită-te la pantofii mei, Steadman.

— Cred că înţeleg care e ideea, Gordy.

Am observat că se uita la uşă. Făcu un semn cu degetul mare persoanei de afară. M-am întors şi l-am văzut pe Trevor trecând. Îmi zâmbi, iar eu i-am răspuns tot cu un zâmbet.

— Nu prea sunt sigur că m-ai înţeles, spuse el. Şaizeci la sută dintre cei mai buni agenţi îşi ating targeturile. Apoi sunt cei care fac prea mult, OK? Clubul. *Apoi* vine elita, cei mai tari. Carnivorii. Ca Trevor Allard. Ca Brett Gleason. Tu eşti carnivor, Steadman?

— Mănânc friptură în sânge, i-am spus.

— Ai instinct ucigaş?

— Chiar mai e nevoie să întrebi?

Mă privi fix.

— Demonstrează-mi, spuse Gordy. Data viitoare când ne vedem vreau să aud cum ai încheiat una dintre afacerile mari.

Am dat din cap.

Vocea îi deveni liniştită, încrezătoare.

— Vezi tu, Steadman, eu am numai SMGT-un în cap. Pronunţă „semegeteuri”. Venea de la Scopuri Mari, Greu de atins şi Tupeiste[50]. Citise undeva un articol care avea un citat din nu ştiu ce carte. Eşti în stare să vii cu un SMGT?

— Foarte mare şi foarte greu de atins, am spus doar ca să-i arăt că ştiam ce înseamnă. Bineînţeles.

[50] Big Hairy Audacious Goals (BHAG) (în lb. eng. în orig.)

— Joci de dragul jocului sau ca să câştigi?

— Să câştig.

— Care-i mottoul companiei noastre, Steadman?

— „Inventăm viitorul”.

Cine naiba ştia ce înseamnă asta? De parcă noi, agenţii de vânzări, trebuia să inventăm viitorul? Cei din Tokio inventau chestii în secret pe care ni le trimiteau să le vindem.

Se ridică, pentru a-mi da de înţeles că mica noastră întâlnire luase sfârşit, iar eu m-am ridicat la rândul meu. Dădu ocol biroului şi-mi puse mâna pe umăr.

— Eşti un băiat bun, Jason. Foarte bun.

— Mulţumesc.

— Dar eşti suficient de bun ca să fii în echipa G?

Am avut nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama că G venea de la Gordy.

— Ştii că da, am spus.

— Arată-mi acel instinct de ucigaş, spuse el. Ucide, puiule, ucide.

Melanie îmi zâmbi înţelegător când am ieşit din biroul lui Gordy în lumina naturală a zilei. Ei bine, de fapt, cerul era întunecat şi înnorat şi părea că va începe în curând să plouă. Era mai frumos în Caraibe, dar mie-mi plăcea lumea reală.

În drum spre biroul meu mi-am pornit telefonul mobil. A început să sune cu tonul de alarmă care indica primirea unui mesaj. Am verificat apelurile primite şi n-am recunoscut numărul. Am sunat la căsuţa vocală şi am auzit un mesaj de la cineva a cărui voce n-am recunoscut-o din prima.

— Salutare, Jason, spuse o voce răguşită. Am nişte informaţii pentru tine despre tipul de la hotelurile Lockwood.

Kurt Semko.

Când am ajuns la birou l-am sunat.

10

— Pe tip îl cheamă Brian Borque, nu-i aşa? întrebă Kurt.

— Da. Încă resimţeam bătaia pe care-o încasasem cu bastonul de cauciuc imaginar al lui Gordy.

— Prietenul meu încă lucrează în securitate corporatistă la Lockwood şi l-am rugat să facă nişte săpături, zise Kurt. Deci fii atent. Omul tău, Brian Borque, şi logodnica lui tocmai s-au întors din insula caraibiană Aruba, nu-i aşa?

— Da. Îmi aminteam vag că spusese că urma să lipsească de la birou o săptămână sau zece zile. A spus că şi-a dus soţia în Vienna, Virginia, ţin minte.

— Bilete dus-întors la clasa întâi, hotel de cinci stele, toate cheltuielile plătite, ghici de cine?

— De cine?

— De Hitachi.

Am tăcut câteva momente în timp ce îmi dădeam seama de situaţie.

— Fir-ar să fie! am spus.

Kurt răspunse cu un râs rar şi răguşit.

— Poate asta explică de ce te tot ia pe ocolite.

— Asta zic şi eu. Şi a tot tras de mine un an cu contractul acesta. Băi, ce mă seacă chestia asta!

— E un nehalit, aşa-i?

— Trebuia să-mi dau seama. Trăgea de mine pentru bilete la Super Bowl şi tot ce mai putea scoate de la mine, şi în tot timpul acesta eu eram omul lui de rezervă, el fiind aliat cu Hitachi. N-ar fi cumpărat oricum de la noi. În regulă. Mersi, omule. Măcar acum ştiu.

— Stai liniştit. Deci… ce o să faci în legătură cu asta?

— Încheie afacerea sau las-o moartă, aceasta este e regula aici. O s-o las moartă şi o să îmi văd de treabă.

— Nu cred. Nu înţeleg de ce trebuie s-o laşi moartă. Vezi tu, există ceva ce s-ar putea să nu ştii.

— Adică?

— Se pare că hotelurile Lockwood au o politică de a nu accepta cadouri mai scumpe de o sută de dolari de la un client sau de la un vânzător.

— Au o astfel de politică?

— Iată de ce ştie amicul meu de la securitate corporatistă de ea.

— Adică Borque a intrat în belea, asta vrei să spui?

— Încă nu. S-a deschis un dosar. Mica lui excursie în Aruba a costat cam cinci-şase mii bune de dolari. Aş zice că a cam încălcat politica companiei, tu nu crezi asta?

— Şi ce să-i fac eu? Să-l şantajez?

— Nu, omule. Să-l ajuţi să iasă din dilema etică în care s-a băgat. Să-l ţii departe de ispite. Să-l... întorci pe Borque[51]. Apoi totul va fi în regulă.

— Cum? am întrebat.

L-am sunat pe Brian Borque, dar mi-a răspuns căsuţa vocală, aşa că l-am rugat să mă sune cât de repede poate.

Între timp mi-am verificat e-mailul şi am aruncat o privire rapidă peste rahaturile fără sens tipice pentru companie, dar un subiect mi-a sărit în ochi. De regulă nu bag în seamă anunţurile pentru joburi – până la urmă am deja unul, şi aud orice se întâmplă în departamentul meu înainte de a fi postat. Dar acesta era un anunţ pentru un ofiţer de securitate corporatistă care tocmai fusese postat. L-am răsfoit rapid.

„Să se ocupe de diverse sarcini, cum ar fi siguranţa fizică a instituţiei şi acţionarea în caz de urgenţă, incluzând atentate la siguranţa clădirii, urgenţe medicale, bombe şi incendii, scria acolo. „Candidaţii trebuie să aibă diploma de absolvire a liceului sau GED-ul[52], abilităţi de comunicare şi experienţă fizică în securitate”. În continuare scria: „de preferat: experienţă militară recentă,

[51] În original, joc de cuvinte: „you torque Borque” (n.tr.)

[52] General Educaţional Development - serie de teste folosite in Statele Unite şi Canada pentru a verifica nivelul de pregătire al elevilor de liceu. (n.tr.)

cum ar fi poliţia militară... Abilităţile de lider şi experienţa cu armele constituie un avantaj”.

Mi-am amintit ce zisese Taminek la Outback: „Trebuie să-i găsim omului acestuia o slujbă la Entronics”.

Interesantă idee.

Am salvat anunţul. În timp ce aşteptam ca Brian să mă sune, am început să devin cam agitat, aşa că m-am ridicat ca să îmi dezmorţesc picioarele. Am străbătut rapid holul ca să vorbesc cu Phil Rifkin, inginerul pentru marketing tehnic, despre o demonstraţie pe care urma s-o am în câteva zile.

Phil Rifkin era genul clasic de obsedat de audiovizual, Tocilarul Suprem al diviziei noastre. Era de profesie inginer, cunoştea foarte bine toate proiectoarele, LED-urile şi plasmele Entronics. Ajuta departamentul de vânzări, răspundea la întrebări tâmpite, ne prezenta caracteristicile ultimelor produse şi avea grijă ca variantele demonstrative să nu trebuiască să fie reparate de noi. Uneori însoţea câte un agent de vânzări la o demonstraţie dacă acesta nu era sigur cum să umble cu vreunul dintre produsele noastre sau clientul era de elită. Tot el era şi gurul nostru tehnic când clienţii aveau întrebări la care nu puteam răspunde.

Rifkin lucra în ceea ce noi numeam Laboratorul Plasmelor, deşi nu era doar pentru plasme. Era o încăpere lungă, îngustă, fără ferestre. Pereţii erau plini de plasme şi LED-uri. Podeaua colcăia de cabluri şi mosoare de care toată lumea se împiedica. Am bătut la uşă, iar el mi-a deschis-o repede, ca şi cum mă aştepta tocmai pe mine.

— A, salut, Jason.

— Salut, Phil. Am o demonstraţie cu 42MP5-ul vineri dimineaţă în Revere.

— Şi? Clipi ca o bufniţă.

Rifkin era un ins mărunţel, slab, cu o claie de păr şaten ciufulit ca o figurină Chia. Purta ochelari cu ramă de baga şi cămăşi cu mânecă scurtă, de culoare albă, cu buzunare duble. Avea obiceiuri ciudate, tindea să lucreze noaptea şi trăia din produsele oferite de tonomate.

Phil nu avea deloc abilităţi sociale. Din fericire, nu avea nevoie de ele în slujba lui. În mica sa lume, el era extrem de puternic, un adevărat ţar al tuturor plasmelor. Dacă nu îl avea la suflet pe vreunul dintre noi, pur şi simplu nu îi punea la dispoziţie plasma pe care trebuia să o prezinte noilor clienţi. Sau n-o avea pregătită la timp. Trebuia să te porţi frumos cu tipul acesta, iar eu aşa făceam mereu. Nu sunt idiot.

— Poţi să te asiguri că ajung şi toate cablurile?

— Cablurile componente sau RGB-urile, sau ambele feluri?

— Doar cele componente.

— Vezi să încălzeşti unitatea câteva minute mai întâi.

— Sigur. Crezi că poţi reajusta totul la standardele tale?

Dădu din umeri, mulţumit, dar nu lăsă să i se vadă mulţumirea. Se întoarse, iar eu l-am urmat înăuntru. Se opri în faţa unui ecran cu o diagonală de 106 cm montat pe perete.

— Nu înţeleg ce-i atât de greu, spuse el. Lasă claritatea la 50%. Îmi place să cresc nuanţele de roşu şi albastru şi să le scad pe cele de verde. Contrast la 80%. Luminozitate la 25%. Tentă la 35%.

— Am înţeles.

— Vezi să arăţi că funcţia de zoom este mult superioara altor plasme. Mult mai clară. La ce-ţi trebuie asta totuşi.

— La pista de ogari din Revere. Ţara Minunilor.

— De ce mă faci să pierd vremea cu aşa ceva?

— Nu las nimic la voia întâmplării.

— Dar o pistă de câini, Jason? Ogari care fug după un iepuraş mecanic?

— Chiar şi cei care abuzează de animale vor monitoare bune, cred. Mersi. Poţi să pregăteşti toate acestea şi să le pui în camion până vineri la ora opt dimineaţa?

— Jason, e adevărat că o să ne facem bagajele şi o să ne mutăm în Oraşul Urii?

— Poftim?

— Dallas. Nu asta se întâmplă de fapt cu achiziţiile celor

de la Royal Meister?

Am scuturat din cap.

— Nimeni nu mi-a zis nimic.

— Nici n-ar face-o, nu-i aşa? Nimeni nu spune nimic celor de nivelul nostru. Mereu aflăm când e prea târziu.

Când m-am întors la birou, suna telefonul. Numele apelantului era Hotelurile Lockwood.

— Salut, Brian, am zis.

— I-auzi cine e, spuse Brian, părând ca de obicei, plin de viaţă. Ai luat biletele la Sox, nu-i aşa?

— Nu de aceea am sunat, i-am zis. Voiam să vorbesc cu tine în legătură cu propunerea.

— Ştii că fac tot ce pot, spuse el cu o voce imediat schimbată şi fără inflexiuni. Sunt mulţi factori care mă depăşesc aici.

— Înţeleg perfect, am spus. Inima începu să-mi bată tare. Ştiu că faci tot ce poţi ca lucrurile să fie în favoarea mea.

— Fii sigur de asta, zise Brian.

— Şi ştii că Entronics vă va face o ofertă mai bună decât a altora.

— Fără niciun dubiu.

Inima îmi bubuia puternic, iar gura-mi era uscată. Am luat o sticlă aproape goală de apă Poland Spring şi am dat-o pe gât. Apa era caldă.

— Desigur că nu am putea să vă punem la dispoziţie unele avantaje pe care alţii ar putea să le ofere, am continuat. Cum ar fi excursia în Aruba pe care ai făcut-o cu Martha.

Tăcea. Aşa că am continuat:

— Nu poţi să concurezi cu cei care oferă chestii gratis, nu-i aşa?

Încă tăcea. Pentru o clipă am crezut că se întrerupsese legătura.

Apoi Brian spuse:

— Trimite-mi documentele. O să le semnez şi o să ţi le

trimit până vineri la sfârşitul zilei.

Eram uluit.

— Mersi, Bri... e grozav. Eşti cel mai tare.

— N-ai de ce, spuse el liniştit.

— Apreciez tot ceea ce ai făcut...

— Serios, spuse el, cu o nuanţă de ostilitate în voce. Pe bune. N-ai de ce.

Telefonul sună din nou. Era un număr privat, ceea ce însemna că putea fi Kate. Am răspuns.

— Aici sunt călătoriile navei spaţiale *Enterprise,* spuse o voce pe care am recunoscut-o imediat.

— Graham! am exclamat. Ce faci?

— J-man. Pe unde umbli?

Graham Runkel era un drogat notoriu care locuia în Central Square, Cambridge, într-un apartament la etajul întâi care mirosea a apă de bong[53]. Fuseserăm colegi în liceu, iar când eram tânăr şi iresponsabil, cumpăram din când în când un săculeţ de marijuana de la el. Treceam pe la el – lucru pe care în ultimii ani nu prea l-am mai făcut – în Bârlogul Pierzaniei, aşa îşi numea apartamentul, şi fumam o ţigara cu el. Kate nu era de acord, desigur, zicea că mă comport infantil, ceea ce era adevărat. Ganja[54] îţi afecta creierul. În urmă cu câţiva ani, Graham îşi anulase abonamentul la *High Times*[55] pentru că era convins că revista era de fapt condusă de Agenţia Naţională Anti-Drog ca să îi atragă şi să-i prindă pe drogaţii care nu bănuiau nimic din ceea ce li se întâmpla. O dată mi-a mărturisit după câteva fumuri trase că Agenţia punea un mic dispozitiv digital de urmărire în legătura fiecărei reviste, pe care îl localizau printr-un sistem complex de sateliţi.

Graham era un om care avea multe talente. Mereu

---

[53] Dispozitiv cu ajutorul căruia se consumă marijuana, asemănător cu o pipă cu apă. (n.tr.)

[54] Nume jamaican pentru marijuana (n.tr.)

[55] Revistă americană dedicată pasionaţilor de marijuana şi legalizării acesteia (n.tr.)

reconstruia motoare şi meşterea la Volkswagen Beettle-ul său din 1971 în curtea din spatele blocului. El lucra la un magazin de discuri care vindea doar viniluri. De asemenea, era Trekker, fan al serialului original *Star Trek,* care pentru el reprezenta apogeul culturii. Doar serialul original – *Trekul* Clasic, aşa cum îi ziceau ei; orice altceva era o prostie totală. Ştia toate episoadele pe de rost şi toate numele personajelor, chiar şi ale celor lipsite de orice importanţă, care nu apăreau în fiecare episod. O dată mi-a spus că prima oară se îndrăgostise nebuneşte de locotenentul Uhura[56]. Mergea la o grămadă de convenţii Star Trek şi-şi făcuse un bong dintr-o machetă a navei *Enterprise.*

Graham făcuse şi puşcărie, ca şi unii dintre prietenii mei din vechiul cartier unde locuisem. Pe la douăzeci de ani, avusese o perioadă grea şi spărsese câteva case ca să facă rost de bani pentru marijuana, dar fusese prins.

Practic, Graham ajunsese unde m-aş fi aflat eu dacă părinţii mei n-ar fi fost atât de insistenţi în privinţa facultăţii. Părinţii lui considerau facultatea o risipă de bani şi refuzaseră să i-o plătească. El se supărase şi se lăsase de liceu în anul terminal.

— Scuze, omule, am spus. E o nebunie totală la serviciu.

— De săptămâni întregi nu mai ştiu nimic de tine, omule. Săptămâni întregi. Hai în Bârlogul Pierzaniei, facem nişte cuie, le fumăm, şi-ţi arăt ce am mai făcut cu Gândacul Dragostei. El Huevito[57].

— Îmi pare tare rău, Graham. Altădată, bine?

Pe la prânz, Festino apăru în uşa biroului meu.

— Ai auzit de Trevor Teflon? Avea o expresie inconfundabilă de veselie pe chip.

— Ce?

Chicoti.

---

[56] Personaj principal feminin din serialul *Star Trek,* interpretat de actriţa de culoare Michelle Nichols (n.tr.)

[57] Ouşorul, în spaniolă (n.tr.)

— Avea programată o întâlnire cu preşedintele consiliului de administraţie de la Pavilion Group în Natick, o chestie legată de un acord, să-şi strângă mâna şi să semneze contractul. Preşedintele este genul acela de om pe care nu-l faci să te aştepte nici cinci secunde, ştii? E obsedat de control. Şi ce crezi că s-a întâmplat? Lui Trevor i s-a spart un cauciuc de la Porsche. A pierdut întâlnirea, iar preşedintele s-a enervat foarte tare.

— Şi? Toţi am avut probleme cu maşina. Putea să-i sune pe cei de la Pavilion să le spună, şi ei reprogramau. Mare chestie! Se mai întâmplă.

— Asta-i partea tare, Tigger. I-a murit bateria de la telefon. Nu avea cum să sune. Deci, practic, şeful şi toţi ceilalţi stăteau şi îl aşteptau pe Trevor, iar el n-a mai ajuns.

Scoase nişte soluţie de curăţat mâinile şi se uită zâmbind la mine.

— E nasol când păţeşti aşa, am spus. I-am povestit despre cum întorsesem afacerea cu Lockwood în favoarea noastră şi despre trucul cu Aruba. Îl puteai vedea pe Festino că mă priveşte cu totul altfel.

— Ai făcut *tu* aşa ceva, Tigger? întrebă el.

— Asta ce mai vrea să însemne?

— A, nimic, doar că – uau, sunt impresionat, asta-i tot. Nu ştiam că eşti în stare de asta.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, i-am şoptit eu pe un ton misterios.

După plecarea lui Festino, l-am sunat pe Kurt.

— Bună treabă, spuse el.

— Mersi, omule, i-am zis.

— Stai liniştit.

Am dat clic pe inboxul meu de la Entronics.

— Auzi, i-am spus. E o slujbă disponibilă aici, de ofiţer de securitate corporatistă. Cică preferă să ai experienţă militară recentă. Experienţă cu armele de foc. Ai o astfel de experienţă, nu-i aşa?

— Ba bine că nu, zise el.

— Te interesează? Salariul e bunicel. Mai bun decât cel de şofer pe camion de tractări, fac pariu.

— Ce zice de cazier?

M-am uitat pe ecran.

— Scrie că nu ai voie să ai cazier, să te droghezi sau să fii şomer.

— Asta e, zise el. Dacă văd că am fost eliberat în condiţii dezonorante din armată, nu mai citesc scrisoarea de aplicaţie.

— Nu şi dacă le explici circumstanţele.

— Nu obţii asta, zise Kurt. Dar apreciez faptul că te-ai gândit la mine, omule.

— Îl cunosc pe directorul pe probleme de securitate corporatistă, am spus. Dennis Scanlon. E de treabă. Mă place. Aş putea să-i zic de tine.

— Nu-i aşa uşor, amice.

— Merită încercat, nu crezi? Stai să-i zic de meciul de softball. Trebuie să te angajăm legal la Entronics. O să înţeleagă.

— Caută un ofiţer de securitate, nu un aruncător.

— Adică nu eşti calificat?

— Nu-i chestia de calificare, amice.

— Lasă-mă să sun să te recomand, am zis. Chiar în momentul ăsta voi şi suna.

— Apreciez gestul tău.

— Măcar atât pot face, i-am răspuns eu.

Am ridicat receptorul şi l-am sunat pe Dennis Scanlon, directorul pe probleme de securitate. I-am spus pe scurt despre Kurt. Că lucrase în Forţele Speciale, că părea un tip deştept şi de treabă, că fusese dat afară din armată, dar nu din motive grave.

Scanlon se arătă interesat imediat. Zise că-i plac militarii.

11

Nu mă interesau lingăul de cumnatu-meu, Craig Glazer, şi parvenita aceea de nevastă-sa, Susie; dar mi se rupea sufletul când mă gândeam la bietul lor fiu de opt ani, un geniu neadaptat, Ethan.

Să începem cu numele puştiului. Ethan e numele pe care l-ai da unui copil de la care te aştepţi, încă dinainte de a se naşte, s-o încaseze pe terenul de joacă, să-i fie furaţi banii de prânz, să-i fie rupţi ochelarii în două şi să fie împins cu faţa în noroi. Mai e şi faptul că, în acelaşi timp, Susie şi Craig erau prea protectori, în felul acela arogant al lor şi total dezinteresaţi faţă de fiul lor. Nu-şi petreceau mai deloc timpul cu el. Când Ethan nu o încasa la şcoala aceea privată de fiţe sau nu i se întâmpla una dintre chestiile obişnuite pe care le păţesc tocilarii în şcolile private, era crescut acasă, izolat de alţi copii care l-ar fi putut ajuta să intre într-o lume normală, de o bonă filipineză pe nume Corazon. În consecinţă, creşteau un copil deştept, creativ şi dereglat şi îmi părea rău de el. Nu-mi plăcea când alţii se luau de asemenea copii.

Se zice că viaţa e ca o şcoală cu bani, nu-i aşa? Probabil aţi cunoscut tipi ca mine. Nu am fost niciodată nesimţitul care să-i bată pe alţii şi să le ia banii de prânz. Nici fundaşul echipei de fotbal care fugea cu fata altuia. Nu eram suficient de atletic ca să joc în vreo echipă de colegiu. Nu eram deşteptul care le făcea altora temele şi în mod sigur nu eram vreun fiu de bogătaş. Dar mai exista un alt soi, vă mai amintiţi?

Dacă erai genul de tocilar cu pantofi sport demodaţi şi cu blugi mulaţi care juca Dungeons Dragons[58] nu aveai şanse să fii prietenul meu. Dar spre deosebire de colegii care te batjocoreau, eu te salutam şi-ţi zâmbeam când

[58] Celebru joc de strategie american, cu personaje aparţinând genului *fantasy* (n.tr.)

treceai pe hol. Dacă te agresau bătăuşii, eu eram cel care încerca să rezolve situaţia spunându-le că ar trebui să se poarte frumos, căci peste zece ani, când vei fonda o companie uriaşă de software, toţi vor lucra pentru tine.

Deci în ciuda sentimentelor mele faţă de Craig Glazer, m-am ataşat de fiul lui. Preferam să discut cu Ethan, să intru în ciudata lui lume a camerelor de tortură medievale – obsesia lui din prezent – decât să-l ascult pe Craig lăudându-se cum episodul lui pilot îi dăduse pe toţi pe spate la avanpremiera din New York.

În drum spre casă am oprit la o librărie Borders Books, aflată într-un mall care avea şi un magazin cu discount Kmart şi un Sports Authority. Voiam să-i iau bietului Ethan un cadou. Am parcat maşina şi am încercat din nou s-o sun pe Kate. Ultimele trei încercări eşuaseră; îmi răspunsese căsuţa vocală. Ştiam că azi ea plecase mai devreme de la serviciu ca să poată fi acasă când soseau sora ei şi Craig. Nu-mi dădeam seama de ce nu răspunde la telefon, dar poate ieşise la cumpărături sau ceva de genul acesta.

De data asta însă răspunse.

— Bună, iubire, spuse ea cu vioiciune în glas. Eşti pe drum? Craig şi Susie tocmai au ajuns.

— O, ce bine, am spus cu mult sarcasm. Abia aştept.

Se prinse, dar nu îmi mergea cu ea.

— Şi ei abia aşteaptă să te vadă. Auzeam râsete în fundal şi clinchetul paharelor. Pregătim cina.

— La plural?

— Nu fi aşa îngrijorat! spuse ea. Un hohot puternic care părea că vine de la Craig. Susie tocmai s-a specializat în resuscitare.

Mai multe râsete în fundal.

— Am luat o fleică de muşchi de vită Porterhouse de la John Dewar’s, zise ea. De 4 centimetri grosime.

— Mişto, am spus. Auzi, am vorbit cu Gordy.

— Nu, o să sparg puţin boabele de piper. *Au poivre*[59]*,* spuse ea cuiva. Apoi către mine. A fost în regulă?

— M-a făcut cu ou şi cu oţet, i-am răspuns.

— O, Doamne.

— A fost un coşmar, Kate. Dar am aflat ceva despre tipul de la Lockwood...?

— Nu pot vorbi acum, scumpule, îmi pare rău. Hai acasă. Toţi suntem morţi de foame. Vorbim acasă.

Enervat, am închis telefonul şi am intrat în librărie. Am scanat rapid cu privirea secţiunea pentru copii, am trecut la cea pentru adolescenţi şi am găsit două variante. Ca majoritatea băieţilor, Ethan trecuse prin faza dinozaurilor, apoi a planetelor, iar apoi, brusc, devenise obsedat de Evul Mediu. Şi nu vorbesc de regele Arthur, Merlin şi Cavalerii Mesei Rotunde şi Sabia din Stâncă. Instrumentele medievale de tortură îi plăceau lui. Asta te punea pe gânduri în legătură cu căsnicia părinţilor săi.

Deci acesta eram eu, unchiul Jason, furnizorul. Nu mă puteam hotărî între o carte despre Turnul Londrei şi una despre azteci, însă în final m-am decis asupra celei despre azteci. Avea ilustraţii mai bune şi mai înspăimântătoare.

Pe drumul către casa de marcat, trecând pe lângă secţiunea de business şi cărţi motivaţionale, mi-a atras atenţia o carte. Se numea *Afacerile înseamnă război!* Coperta avea o culoare verzuie, cu tentă de camuflaj. Mi-am amintit cum îşi bătea Gordy joc de Mark Simkins: „Dulcegării de rahat!”

Asta nu era o dulcegărie. Cartea asta promitea să-l înveţe pe omul de afaceri „secrete eficiente, demonstrate, de leadership militar”. Suna promiţător.

M-am gândit la Kurt şi la felul cum mă ajutase cu un singur apel telefonic să închei afacerea cu Lockwood.

Apoi am mai găsit o carte, intitulată *Secretele victoriei*

---

[59] Friptura *au poivre* este condimentată cu piper negru şi servită de obicei cu sos de coniac. (n.tr.)

lui Attila Hunul, apoi încă una, cu titlul *Patton*[60] *despre leadership,* şi încă una, *Managerul Beretelor Verzi,* şi mi-am dat seama curând că aveam un teanc de cărţi cartonate şi CD-uri.

La casă am înghiţit în sec – cărţile cartonate costau foarte mult, iar CD-urile şi mai mult, dar m-am gândit că investesc în viitorul meu – şi i-am rugat pe cei de-acolo să-mi împacheteze cartea despre azteci pentru Ethan.

Adulţii erau adunaţi în bucătăria noastră mică şi înghesuită, iar tânărul Ethan nu era de găsit. Râdeau tare şi beau Martini din pahare grotesc de mari, distrându-se atât de bine, încât nici nu mă observară intrând. Deşi Susie era cu patru ani mai mare, ea şi Katie semănau perfect. Pleoapele lui Susie erau puţin mai pronunţate, iar gura ei era un pic lăsată în jos. Trecerea timpului şi viaţa de huzur păreau s-o fi schimbat puţin. Avea mai multe riduri fine în jurul ochilor şi pe frunte decât Kate, fără îndoială datorită statului la plajă în insula Saint Barths. Părul îi arăta ca şi cum ar fi fost tuns şi şuviţat săptămânal la un salon din acela din Beverly Hills cu opt sute de dolari şedinţa.

Cumnatul meu, Craig, gesticula cu mâna liberă.

— Beton, zicea el. Lasă granitul. Granitul e expirat.

— Beton? am întrebat când am intrat în bucătărie şi mi-am sărutat nevasta. Şeful meu tot încearcă să mă zidească în beton. Nu îmi dau seama de ce.

Chicoteli politicoase. Craig participase cândva la jocul de cultură generală *Jeopardy!*, deci, oficial, le ştia pe toate. Nu-i plăcea să vorbească despre cum o dăduse în bară la cea mai uşoară întrebare din istoria concursului – răspunsul era „cartof” – şi câştigase doar ceară de maşină Turtle Wax pe un an de zile.

— Salut, Jason, spuse Susie, sărutându-mă frăţeşte pe obraz şi aproape îmbrăţişându-mă. Ethan de-abia aşteaptă

[60] George S. Patton (1885-1945), celebru general american din al Doilea Război Mondial (n.tr.)

să te vadă, cred că o să sară în sus de bucurie.

— Jason! exclamă Craig, de ziceai că suntem prieteni la cataramă. Mă cuprinse cu braţele sale osoase. Parcă era mai slab de fiecare dată când îl vedeam. Purta o pereche de blugi ce păreau noi-nouţi, o cămaşă înflorată hawaiiană nebăgată în pantaloni şi tenişi albi Converse All Stars. Am mai observat şi că se răsese în cap. Evident, nu funcţiona soluţia contra căderii părului minoxidil. Înainte avea o claie de păr creţ care se rărise în creştet şi-l făcea să semene cu clovnul Bozo[61]. Avea şi ochelari noi. Ani de zile, pe vremea când scria povestiri pentru reviste literare, purtase ochelari cu ramă de baga. Când se îmbogăţise, trecuse printr-o fază a lentilelor de contact până descoperise că i se uscau ochii. Apoi începuse să poarte orice gen de ochelari care erau „ultimul răcnet”. Câţiva ani la rând purtase ochelari cu ramă mare, de tocilar, în stilul anilor 1950. Acum revenise la rama de baga.

— Ochelari noi, am spus. Sau nu?

— Ba da. Johnny mi i-a ales. Ştiam din întâmplare că el şi Susie fuseseră în vacanţă în Saint Vincent şi Insulele Grenadine din Marea Caraibilor cu Johnny Depp. Kate decupase un articol din revista *People* şi mi-l arătase.

— Johnny? l-am întrebat, doar ca să-l fac să spună. Carson[62]? N-a murit?

— Depp, preciză Craig, cu un ridicat din umeri plin de falsă modestie. Măi, îmi cam place viaţa bună, nu-i aşa? Mă bătu uşor pe burtă, şi-am crezut că mor. O săptămână într-un ashram şi scapi numaidecât de burta asta. Drumeţii, Bikram[63], o mie două sute de calorii pe zi – e o tabără de instrucţie pentru vedete. O să-ţi placă la nebunie.

---

[61] Personaj făcut celebru de Pinto Colvig (1892-1967) şi de Larry Harmon (1925-2008), ambii comedianţi americani (n.tr.)

[62] Celebru om de televiziune american (1925-2005), cunoscut mai ales ca prezentator al bine-cunoscutului „Tonight Show“ preluat de Jay Leno (n.tr.)

[63] Yoga într-o cameră încălzită la 40 de grade Celsius.(n tr.)

Kate văzu că mă pregăteam să-i zic ceva ce s-ar fi putut să regret, aşa că mă întrerupse repede:

— Să-ţi aduc un martini. Ridică un shaker argintiu pentru martini şi turnă într-unul din paharele uriaşe.

— Nici nu ştiam că avem pahare de martini, am spus. De la bunica Spencer?

— De la Craig şi Susie. Nu-s deosebite?

— Deosebite, am aprobat eu.

— Sunt din Austria. Făcute la aceeaşi fabrică unde se fac paharele acelea uluitoare Bordeaux[64].

— Ai grijă, spuse Kate, dându-mi un pahar. Unul costă o sută de dolari.

— A, mai sunt destule acolo de unde provin, spuse Craig.

— Ai observat broşa lui Susie? întrebă Kate.

Observasem o chestie mare, urâtă, vulgară şi diformă pe bluza lui Susie, dar am considerat că nu era politicos s-o scot eu în evidenţă.

— E o stea-de-mare? am întrebat.

— Îţi place? se interesă Susie.

Mda, stea-de-mare de aur şi plină de safire şi de rubine. Trebuia să fi costat o avere. N-am înţeles niciodată de ce femeilor le plac broşele atât de tare. Dar asta era o porcărie.

— O, Suze, e *superbă*! zise Kate. De unde o ai?

— Mi-a luat-o Craig, răspunse Susie. De la Harry Winston sau Tiffany?

— Tiffany's, spuse Craig. Am văzut-o şi mi-am spus că e *atât de Susie* că trebuie să ţi-o iau.

— Jean Schlumberger[65], spuse Susie. N-aş fi cheltuit atâţia bani pe o bijuterie. Mai ales că nici măcar nu era ziua mea sau aniversarea căsătoriei noastre, sau altă ocazie specială.

— Fiecare zi în care îţi sunt soţ e specială pentru mine,

---

[64] Pahar înalt cu cupă largă special creată pentru cabernet sau merlot (n.tr.)

[65] Designer francez de bijuterii (1907 1987) (n.tr.)

spuse Craig, cuprinzând-o cu braţul, iar ea îl sărută, în timp ce mie îmi venea să vărs.

Trebuia să schimb subiectul, pentru că nu mai suportam mult, aşa că am întrebat:

— De ce vorbeaţi de beton?

— Vor să ne punem blaturi noi, spuse Kate. Îmi aruncă rapid o privire complice.

— Noi le-am dat jos pe acelea de granit la casa noastră din Marin County după ce am fost la Steven, zise Craig.

Nu l-am mai întrebat dacă era vorba de Steven Spielberg sau de Steven Seagal.

— Da, mereu am vrut ca bucătăria mea să arate ca un apartament comun al muncitorilor socialişti din Berlinul de Est, am spus.

Craig îmi arătă zâmbetul lui de porţelan. Mă privi cu un dispreţ blând, de parcă eram vreun copil de la Fresh Air Fund[66].

— Cum e lumea corporatistă?

— E OK, am spus, dând din cap. Câteodată e cam agitată, dar e OK.

— Şeful tău, Dick Hardy, m-a invitat anul trecut la turneul anual de golf Entronics Invitational de la Pebble Beach. Tare de treabă e tipul. Frate, am jucat golf cu Tiger Woods şi cu Vijay Singh[67] – a fost senzaţional!

Am înţeles unde bătea. Era prieten cu preşedintele consiliului de administraţie al companiei mele, pe care nu-l întâlnisem niciodată şi care socializa cu toate celebrităţile pentru că, ei bine, el însuşi era o persoană renumită. Nu mi-l imaginam pe Craig jucând golf.

— Tare, a fost tot ce am avut de comentat.

— Aş putea să-ţi pun o vorbă bună la Dick, zise Craig.

— Nu-ţi bate capul. Nici nu ştie cine sunt.

— E în regulă. Îi spun doar să se asigure că eşti bine tratat.

---

[66] Organizaţie non-profit care organizează excursii gratuite la ţară pentru copiii săraci din New York (n.tr.)

[67] Jucător de golf din Insulele Fiji, poreclit Marele Fijian (n.tr.)

— Mersi, dar nu, Craig. Apreciez că te-ai gândit la asta totuşi.

— Munceşti din greu, omule. Chiar te admir pentru asta. Eu sunt plătit cu o căruţă de bani doar ca să muncesc, pe când tu lucrezi până cazi lat. Nu-i aşa, Kate?

— Da, aşa face, zise Kate.

— Nu ştiu dacă aş putea să fac ce faci tu, continuă Craig. Trebuie să-nghiţi o tonă de măgării, nu-i aşa?

— Habar n-ai câte, am spus.

Nu mai suportam, aşa că le-am spus că vreau să mă schimb din hainele purtate la serviciu. În schimb l-am căutat pe Ethan şi l-am găsit în camera de oaspeţi de sus, viitoarea cameră a bebeluşului. Stătea pe burtă pe covorul albastru care se întindea de la un perete la altul şi citea o carte. Când am intrat, a ridicat privirea.

— Salut, unchiule Jason, zise el. Ethan era sâsâit – încă un motiv de batjocură din partea colegilor, de parcă ar mai fi avut nevoie şi purta ochelari.

— Salutare, amice, i-am spus, aşezându-mă lângă el. I-am dat cartea împachetată. Probabil nu-ţi mai trebuie încă o carte, nu-i aşa?

— Mersi, zise el ridicându-se şi desfăcând-o imediat. Asta e excelentă, spuse el.

— Deci o ai deja.

Dădu din cap cu gravitate.

— Cred că e cea mai bună din serie.

— Nu eram hotărât între asta şi una despre Turnul Londrei.

— Ai ales bine. Oricum îmi mai trebuia una pentru casa. Din Marin.

— OK, bun. Dar spune-mi şi mie un lucru, Ethan. De ce le plăceau atât de mult sacrificiile umane aztecilor?

— E destul de complicat.

— Sunt sigur că-mi poţi explica.

— Păi, ca să ţină tot universul în mişcare. Credeau că în sângele omului era un fel de spirit, dar mai ales în inimă.

Şi trebuia să îl tot dai zeilor, altfel se oprea universul.

— Înţeleg. Are logică.

— Deci când se complicau lucrurile, ei făceau mai multe sacrificii umane.

— Asta se întâmplă şi la mine la serviciu.

Îşi înclină capul.

— Da?

— Într-un fel.

— Aztecii jupuiau, găteau şi mâncau oameni.

— Lucruri din acestea nu facem.

— Vrei să vezi o poză cu Scaunul cu Ghimpi?

— Bineînţeles, am spus, dar cred c-ar trebui să coborâm la cină, nu-i aşa?

Se strâmbă şi scutură din cap.

— Nu trebuie, să ştii. Le zicem să ne aducă mâncare aici, sus. Eu aşa fac foarte des.

— Hai, i-am spus, săltându-mă şi ridicându-l şi pe el. Mergem amândoi. Ne ţinem de urât.

— Eu rămân aici, zise Ethan.

Adulţii trecuseră pe vin roşu, un Bordeaux pe care-l adusese Craig. În mod sigur era extrem de scump, deşi avea gust de pantofi sport murdari. Din cuptor venea miros de friptură. Susie vorbea despre o vedetă TV care era la dezintoxicare, dar Craig o întrerupse ca să mi se adreseze:

— Te-a torturat suficient, nu-i aşa?

— E grozav, am spus. Mi-a zis că în vremurile de cumpănă aztecii făceau sacrificii umane.

— Mda, zise el. Vorbeşte ca o moară stricată. Sper să nu vă descurajeze de la a face copii. Nu ies toţi ca Ethan.

— E un copil bun, am zis.

— Şi-l iubim la nebunie, spuse Craig pe o voce ştearsă, ca acelea din reclamele la medicamente. Vreau să aud despre munca ta. Serios.

— A, e plictisitor, am zis eu. Fără vedete.

— Vreau să aud, spuse Craig. Serios, trebuie să ştiu cum e munca oamenilor obişnuiţi, mai ales dacă vreau să scriu

despre asta. Consider că mă documentez.

L-am privit şi mi-au trecut prin minte câteva replici urâte şi sarcastice, dar din fericire exact în acel moment îmi sună telefonul. Uitasem că îl aveam prins la curea.

— Uite, zise Craig. Acest apel trebuie să fie de la birou, nu-i aşa? Se uită de la nevasta lui la Kate. Şeful sau ceva de genul acesta. Ceva trebuie făcut *chiar acum.* Doamne, ce-mi place cum se impun aceşti tipi din lumea corporatistă!

M-am ridicat şi am mers în sufragerie să răspund la telefon.

— Salut, se auzi o voce. L-am recunoscut imediat pe Kurt.

— Ce faci? am spus, bucuros că scăpasem de lămpile Klieg[68] ale lui Craig.

— Te-am deranjat de la cină?

— Da' de unde! am spus.

— Mersi că ai vorbit cu tipul de la departamentul de securitate corporatistă. Am descărcat scrisoarea de aplicaţie, am completat-o, am trimis-o pe mail, şi m-a sunat tipul. Mi-a zis că vrea să vin mâine după-amiază la un interviu.

— E în regulă, am zis. Se pare că este interesat de tine.

— Sau disperat, cred. Auzi, putem să ne vedem mâine-dimineaţă timp de câteva minute? Să mă informezi în legătură cu Entronics şi problemele de securitate. Îmi place să fiu pregătit.

— Ce zici dacă aş veni chiar acum? am întrebat.

[68] Lampă folosită în industria filmului, caracterizată de intensitatea mare (n.tr.)

12

Ne-am întâlnit în Harvard Square, într-un local numit Charlie’s Kitchen, unde aveau un cheeseburger dublu excelent. Nu mâncasem mult la cină: Craig îmi stricase pofta de mâncare, iar Kate prăjise prea tare carnea. Băusem prea mult martini. La început nu-i prea convenise că plecam de la mica ei serată, dar i-am spus că aveam o problemă urgentă la serviciu, şi asta păru să-i ajungă. De fapt, părea uşurată, pentru că vedea direcţia în care mergea cina, şi nu era una plăcută.

Nu l-am recunoscut la început, pentru că renunţase la cioc şi la chică. Părul grizonant îi era tuns scurt, dar nu periuţă. Avea cărare pe o parte, arăta mişto. Mi-am dat seama că era un tip arătos, iar acum arăta ca un om de afaceri de succes, doar că purta blugi şi tricou cu mâneci lungi.

Kurt comandă ce-şi lua de obicei, un pahar de apă cu gheaţă, îmi zise că atunci când fusese în Irak şi în Afganistan, apa proaspătă, curată şi rece era un lux. Dacă beai apa de-acolo, spunea el, făceai diaree zile în şir. Acum bea această apă de câte ori putea.

Zise că luase deja cina. Când sosi platoul meu, un cheeseburger dublu, mare, un munte de cartofi prăjiţi şi o doză de bere apoasă, Kurt aruncă un ochi şi se strâmbă.

— N-ar trebui să mănânci porcăria aia, spuse el.

— Vorbeşti ca nevastă-mea.

— Să nu mi-o iei în nume de rău, dar ar trebui să te gândeşti să slăbeşti un pic. O să te simţi mai bine.

Şi el începea?

— Mă simt bine.

— Nu faci mişcare, nu-i aşa?

— Cine are timp?

— Îţi faci timp.

— Eu îmi fac timp să dorm până târziu, am spus.

— Trebuie să mergem la o sală, să facem nişte exerciţii şi să ridicăm greutăţi. Tu n-ai abonament la nicio sală?

— Ba da, am spus. Plătesc cam o sută de dolari pe lună pe un abonament la CorpFit, deci cred că nu trebuie neapărat să merg.

— CorpFit? Acesta este unul din locurile acelea pentru fătălăi, la care servesc apă Evian, nu-i aşa?

— Din moment ce n-am fost, nu am de unde să ştiu.

— Nuu. Te duc eu la o sală adevărată. Unde merg şi eu.

— Sigur, am spus, sperând să uite că am vorbit vreodată de antrenamente, dar el nu părea să fie genul de om care să uite ceva. Am aruncat o privire în halba de bere şi am chemat chelnerul să comand o Cola dietetică.

— Tot cu maşina aceea închiriată mergi? întrebă Kurt.

— Da.

— Când îţi primeşti maşina înapoi?

— Cred că au zis că la mijlocul săptămânii viitoare.

— Prea mult. Îi sun eu.

— Ar fi foarte bine.

— Ai cardul de membru Entronics la tine?

L-am scos şi l-am pus pe masă. El îl examină atent.

— Frate, tu ştii ce uşor poţi să falsifici unul din-ăsta?

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Mă întreb dacă şeful vostru de la securitate s-a gândit vreodată la asta.

— Nu vrei să-l scoţi din sărite, i-am spus, apucându-mă să mănânc burgerul. Ai un CV?

— Pot să fac unul.

— În formatul care trebuie şi tot tacâmul?

— Nu ştiu.

— Uite care-i treaba. Trimite-mi pe mail ce ai, şi eu o să verific să văd dacă este bun.

— Măi, ar fi foarte tare.

— Nicio problemă. Dacă ar fi să fac predicţii, aş zice că Scanlon e exigent la interviuri. Deşi probabil că o să te întrebe chestiile standard, cum ar fi care e punctul tău cel mai slab sau când ai luat iniţiativa ca să rezolvi o

problemă. Ceva de genul acesta. Cum lucrezi în echipă.

— Cred că o să mă descurc, zise el.

— Vezi să ajungi la timp. De fapt, chiar mai devreme.

— Sunt militar, ai uitat? Punctualitatea este esenţială pentru noi.

— Nu te îmbraci aşa la interviu, nu-i aşa?

— Ai idee câte inspecţii de uniformă a trebuit să îndur? întrebă el. Nu-ţi face griji pentru mine. Nu există corporaţie mai a dracului în întreaga lume decât Armata Statelor Unite. Dar vreau să ştiu nişte detalii despre sistemul vostru de acces.

— Ştiu doar că fluturi cardul acesta lângă unul dintre aparate şi intri.

Mă mai întrebă câteva lucruri şi i-am răspuns atât cât ştiam.

— Nevastă-ta nu se supără că eşti plecat atâta timp? vru el să ştie.

— Eu sunt şefu-n casă, i-am zis, cu faţa lipsită de expresie. De fapt cred că s-a bucurat să scape de mine.

— Tot te mai lupţi cu tipul acela Trevor pentru promovare?

— Da. I-am spus de „interviul” cu Gordy. Nu mă promovează, pot să fac pariu. Face mişto de mine.

— De ce zici asta?

— Zice că n-am instinct ucigaş. Iar Trevor e un superstar. Mereu îi ies calculele, dar anul acesta i-a mers bine de tot. E un agent de vânzări dat dracului de bun. Mai e şi Brett Gleason. Cam prostălău, dar are agresivitatea aceea de animal, care îi place lui Gordy. Gordy zice că unul dintre noi trei va fi promovat, dar eu pariez pe Trevor. Luni are o mare demonstraţie cu mahării de la Fidelity Investment şi, dacă monitoarele noastre câştigă analiza şi o vor face –, el doboară Fidelity. Ceea ce înseamnă enorm. El câştigă. Iar eu mă duc dracului.

— Uite, eu nu ştiu nimic despre cum merg afacerile, dar crede-mă că am fost în multe situaţii care păreau fără scăpare. Şi ce ştiu sigur e că războiul este imprevizibil. E

aprins. E complex. Cauzează confuzie. De aceea vorbesc toţi despre „ceaţa războiului”. Nu-ţi vine să crezi ce vezi de multe ori şi nu poţi să fii sigur de ce planuri şi abilităţi are inamicul.

— Şi ce legătură are asta cu promovarea?

— Ce vreau să zic e că singura garanţie a înfrângerii e neparticiparea la luptă. Trebuie să intri în fiecare luptă sigur de victorie. Luă un gât zdravăn de apă. Pricepi?

13

Dimineaţă m-am ridicat în linişte din pat la ora şase, înainte să pornească deşteptătorul. După mai mulţi ani în care mă tot trezisem la şase, corpul mi-era programat. Auzeam respiraţia grea a lui Kate, de la prea multă băutură consumată în seara precedentă. Am coborât în bucătărie să fac cafea, pregătindu-mă sufleteşte pentru întâlnirea cu Craig, în cazul în care era genul matinal. Apoi mi-am amintit că ora şase însemna ora trei dimineaţa în California, iar el probabil dormea încă, mai ales că se culcase târziu.

Bucătăria şi sufrageria erau pline de resturi de la cină, farfurii, platouri şi tacâmuri peste tot. Kate şi Susie crescuseră cu menajere care strângeau totul după ele, iar Susie încă avea pe cineva care gătea şi făcea curat după aceea. Kate... ei bine, Kate se purta uneori ca şi cum ar fi fost aşa. Nu că aş avea eu dreptul să mă plâng, pentru că n-am motive. Nu-mi place să spăl vasele şi sunt un leneş din fire. O scuză diferită.

Pahare de vin, cele de martini şi paharele decorative ale bunicii Spencer erau împrăştiate peste tot în bucătărie şi nu găseam filtrul. În sfârşit l-am găsit şi am pus nişte cafea în el, vărsând din greşeală nişte boabe măcinate pe marmura Corian verde. Beton, peste cadavrul meu!

Am auzit un clinchet şi m-am întors. La masa din bucătărie, ascuns după un teanc de oale şi tigăi, era micul Ethan. Părea mic şi firav ca un băiat cu vârsta de opt ani, nu copilul precoce care era în mod normal. Mânca cereale Froot Loop dintr-un castron mare cu o lingură din argint pentru supă.

— 'Neaţa Ethan, am spus încet, ca să nu trezesc petrecăreţii.

Însă Ethan nu a răspuns.

— Hei amice, am spus puţin mai tare.

— Îmi pare rău unchiule Jason, nu sunt o persoană matinală.

— Da, ei bine, nici eu.

Am vrut să-i ciufulesc părul, dar mi-am adus aminte că-i displăcea gestul. Dacă stăteam bine să mă gândesc, nici mie nu-mi plăcea asta. L-am bătut pe spate şi am dat la o parte un teanc de farfurii din porţelan albastru Spode, care fuseseră ale bunicii Spencer, pline de unsoare de la friptura de aseară.

— Te deranjează dacă împărţim aceste cereale Froot Loop?

— Nu-mi pasă, sunt ale tale oricum.

Kate trebuie să le fi cumpărat pentru Ethan, când a fost ieri la cumpărături. Pentru soţul ei a adus ramuri şi fâşii de iută. Mi-am notat să mă plâng ulterior. Am luat un castron normal pentru cereale din dulap şi am pus o porţie generoasă de cereale peste care am turnat lapte din cutia lui Ethan. Am sperat că o să mai rămână ceva după ce oaspeţii noştrii vor pleca.

Am ieşit pe verandă pentru a ridica ziarele de dimineaţă. Erau două – *Boston Globe* pentru Kate şi *Boston Herald* pentru mine, ziarul pe care tatăl meu îl citea întotdeauna.

— Mama a spus că ai ieşit noaptea trecută ca să-l eviţi pe tata! a spus Ethan când m-am întors în bucătărie.

— A trebuit să merg în interes de serviciu, am răspuns râzând.

A dat din cap ca şi cum ar fi văzut direct prin mine şi a înfulecat o lingură mare de cereale.

— Tati poate fi enervant, dacă aş avea carnet nu aş sta pe acasă prea mult nici eu.

Ricky Festino m-a interceptat la intrarea în biroul meu.

— Sunt aici!

— Cine?

— Curăţătorii. Mr. Wolf din *Pulp Fiction*.

— Ricky, este prea devreme şi nu am nicio idee despre ce vorbeşti.

Am aprins luminile în birou.

— Echipa japoneză de la compania cu care am fuzionat, tâmpitule. Consultanţii care vor tăia în carne vie. Sunt aici dinainte de a ajunge eu. Şase tipi – patru de la McKinsey şi doi tipi de la Tokio. Au planşe, calculatoare şi camere digitale. Tocmai ce au venit de la sediul Royal Meister din Texas şi vreau să-ţi spun că au lăsat o grămadă de cadavre în urmă – o ştiu de la un amic de acolo care m-a sunat aseară ca să mă avertizeze.

— Ia-o mai încet, probabil sunt aici pentru fuziunea celor două companii.

— Cred că visezi.

Am observat că era leoarcă la subraţ.

— Caută *redundanţe,* omule. Identifică *activităţi care scad din profit,* frate. Adică eu. Şi nevastă-mea zice că n-aduc niciun profit.

— Ricky.

— Ei hotărăsc cine rămâne şi cine pleacă. E ca un realityshow *Survivor* corporatist, dar cine pierde nu merge la Jay Leno. Scoase sticla de soluţie pentru mâini din buzunar şi începu să se joace agitat cu ea.

— Cât stau aici? am întrebat.

— Nu ştiu, probabil o săptămână. Amicul meu din Dallas mi-a zis că s-au uitat mult peste rapoartele de performanţă. Cei mai buni douăzeci la sută dintre angajaţi şi-au păstrat slujbele. Restul e format din uscături gata să fie aruncate.

Am închis uşa biroului.

— O să fac tot ce pot să te protejez, am spus.

— Dacă eşti aici, spuse el.

— De ce să nu fiu? am întrebat.

— Pentru că Gordy te urăşte.

— Gordy îi urăşte pe toţi.

— În afară de lingăul acela de Trevor. Dacă mai lucrez aici şi ajunge gunoiul ăla să-mi fie şef, jur că fac ca elevii

de la Columbine[69]. Iau un pistol-mitralieră Uzi, intru aici şi le arăt eu „raport de performanţă”.

— Cred că ai exagerat cu cofeina, am spus.

Fu o zi lungă şi obositoare. Zvonuri despre un dezastru iminent începură să curgă pe holuri. La sfârşitul zilei, pe când coboram cu liftul spre hol, eu şi ceilalţi pasageri ne-am uitat la monitorul cu ecran plat de pe perete. Difuza ştiri din sport (Red Sox îi conduceau detaşat pe cei de la Yankees în Liga Estică), principalele ştiri ale zilei (alt atentat cu bombă sinucigaş în Irak) şi fragmente de ştiri despre bursă (Entronics scăzuse cu un dolar). Cuvântul zilei era „sapient”. Celebrităţile sărbătorite ale zilei erau Cher şi Honore de Balzac. Mulţi cred că televizorul în lift e enervant, dar pe mine nu mă deranjează, îmi ia gândul de la faptul că sunt într-un sicriu sigilat din oţel, cu cabluri care se pot rupe în orice clipă.

Când se deschiseră uşile liftului, am fost surprins să-l văd pe Kurt stând în hol şi vorbind cu directorul departamentului de securitate, Dennis Scanlon. Kurt purta un costum albastru-deschis, o cămaşă albă şi o cravată cu dungi argintii şi arăta ca un vicepreşedinte. Pe partea stângă a reverului avea o insignă albastră de vizitator Entronics. Centrul de securitate corporatistă era în capătul holului clădirii – cred că pentru că acolo era şi centrul de comandă şi toate celelalte secţii de securitate.

— Salut, omule, i-am spus. De ce mai eşti încă aici? Credeam că ai avut interviu de dimineaţă.

— Păi, am avut, spuse el şi zâmbi.

— Ţi-l prezint pe noul nostru ofiţer de securitate, interveni Scanlon.

Acesta era un om scund, ca o broască, fără gât şi cu un corp îndesat.

— Serios? am întrebat. Asta-i foarte bine. Ai făcut bine

[69] Liceu cunoscut pentru masacrul cauzat în 1999 de doi elevi în an terminal (n.tr.)

că l-ai angajat.

— Toţi suntem încântaţi să-l avem printre noi, spuse Scanlon. Kurt a făcut nişte propuneri isteţe pentru îmbunătăţirea securităţii – chiar cunoaşte tehnologia.

Kurt ridică din umeri cu modestie.

Scanlon plecă, iar eu şi Kurt am stat câteva momente acolo.

— Deci ţi-ai găsit repede de lucru, am zis.

— Încep luni. Sunt chestii orientative şi o căruţă de hârţoage de completat, toate porcăriile acelea. Dar e o slujbă adevărată.

— Mă bucur mult, am spus.

— Auzi, omule, îţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Îţi sunt dator. Nu mă cunoşti tu prea bine, dar ai să vezi că eu nu uit când cineva îmi face o favoare.

M-am băgat în pat cu Kate după ce mi-am verificat e-mailul ultima oară înainte de culcare. Purta îmbrăcămintea ei obişnuită de noapte – pantaloni foarte largi şi un tricou foarte mare – şi se uita la televizor. Într-o pauză publicitară îmi spuse:

— Îmi pare rău că n-am avut ocazia să te întreb de interviul cu Gordy aseară.

— E în regulă. A fost OK. Pe cât de OK poate fi un interviu cu Gordy. Practic şi-a bătut joc de mine, m-a ameninţat şi a încercat să mă motiveze şi să mă demoralizeze în acelaşi timp.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Ce tâmpit! Crezi că o să fii promovat?

— Cine ştie? Probabil că nu. Ţi-am zis că Trevor e mai pe gustul lui Gordy – agresiv şi nemilos. Gordy crede că sunt un pămpălău. Un tip de treabă, dar un pămpălău.

O reclamă foarte enervantă apăru pe ecran, iar ea opri sonorul televizorului.

— Dacă nu o să fii, asta e. Măcar ai încercat.

— Aşa zic şi eu.

— Atâta timp cât i-ai dat de înţeles că vrei slujba, e bine.

— I-am dat.

— Dar o vrei cu adevărat?

— Dacă o vreau? Da, cred că da. E mai mult de lucru şi mai mult stres, dar cred că dacă ţii capul plecat nu ajungi nicăieri.

— Cred că aşa este.

— Tata zicea mereu vorba aceea: „Capul plecat sabia nu-l taie”.

— Tu nu eşti taică-tău.

— Nu. El lucra zilnic într-o fabrică şi ura chestia asta. M-am pierdut în gânduri un moment, amintindu-mi de umerii aplecaţi ai tatălui meu când stătea la masă, de buricele degetelor mâinii drepte care-i lipseau. De perioadele lui lungi de tăcere şi de privirea resemnată din ochii lui, de parcă era gata să accepte orice rahat i-ar fi aruncat soarta-n faţă. Uneori îmi aducea aminte de un câine al cărui stăpân îl bătea zilnic, iar el se retrăgea de fiecare dată când se apropia cineva de el, vrând să fie lăsat în pace. Dar era un tip de treabă taică-meu. Niciodată nu mă lăsa să chiulesc de la şcoală şi se asigura întotdeauna că îmi fac temele şi nu voia să trăiesc în acelaşi fel ca el, iar eu abia acum îmi dădeam seama cât de mult îi datoram bătrânului.

— Jason? Ştii, eşti foarte bun cu Ethan. Îmi place la nebunie cum te porţi cu el. Cred că eşti singurul adult care-l bagă în seamă. Şi chiar apreciez asta.

— Îmi place săracul copil. Chiar îmi place. E cam dereglat, ştiu, dar în adâncul sufletului, cred că ştie că părinţii lui sunt nişte dobitoci.

Dădu din cap şi zâmbi trist.

— Poate te regăseşti în felul lui de-a fi?

— Eu? El e total opusul copilului care am fost eu. Eu am fost Domnul de Gaşcă.

— Adică, vreau să zic că şi tu ai fost singur la părinţi, iar ei nu petreceau prea mult timp cu tine.

— Asta din cauză că părinţii mei munceau de-i lua naiba. Craig şi Susie sunt prea ocupaţi să meargă în Majorca cu

Bobby De Niro. Nu vor să fie în preajma fiului lor.

— Ştiu. Nu-i corect.

— Nu-i corect? M-am uitat la ea.

Avea lacrimi în ochi.

— Noi am da orice să avem un copil, iar ei au unul pe care-l ignoră sau îl tratează ca pe... Clătină din cap. Ce ironie, nu-i aşa?

— Pot să le spun ce cred eu despre cum îl cresc ei pe Ethan?

— Nu. N-o să faci decât să-i scoţi din sărite, o să zică că tu nu ştii nimic despre asta, că n-ai copii. Şi oricum n-o să conteze, în plus, legătura ta cu Ethan va face diferenţa în viaţa puştiului.

— Dar tot ar fi distractiv să-i zic lui Craig vreo două.

Zâmbi, dar îşi scutură iar capul.

— A, am zis, i-am găsit de lucru lui Kurt la Entronics.

— Kurt?

— Kurt Semko. Tipul acela din Forţele Speciale pe care l-am cunoscut.

— Da, Kurt. Şoferul de camion de tractări. Ce slujbă are?

— La departamentul de securitate corporatistă.

— E paznic?

— Nu, paznicii din clădire sunt poliţişti care lucrează aici cu contracte de colaborare. El se ocupă de chestiile din interior: depistează eventualele probleme, verifică cine intră şi iese, şi aşa mai departe.

— Nu prea ştii tu ce fac ei, nu-i aşa?

— N-am idee. Dar directorul securităţii s-a arătat încântat să-l angajeze.

— Păi atunci înseamnă că a fost bine pentru toţi. Toată lumea a ieşit în câştig, nu-i aşa?

— Da, am spus. Toată lumea.

14

În dimineaţa următoare am despachetat setul de CD-uri cu *Afacerile înseamnă război!* Şi am băgat primul CD în CD-player-ul din Geo Metro. Ai fi zis că naratorul e George C. Scott[70] în rolul lui Patton. Dădea ordine răstite legate de „planul de luptă” şi zicea că „unităţile bine antrenate şi care dau dovadă de coeziune suferă cele mai mici daune”.

Eram atât de băgat în priză după ce îl ascultasem pe Bătrânul Blood and Guts[71], după cum mi-l imaginam pe narator – deşi probabil era un tocilar idiot, scund şi burtos, care nu avusese şansa să prindă o slujbă la un matinal de la un radio – că eram gata să dau buzna în biroul lui Gordy şi să-i ordon să mă promoveze. Eram gata să-i rup în bătaie pe toţi.

Dar până când am ajuns la birou, mi-am revenit. În plus, trebuia să merg până la Revere să fac o demonstraţie cu un ecran cu o diagonală de 91,6 cm pentru Parcul de Ogari Wonderland – pista de curse. Deşi nu cred că tipilor care merg la curse de câini le-ar fi păsat de diferenţa dintre un ecran obişnuit de televizor şi o plasmă cu ecran plat. M-am întors din Revere abia pe la mijlocul după-amiezii, ceea ce era bine. Gordy este de obicei într-o dispoziţie mai bună după prânz.

L-am târât pe Festino în biroul meu şi i-am dat să citească câteva contracte la care lucrasem. Nimeni nu era mai bun decât Festino la partea teoretică a unui contract. Partea proastă era că nu semna aproape niciunul. Îmi amintea de felul în care Ethan, când avea câţiva anişori, memorase DVD-ul care-l învăţa să facă la oliţă pe care i-l puneau în mod constant părinţii. Memorase fiecare cuvânt

---

[70] Actor american (1927-1999) cunoscut pentru rolul din filmul biografic „Patton“ (1970) (n.tr.)

[71] În original, Old Blood and Guts, poreclă dată generalului George S. Patton (n.tr.)

şi cântecel. Devenise expert în teoria oliţei. Dar refuzase ani de zile s-o folosească. Aşa era Festino. Era un geniu al contractelor, dar nu putea să le încheie.

— Ă, Houston, avem o problemă, spuse Festino. Pe contract scrie „destinaţie FOB”[72], dar ei vor ca marfa să fie dusă în Florida, nu-i aşa? Nu există nicio şansă să ajungă echipamentul în portul lor până se închide firma.

— Ce porcărie! Ai dreptate.

— În plus, nu cred că ar fi o idee bună să ne asumăm responsabilitatea pentru echipamentul aflat în tranzit.

— În niciun caz. Dar îşi vor schimba atitudinea dacă le spun să modifice documentele.

— Nicio problemă. Sună-i, zi-le să autorizeze o modificare, schimbă în „origine FOB”. Astfel, primesc echipamentul cu şase săptămâni mai devreme – reaminteşte-le că pachetele cu „origine FOB” pleacă primele.

— Exact, am zis. Ai făcut o treabă bună, omule. Eşti un as.

Mergeam să mă întâlnesc cu Gordy când l-am observat pe Trevor ieşind din biroul lui Joan Tureck. Părea neobişnuit de abătut.

— Cum îţi merge, Trevor? l-am întrebat.

— Grozav, răspunse el cu o voce seacă. De-a dreptul grozav.

Înainte să-i transmit condoleanţele mele sincere pentru că o dăduse-n bară cu preşedintele consiliului de administraţie al unuia dintre cele mai mari lanţuri de cinematografe din America, dispăru, fără să-mi dea şansa asta, iar Joan mă chemă în biroul ei cu un gest făcut cu mâna.

Am intrat imediat în alertă. Trevor îmi lăsase impresia că a primit un şut în bijuteriile familiei. Bănuiam că Joan îi dăduse o veste proastă şi mă gândeam că eu urmez.

[72] Free On Board, clauză potrivit căreia vânzătorul şi-a îndeplinit obligaţia de livrare doar când marfa a trecut balustrada vasului în portul convenit. (n.tr.)

— Ia loc, Jason, îmi spuse ea. Felicitări pentru afacerea cu Lockwood. Nu m-am gândit niciodată că o s-o închei, dar cred că nu trebuia să te subestimez.

Am dat din cap şi am zâmbit modest.

— Uneori trebuie doar să rosteşti cuvintele potrivite, şi totul merge de la sine, am spus. Cred că asta ar trebui să-i demonstreze lui Gordy abilităţile mele de carnivor.

— Dick Hardy a dat deja un comunicat de presă în legătură cu afacerea Lockwood, spuse ea. Credeam că ştii.

— Încă nu.

Joan se ridică şi închise uşa biroului. Se întoarse cu faţa spre mine. Oftă lung şi greu. Nu era semn bun. Cearcănele din jurul ochilor ei erau mai negre decât le văzusem vreodată. Se întoarse la birou.

— Gordy nu o să mă pună pe poziţia lui Crawford, spuse ea anevoie.

— Ce vrei să zici?

— E ceva ce nu-i place la mine.

— E ceva ce nu-i place la *toţi.* Mai e şi faptul că eşti femeie.

— Şi nu sunt una cu care să vrea să se culce.

— O să zici că sunt naiv, dar nu e ilegal?

— Da, eşti naiv, Jason. E o tradiţie veche de când lumea să te foloseşti de fuziune pe post de scuză ca să scapi de angajaţii pe care nu-i placi.

— N-are cum să fie atât de ostentativ.

— Sigur că nu. Gordy e deştept. Mereu există o cale de-a justifica disponibilizarea cuiva. Nu mi-au ieşit cifrele pentru că voi nu v-aţi realizat planul în ultimul trimestru. Echipa de fuziune crede că eu sunt doar o cantitate neglijabilă în management. De aruncat. Deci Gordy o să umple golul lăsat de Crawford cu altcineva. Cu tine, Trevor sau Brett. Ceea ce înseamnă că oricine ia postul va fi supus unei presiuni foarte mari. E o slujbă foarte importantă.

— Vrea să te dea afară? Acum chiar mă simţeam prost. Eu căutam o promovare, iar ea era pe cale să-şi piardă slujba, îmi pare foarte rău să aud asta! Apoi, îmi trecu prin

minte un gând care mă făcu să îmi fie ruşine de mine – eu tocmai o rugasem să pună o vorbă bună pentru mine, iar ea purta ghinion. Oare avea să mi se transmită şi mie?

— E în regulă, chiar e-n regulă, zise ea. Tot negociez cu Foodmark de o vreme.

— Asta este compania aia care are restaurante fast-food în malluri? am încercat s-o zic pe un ton neutru, dar cred că n-am reuşit să ascund ceea ce gândeam.

Zâmbi slab şi cu o uşoară jenă.

— Nu e rău locul şi e mult mai puţină presiune decât aici. Plus că eu şi Sheila am tot vrut să ieşim mai mult prin lume. Să ne bucurăm de viaţă împreună. E la fel totul, până la urmă. Plasme sau burritos[73], ce contează?

N-am vrut să-mi exprim regretele, dar nici felicitările nu erau la locul lor în acel context. Ce naiba se putea spune?

— Păi, cred că e totul bine atunci.

— Ei, făcu ea. Ţi-am zis vreodată că sunt vegetariană?

— Poate acesta este adevăratul motiv atunci, am spus eu, cu o tentativă slabă de umor negru. M-am gândit la friptura lui Kate din urmă cu câteva seri, o grămadă de carne arsă, iar imaginea era de ajuns cât să devii vegetarian.

— Poate, spuse ea cu un zâmbet trist. Dar fii blând cu Trevor Allard. Îi e greu.

— Ce-a păţit?

— A pierdut cea mai mare afacere a vieţii lui.

— Cea cu Pavilion?

Aprobă din cap strângându-şi buzele.

— Pentru că a lipsit de la o întâlnire fiindcă a avut pană de cauciuc?

— Ar fi fost acceptabil dacă era o dată. Dar a doua oară nu.

— A doua oară?

— Azi-dimineaţă se ducea la întâlnirea reprogramată cu

[73] Fel de mâncare tipic mexican, asemănător cu shaorma şi comercializat masiv şi în America (n.tr.)

Watkins, preşedintele consiliului de administraţie al companiei Pavilion. Ei bine, ghici ce s-a întâmplat? I-a murit Porsche-ul pe drum iarăşi.

— Glumeşti.

— Aş vrea eu. I s-a defectat sistemul electric. A naibii coincidenţă, să-i moară maşina în două zile consecutiv. Nici nu şi-a înlocuit telefonul mobil, deci n-a putut să sune la birou la Watkins la timp. Şi asta a fost tot. Au semnat cu Toshiba.

— Iisuse! am spus. Pur şi simplu?

— Înţelegerea era deja trecută ca şi încheiată în registrele ultimului trimestru. Ceea ce înseamnă dezastru pentru noi toţi, acum că echipa de integrare umblă peste tot. Adică pentru *voi* toţi, ar trebui să spun, pentru că eu nu mai lucrez aici. Deşi sunt convinsă că tu te concentrezi mai mult pe cum îţi afectează asta şansele la promovare.

— Nu, deloc, am protestat slab.

— Se pare că s-a întors roata. Acum tu eşti mai valoros decât oricare dintre ei.

— Chestie temporară, da.

— Gordy se lasă influenţat de chestii de moment, iar acum norocul e de partea ta. Să-ţi zic un lucru totuşi. Ştiu cât vrei slujba asta. Dar ai grijă ce-ţi doreşti. Nu poţi să ştii niciodată în ce te bagi.

Zece minute mai târziu, îmi verificam e-mailul, încă năucit, când l-am văzut pe Brett Gleason stând în pragul biroului meu.

Asta nu era de bine.

— Salut, Brett, am spus. Credeam că ai o prezentare la Banca Americii.

— M-am rătăcit, zise el.

— Nu ştii unde-i Banca Americii? Pe Federal Street, ştii asta.

— Multe etaje. Multe birouri.

— Nu poţi să-ţi suni omul de legătură?

— Tipu-i nou şi nu-i listat pe site, şi oricum nu îi mai ştiu

numele de familie.

— N-ai numărul lui?

Oare ce căuta în biroul meu? Gleason vorbea foarte puţin cu mine şi nu-mi cerea niciodată ajutorul.

— Şi acela s-a dus.

— Cum adică s-a dus?

— Ţi se pare amuzant?

— Nu râd, Brett. Ce tot vorbeşti acolo?

— Ecranul Albastru al Morţii[74].

— Ţi-a picat hardul sau ceva?

— Eroare fatală şi permanentă. Cineva şi-a băgat nasul în computerul meu. M-a privit pieziş. Acea persoană mi-a şters şi Palm Pilot-ul[75] când am încercat să-l conectez la net de dimineaţă. Toate contactele, toate înregistrările – s-a dus tot. Tocilarii ăia de la IT zic că-i irecuperabil. Ce mai farsă, nu? Se întoarse să plece.

M-am gândit, dar n-am mai zis nimic, că dacă Brett şi-ar fi printat programul, n-ar mai fi avut problema asta, dar m-am abţinut.

— Doar nu crezi că cineva ţi-a făcut asta, nu-i aşa, Brett? m-am adresat eu spatelui lui Gleason.

Dar el nu se opri.

Un mesaj instant apăru pe ecranul calculatorului meu. Era Gordy şi voia să mă vadă imediat.

---

[74] Mesaj care anunţă o eroare gravă de sistem în majoritatea sistemelor de operare. (n.tr.)

[75] Model de asistent digital personal (n.tr.)

15

Gordy purta o cămaşă albă apretată cu o monogramă KG mare şi albastră pe buzunar. Nu mi-a întins mâna când am intrat. A rămas aşezat în spatele biroului.

— Ai bătut palma cu Lockwood.

— Aşa e.

— Felicitări.

— Mersi.

— Nu îmi dau seama totuşi cum i-ai făcut să semneze, dar sunt impresionat. Aveam nevoie de contractul acesta. Cu disperare. Mai ales după toate rateurile lui Allard şi ale lui Gleason.

— Nu le-au ieşit afacerile? Îmi pare rău să aud asta.

— Te rog, spuse Gordy. Iisuse. Nu încerca să îmi vinzi mie rahaturi din acestea. Gleason a dat-o în bară cu o prezentare la Banca Americii. Le-a şi băgat o scuză jalnică cum că i-au fost şterse nişte date din computer sau ceva de genul acesta. E sărit din schemă, în ceea ce mă priveşte. Şi acum şi Trevor. Dădu din cap. Adevărul e că şi mie îmi place golful – făcu un gest către crosa sa –, dar nu dai cu piciorul unui client de şaptezeci de milioane de dolari pentru nouă găuri la Myopia Hunt Club.

— Glumeşti, i-am spus eu, realmente surprins gândindu-mă că nu îi stătea în fire lui Trevor să facă aşa ceva.

— Aş vrea eu. Nu ştie că eu ştiu, dar eu am fost informat de Watkins de la Pavilion Group. Am încercat să o dau la întors, dar Watkins n-a muşcat momeala.

— Trevor juca *golf* ?

— Credea că o să scape basma curată. I-a tras ţeapă lui Watkins două zile la rând, pretinzând că are probleme cu maşina. Într-o zi a zis că a avut pană, a doua zi că i s-a stricat alternatorul sau ceva de genul acesta, şi în ambele zile a spus că nu i-a mers telefonul mobil.

— Da, dar toate acestea chiar s-au întâmplat, i-am spus

eu.

— Da, da. Ştii de unde a sunat idiotul la biroul lui Watkins? Chiar de pe terenul de golf. A apărut ID-ul pe ecranul telefonului secretarei. A dat din cap cu dezgust. Nu îl pot apăra în aceste condiţii. Bineînţeles că el neagă toate acestea, dar... Ei bine, oricum cred că o să îi mai dau o şansă lui Allard. E un adevărat carnivor. Dar am ceva pentru tine.

— Spune-mi.

— Cine e tipul acela de la NEC pe care îl place toată lumea?

— Te referi la Jim Letasky? Cel care a semnat cu SignNetwork?

— Da, exact. Vreau să pun mâna pe SignNetwork. Şi se pare că singura modalitate e să îl aduc pe Letasky în echipa noastră. Crezi că eşti destul de versat încât să îl recrutezi? Să îl furi?

— De la NEC? Locuieşte în Chicago, are soţie şi copii şi în plus, probabil câştigă deja o sumă frumuşică.

— Mi se pare că te dai bătut înainte ca măcar să fi încercat, spuse Gordy. Credeam că vrei slujba lui Crawford.

— Nu, doar că... nu va fi uşor. Dar voi încerca.

— Vei încerca? Ce ai zice de „s-a făcut, Gordy”?

— S-a făcut, Gordy, i-am răspuns eu.

N-am pierdut prea mult timp încercând să dau de James Letasky. I-am găsit numărul de la birou pe site-ul NEC, dar am vrut să îl sun acasă – mi s-a părut mai discret aşa. Numărul de acasă al lui Letasky nu era însă în cartea de telefoane, din păcate. Am aşteptat până când Gordy a plecat la o întâlnire şi m-am dus la secretară. Avea o bază de date enormă plină cu nume şi contacte şi m-am gândit că poate ştie cum aş putea obţine numărul de acasă al lui Letasky.

— Jim Letasky? spuse Melanie. Sigur. Imediat.

— Vorbeşti de parcă l-ai cunoaşte.

A dat din cap că nu. A strâmbat puţin din buza de jos în timp ce scria la tastatură cu viteza luminii.

— Poftim.

— Cum ai reuşit să faci asta?

— Prin magie.

— Ai numerele de acasă ale tuturor agenţilor de vânzări de la NEC?

— Nuuu. Kent încearcă să îl recruteze pe Letasky de ani buni. Îi tot trimit soţiei sale flori. Părea inocentă. Habar n-avea că şeful ei se prefăcea că nu ştie cine era Letasky. Dar Letasky se ţine tare. Vrei numărul florăresei ei preferate? Îl am şi pe acela.

— Nu, mulţumesc, Mel, am spus. N-am de gând să-i trimit flori.

16

După orele de lucru am condus până la service-ul auto Wilkie să-mi ridic Acura. Pe drum, l-am mai ascultat pe Bătrânul Blood and Guts. Răgea ceva despre cum „Singurul mod de a supravieţui într-o ambuscadă este să întorci focul şi să fugi printre inamici, forţându-i să se adăpostească”.

Am lăsat Geo Metro-ul la service-ul auto ca să îl ridice o firmă de închiriat maşini. Am avut norocul să mă uit prin portbagaj unde era să uit un sac plin de cărţi de autoajutorare în lumea corporatistă.

Există şi un avantaj când vine vorba de accidentele de maşini: când îţi iei maşina înapoi de la service arată ca nouă. Acura arăta ca scoasă din cutie. Când l-am băgat pe general în CD-player, el suna chiar mai bine cu sistemul surround al maşinii.

După aceea l-am sunat pe Kurt Semko pe celular şi l-am anunţat că sunt la vreo opt kilometri de casa lui – îmi spusese că a închiriat o casă în Holliston – şi că aveam un cadou pentru el. A zis că nu e nicio problemă, că pot să trec pe la el.

I-am găsit fără probleme locuinţa. Trăia în suburbii, într-o fermă mică şi construită recent, din cărămizi roşii, şindrile albe, jaluzele negre, aşa cum vezi în fiecare suburbie din America. Era foarte mică, dar foarte îngrijită, proaspăt vopsită. La ce era să mă aştept, la o veche colibă Quonset[76], poate?

Am parcat pe şosea, care era neagră ca smoala, evident proaspăt turnată. Am luat maldărul de cărţi din portbagaj şi am sunat la uşa lui Kurt. Le terminasem de citit şi, pe lângă asta, am crezut că el avea mai multă nevoie de ele decât mine.

A apărut la uşă îmbrăcat într-un tricou alb.

---

[76] Structură de oţel având o formă semicirculară (n.tr.)

— Bine ai venit în Fortăreaţa Solitudinii, a zis şi mi-a deschis uşa de la intrare. Îmbunătăţesc serviciul electric.

— Faci asta de unul singur?

A dat din cap că da.

— E închiriată, dar m-am săturat să tot sară siguranţa. O sută de amperi nu ajung. Plus că firele sunt vechi. Aşa că pun o cutie de patru sute de amperi. M-am gândit că dacă tot fac asta, poate ar fi cazul să scap şi de firele vechi de aluminiu.

Observase cărţile pe care le ţineam în braţe.

— Acelea sunt pentru mine?

— Ei bine, da, am spus.

A privit rapid coperţile.

— *Peştele mare îl mănâncă pe cel mic: Cum să supravieţuieşti în lumea afacerilor,* a citit. *Cum să nu iei prizonieri în corporaţii.* Ce-i cu toate astea?

— Nişte cărţi care m-am gândit că o să îţi folosească, am spus, aşezându-le pe masă. Acum că lucrezi într-o corporaţie.

— *Secretele unei echipe SEAL Principiile forţei militare de elită în lumea afacerilor,* a spus. Părea amuzat. *Războinicul corporatist.* Toate par de armată, şefu'. N-am nevoie să le citesc. Am văzut destule.

M-am simţit ca un idiot. Aveam în faţă un tip care ştia toate chestiile acestea din experienţa reală, iar eu voiam să îi dau o groază de cărţi pentru războinici corporatişti. În plus, dacă era genul acela de om care nu citea cărţi?

— Da, dar, vezi, sunt despre cum poţi să aplici ceea ce ştii într-o lume despre care nu ştii.

A dat din cap şi a spus:

— Înţeleg. M-am prins.

— Vezi şi tu ce e cu ele, am spus. Poate o să îţi placă.

— Da, şefu', să trăiţi. Sunt fanul autoajutorării.

— Mişto. Hei, ascultă aici. Am nevoie de o favoare.

— Orice. Hai înăuntru. Îţi aduc şi ceva de băut. Îţi arăt şi nişte trofee din războaie.

Pe dinăuntru casa lui era la fel ca pe dinafară. Curată,

ordonată şi banală. Dădea impresia că se locuia acolo temporar. În frigider nu avea decât sticle de apă Poland Spring, nişte Gatorade[77] şi ceva shake-uri proteice. Era clar că nu o să îmi dea o bere.

— Gatorade?

— Apă ar fi OK, am spus.

Mi-a aruncat o sticlă de jumate de apă, şi-a luat şi el una şi am mers în sufrageria lui – o canapea, un fotoliu şi un televizor vechi – şi ne-am aşezat.

I-am povestit câte ceva despre cursa pentru postul de vicepreşedinte, despre cum Gleason a lăsat baltă o prezentare importantă la Banca Americii şi cum Trevor a ratat afacerea Pavilion. Dar Trevor face şi un demo la Fidelity luni, i-am spus. Asta urma să încheie afacerea. O să reintre în graţiile lui Gordy.

După asta i-am spus cum Gordy voia să îl recrutez pe Jim Letasky de la NEC.

— E ca şi cum m-ar fi trimis după cai verzi pe pereţi, am zis.

— Adică?

— E o sarcină imposibilă. Vrea să dau greş. Ca să poată să îl promoveze pe Trevor.

— De ce eşti atât de sigur că nu o să reuşeşti?

— Pentru că am aflat de la secretara lui Gordy că el a mai încercat asta de o groază de ori, şi că tipul trăieşte în Chicago cu nevasta şi copiii, şi că nu are niciun motiv să se mute în Boston şi să înceapă un nou job la Entronics.

— Ai o poziţie suficient de avansată încât să îl poţi recruta?

— Teoretic, da, cred. Sunt manager local. Dar l-am întâlnit pe tip şi ne simpatizăm.

— Îl şi cunoşti bine?

— Nu, asta-i faza. Absolut deloc. Am făcut investigaţia de rutină, am dat o groază de telefoane, dar nu am dat de

[77] Băutură consumată mai ales de către sportivi, bogată în săruri minerale (n.tr.)

nimic pe care să mă bazez. Se întâmplă să cunoşti pe cineva care lucrează la securitate la NEC?

— Îmi pare rău. Zâmbea. De ce, vrei să îl verifici?

— Poţi să faci aşa ceva?

— Tot secretul e să ştii unde să cauţi.

— Crezi că poţi să afli ce pachet salarial are la NEC?

— Pun pariu că pot să fac chiar mai mult.

— Ar fi super!

— Aşteaptă câteva zile. O să văd ce pot să încropesc. „Informaţii pe baza cărora se poate acţiona" aşa obişnuiam să îi spunem.

— Mulţumesc, omule.

A ridicat din umeri.

— Pentru nimic. Şi tu te-ai pus la bătaie pentru mine, frate.

— Eu?

— Atunci, cu Scanlon. Ai garantat pentru mine.

— La chestia aceea te referi? O nimica toată.

— Nu e nimic, Jason, zise. Nu e o nimica toată.

— Bine, atunci a fost plăcerea mea. Deci ce trofee de război ai?

S-a ridicat şi a deschis uşa către ceea ce părea a fi o cameră de oaspeţi. Mirosea a praf de puşcă şi alte chestii, a acru şi mucegăit în acelaşi timp. Nişte arme care arătau ciudat erau aranjate pe o bancă lungă în rânduri ordonate. A luat o puşcă veche cu un pat de lemn fin.

— Ia uită-te la asta. Un Mauser K98 din al Doilea Război Mondial. Arma standard în infanteria *Wehrmacht.* Am cumpărat-o de la un fermier irakian care susţinea că a doborât cu ea unul dintre elicopterele noastre Apache. Zâmbi. Elicopterul nu avea nicio zgârietură.

— Şi funcţionează?

— N-am nici cea mai vagă idee. Nici nu aş vrea să o încerc. A luat un pistol şi mi l-a arătat. Părea că vrea să mi-l dea, dar eu doar mă uitam la el. Arată ca modelul Beretta din 1934, nu-i aşa?

— Absolut, am spus. Fără îndoială.

— Dar uită-te pe margini. A ţinut-o aproape de mine. E făcută în Pakistan, vezi? În atelierele din Darra Adam Khel.

— Unde?

— E un oraş între Peshawar şi Kohat. Faimos pentru că acolo se imită toate tipurile de arme din lume. Ei le produc pentru paştuni – triburile de talibani războinici din Stan.

— Stan?

— Aşa numim noi Afganistanul. Poţi să îţi dai seama că e făcut la Darra după cât de prost sunt aliniate urmele de pe margini. Vezi?

— E o imitaţie?

— E uimitor câte lucruri poţi să faci când ai timp nelimitat, o cutie plină cu dosare şi nouă fii. Şi uită-te la asta. Mi-a arătat un dreptunghi negru cu o gaură de glonţ în mijloc. Aceasta e o placă SAPI. Se introduce în vesta antiglonţ.

— Ori e folosită, ori e stricată.

— Mi-a salvat viaţa. Stăteam pe turela unui tanc pe autostrada unu din Irak şi, dintr-odată, sunt aruncat în faţă. M-a nimerit lunetistul. Am avut noroc că am pus asta în vestă. Poţi să vezi ce gaură a lăsat glonţul. Mi-a trecut şi prin haine. Mi-a lăsat o vânătaie urâtă. Mi-a ratat coloana totuşi.

— Şi aţi avut voie să le luaţi cu voi?

— Majoritatea au făcut asta.

— Legal?

A pufnit în râs.

— Mai funcţionează ceva?

— Majoritatea sunt copii. Falsuri. Nu sunt de încredere. Nu ar trebui să le foloseşti. Ţi-ar putea exploda în faţă.

Am observat nişte tuburi care semănau cu cele cu vopsea folosite de pictori. Am ridicat unul. Pe el scria Agent metalic lichid pentru fragilizare (AMLF) Amestec de mercur şi indiu. Mai scria „ARMATA SUA” pe el. Voiam să îl întreb ce era, când mi-a spus:

— Ştii să foloseşti o armă?

— Ocheşti şi tragi, nu-i aşa?

— A, nu e chiar aşa simplu. Lunetiştii studiază asta ani de zile.

— Dobitoci care stau în rulote şi sunt căsătoriţi cu verişoarele lor le folosesc fără probleme fără a avea cine ştie ce antrenament.

— Ştii ce e acela recul?

— Sigur. Arma te împinge în spate. Am văzut *Băieţi răi* de vreo douăzeci de ori. Tot ce ştiu am învăţat din filme.

— Vrei să înveţi să tragi cu arma? Ştiu pe cineva care are un poligon şi nu e foarte departe.

— Nu e pentru mine.

— Ar trebui, să ştii. Orice bărbat ar trebui să înveţe cum să tragă cu arma. În zilele noastre... Ai o soţie de protejat.

— Când vor veni teroriştii, te sun.

— Serios acum.

— Nu, mulţumesc. Nu mă interesează. Mă cam sperie armele. Fără supărare.

— Nu mă supăr.

— De ce am senzaţia că ţi-e dor de Forţele Speciale?

— Mi-au schimbat viaţa, frăţioare.

— Cum aşa?

— Am avut o copilărie jalnică.

— Unde ai crescut?

— Grand Rapids, Michigan.

— Un oraş fain. Am făcut afaceri cu Steelcase.

— Nu în partea fainã a Grand Rapids. În partea cealaltă.

— Parcă ai vorbi despre cartierul meu din Worcester.

El încuviinţă.

— Eu totdeauna eram implicat în ceva aiurea. Nu credeam că o să ajung să fac ceva cu viaţa mea. Chiar şi când am fost recrutat de Tigers, am crezut că nu o să ajung niciodată printre primii. Că nu sunt destul de bun. După aceea m-am înscris în armată şi în sfârşit eram şi eu bun la ceva. Mulţi bărbaţi se oferă voluntari pentru Forţele Speciale, dar majoritatea nu rezistă. Când am promovat cursul C, am ştiut că sunt potrivit pentru asta. Două treimi din grupă au picat examenul.

— Care curs?

— Cursul C. Cursul de calificare. Acolo se face trierea celor nepotriviţi – e o tortură constantă, douăzeci şi patru de ore pe zi. Te lasă să dormi o oră, apoi te trezesc la două dimineaţa şi te trimit la groapa de lupte. De fiecare dată când cineva renunţă, pun melodia formaţiei Queen – *Another One Bites the Dust* să se audă în boxe, indiferent dacă e zi sau noapte.

— Acum ştiu de unde îşi ia Gordy tehnicile de management.

— N-ai idee, omule. Ultima parte a cursului se cheamă Robin Sage, şi te aruncă în mijlocul a opt mii de kilometri pătraţi de pădure, în Carolina de Nord, şi unde trebuie să te ghidezi după teren. N-ai voie să mergi pe drumuri. Trebuie să te hrăneşti cu nuci şi mure, iar la început îţi dau şi ceva carne de iepure sau de pui – şi acelea îţi sunt proteinele. La sfârşitul săptămânii, trebuie să le înapoiezi labele. Cei care rezistă până la final sunt cei care nu renunţă. Aşa ca mine.

— Sună ca şi Outward Bound[78].

Scoase un sunet gen *pffft.*

— Şi dacă eşti norocos, ajungi într-una din veritabilele gropi de rahat ale universului, gen Afganistan sau Irak. Şi dacă eşti cu adevărat norocos, aşa ca mine, în ambele.

— Amuzant.

— Aha. Eşti în Irak, în mijlocul unei furtuni de nisip care pur şi simplu nu se mai termină, deşertul e al naibii de rece noaptea, ceea ce nu te aştepţi să fie, iar mâinile îţi sunt atât de amorţite că nici cafea nu poţi să faci. Raţiile ţi-au fost reduse la o masă pe zi. Nu ai destulă apă să te speli sau să te bărbiereşti. Sau eşti într-o nenorocită de tabără în Basra, cu tot felul de muşte în jurul tău târându-se şi pişcând, şi mai sunt şi ţânţari cu malarie, şi ai tot felul de urme roşii pe piele, şi indiferent cu cât de mult insecticid

[78] Organizaţie internaţională cu aproximativ patruzeci de şcoli în lumea întreagă, care ajută oamenii să îşi descopere potenţialul şi să aibă grijă de ei înşişi. (n.tr.)

dai pe tine şi în aer, tot nu are un efect.

Am dat din cap şi nu am mai zis nimic câteva momente.

— Omule, am zis în cele din urmă. O să ţi se pară teribil de plictisitoare slujba.

A ridicat din umeri.

— Hei, e bine să am şi eu o slujbă adecvată, în sfârşit. Să fac nişte bani. Pot să cumpăr o maşină acum. Scanlon vrea să îmi iau una, pentru întâlniri cu clienţii şi altele asemenea. Poate îmi iau şi o motocicletă Harley nouă. Strâng suficient încât să îmi cumpăr o casă. Şi poate într-o bună zi o să întâlnesc o gagică şi o să mă hotărăsc să mă căsătoresc din nou.

— Cu cea dinainte nu a mers?

— Nu a durat nici măcar un an. Nu cred că sunt făcut pentru căsnicie. Majoritatea băieţilor din Forţele Speciale sunt divorţaţi. Dacă vrei o familie, Forţele Speciale nu sunt pentru tine. Deci tu ce vrei?

— Ce vreau eu?

— În viaţă, vreau să zic. La serviciu.

Bilete la meciurile Red Sox. Pace pe pământ.

— Vrei copii?

— Sigur.

— Când?

Am ridicat din umeri, schiţând un zâmbet.

— O să vedem.

— Ah, a zis. O problemă delicată pentru tine.

— Nu e o problemă.

— Ba da. Tu şi soţia ta nu vă puneţi de acord pe tema asta. Sau încercaţi şi nu se întâmplă. Pot să îmi dau seama după faţa pe care o faci.

— Ai şi un glob de cristal în camera aceea?

— Serios acum. Nu vrei să vorbeşti despre asta e în regulă dar pot să o citesc pe faţa ta, e ceva care te trădează. Ştii la ce mă refer, nu-i aşa?

— Ca la poker, nu? Mici semnale după care îţi dai seama dacă cineva e sincer sau nu.

— Exact. Majoritatea oamenilor nu se simt confortabil

minţind. Deci atunci când nu spun adevărul, zâmbesc. Sau rămân împietriţi. Sau se scarpină la nas. Unii dintre noi, din Forţele Speciale, am făcut cursuri cu un psiholog celebru, despre expresii faciale şi evaluare a pericolului. Să înveţi cum să detectezi înşelăciunea. De multe ori vrei să ştii dacă tipul urmează să scoată o armă sau doar un pachet de Wrigley's.

— Eu pot să îmi dau seama întotdeauna când Gordy minte, am spus.

— Da?

— Da. Strâmbă din buze.

— Da, da. Nu râde. Deci vrei copii. Vrei o casă mai mare, o maşină mai tare. Mai multe jucării.

— Nu uita de pacea în lume. Şi de biletele la meciurile Red Sox.

— Vrei să ajungi şef la Entronics?

— Ultima oară când am verificat, nu eram japonez.

— Dar vrei să ajungi şeful unei companii, nu-i aşa?

— Mi-a trecut prin minte. De obicei după ce am băut cel puţin trei beri.

A dat din cap.

— Eşti un tip ambiţios.

— Nevastă-mea crede că sunt la fel de ambiţios ca o ţestoasă.

— Te subestimează.

— Poate.

— Omule, eu nu te subestimez. Am spus-o înainte şi o mai zic încă o dată. Nu uit niciodată o favoare. O să vezi.

17

Sâmbătă dimineaţă l-am sunat pe Jim Letasky la el acasă. A fost surprins să mă audă la telefon. Am vorbit puţin. L-am felicitat pentru că a reuşit să ne sustragă afacerea Albertson, după care am trecut direct la subiect.

— Gordy te-a pus să faci asta? m-a întrebat Letasky.

— Am pus ochii pe tine de ceva vreme, am zis.

— Nevastă-mea iubeşte oraşul Chicago.

— O să iubească Bostonul şi mai mult.

— Sunt flatat, a spus. Pe bune. Dar am refuzat deja de două ori o ofertă de-a lui Gordy. De trei ori, dacă stau să mă gândesc. Fără supărare, dar îmi place aici. Şi îmi place locul unde lucrez.

— Ai fost vreodată la Boston cu afaceri? l-am întrebat.

— Tot timpul, a spus. O dată pe săptămână. Face parte din teritoriul meu.

Ne-am înţeles să ne întâlnim peste câteva zile când avea să vină în Boston. Nu a vrut să ne întâlnim la sediul Entronics, unde putea da peste oameni pe care îi cunoştea, riscând să se audă la NEC. Am hotărât să ne întâlnim pentru micul dejun la el la hotel.

Luni dimineaţa Kurt m-a dus la sală în Somerville. Nu erau femei în costume lycra mulate exersând pe aparate de ultimă generaţie. Nu erau nici baruri de fiţe cu apă din Fiji.

Asta era o sală serioasă unde se ridicau greutăţi care miroseau a transpiraţie, a piele şi adrenalină. Podeaua era veche şi crăpată. Erau locuri pentru mingi-viteză, erau şi saci grei şi mingi medicinale şi saci cu prize duble, şi mai era şi un ring de box în mijlocul camerei. Băieţii săreau coarda. Toţi păreau că îl cunosc pe Kurt şi că îl plac. Toaleta avea o cisternă din lemn de modă veche deasupra şi, ca să tragi apa, trebuia să tragi de lanţ. Era şi un semn cu NU SCUIPAŢI. Vestiarul era scârbos.

Dar îmi plăcea. Era pe bune, mult mai real decât CorpFit sau orice alt club de fitness unde avusesem abonament, dar unde nu prea mersesem.

Eram amândoi pe bicicletă şi ne făceam încălzirea, eu şi Kurt, la cinci şi jumătate dimineaţa. Zece sau cincisprezece minute de pedalat din greu ca să ne punem sângele în mişcare, insistă Kurt, înainte să ne facem exerciţiile la podea. Kurt purta tricou de sport mulat, negru. Tipul avea nişte bicepşi imenşi şi nişte deltoizi care îi ieşeau din tricoul fără mâneci ca nişte grepfruturi.

Am schimbat câteva vorbe în timp ce exersam. Mi-a spus că urmează să îmbunătăţească sistemul de supraveghere cu circuit închis cu unul digital.

— Toate înregistrările vor fi digitale, a spus. Şi conectate la internet. După care trebuie să fac din nou ceva legat de accesul la sistemul de control.

— Dar toţi avem acele ecusoane de proximitate, am zis.

— Şi cei care fac curat au aceste ecusoane. Pot să intre în orice birou. Şi cât de mult crezi că te costă să-l mituieşti pe unul dintre imigranţii aceia şi să îi iei cardul? O sută de dolari, poate? Trebuie să trecem pe biometric. Cititoare de amprente.

— Şi chiar crezi că Scanlon o să fie de acord cu asta?

— Nu încă. În principiu vrea, dar costă prea mult.

— Scanlon a vorbit şi cu Gordy despre asta?

— Cu Gordy? Nu, Scanlon spune că aşa ceva trebuie aprobat la nivelul lui Dick Hardy. Vrea să aştepte câteva luni. Vezi, nimeni nu vrea să cheltuie pe securitate până nu apare o problemă. Banii încep să vină abia după ce a curs sânge.

— Tu eşti nou, am spus. Nu ar trebui să îl presezi prea mult pe Scanlon.

— Nu am de gând să îl presez deloc. Trebuie să ştii când să lupţi şi când să te retragi. A zâmbit. Unul din primele lucruri pe care le înveţi la cutie. Apare şi în cărţile acelea pe care mi le-ai dat.

— Cutie?

— Scuză-mă. Ţară.

— Aha. Pare logic. Nu prea mai aveam aer şi încercam să nu folosesc multe cuvinte.

— Hei, îmi plac cărţile acelea de război corporatist. Le pricep, omule. Chiar le înţeleg.

— Da, am spus. Probabil într-un fel... majoritatea directorilor executivi nu le înţeleg.

— Am priceput. Toate aceste aiureli despre războinici corporatişti cu toate cretinismele lor despre anihilarea competiţiei. E amuzant. A sărit de pe bicicletă. Eşti pregătit pentru nişte abdomene?

După ce am făcut duş şi ne-am schimbat, Kurt mi-a dat un dosar. Am stat afară în stradă în lumina dimineţii, cu maşini trecând pe lângă noi, şi l-am citit.

Nu aveam nici cea mai mică idee ce făcuse, dar reuşise să obţină venitul exact până la virgule al lui Jim Letasky pe ultimii patru ani – salariu, comisioane şi bonusuri. Avea până şi suma ipotecii lui Letasky, valoarea ratei lunare şi ce mai rămânea, plus cât a plătit pentru casă, în Evanston, şi cât valorează acum.

Ratele la maşină. Numele soţiei şi al celor trei copii. Faptul că Letasky s-a născut şi a crescut în Amarillo, Texas. Kurt notase că soţia lui Letasky nu lucrează – nu în afara casei, cum s-ar spune – că cei trei copii ai săi merg la şcoli private, şi cât îl costă. Extrasul de cont, cât de mulţi bani ţine pe card şi care sunt cheltuielile lui majore. Era de speriat cât de multe descoperise Kurt.

— Cum ai obţinut toate informaţiile acestea? am întrebat în timp ce mergea spre motocicletă.

Kurt zâmbi.

— Asta e CTST, omule.

— Poftim?

— Cât trebuie să ştii. Şi ceea ce *tu* trebuie să ţii minte întotdeauna este că tot timpul vrei să ai informaţii mai bune ca duşmanul.

Fiindcă era prima zi a lui Kurt la lucru, m-am oferit să mergem împreună la prânz şi să sărbătorim. Dar era prins în tot felul de hârţogării şi sesiuni de orientare şi lucruri de acest fel. Când Trevor Allard s-a întors la birou de la Fidelity, pe la prânz – mai devreme decât mă aşteptam –, m-am dus până la el şi am zis cât am putut de normal:

— Cum ţi-a mers?

Nu ne prea plăceam, dar ne pricepeam să ne citim reciproc, cam în felul în care se măsoară din priviri doi lupi în câteva secunde. Nu era nimic făţiş competitiv în ceea ce spusesem, dar a priceput ce întrebam eu de fapt – „Ai reuşit să obţii afacerea? O să devii şeful meu acum?”

S-a uitat la mine cu un chip lipsit de orice expresie.

— Prezentarea, i-am zis. Din această dimineaţă. De la Fidelity…

— Da, răspunse el.

— Trebuia să prezinţi varianta de 155 de centimetri, nu-i aşa?

A dat din cap că da, uitându-se la mine tot timpul, cu nările lărgindu-se.

— Prezentarea s-a dus.

— S-a dus?

— Mhm. Monitorul nici măcar nu a pornit. Aiureală totală.

— Tu glumeşti.

— Nu, Jason, nu glumesc. Vocea lui era rece şi dură. Nu glumesc deloc.

— Desigur. La naiba, îmi pare rău. Deci ce s-a întâmplat – ai ratat afacerea Fidelity?

A dat din cap din nou, uitându-se la mine atent.

— Evident. Nimeni nu vrea să dea zece mii de dolari pe bucată pentru nişte plasme a căror calitate poate fi pusă la îndoială. Deci da, am ratat afacerea Fidelity.

— Rahat. Şi ai zis că afacerea Fidelity e ca şi încheiată… Cam garantase că o să o obţină.

Şi-a strâns buzele.

— Deci aşa stă treaba, Jason. Eu şi cu Brett am avut

numai ghinioane în ultima vreme. Mi s-a dezumflat o roată la maşină, după care a apărut nu ştiu ce problemă electrică. Toate informaţiile de pe computerul lui Brett au fost şterse. Acum am un monitor prost, după ce l-am testat. Drept urmare, amândoi am ratat afaceri importante.

— Da?

— Ce am eu şi cu Brett în comun? Ambii ţinteam postul lui Crawford. Împotriva ta. Şi ţie nu ţi se întâmplă nimic. Aşa că nu pot să nu mă întreb cum şi de ce s-au întâmplat toate lucrurile acestea.

— Cauţi un motiv? O explicaţie? Îmi pare rău, e cam aiurea, dar amândoi aţi avut ghinion în ultimul timp. Atâta tot.

Poate nu era doar o problemă de noroc. Doi tipi competitivi, Gleason şi Allard. Rivali pentru un post mult mai bine plătit, şi de acolo spre managementul de top. E posibil să se fi sabotat reciproc? Tipii îşi mai fac lucruri din astea unii altora. Chiar dacă sunt amici ca aceştia doi. Scorpioni într-o sticlă. Poate era ca un test într-o frăţie? Se pot produce lucruri foarte ciudate în companii unde se pune atât de multă presiune asupra angajaţilor, cum se întâmplă în firma noastră. Mi-am pus în gând să nu uit să îmi copiez toate fişierele şi să iau copiile acasă.

— A fost pur şi simplu ghinion, a repetat el. Nările i s-au dilatat din nou. Vezi tu, eu întotdeauna am fost un om norocos.

— Aha, înţeleg acum ce vrei să spui. Ai ratat afacerea, şi acum e vina *mea.* Îmi pare rău să aud că tu crezi aşa ceva. Ascultă-mă, Trevor. Norocul ţi-l faci singur.

Mai aveam puţin şi izbucneam – eram deja sătul – când am auzit un ţipăt de pe coridor. Ne-am uitat unul la celălalt surprinşi.

Încă un ţipăt, de femeie de data aceasta, după care a mai strigat cineva, şi am mers amândoi să vedem ce se întâmplă.

Un mic grup se adunase lângă Plasma Lab. Femeia care ţipase, un administrator tânăr, urla acum şi mai tare şi

strângea clanţa ca şi cum încerca să nu se cufunde în podea.

— Ce este? am întrebat. Ce s-a întâmplat?

— Meryl a tot bătut la uşă, iar Phil nu a răspuns, aşa că a deschis uşa să vadă dacă e înăuntru, a spus Kevin Taminek, managerul de la vânzări. Adică, el e întotdeauna acolo, şi e deja sfârşitul dimineţii. Şi, o, *Doamne!*

Gordy a venit sus, cu respiraţia tăiată şi strigând:

— Ce se întâmplă *aici?*

— Să cheme cineva paza, a spus un altul care se ocupa de vânzări interne cu Taminek. Sau poliţia. Sau amândouă.

— Oh, Doamne, spuse Gordy, cu o voce puternică însă tremurândă.

M-am apropiat ca să pot vedea la ce se uitau toţi şi mi s-a tăiat respiraţia. Philip Rifkin se balansa în aer, atârnând de tavan.

Ochii îi erau larg deschişi şi îi ieşeau din orbite. Nu avea ochelarii puşi. Gura îi era parţial deschisă şi vârful limbii îi ieşea afară. Faţa îi era de un negru-albăstrui. O funie neagră îi era înfăşurată în jurul gâtului, înnodată la ceafă. Am recunoscut-o ca fiind un cablu, unul dintre cele pe care el le ţinea în grămezi. Un scaun era trântit la pământ puţin mai încolo. Dăduse jos unul dintre panourile de pe tavan şi legase cablul de o bârnă de oţel.

— Dumnezeule, a spus Trevor, fugind şi gâfâind.

— Iisuse, am spus, s-a spânzurat.

— Chemaţi paza! A ţipat Gordy. A apucat clanţa şi a închis uşa. Şi plecaţi naibii de aici, toţi. Înapoi la muncă.

18

Muşchii îmi ardeau, dar Kurt nu voia să mă lase să mă opresc. Mă făcea să fug în sus şi în jos pe scările de la stadionul Harvard. Le numea „Scările spre Rai”.

— E timpul să mă odihnesc, am spus.

— Nu. Continuă. Cu corpul relaxat. Dă-ţi braţele în spate, îndreaptă-ţi umerii.

— Mor. Îmi simt muşchii în flăcări.

— Acid lactic. Senzaţional.

— Şi nu e de rău?

— Continuă.

— Tu nici măcar nu ai obosit.

— E nevoie de mai mult de atât ca să obosesc eu.

— Gata, am spus, ai câştigat. Mă predau. Mărturisesc.

— Încă două.

Când am terminat, am început să ne plimbăm în pas vioi pe malul râului Charles ca să ne mai tragem suflul. Mie mi se părea că un frappuccino de la Starbucks ar fi mers mai bine.

— A fost la fel de bine pentru tine cum a fost şi pentru mine? Am întrebat, încă gâfâind.

— Durerea e doar slăbiciunea care părăseşte corpul, a spus Kurt, lovindu-mă uşor cu pumnul peste umăr. Aţi avut un incident urât ieri, din câte am auzit. Cineva s-a spânzurat?

— Oribil, am spus, dând din cap.

— Scanlon mi-a zis că a folosit un cablu sau ceva de genu’.

— Da. Unul din cablurile din tavan.

— Trist.

— Ţi-a spus Scanlon şi dacă Rifkin a lăsat vreun bilet?

Kurt ridică din umeri.

— Nu am idee.

Am mai mers câteva minute până am putut să vorbesc

aproape normal.

— Trevor crede că eu încerc să îl sabotez. Să îi trag ţeapă. Ţii minte prezentarea aceea importantă pe care a avut-o? În faţa celor de la Fidelity – una dintre plasmele noastre cu o diagonală de 155 de centimetri? Nu a pornit când a încercat să îi dea drumul. Evident, a ratat afacerea.

— Rău pentru el, bine pentru tine.

— Poate. Dar el crede că i-am sabotat monitorul.

— Şi ai făcut-o?

— Fii serios, nu e stilul meu. În plus, nu aş şti cum să o fac nici dacă aş vrea.

— Nu putea monitorul să se strice în camion?

— Ba da. Sunt tot felul de moduri în care un monitor cu plasmă se poate strica. Acum câteva luni Circuit City au spus că şase dintre televizoarele noastre cu ecran plat au ajuns defecte. Se pare că un dobitoc de îngrijitor de la depozitul din Rochester curăţase toaletele cu un amestec toxic de detergent de WC şi Clorox. Nu ştia că eliberase clor sub formă de gaz. Care distruge microcipurile sau circuitele sau aşa ceva – şi a prăjit monitoarele. Deci, practic, putea fi de la orice.

— Nu poţi decât să îl ignori pe tip. Nimeni nu o să îi ia acuzaţiile în serios, nu-i aşa? Încearcă doar să iasă basma curată.

Am dat din cap aprobator. Ne-am mai plimbat o vreme.

— O să ratez antrenamentul nostru de joi dimineaţă, am spus. O să iau micul dejun cu Letasky.

— Ai de gând să îi faci o ofertă de nerefuzat?

— O să fac tot ce pot. Mulţumită ţie.

— Îmi pare bine că ţi-am fost de ajutor. Dacă mai pot face ceva, spune-mi.

Am rămas pe loc.

— Ascultă, m-am uitat prin dosarul pe care mi l-ai dat. Acele informaţii o să mă ajute enorm. Imens.

A ridicat din umeri cu modestie.

— Şi apreciez toată munca pe care ai depus-o ca să mi-l obţii. O parte din el – bine, nu vreau să ştiu cum le-ai

obţinut dar trebuie să ai mare grijă cu lucrurile acestea. O parte din ele depăşesc limita legalului. Şi dacă vreunul din noi este prins cu ele, putem avea probleme serioase.

A rămas tăcut. Se încălzea afară şi tricoul lui începea să fie ud. Al meu la fel.

Un minut nu a spus niciunul nimic. Un stol de gâşte a trecut pe lângă noi în timp ce traversam podul Lars Anderson. La fel şi un cuplu care făcea jogging, un bărbat şi o femeie.

— Tu ai fost cel care mi-a cerut să obţin informaţii despre Letasky, a spus, sunând aproape defensiv.

— Ştiu că eu ţi-am cerut. Ai dreptate. Nu ar fi trebuit. Dar nu mă simt în largul meu cu toate informaţiile astea.

Încă un minut de tăcere. O maşină a trecut în viteză pe Storrow Drive.

— Deci să presupun că nu eşti interesat de nişte informaţii suplimentare despre James Letasky pe care tocmai le-am obţinut.

Mă uitam la trotuar. Am expirat încet. Am vrut să spun da, însă pur şi simplu nu reuşeam să o fac. Kurt a continuat, fără să aştepte vreun răspuns.

— În ultimii câţiva ani familia Letasky şi-a petrecut vacanţa cu cortul. Wisconsin, Indiana, Michigan, locuri de genul acesta. Dar locul în care le-a plăcut cel mai mult lui James şi soţiei sale a fost Martha's Vineyard. Acolo au fost în luna de miere. Tot vor să se întoarcă, dar e mult prea departe de Chicago.

— Interesant, am spus.

Martha's Vineyard era mult mai aproape de Boston decât de Chicago.

— Şi cum... Am văzut expresia de pe faţa lui Kurt şi m-am oprit. Da. CTST.

Kurt s-a uitat la ceas.

— Amândoi trebuie să ajungem la serviciu, a spus.

— Joci softball deseară?

— Nu l-aş rata pentru nimic în lume, spuse Kurt.

19

Vedeta de la NEC, Jim Letasky, era un tip rotofei de vreo treizeci şi ceva de ani, cu faţa rotundă şi părul blond tuns în stilul călugărilor franciscani. Avea un zâmbet forţat şi nu putea fi mai charismatic şi victorios decât atât. Era direct şi dintr-o bucată fără jocuri ale minţii, fără reţineri şi îmi plăcea asta. Ştia că vrem să îl angajăm, şi ştia şi de ce, şi nu a făcut niciun secret din faptul că nu îl interesa. Cu toate acestea, nu a închis uşa de tot, fiindcă era totuşi cu mine la Hyatt Regency, pe Memorial Drive în Cambridge, şi luam micul dejun împreună.

Am schimbat obişnuitele păreri despre afaceri, l-am felicitat din nou pentru că reuşise să încheie afacerea Alberson’s, iar el se arătă destul de modest. I-am pus câteva întrebări indiscrete despre legăturile sale la acea companie de intermediari, SignNetwork, dar a devenit dintr-odată evaziv. Secrete comerciale şi chestii de genul acesta. Am discutat despre Amarillo, Texas, oraşul în care a crescut, şi i-am spus despre slăbiciunea mea pentru sucul Big Red care îi plăcea şi lui.

Când am terminat a treia ceaşcă de cafea, Letasky mi-a zis:

— Jason, mă bucur întotdeauna să te văd, dar putem să vorbim pe şleau? Entronics nu îşi permite să mă angajeze.

— Oamenii de valoare costă, am spus.

— Habar n-ai cât câştig.

Am încercat să nu zâmbesc.

— Pachetul de bază e doar o mică parte din ceea ce îţi putem oferi, am spus.

A râs.

— Sper că nu prea mică, a replicat.

I-am spus cât aveam de gând să îi oferim. Era cu exact douăzeci şi cinci la sută mai mult decât câştiga la NEC şi nici nu trebuia să îşi toace nervii în halul acela. Ştiam din

plângerile pe care le făcea regulat către şeful său – dosarul de la Kurt conţinea şi unele e-mailuri private de-ale lui Letasky că el încerca să mai reducă din călătorii, să stea mai mult timp cu copiii. Ţinând cont de asta şi de primele pe care i le-am fi oferit, Entronics era în avantaj.

— Vezi, noi vrem ca agenţii noştri de vânzări să aibă şi o viaţă personală, am spus. Era atât de aiurea ce spuneam, încât îmi venea greu să cred ce îmi ieşea pe gură. După cum e structurat pachetul, poţi să câştigi mai mult decât acum fără să munceşti atât de mult. Ceea ce vreau să spun este că tot o să ai de călătorit, dar cel puţin în felul acesta o să îţi vezi şi copiii crescând. O să poţi merge şi la antrenamentul de hochei al lui Kenny şi la recitalurile de balet ale gemenelor.

— Dar de unde ştii...? a început el.

— Mi-am făcut temele. Îţi spun, ordinele mele sunt să nu te las să pleci de la masa asta până nu spui da.

A clipit, rămânând tăcut pentru un moment.

— Aceştia sunt ani preţioşi din viaţa copiilor tăi, am spus. Repetam aproape cuvânt cu cuvânt ce scrisese în mailul către şeful său. Şi trec mult prea repede. Sigur, tu aduci pâinea în casă, dar chiar vrei să ajungi în fiecare seară atât de târziu, când ei dorm deja? Vreau să te gândeşti la ce ratezi.

— M-am gândit la asta, a recunoscut cu o voce slabă.

— Vezi, poţi să câştigi mai mult şi să şi stai mai mult cu nevasta şi copiii. Nu ar fi bine să poţi petrece trei săptămâni la Grand Tetons, şi nu doar una? Asta sigur şi-a nimerit ţinta, am ştiut. Şi asta îi scrisese şi şefului în e-mail.

— Da, a spus, ridicând din sprâncene, şi dispărându-i zâmbetul de pe faţă. Ar fi.

— Şi de ce să îţi ia patruzeci şi cinci de minute să ajungi la serviciu? Poţi să petreci acel timp cu copiii. Să îi ajuţi cu temele.

— Avem o casă frumoasă.

— Ai văzut vreodată Wellesley? l-am întrebat. Nu a fost

Gail acolo la şcoală? Gail era soţia lui şi făcuse facultatea la Wellesley. Îţi ia cincisprezece minute să ajungi acolo de pe Framingham, mergând drept de pe 135th Street.

— E atât de aproape?

— Cu banii pe care îi poţi obţine vânzând casa din Evanston poţi să cumperi o casă acolo. Am scos o fotografie pe care o printasem de pe un site de imobiliare din Wellesley în dimineaţa aceea. Are peste două sute de ani. O fermă veche iniţial, care s-a extins în timp. Arată bine, nu-i aşa?

Se holba la fotografie.

— Omule...

— Cliff Road e cel mai exclusivist cartier din Wellesley. Vezi mărimea proprietăţii? Copiii tăi se pot juca în grădină, iar tu şi Gail nu trebuie să vă faceţi griji în legătură cu maşinile. E o şcoală Montessori extraordinară nu foarte departe – gemenele lui merg deja la o şcoală Montessori?

Îşi eliberă aerul din plămâni...

— E cam aiurea să te muţi aşa, dintr-odată, începu el.

I-am mai arătat o altă bucată de hârtie.

— Acestea sunt bonusul pentru relocare şi bonusul la semnătură pe care suntem pregătiţi să ţi le oferim.

A citit cifrele şi a clipit de două ori.

— Scrie că oferta expiră astăzi.

— Vreau să îţi las timp să discuţi asta cu Gail. Dar nu vreau să ai suficient timp să te foloseşti de asta ca să negociezi un pachet salarial mai bun cu cei de la NEC.

— Nu ar fi în stare să îmi ofere atât, a spus.

Mi-a plăcut sinceritatea lui. Îmi dădea o stare de bine.

— Nu mi-ar folosi la nimic.

— Nu eşti cel mai bun agent de vânzări de acolo. Aici, ai fi. Deci suntem dispuşi să plătim pentru asta.

— Şi am timp până azi la ora cinci să iau o decizie?

— După ceasul din Boston, am spus. Asta înseamnă ora patru la Chicago.

— Uau, omule. Nu pot să... asta e atât de brusc.

— Te-ai tot gândit la asta de ceva timp, am spus. Ştiam

că tocmai refuzase o ofertă de la Panasonic. Uneori trebuie pur şi simplu să închizi ochii şi să sari.

Se uita la mine, dar ochii lui erau aţintiţi în nu ştiu ce punct nu foarte departe. Vedeam că se dădea o luptă în mintea lui.

— În plus, ştii cât de aproape suntem de Vineyard? am zis. Un hop, un pas şi-o săritură. Ai fost vreodată acolo? Familiei tale sigur o să îi placă.

I-am sugerat să se întoarcă în camera de hotel şi să îşi sune soţia. I-am spus că îl aştept în hol, iar între timp voi da nişte telefoane şi voi trimite e-mailuri de pe Blackberry. I-am spus că are tot timpul din lume să se hotărască, ceea ce nu era adevărat.

După patruzeci şi cinci de minute s-a întors în hol.

Lui Gordy i-a picat faţa. Adică auzim tot timpul expresia asta, dar cât de des chiar vedem cum îi pică faţa cuiva? Gordy a rămas cu gura căscată şi pentru câteva secunde a amuţit.

— Fir-ar să fie! a spus. Se uita fix la semnătura lui Jim Letasky de pe contract, după care la faţa mea. Cum naiba ai reuşit asta?

— Ai aprobat pachetul salarial, am zis.

— I-am mai oferit pachete al naibii de bune şi înainte. Tu ce i-ai promis? a întrebat suspicios.

— Nimic din ce tu să nu ştii. Presupun că până la urma nu a mai opus rezistenţă.

— Ei bine, a zis el, ai făcut o treabă bună. Şi-a pus ambele mâini pe umerii mei şi a strâns tare. Nu ştiu cum ai reuşit asta, dar sunt impresionat.

Totuşi, nu părea fericit.

20

Când m-am întors la firmă după prânzul de vineri, aveam un mesaj vocal de la Gordy. Voia să trec pe la biroul lui la ora trei.

L-am sunat imediat, am vorbit cu Melanie şi am confirmat.

În următoarea oră şi jumătate am vorbit la telefon şi m-am ocupat de hârţogărie, iar în acest timp îmi tot derulam mesajul lui Gordy în minte, încercând să îmi dau seama dacă urma să primesc veşti bune sau proaste.

Cu câteva minute înainte de ora trei m-am dus în biroul său.

— Intră, a spus Gordy cu entuziasm. Chiar era în picioare când am intrat în birou. Lângă el stătea Yoshi Tanaka, cu ochii împietriţi în spatele unor lentile groase. Cel mai bun a câştigat. Noul nostru vicepreşedinte de la vânzări. Felicitări.

Gordy mi-a întins mâna şi mi-a strâns-o într-un fel care mie mi s-a părut că îi trăda resentimentele. Manşetele uriaşe cu monogramă aurie îi străluceau. Yoshi nu mi-a strâns mâna. S-a aplecat uşor spre mine. Nu ştia cum se dă mâna, dar nici eu nu ştiam cum să fac plecăciuni. Niciunul din ei nu zâmbea. Yoshi nu părea să ştie să facă nici asta, dar Gordy mi s-a părut neobişnuit de supus, de parcă cineva îl ameninţa cu un pistol de la spate.

— Mulţumesc, am spus.

— Stai jos, m-a îndemnat Gordy. Ne-am aşezat toţi trei.

— Aş vrea să pot spune că asta se datorează doar succesului tău, a spus Gordy, dar e doar parţial adevărat. Ai avut câteva realizări bune. Unele *foarte* bune. Chiar ai început să îţi dai seama cum merge treaba. Că l-ai adus aici pe Letasky a fost o lovitură importantă şi, sincer să fiu, nu credeam că o să reuşeşti. Dar esenţial este faptul că nu

pot avea pe oricine pe postul acesta. Am nevoie de cineva de încredere. Nu ca Gleason, care tot amână programările. Nici măcar ca Trevor, care a dat-o în bară cu Fidelity. Juca golf şi a ratat afacerea Pavilion.

— Ei bine, abia aştept provocările, am spus eu, şi când mi-am auzit propriile cuvinte ieşind din gură, parcă mi-a venit să vomit.

— Şi vor fi o mulţime de provocări, a zis Gordy. N-ai idee. De acum înainte o să faci şi treaba lui Joan *şi* pe cea a lui Crawford. Şi cred că şi Yoshi-san vrea să spună câteva cuvinte.

Tanaka şi-a plecat capul în mod solemn.

— Sincere felicitări sincere... către tine.

— Mulţumesc.

— Ai o treabă foarte... impota... de făcut.

— Ce fel de treabă?

— Impota... impo... ntă.

— Importantă, da.

— Nu vremuri bune pentru... afacerea noastră.

Am dat din cap în semn de aprobare.

— Vremuri... foarte grele.

— Înţeleg.

— Cred că nu ştii ce vreme grele, rosti Tanaka aproape în şoaptă.

— Mulţumesc, Yoshi-san, spuse Gordy. Acum aş vrea să discut despre salariu cu Steadman. Yoshi-san, poate poţi să ne laşi puţin singuri.

Tanaka se ridică, îşi aplecă capul în semn de despărţire şi plecă.

— Poţi să închizi uşa? strigă Gordy. Mulţumesc, Yoshi-san.

Eram hotărât să preiau iniţiativa, să nu îl las pe Gordy să mă vadă ca pe un pămpălău. Kurt ar fi fost mândru.

— Am o idee destul de clară legată de pretenţiile mele financiare... am început.

— *Pretenţiile* tale, a spus Gordy cu scârbă. Ia mai scuteşte-mă. Noi nu negociem aici. Pachetul tău salarial

ori îl accepţi, ori îl refuzi. Am zis asta ca să scap de japonez.

M-am uitat în ochii lui şi am dat din cap, aşteptând. S-a terminat cu Tipul De Treabă, se pare.

Mi-a comunicat valoarea pachetului salarial şi am încercat să nu zâmbesc. Era mai mult decât mă aşteptam. Mult mai mult.

— Nu ai fost prima mea alegere şi cred că şi tu ştii asta, a precizat Gordy.

Acum înţelegeam de ce fusese Yoshi aici: ca să se asigure că se întâmplă ce s-a decis la Tokio, sau cel puţin că Gordy nu a uitat cine trage sforile. Gordy sigur ura asta – un tip care lucra pentru el, care abia vorbea engleza şi care îi spunea ce să facă.

— Sper să îţi demonstrez că te-ai înşelat, i-am zis.

Se holbă la mine cu răutate.

— Ţi-am spus deja că plouă cu rahat pe noi de la Megatower din Tokio. Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun şi cine produce rahatul acesta. Ai auzit numele lui Hideo Nakamura, presupun.

— Sigur că da.

Cu câteva săptămâni în urmă se dăduse un comunicat de presă care informa că preşedintele consiliului de administraţie de la Entronics, un tip numit cumva Ikehara, a fost „promovat” şi înlocuit de tipul acesta Nakamura. Nimeni nu ştia nimic despre Nakamura, ceea ce era foarte ciudat, de parcă tipul s-ar fi aflat în stratosferă. Dar se spune că bătrânul, Ikehara, devenise ceea ce japonezii numesc un *madogiwa-zoku,* „unul care se uită pe geam”. Practic, asta înseamnă că ai fost trimis la plimbare. În Japonia, nimeni nu e concediat, în schimb, eşti supus umilinţei de a fi pus pe liber, nedându-ţi-se altceva de făcut decât să te holbezi pe geam. Primeşti la propriu un birou lângă geam, ceea ce în Japonia nu reprezintă un lucru bun, cum e aici. În Japonia, un birou pe colţ înseamnă că îţi aştepţi rândul să fii executat în stil corporatist.

— Am zburat până la Santa Clara ca să mă întâlnesc cu

Nakamura ăsta şi e foarte cizelat. Foarte fin. Vorbeşte engleza bine. Îi plac golful şi scotch-ul. Dar tipul acesta e un călău. Ar putea la fel de bine să poarte glugă neagră şi să aibă o coasă. L-au adus pentru că tipii de la vârf din Megatower sunt foarte nemulţumiţi. Nu le plac cifrele noastre. De aceea au cumpărat afacerea din State a celor de la Royal Meister – pentru că vor să se extindă pe piaţa din Statele Unite.

— Înţeleg.

— Deci trebuie să îi arătăm lui Nakamura din ce suntem făcuţi. Poţi să faci asta?

— Pot.

— Poţi să îi determini pe băieţi să muncească mai mult? Să îi stimulezi cu biciul?

— Pot.

— Poţi să scoţi un iepure din joben?

Aproape că mi-a ieşit pe gură: „Voi face tot ce îmi stă în putinţă”. Sau: „Cu siguranţă voi încerca.” Dar în loc de asta, am spus:

— Ştii că pot.

— O să aştept multe de la tine. O să te storc fără milă. Acum pleacă de aici. Trebuie să ne pregătim pentru teleconferinţa săptămânală.

M-am ridicat.

Şi-a întins mâna.

— Sper că nu am făcut o greşeală, a zis el.

Am încercat să nu zâmbesc.

— Nu ai făcut, i-am răspuns eu.

Melanie mi-a zâmbit în timp ce plecam.

— Salută-l pe Bob din partea mea, am spus.

— Mulţumesc. Salut-o şi tu pe Kate.

M-am îndreptat către biroul meu. Cal Taylor tocmai ieşea de la toaletă. Mi-a aruncat un rânjet şi s-a şters la gură cu dosul palmei. Ştiam că avusese parte de nişte încurajări la mijlocul zilei – biroul lui era mult prea expus.

— Salut, a spus Cal, făcându-mi cu mâna.

— Salut, Cal, am răspuns cu veselie şi am continuat să merg.

— Arăţi ca şoarecele care a ajuns la caşcaval, a spus. Chiar şi în situaţia lui, aproape permanentă de altfel, tot era înspăimântător de perspicace.

Am râs politicos şi i-am făcut cu mâna prieteneşte, zâmbind până am ajuns în biroul meu. Acolo am închis uşa şi am dat cu pumnii în aer.

Am sunat-o pe Kate pe celular.

— Ce faci, iubito? am întrebat-o eu. Eşti la lucru?

— Sunt la Starbucks şi beau nişte cafea cu Claudia.

Claudia şi Kate au fost colege de şcoală generală şi de facultate, Claudia avea un cont în bancă enorm şi nu făcea altceva decât să iasă în oraş cu prietenii. Nu înţelegea de ce Kate insista să muncească la fundaţie.

— Tocmai vin de la Gordy, am spus cu o voce neutră.

— Şi? Nu pari foarte încântat. Nu ai obţinut postul?

— Ba da.

— Poftim?

— Am obţinut promovarea, am spus, ridicând tonul. Vorbeşti cu noul vicepreşedinte. Merit puţin respect.

A scos un ţipăt puternic.

— Oh, Dumnezeule. Jason! E minunat!

— Ştii ce înseamnă asta? O creştere enormă a salariului. Şi o primă *serioasă.*

— Trebuie să sărbătorim, a spus ea. Hai să ieşim în oraş la cină. Fac eu rezervările la Hamersley’s.

— Sunt cam frânt, am zis. A fost o zi lungă.

— Bine, scumpule. Pregătim ceva acasă.

Zvonul s-a răspândit destul de repede. Reacţia celor din Gaşca Fraţilor a fost interesantă şi nu total neaşteptată. Ricky Festino nu putea fi mai fericit de atât pentru mine. Se purta de parcă aş fi fost ales drept preşedinte al Statelor Unite, şi nu vicepreşedinte la vânzări. Brett Gleason a făcut ceva total neobişnuit pentru el, a recunoscut faptul că exist spunând:

— Să ai un weekend plăcut.

Ceea ce era o mare realizare pentru el, ţinând cont de faptul că tocmai pierduse postul pe care îl voia. Trevor Allard m-a ignorat, ceea ce mă şi aşteptam să facă, lucru care mi-a dat o imensă satisfacţie pentru că părea incredibil de enervat de situaţie. Totul părea în regulă acum. În lift, pe ecran, vorba zilei era „felicitări”, ceea ce părea un lucru pozitiv. Acţiunile de la Entronics crescuseră. Toţi cei din lift arătau bine şi miroseau bine. M-am oprit la cei de la pază când am coborât în hol şi l-am găsit pe Kurt acolo. I-am dat vestea cea bună.

— Hai pe bune, a spus el. Tu eşti acum? Tu eşti omul zilei?

— Da.

S-a ridicat şi m-a îmbrăţişat bărbăteşte.

— Eşti tare. Acum ai dungile, omule. Bravo, Zulu.

— Poftim?

— Cuvinte folosite în armată. Felicitări, frate.

21

Pe drumul spre mallul Atrium de pe Chestnut Hill l-am ascultat din nou în maşină pe Bătrânul Patton. „Când eşti la pământ şi eşti atacat, răgea, o să trebuiască să acţionezi imediat. Inamicul te poate împuşca în spate atunci când fugi de el la fel de uşor ca atunci când te împuşcă în faţă în timp ce fugi spre el. În timpul în care tu citeşti acest paragraf, unul dintre membrii echipei tale va muri. Aşa că trebuie să dai un ordin, şi repede. Nu ezita. Dar ia naibii o dată o *decizie!*”

Pe jumătate ascultam, pe jumătate visam la noua mea slujbă. Cât de fericită urma să fie Kate, acum că în sfârşit câştigam şi eu bani frumoşi. Ne puteam muta. Puteam să cumpărăm o casă aşa cum visa ea.

Am urcat pe scara rulantă ce ducea la Tiffany’s şi am cerut să văd broşele. Nu mai fusesem până acum la Tiffany’s, dacă îţi vine să crezi, şi am descoperit că bijuteriile lor nu sunt organizate pe categorii, coliere într-o parte, cercei în alta, ci pe categorii de preţ. Într-o parte a magazinului se aflau lucrurile pe care şi le permit oamenii care o duc bine de obicei, argint şi pietre semipreţioase. În cealaltă parte a magazinului se aflau cele din aur şi diamante, unde nu îndrăzneşti să păşeşti dacă nu administrezi un fond de investiţii.

Când i-am descris ce fel de broşă caut, vânzătoarea m-a condus într-o altă parte a magazinului, la cele scumpe. Mi s-a blocat respiraţia. După care s-a dus în spatele vitrinei şi a scos dintr-o cutie de sticlă o bijuterie în formă de stea, a pus-o pe pânza neagră şi s-a uitat la ea.

— Asta e, am spus. Am întors-o pe cealaltă parte, pretinzând că mă uit la spate, când de fapt căutam să văd preţul, iar când l-am observat, iarăşi mi s-a blocat respiraţia. Era mai mult decât dădusem pe inelul ei de logodnă. Dar mi-am reamintit că tocmai primisem o mărire

considerabilă de salariu şi că voi încasa şi o primă mare, aşa că am scos cardul Visa şi i-am spus că poate să o împacheteze.

Când am ajuns acasă, eram mulţumit de viaţă. Tocmai fusesem promovat, iar pe scaunul de lângă mine se afla o punguţă albastră de la Tiffany's. E adevărat, maşina era o Acura, şi nu una nouă, dar totuşi. Eram *bun,* ce naiba, şi lucram pentru o companie mare. Eram un carnivor.

Kate a venit să mă întâmpine la uşă. Purta un tricou alb şi nişte jeanşi, arăta şi mirosea minunat. Şi-a aruncat braţele în jurul meu, m-a sărutat direct pe buze şi eu am sărutat-o la rândul meu, şi am tot continuat. M-am excitat imediat.

Când eşti căsătorit de ceva timp, genul acesta de combustie internă nu se întâmplă foarte des, dar am simţit dintr-odată fluxul acela de testosteron. M-am simţit ca eroul cuceritor care se întoarce acasă pentru nişte tăvăleală. Eu eram Og, omul CroMagnon, întorcându-se în grotă la femeia lui, după ce a doborât cu suliţa un mamut blănos.

Am scăpat geanta şi punguţa albastră de la Tiffany's pe covor şi mi-am vârât mâinile pe sub cureaua de la blugii ei. I-am simţit pielea caldă şi fină ca mătasea şi am început să o mângâi pe fund.

A zâmbit şi s-a lăsat puţin pe spate.

— Care e ocazia specială? m-a întrebat ea.

— Fiecare zi în care sunt căsătorit cu tine e o ocazie specială, i-am răspuns, şi am continuat să o sărut.

Ne-am dus în sufragerie şi am împins-o pe canapeaua de la bunica Spencer, tare ca piatra. Până şi podeaua ar fi fost mai confortabilă.

— Jase, a zis. Uau!

— Putem să facem asta şi fără prezervativ, ştii, am spus în timp ce îi dădeam jos tricoul.

— Stai, a spus. Aşteaptă. S-a eliberat din braţele mele şi s-a dus să tragă draperiile ca să nu beneficieze vecinii de un spectacol gratuit şi să nu aibă copiii lor nevoie de

terapie pentru următoarele decenii.

Când s-a întors, i-am dat jos tricoul. Nu mă mai uitasem atât de atent la sânii ei de mult timp, aşa că am fost pe dată la fel de excitat ca atunci când am făcut-o prima dată.

— Eşti o femeie frumoasă, ţi-a spus vreodată cineva asta? am întrebat-o în timp ce îi deschideam fermoarul de la blugi. Era deja excitată şi am fost surprins să văd asta.

— Ar trebui – crezi că ar trebui să mergem în dormitor? a vrut ea să ştie.

— Nu, am spus eu, mângâind-o acolo jos.

Chiar în acel moment mi-a sunat Blackberry-ul – era legat de cureaua mea, undeva în grămada de pe podea –, dar l-am ignorat. M-am pus deasupra ei şi, fără niciun preludiu, am penetrat-o cu o uşurinţă delicioasă.

— Jase, a spus. Uau.

— Nu te mişca de acolo, a spus ea după consumarea actului sexual.

A fugit până la baie, după care s-a dus în bucătărie, unde am auzit că a deschis frigiderul, apoi clinchetul unor pahare şi după câteva minute s-a întors cu o tavă. S-a întins peste canapea, goală, şi a aşezat-o pe măsuţa de cafea. Pe ea se afla o sticlă de şampanie Krug, două pahare şi nişte caviar negru într-un vas de argint unde erau şi două linguriţe şi un bol mic şi rotund. De asemenea, era şi un pachet dreptunghiular învelit în hârtie elegantă.

Urăsc caviarul, dar cum nu mâncam foarte des aşa ceva, probabil a şi uitat. Am spus-o, cu toată bucuria pe care am putut-o simula:

— Caviar!

— Vrei să faci tu onorurile?

Mi-a dat sticla rece de şampanie. Obişnuiam să cred că atunci când deschizi o sticlă de şampanie vrei să se audă pocnitura aceea festivă şi să curgă pe lângă. Kate m-a învăţat că nu aşa se face. Am dat jos învelitoarea şi cuşca de metal de pe dop şi am scos dopul ca un expert, întorcând sticla. Dopul a ieşit doar cu un pocnet discret.

Fără să curgă pe lângă. Am turnat încet în pahare, am lăsat bulele să se aşeze, apoi am turnat din nou, după care i-am dat şi ei un pahar şi am ciocnit.

— Aşteaptă, m-a oprit ea când am dus paharul spre buze. Un toast.

— Pentru lucruri clasice, am zis eu. Şampanie, caviar şi sex.

— Nu, a spus ea râzând. „Pentru dragoste şi dorinţă – aripile spiritului spre fapte măreţe.” Goethe.

— Dar eu nu am făcut cine ştie ce fapte măreţe.

— După cum spunea Balzac: „Nu există un talent extraordinar fără o voinţă extraordinară”.

Am ciocnit paharele din nou şi am adăugat:

— În spatele fiecărui bărbat extraordinar se află o femeie extraordinară.

— Dându-şi ochii peste cap, a spus Kate. Şi scoţând limba. A zâmbit. Dragă, tu îţi dai seama ce ai realizat? Cum ai reuşit să îţi întorci cariera la o sută optzeci de grade?

Am dat din cap, dar nu am putut să mă uit la ea. Tata a avut un serviciu. Eu am o *carieră.* Şi dacă ar fi ştiut ce fel de ajutor primeam.

— Vicepreşedinte. Sunt atât de mândră de tine!

— Ei lasă, am spus eu.

— Tu chiar rupi gura târgului când îţi pui mintea la contribuţie.

— Da, dar tu eşti cea care mă tot împinge de la spate. Care m-a determinat să fac primul pas.

— Eşti un dulce. A luat pachetul de pe tavă şi mi l-a întins. *Un petit cadeau.*

— *Moi?* am spus. Stai puţin. M-am ridicat şi m-am dus să iau punga de la Tiffany’s de unde o scăpasem. I-am întins-o. Facem schimb.

— De la Tiffany’s? Jason, eşti atât de rău.

— Hai. Tu prima.

— Nu, tu. E doar o mică atenţie.

Am rupt hârtia în care era împachetat în timp ce ea spunea:

— Ceva nou să asculţi în timp ce mergi la serviciu.

Era un audio-book numit *Acum tu eşti şeful – Acum ce faci? Un plan în 10 paşi.*

— O, ce mişto! am zis. A şi sunat convingător. Mulţumesc. Nu aveam de gând să îi spun că am ajuns să ascult lucruri mult mai tari, bunăoară pe generalul cu patru stele.

Ştiam că lumea mea i se părea plictisitoare şi că nu o prea înţelegea. Dar dacă tot era căsătorită cu un războinic Yanomami, de ce să nu fie măcar o căpetenie? Aşa că se asigurase că o să am faţa pictată cel puţin. Nu prea pricepea ce făceam eu toată ziua, dar, la naiba, avea de gând să se asigure că îmi stau drept penele pe cap.

— Loveşte pământul în fugă, a spus. Şi ceva în care să îl cari. S-a întins sub canapea şi a scos o cutie mult mai mare.

— Stai, ştiu ce e înăuntru, am spus.

— Nu ştii.

— Ştiu. E una dintre acele suflători Yanomami. Dintre acelea cu săgeţi otrăvite. Nu-i aşa?

Mi-a aruncat unul dintre acele zâmbete ale ei, îngrozitor de sexi. Iubeam zâmbetul acela. Întotdeauna mă făcea să mă topesc.

Am desfăcut cutia. Era o servietă frumoasă de piele de culoare castanie cu fitinguri de aramă. Trebuie să fi costat o avere.

— Iisuse, am spus eu. E uimitoare.

— A fost făcută pe St James Street din Londra de către Swaine Adeney Briggs and Sons. M-a ajutat Claudia să o aleg. Spune că e un fel de Rolls-Royce al servietelor.

— Şi poate într-o zi vom avea şi un Rolls-Royce în care să punem asta, am spus. Iubito, e un gest incredibil de dulce din partea ta. E rândul tău.

Ochii îi străluceau larg deschişi de emoţia aşteptării, în timp ce desfăcea cu grijă hârtia albastră şi deschidea cutia. Apoi am văzut cum strălucirea din ochi i-a dispărut.

— Care e problema?

A întors cu suspiciune steaua de aur încrustată cu nestemate, căutând preţul la fel cum am făcut eu în magazine.

— Nu îmi vine să cred, a spus, pe un ton sec. Dumnezeule!

— Nu o recunoşti?

— Ba da. Doar că...

— Pe Susie nu o să o deranjeze dacă o să ai şi tu una.

— Nu, nu cred... Jason, cât a costat asta?

— Ne-o putem permite.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur, am spus. Tocmai mi-am obţinut dungile. Dungile?

— Termeni militari, am spus.

A luat o gură de şampanie şi s-a întors la măsuţa de ca ea. A întins o parte din icrele acelea negre uleioase pe un biscuit şi mi l-a oferit cu un zâmbet larg.

— Sevruga?

Partea a doua

22

Două săptămâni mai târziu am aflat că soţia mea rămăsese însărcinată. Mersese la clinica IVF cu o şi mai mare hotărâre decât de obicei să treacă din nou prin procesul acela oribil, cu toate injecţiile, termometrele, aparatele reci şi speranţele care urmau să ne fie probabil din nou distruse. I-au făcut aceleaşi analize de sânge ca de fiecare dată, şi toate chestiile acelea pe care nu le-am prea înţeles niciodată legate de nivelul unui hormon care le indica doctorilor când avea să aibă următoarea ovulaţie. Dar nu era necesar ca eu să pricep. Pur şi simplu am făcut ce m-au pus ei să fac, am intrat când mi-au spus ei şi mi-am făcut datoria patriotică. A doua zi doctorul DiMarco a sunat-o pe Kate să îi spună că apăruse o complicaţie interesantă şi că s-ar putea să nu mai fie nevoie de intervenţia IVF în cele din urmă. Nu părea foarte încântat, mi-a zis Kate. Concepuserăm un copil prin metoda tradiţională. Nu trebuia să se întâmple asta.

Aveam eu teoria mea secretă, pe care nu i-aş fi spus-o niciodată lui Kate. Cred că rămăsese însărcinată pentru că lucrurile începuseră să îmi iasă aşa cum voiam. Puteţi să spuneţi că sunt nebun, dar ştiţi că unii părinţi încearcă ani la rând să aibă un copil, apoi imediat după ce adoptă unul, soţia rămâne însărcinată? Blocajul lor biologic este spulberat de simpla decizie de a adopta. Uşurarea, poate. Există şi studii care arată faptul că bărbaţii care au un nivel ridicat al stimei de sine tind să fie mai fertili. Sau cel puţin cred că am citit ceva despre asta.

Şi totuşi, e posibil să fi rămas însărcinată din simplul motiv ca am făcut în sfârşit sex adevărat, după ce luni de zile am făcut-o numai într-un pahar de plastic într-un laborator.

Oricare ar fi fost motivul, amândoi eram în culmea fericirii. Kate a insistat să nu spunem nimănui până nu îi

auzim mima cum bate, la şapte sau opt săptămâni. Doar după aceea avea de gând să le spună tatălui ei – mama îi murise cu mult timp înainte să o cunosc pe Kate – şi surorii ei, şi tuturor prietenilor. Părinţii mei muriseră – fuseseră fumători, deci s-au stins devreme – şi nu aveam fraţi sau surori cărora să le dau vestea, oricum.

Întotdeauna am avut mulţi prieteni, însă apoi m-am însurat, am început să ieşim doar cu alte cupluri căsătorite, şi bărbaţii nu au voie să iasă fără soţiile lor decât dacă poartă o brăţară electronică la gleznă, şi apoi fac copii şi după un timp te trezeşti că nu mai ai chiar atât de mulţi prieteni. Păstrasem legătura cu câţiva prieteni din liceu. Câţiva dintre cei din frăţie. Dar nu aveam de gând să spun nimănui nimic până nu îi auzeam bătăile inimii.

Oricum, nu era cel mai important lucru pentru mine să dau sfoară-n ţară. Ce era cu adevărat important era faptul că eram îndrăgostit de cea mai frumoasă femeie din lume şi urma sa avem un copil şi începeam să am încredere în perspectivele de viitor legate de munca mea. Totul mergea ca pe roate.

După douăsprezece săptămâni, am început să le spun celor de la serviciu. Lui Gordy nici că ar fi putut să îi pese mai puţin. Avea patru copii şi îi evita cât de mult putea. Chiar îi plăcea să se laude cât de puţin timp petrecea împreună cu familia. I se părea că e un adevărat *macho.*

Festino mi-a strâns mâna şi părea să fi uitat pentru moment de Purell.

— Felicitări pentru moartea vieţii tale sexuale, Tigger, îmi spuse el.

— Nu e complet moartă încă, i-am zis.

— Da, bine, aşteaptă numai să vezi. Bebeluşii înşişi sunt cea mai bună metodă contraceptivă. Aşteaptă şi-o să vezi.

— Dacă spui tu…

— O, da. Eu şi soţia mea o facem câineşte[79]. Eu stau în două labe şi cerşesc, ea se întoarce pe partea cealaltă şi

[79] Doggie-style (în lb. eng. în orig.)

face pe moarta.

Am mimat că băteam o tobă.

— Vă mulţumesc, sunteţi un public minunat. Sunt aici toată săptămâna, am zis eu. Încercaţi cotletul de vita, e delicios.

— Aşteaptă până nu îţi mai poţi scoate din minte cântecul lui Barney[80], spuse Festino. Un cântec diabolic. Sau până ce singurul show TV pe care mai ai voie să îl urmăreşti e *The Wiggles*[81]. Şi mai ieşi la cină doar la Chuck E. Cheese[82] la ora cinci. Şi când mergeţi să faceţi o amniocenteză?

— Amniocenteză?

— Ştii tu, testul acela pentru boli congenitale.

— Măi, tu chiar vezi numai partea întunecată a lucrurilor, nu-i aşa? l-am întrebat eu. Kate nu e nici măcar pe aproape de vârsta de treizeci şi cinci de ani.

— E aşa cum spun doctorii întotdeauna. Pregăteşte-te pentru ce e mai rău şi toate celelalte.

Era o întrebare personală, dar eram mai ales surprins că lui Festino îi păsa.

— *Speră că va fi bine şi aşteaptă-te la ce e mai rău*, am zis eu. Ai omis prima parte.

— Am trecut direct la subiect, a spus Festino.

Sarcina a fost cel mai important lucru care ni s-a întâmplat în primele luni după promovarea mea, dar nu a fost singurul. Ne-am mutat din micuţa noastră casă din Belmont într-una mai mare în Cambridge. Tot nu ne puteam permite una dintre acele case de pe Brattle Street la care visa ea, dar am cumpărat una frumoasă în stil victorian pe Hilliard Street, mai jos de Brattle, care fusese renovată acum câţiva ani de către un profesor de la

[80] Dinozaur-mascotă dintr-o emisiune din S.U.A. pentru copii cu vârste cuprinse între 1 şi 8 ani (n.tr.)

[81] Show TV având drept protagonişti un grup de copii din Australia (n.tr.)

[82] Lanţ de spaţii de divertisment pentru întreaga familie (n.tr.)

Harvard care tocmai primise o ofertă mai bună de la cei de la Princeton. Erau unele obiecte pe care voiam să le schimbăm – carpeta de pe treptele care duceau la al doilea etaj era foarte uzată, de exemplu dar ne gândeam că vom ajunge să le facem pe toate până la urmă.

Probabil am vândut la un preţ prea mic casa din Belmont, deoarece Kate nu mai avea răbdare să se mute odată în Cambridge. Am reuşit să o vindem chiar după două zile de la scoaterea ei pe piaţă. Nu o mai văzusem atât de fericită de ani de zile, iar asta mă făcea şi pe mine fericit.

Pe aleea din faţa casei nu existau garaje în partea asta de lux a Cambridge-ului dacă vă vine să credeţi – erau cele două maşini noi-nouţe ale noastre. Îmi schimbasem Acura mea complet reparată cu un Mercedes SLK 55 AMG Roadster nou şi Kate renunţase cu greu la vechiul ei Nissan Maxima pentru un Lexus SUV hibrid, doar fiindcă maşina consuma mai puţin şi nu polua atât de mult. Eu mi-am luat Mercedesul pur şi simplu fiindcă era deosebit.

Totul se întâmplase repede – poate prea repede.

Acum, cam în fiecare dimineaţă, mă antrenam cu Kurt la sala lui de forţă sau la Stadionul Harvard, sau făceam jogging pe malul râului Charles. Kurt devenise antrenorul meu personal. Mi-a spus că trebuie să scap de burtă, trebuia să devin suplu şi al naibii[83], şi o dată ce voi începe să mă simt mai bine în pielea mea, fizic vorbind, toate celelalte vor urma.

A avut dreptate, bineînţeles. Am slăbit vreo patru kilograme şi jumătate în câteva săptămâni, iar după câteva luni slăbisem deja aproape paisprezece kilograme. A trebuit să îmi cumpăr haine noi, ceea ce a încântat-o pe Kate. A privit-o ca pe o ocazie să îmi reînnoiască garderoba, să mă facă să scap de costumele Men’s Warehouse şi să îmi iau altele de la magazinul de lux Louis

[83] Lean and mean (în lb. eng. în orig.)

Boston, cu măsuri europene care mă induceau în eroare şi cu etichete cu numele imposibil de pronunţat ale unor designeri italieni.

Kurt protesta vehement împotriva alimentaţiei mele – zicea că era otravă curată – şi mă punea să mănânc doar alimente bogate în proteine, cu conţinut scăzut de grăsimi şi doar carbohidraţi „buni". Mult peşte, multe legume şi chestii de genul acesta. Renunţasem deja la sendvişurile cu vinete şi parmezan şi la cele făcute cu franzelă cu măsline de la prânz. Am încetat să îl mai vizitez pe Graham, prietenul meu care fuma iarbă, de fapt am renunţat complet la obiceiul de a fuma aşa ceva, deoarece Kurt mă convinsese că era dăunător, că trebuia să îmi păstrez toate simţurile ascuţite. Minte sănătoasă în corp sănătos, despre asta era vorba.

A insistat ca la serviciu să merg pe scări cel puţin o dată pe săptămână, în loc să iau liftul. „Douăzeci de etaje?" am protestat eu. „Cred că eşti nebun!" Într-o dimineaţă am încercat sugestia lui şi a trebuit să îmi schimb cămaşa de îndată ce am ajuns în birou. Dar după un timp nu îmi mai era aşa de greu să urc sau să cobor douăzeci de etaje. Când ai o fobie legată de lift, suporţi multă durere doar ca să eviţi riscul de a rămâne blocat într-un sicriu pe verticală.

Kate era încântată de ceea ce numea Schimbarea mea Extremă. Era hotărâtă să mănânce sănătos pe durata sarcinii, iar acum eram şi eu alături de ea în această iniţiativă. Niciodată nu îl cunoscuse pe tipul acesta Kurt, dar îi plăcea ceea ce făcea el pentru mine.

Nu ştia nici jumătate din cele întâmplate, bineînţeles.

În noul meu birou, mai mare decât cel anterior, am înrămat şi pus pe pereţi postere motivaţionale corporatiste cu imagini din lumea armatei. O poză era cu un lunetist în haine de camuflaj şi pictat pe faţă, întins pe sol, ţintind cu arma spre noi. Scria, cu litere mari, CURAJ, şi apoi „Doar o persoană extraordinară poate înfrunta pericolul şi îşi poate

păstra sângele-rece”. Într-o altă poză erau nişte tipi pe un tanc şi cuvintele „AUTORITATE: cel mai puternic supravieţuieşte”. Aveam şi „TĂRIE DE CARACTER şi RABDARE”. Uşor penibile? Desigur. Dar simplul fapt că mă uitam la ele mă motiva.

Mai ales la serviciu, totul părea să se aşeze la locul potrivit pentru mine. De parcă fiecare aruncare devenea un home run, fiecare minge intra în gaură, fiecare coş era de trei puncte, totul era aşa cum trebuia să fie. Aveam o mână de aur. Înregistram succes după succes.

Chiar şi faptul că am cumpărat Mercedesul a dus la o lovitură majoră în vânzări.

Într-o dimineaţă şedeam în sala luxoasă de aşteptare a reprezentanţei Harry Belkin Mercedes în Allston, aşteptând să fie gata noua mea maşină. Am stat acolo mai mult de o oră pe o canapea de piele, bând un cappuccino luat de la un tonomat şi urmărind spectacolul TV Live with Regis and Kelly la televizorul lor cu sunet surround.

Şi în acel moment m-am gândit: cum de nu au plasme Entronics aici, pe care să apară clipuri şi reclame ale celor mai recente modele Mercedes? Ştiţi, prim-planuri. Mercedes ar plăti pentru asta. Apoi am început să reflectez asupra ideii. Compania Harry Belkin era cel mai mare dealer auto din New England. Vindeau BMW-uri, Porsche-uri şi Maybach-uri. Şi multe alte mărci de automobile pe lângă acestea. De ce să nu le sugerez ideea? Ce naiba, supermarketurile fac asta – de ce să nu procedeze la fel şi comercianţii de automobile de primă clasă?

Am căutat pe internet şi am identificat persoana cu care trebuia să vorbesc. Era vicepreşedintele departamentului de marketing, iar numele lui era Fred Naseem. L-am sunat, i-am expus ideea mea şi a fost imediat interesat de ea. Bineînţeles, preţul era o problemă, dar nu e întotdeauna aşa? Mi-am pus la bătaie întregul arsenal de trucuri de marketing. I-am spus cât venit suplimentar adunau lanţurile de supermarketuri folosind ecranele cu plasmă pentru a-şi face reclamă, în zona unde se fac cozile la casă.

Sălile de aşteptare sunt exact ca şi cozile de la casă, i-am zis eu. Toată lumea urăşte să aştepte. Este o risipă de timp. Dar oamenilor le place să primească tot timpul informaţii noi. Şi să aibă parte de divertisment. Aşa că oferiţi-le divertisment şi educaţi-i şi vindeţi-le cele mai interesante îmbunătăţiri şi accesorii ale noilor voastre modele de maşini.

Apoi i-am detaliat costurile, deşi bineînţeles că nu am folosit denumirea de „cost" sau „preţ", ci i-am spus „investiţie". I-am calculat câţi dolari ar trebui „să investească" în fiecare zi şi câţi bani ar câştiga. Era la mintea cocoşului. Apoi am făcut schema clasică cu setul de întrebări la care nu putea răspunde decât cu „da". Clienţii dumneavoastră ştiu să facă diferenţa, nu-i aşa? Fac pariu că apreciază toate facilităţile pe care li le puneţi la dispoziţie în sala de aşteptare, precum cafeaua şi brioşele, nu-i aşa? Nu credeţi că li s-ar părea că ar arăta deosebit nişte ecrane Entronics pe perete? Bum bum bum. Da da da. Apoi: e adevărat că şeful dumneavoastră, Harry Belkin, ar dori o creştere a încasărilor în fiecare dintre reprezentanţe? Ei bine, ce era să spună? Că nu? Apoi lovitura fatală. I-am pus Marea întrebare: Sunteţi gata să începeţi să realizaţi încasările suplimentare pe care ecranele Entronics cu siguranţă le vor genera?

Apoi Marele Da.

Când păru să ezite spre sfârşitul conversaţiei, cum fac de obicei toţi clienţii, l-am lovit cu o serie de trucuri legendare pe care le furasem de pe CD-urile mele cu Mark Simkins. Cred că era setul numit *The Mark Simkins College of Advanced Closing*[84]. Strângerea lor cu uşa, când îi manipulezi să facă o cerere pe care ştii că o poţi satisface.

I-am spus că pentru o comandă atât de mare, livrarea va dura probabil în jur de şase luni. Ei bine, după ce s-a perpelit să primească ecranele cu plasmă în

[84] *Şcoala pentru încheieri Avansate a lui Mark Simkins* (n.tr.)

reprezentanţele lui, voia totul chiar în acel moment. Voia ca livrarea să aibă loc în jumătate din acest interval de timp. Trei luni.

Puteam să fac asta. Aş fi putut chiar şi în două luni dacă ar fi insistat. Dar voiam ca el să îmi ceară ceva ce puteam face. De îndată ce am fost de acord, am ştiut că afacerea fusese încheiată.

Apoi am aruncat în joc şi vechiul truc final cu „concluzia greşită". Spui ceva ce ştii din start că e greşit, ca ei să trebuiască să te corecteze.

— Deci şase sute de monitoare cu diagonala de nouăzeci şi unu de centimetri şi încă o sută douăzeci de monitoare cu diagonala de o sută cincizeci de centimetri?

— Nu, nu, nu, spuse Freddy Naseem. Invers. Şase sute de o sută cincizeci de centimetri şi o sută douăzeci de nouăzeci şi unu de centimetri.

— Aha, am spus eu. Greşeala mea. Am înţeles acum.

Picase în plasă. Îmi plăcea la nebunie ironia faptului că vindeau unui tip care lucra în vânzări auto. Nimeni nu era în siguranţă.

Era entuziasmat la culme. De fapt, devenise ideea lui – aşa ştiam că aveam succes. A vorbit cu domnul Harry Belkin însuşi, m-a sunat şi mi-a spus că domnul Belkin era încântat de idee şi că mai rămânea doar să negociem preţul.

Câteodată mă uimesc pe mine însumi.

M-a sunat iar după o zi.

— Jason, începu el, plin de entuziasm. Am pus pe hârtie nişte cifre, şi sper că şi tu ai făcut acelaşi lucru. Mi-a spus câte plasme voiau – din cele uriaşe pentru pereţii celor patruzeci şi şase de reprezentanţe, şi din cele mai mici pentru a le atârna de tavan. Nu m-am prins care era faza. Comanda era mult mai mare. Şi apoi mi-a explicat: nu voia plasme doar pentru reprezentanţele BMW şi Mercedes. Voia şi pentru cele Hyundai şi Kia. Şi Cadillac. Şi Dodge. Pentru toate.

Aproape rămăsesem mut de uimire. Şi asta nu mi se

întâmpla prea des.

Când mi-am revenit, i-am spus:

— Pun nişte cifre pe hârtie şi vă contactez eu mâine. Nu vă fac să pierdeţi vremea. Vă voi oferi cel mai bun preţ pe care îl pot obţine.

Totul părea să îmi meargă ca pe roate.

Cu excepţia lui Gordy. Nu se schimbase deloc. El era cea mai mare nemulţumire a mea legată de noul job. Mă punea sa vin la ora şapte dimineaţa şi dădea buzna în biroul meu în mod regulat, cu tot felul de plângeri. Îmi trimitea mesaje pe messenger, care sunau ca şi cum ar fi fost vreo urgenţă, mă chema de îndată în biroul lui şi în cele din urmă reieşea că nu era nicio urgenţa. Schema unei prezentări la care voia să mă uit. Foi de calcul. Orice prostie care lui i se părea importantă în acel moment.

Mă tot plângeam lui Kate în legătură cu el. Ea mă asculta cu răbdare. Într-o noapte când m-am întors de la serviciu mi-a dat o punga albă de plastic de la o librărie. Erau CD-uri pe care sa le ascult pe drum spre slujbă şi înapoi spre casă: *Cum să lucrezi pentru oameni agresivi şi tiranici la birou* şi *Strângerea de gât nu e o soluţie.*

— Gordy nu pleacă niciunde, dragule, zise ea. Pur şi simplu va trebui să înveţi să te descurci cu el.

— Să-l strâng de gât, am spus eu. Asta da idee bună.

— Iubitule, cum se face că niciodată nu mă întrebi ce am făcut *eu toată* ziua?

Avea dreptate; rareori o făceam şi acum mă simţeam foarte vinovat.

— Pentru că sunt bărbat?

— Jason!

— Îmi pare rău. Ce ai făcut toată ziua?

Când afacerea cu Harry Belkin părea să fie aproape încheiată, m-am oprit pe la biroul lui Gordy să îi dau vestea cea bună. A dat din cap, mi-a pus câteva întrebări, nu a părut foarte interesat. Mi-a înmânat rapoartele cu cheltuielile lunare şi mi-a spus să arunc o privire pe ele.

— Două luni, spuse el. Două luni până la finalul celui de-al doilea trimestru.

Entronics lucra după anul fiscal japonez, ceea ce ne făcea să fim confuzi uneori.

Am aruncat o privire asupra raportului de cheltuieli şi am spus:

— Iisuse, Gaşca Fraţilor cheltuie o grămadă de bani pe CD, nu-i aşa? Mă refeream la Călătorii şi Distracţie – hoteluri, călătorii, dejunuri.

— Vezi? zise el. E o nebunie. Am vrut să pun capăt acestor abuzuri faţă de cărţile de credit ale companiei. Dar acum că am pe cine mă baza, vreau ca *tu* să creezi o nouă politică a firmei pentru CD.

Voia ca eu să devin lupul cel rău. „De ce să nu faci tu asta? Mă gândeam eu. Oricum toată lumea te urăşte.

— Am înţeles, i-am spus eu.

— Încă un lucru. E vremea să separăm grâul de neghină.

Ştiam ce voia să spună – să le evaluăm performanţele tuturor angajaţilor şi să îi concediem pe cei cu performanţe mai slabe dar îmi sugera să fac *eu* asta?

— Glumeşti.

— Nimeni nu a spus că va fi uşor. Noi doi trebuie să le dăm note pe o scară de la unu la cinci, apoi tu o să scapi de cei cu performanţe slabe. Afară cu ei.

— Cei cu performanţe slabe? l-am întrebat eu, vrând să îl aud cum o spune cu voce tare.

— Da, trebuie concediaţi.

— Cei mai slabi zece la sută?

— Nu, spuse el cu un licăr de cruzime în privire. O treime din ei.

— *O treime?*

— Nu ne mai permitem să îi păstrăm. Este o luptă în lanţul trofic. Doar cei mai puternici supravieţuiesc. Vreau ca la Tokio să se vadă o schimbare imediată a cifrelor noastre.

— Cât de urgent e?

S-a holbat la mine pentru câteva secunde, apoi s-a

ridicat şi a închis uşa biroului. S-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a încrucişat braţele.

— Deci fii atent cum stau lucrurile, Steadman, şi să nu cumva să sufli un *cuvânt* despre asta cuiva din Gaşca Fraţilor aceea a ta. Până la sfârşitul celui de-al doilea trimestru – care va fi abia peste două luni – Dick Hardy şi băieţii care lucrează în Megalower vor lua o decizie. Vom rămâne ori noi, ori cei de la departamentul de vânzări de la Royal Meister. Framingham sau Dallas. În niciun caz amândouă.

— Vor elimina pe toată lumea în afară de cei cu performanţe excelente în vânzări, am spus eu, dând din cap. Consolidare. Supravieţuirea celui mai puternic.

Mi-a aruncat zâmbetul lui de rechin.

— Tot nu pricepi, nu-i aşa? Tipii aceştia sunt lipsiţi de milă. Unul trăieşte, celălalt moare. Aici nu culegem cireşe. Cel care are cele mai bune cifre de vânzări supravieţuieşte. Celălalt birou se închide. Nu mai poate fi tolerat un trimestru „blând”. Ar fi o afurisită de condamnare la moarte. Dacă vom mai avea un trimestru ca acesta, toată lumea din clădirea asta zboară. Acum eşti pregătit pentru veştile proaste?

— Astea vrei să zici că au fost veştile bune?

— Toate atârnă de tine, amice. Trebuie să scoţi un afurisit de iepure din pălărie în următoarele două luni sau toţi cei de la Entronics Framingham, inclusiv tu şi aşa-numita Gaşca a Fraţilor, suntem eliminaţi. Totul depinde de tine. Nu-ţi poţi permite să faci un singur pas greşit.

— Nu crezi că ar trebui să le spunem şi celorlalţi care e miza? L-am întrebat.

— În niciun caz, Steadman. Agenţii de vânzări speriaţi nu pot să vândă. Clienţii le citesc starea. Le simt panica. Oricum situaţia e destul de gravă cu toate zvonurile acestea care circulă, cu toată starea de nelinişte creată printre angajaţi. Deci rămâne micul nostru secret. Noi doi. Lucrezi direct pentru mine acum. Şi dacă o dai în bară, va trebui să îmi caut şi eu un nou loc de muncă. Diferenţa

dintre noi doi e că pentru mine s-ar bate angajatorii. Tu, în schimb, nu îţi vei mai găsi vreun loc de muncă de aici până la Tokio. Mă voi ocupa personal de asta.

Îmi stătea pe limbă să îi spun ceva şi despre faptul că panica nu era bună nici în cazul managerilor, dar am tăcut.

— Ştii, îmi spuse Gordy, nu am vrut să îţi dau jobul acesta la început. Dar acum mă bucur că am făcut-o. Şi ştii de ce?

Am încercat să înghit, dar gura mi se uscase.

— De ce, Gordy?

— Pentru că îl plac pe Trevor mult mai mult decât pe tine şi nu aş fi vrut să îl pun pe el într-o situaţie ca asta.

Pe drumul înspre biroul meu, am trecut pe lângă Cal Taylor. Venea de la toaletă şi părea să fie puţin cam distrat. Ora zece dimineaţa, bietul de el.

— Bună, şefu', zise el. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic.

— Arăţi de parcă ai mâncat ceva stricat, spuse Cal.

„Nici nu-ţi imaginezi", m-am gândit eu.

23

Restul dimineţii mi l-am petrecut analizând cheltuielile cu CD şi am început să schiţez noua politică mai dură legată de acestea, pe care o dorea Gordy. Eram conştient că reputaţia mea de „Tip Simpatic” se va duce de râpă. Prevederile erau destul de drastice, trebuie să recunosc. Se terminase cu zborurile la clasa business: economie până la ultimul bănuţ, asta dacă nu erai dispus să îţi foloseşti propriile reduceri la biletele de avion. Fără hoteluri de fiţe: acum limita era de o sută şaptezeci de dolari pe noapte. Toate călătoriile de afaceri trebuiau planificate cu cel puţin şapte zile înainte, pentru că era mai ieftin aşa; orice călătorie de ultim moment trebuia să primească autorizaţie dinainte din partea mea. A trebuit să scad diurna la cincizeci de dolari pe zi, ceea ce era destul de mult, dar tot se puteau descurca, mă gândeam eu. Nu li se mai decontau alte mese decât cele la care mergeau cu clienţii. Şi fără ieşiri la un pahar cu clienţii, decât dacă se servea şi mâncare. Se cheltuia prea mult cu întâlniri în afara biroului, aşa că am redus bugetul şi pentru acelea, de asemenea. O grămadă de bani erau aruncaţi pe catering pentru şedinţele de la prânz care aveau loc la birou, dar se terminase şi cu asta. Acum trebuia să îţi aduci prânzul de acasă.

Am tot făcut calcule şi m-am tot gândit în ce măsură ar putea această politica noua să salveze compania şi i-am trimis un memo lui Gordy pe adresa de mail.

Imediat după prânz m-a sunat şi mi-a spus: „Îmi place la nebunie”.

Am luat o pauză, am dat o mulţime de telefoane, apoi am citit din nou memo-ul. Am încercat să mai înmoi limbajul, să nu mai sune atât de dur. Apoi i l-am trimis pe mail lui Franny să arunce o privire şi să corecteze eventualele greşeli de scriere.

Franny – Frances Barber – era secretara care îmi fusese dată de către conducere. Lucra pentru companie de mai bine de douăzeci de ani, iar singurul ei defect era faptul că ieşea în pauză de ţigară la fiecare jumătate de oră. Lucra într-o încăpere minusculă de lângă noul meu birou. Franny părea foarte serioasă, avea o gură mică, încreţită, cu riduri fine deasupra buzei de sus. Avea patruzeci şi cinci de ani, dar părea cu zece ani mai bătrână, se dădea cu un parfum puternic, neplăcut, care mirosea ca spray-ul pentru gândaci şi era destul de intimidantă pentru cei care nu o cunoşteau. Dar eu m-am înţeles bine cu ea chiar din prima zi. A început chiar să-şi dezvăluie un simţ al umorului sec, deşi i-a luat o vreme să facă asta.

M-a sunat şi mi-a spus:

— Vă caută un domn Sulu? Nu părea foarte sigură de ceea ce spunea. Din cauza ţigărilor, vocea ei era mai groasă decât a mea. Deşi vocea nu îi sună ca aceea a unui japonez. Sună mai degrabă ca a unui surfer.

Evident că nu auzise de Classic *Trek*[85].

— Graham, i-am spus eu, imediat ce am ridicat receptorul. A trecut mult timp de când nu te-am mai auzit.

— Nu pari a fi în apele tale.

— E o nebunie pe aici.

— M-ai cam evitat în ultima vreme, J-man? Încep să mă simt ca un klingonian[86].

— Îmi pare rău, Graham, sunt – ei bine, sunt absorbit de alte chestii în momentul de faţă.

— *Alte chestii?* E vorba de Kate, nu-i aşa? a reuşit, în cele din urmă.

— E vorba şi despre altele. Kate e însărcinată, ai aflat vestea cea bună?

— Hei, felicitări! Nu? Sau condoleanţe. Ce să-ţi transmit?

— Voi accepta felicitările.

---

[85] Comunitate de fani a serialului *Star Trek* (n.tr.)

[86] Specie războinică din *Star Trek* (n.tr.)

— Un bebe Steadman. Mi se pare incredibil. Mult prea ciudat. Un urmaş al unui Tribble[87], nu-i aşa?

— Un Tribble nu poate avea urmaşi, i-am spus eu.

— M-ai prins, zise Graham. Şi eu care ziceam că sunt un fan adevărat. Ei bine, hai să trec la subiect. Am nişte marfă a-ntâia. Am Văduva Albă.

— Acesta e un tip de heroină?

Răspunse cu accent jamaican:

— Ganja, omule. Singurele chestii care merită sunt cele care cresc în pământ. Apoi adăugă: Şi nu e orice ganja, omule. Vorbim despre câştigătoarea cupei cannabisurilor. Un amestec de Indica şi Sativa[88], mai mult Sativa însă. Te umple de energie. E de legendă, J-man.

— Nu prea cred.

— Vino numai în Central Square. Pregătesc un cui şi mergem la o tură cu Love Bug[89].

— Ţi-am spus doar, Graham, nu mă mai ocup cu lucruri din astea, i-am răspuns eu cu o voce fermă.

— Omule, nu ai încercat niciodată Văduva Albă.

— Îmi pare rău, Graham. Pur şi simplu lucrurile s-au schimbat.

— Asta din cauza micului Jason care e pe drum? Ai ajuns în lesă?

— Eşti culmea, omule. Nu e vorba de asta.

Tonul vocii îi deveni mai slab.

— OK, omule, cred că m-am prins. Eşti vicepreşedinte acum, nu-i aşa? Scrie pe site-ul companiei tale. Ai propria secretară şi o casă mare şi mişto. Cred că trebuie să pui o anumită distanţă între locul de unde ai plecat şi locul în care te afli acum, nu-i aşa?

— Aşa mă ştii tu pe mine, Graham?

— Nu ştiu, spuse el. Nu sunt sigur că mai ştiu cine eşti.

— Hai că e prea de tot. Nu încerca să mă faci să mă simt

---

[87] Specie de animale asexuate din *Star Trek*. (n.tr.)

[88] Specii de cannabis (n.tr.)

[89] Maşină dintr-o serie de filme de comedie făcute de către Walt Disney în anii 1960 (n.tr.)

vinovat, că nu ţine.

— Îţi spun doar ceea ce gândesc, omule. Ştii că întotdeauna am fost aşa.

— Scuteşte-mă de chestiile astea, bine? Nu îmi mai văd capul de cât de mult am de lucru. Ieşim de îndată ce voi fi mai liber. Fac eu cinste cu cina. În regulă.

— Mda, spuse Graham cu jumătate de glas. Aştept să mă suni.

— Graham, i-am zis eu, dar închisese şi am început să mă simt prost.

Franny intră în birou.

— Ăă, Jason, spuse ea, în timp ce balansa uşa într-un mod ciudat şi îşi aranja ochelarii. Eşti sigur că vrei să faci publică chestia asta?

— De ce nu?

— Fiindcă am început să te agreez şi nu ştiu dacă îl voi plăcea la fel de mult pe cel care te va înlocui.

Eu am zâmbit.

— Gordy a aprobat modificările, am zis.

— Bineînţeles că le-a aprobat, spuse Franny apoi râse cu o oarecare nervozitate. Te-a făcut să îţi asumi tu toate acestea, ca să pice capul tău, nu al lui.

— E o treabă murdară, dar cineva trebuie să le facă şi pe astea, i-am răspuns eu, întorcându-mă spre computer.

— Scuză-mă, trebuie să ies la o ţigară şi să îmi cumpăr o vestă antiglonţ, spuse Franny şi se întoarse în biroul ei.

M-am uitat încă o dată peste memo. Măsurile erau dure. Cu siguranţă că nu vor fi deloc bine primite, ceea ce însemna că şi autorul lor îşi va pierde popularitatea. Gordy însuşi ar fi trebuit să se ocupe de asta, nu eu. Lucrurile nu puteau să sfârşească decât prost.

Am dat click pe „trimite”.

Şi aşa informaţiile neplăcute au ajuns la toată lumea.

După nici cinci minute, Ricky Festino intră în biroul meu cu o falcă-n cer şi cu una-n pământ.

— Ce naiba e asta? spuse el. Nu avea nimic în mână şi

nici nu arăta spre ceva.

— Care asta? am spus eu făcând pe prostul.

— Ştii al dracului de bine despre ce vorbesc. Rahatul ăsta cu C&D.

— Acum şi tu, Rick. Ştii bine că toată lumea abuzează de sistem, aşa că încercăm să reducem costurile…

— Jason. Trezirea! Ai uitat cu cine vorbeşti. Mie nu ai de ce să îmi vinzi gogoşi. Suntem prieteni.

— Nu îţi vând gogoşi, Rick.

— Tocmai ai bătut în cuie cele Nouăzeci şi Şase de Teze[90]. Asta îmi pare a fi mâna lui Gordy, nu a lui Jason Steadman. Ce naiba ai de gând să faci?

— Întotdeauna am avut impresia că sunt doar Nouăzeci şi Cinci de Teze, am zis eu.

Se holbă la mine.

— Te-a obligat Gordy să îţi pui numele pe chestia asta?

Am scuturat din cap în semn de dezaprobare.

— El le-a aprobat, dar munca a fost a mea.

— Vrei să fii linşat? Nu eşti în siguranţă.

— Aşa stau lucrurile de azi înainte, i-am spus eu. Aşa e şi normal.

— Bătăile vor continua până când oamenii îşi revizuiesc atitudinea, nu-i aşa? Acestea sunt idei demne de căpitanul Queeg[91].

— Care căpitan?

— Nu ai văzut *Revolta de pe Caine?*

— Am văzut doar *Revolta de pe Bounty.*

— Da, bine, nu contează. Cu asta te vei confrunta. Crezi că Trevor şi Gleason şi toţi ceilalţi se vor conforma să stea la *Motel Six* şi să meargă cu clienţii la *Applebee's*[92]*?*

— Nu am spus nimic despre Motel Six sau Applebee's.

---

[90] Cele Nouăzeci şi Cinci de Teze elaborate de Martin Luther în cadrul Reformei protestante şi afişate pe uşa bisericii din Wittenberg (n.tr.)

[91] Personaj fictiv din romanul *Revolta de pe Caine* (1951), scris de către Herman Wouk; cartea a fost ecranizată în anul 1954. (n.tr.)

[92] Lanţ american naţional de restaurante accesibile clasei de mijloc a societăţii (n.tr.)

Fii serios.

Exagera, dar nu foarte mult.

— Băieţii nu vor tolera asta.

— Nu vor avea de ales.

— Nu fi aşa de sigur, puştiule, spuse Festino.

Mă pregăteam de plecare – Kate voia să mergem să cumpărăm lucruri pentru copil, ceea ce nu aveam deloc chef să fac – când Trevor Allard mă opri în mijlocul drumului în timp ce mă pregăteam să ies.

— Mişto memo, spuse el.

Am dat din cap în semn de aprobare.

— Ai pus la punct o strategie strălucită, să ne laşi fără niciun fel de privilegii. Trebuie să recunosc că ţi-ai folosit din plin talentul.

— Ai de gând să îţi cauţi o altă slujbă? l-am întrebat eu.

— Nu e nevoie. E suficient să aştept să te duci la fund. Ceea ce pare să se întâmple chiar mai repede decât speram.

— Nu există „eu” în echipă, Trevor, am zis.

— Mda. Dar există un „Me” în Mesia.

În drum spre BabyWorld, eram frământat de gânduri legate de afurisitul acela de memo pe care îl trimisesem. Toată lumea îi spunea Memo-ul lui Queeg. Oameni care nici nu ştiau cine e Queeg îi spuneau Memo-ul lui Queeg. Mă întrebam dacă Gordy se aşteptase la o reacţie imediată de genul acesta. Nu era de mirare că voise ca eu să fiu tipul cel rău.

— Jason, spuse Kate, întrerupându-mi şirul gândurilor.

M-am uitat înspre ea. Avea un aer grav. Părul îi era dat pe spate şi avea o cordeluţă elastică. Faţa ei ascuţită începuse să devină mai cărnoasă, tenul căpătase o culoare rozalie. Îi prindea bine sarcina.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

— M-am împiedicat pe scări din nou.

— Eşti bine?

— Sunt bine, dar sunt însărcinată, îţi aduci aminte, nu-i aşa? Trebuie să am mare grijă.

— Exact.

— Carpetele sunt foarte uzate. E o adevărată aventură să cobor scările.

— OK.

Nu aveam starea de spirit necesară să vorbesc despre modificările care trebuiau făcute prin casă. Simţeam nevoia să vorbesc despre Gordy, despre Trevor şi despre Memo-ul Queeg, dar ştiam că nu o interesau toate acestea.

— Ce înseamnă „OK”? Poţi să faci ceva în privinţa asta?

— Am eu faţă de tipul din *This Old House*[93]*?* Cheamă pe cineva, Kate.

— Pe cine?

— Kate, i-am răspuns, de unde naiba să ştiu eu?

Se holbă la mine câteva secunde, cu răceală în privire. Eu mă holbam la drum la rândul meu, însă puteam să îi simt privirea aţintită asupra mea. Apoi dădu din cap cu tristeţe.

— Mulţumesc pentru ajutor, spuse ea.

— Uite, îmi pare rău. Sunt pur şi simplu preocupat de...

— Lucruri mai importante. Ştiu.

— Mă gândesc la Gordy iar.

— Sunt şocată, ce să mai zic. Ei bine, sper că poţi să nu te mai gândeşti la el atât cât să alegi pătuţul copilului tău.

Câteodată nu o înţelegeam deloc pe soţia mea. Într-o zi voia să fiu Napoleon Bonaparte. Ziua următoare voia să fiu Domnul Mămică.

Cu siguranţă era din cauza hormonilor. Dar nu aveam de gând să scot vreun cuvânt legat de asta.

BabyWorld era din cale-afară de enervant. Era un depozit uriaş, cu o lumină fluorescentă, plin cu lucruri pentru copii, de la A la Z. Sloganul lor era: „Nu merită

---

[93] *Casa asta veche,* emisiune TV care prezintă diverse idei pentru amenajări interioare (n.tr.)

copilul vostru tot ce e mai bun?” Pentru mine ar fi fost un motiv destul de bun să plec din locul acela, dar Kate era pornită să aranjeze camera copilului. În plus, o muzică ce îţi dădea fiori se auzea încontinuu, melodia companiei respective, vocile unor copilaşi şi un xilofon. Începea să mă doară capul.

Trecea dintr-un sector în altul ca un tanc, alegând o măsuţă de schimbat copilul, un suport pentru schimbat scutecele şi o jucărie de pus deasupra pătuţului de care atârnau animale domestice şi care cânta muzică clasică, pentru a ajuta la dezvoltarea abilităţilor cognitive.

Între timp, îmi tot verificam pe ascuns Blackberry-ul şi mobilul. Telefonul mobil nu avea semnal – un alt motiv să urăsc BabyWorld – în timp ce pe Blackberry îmi tot intrau mesaje. Erau furnizori diferiţi, probabil acesta era motivul. Aveam multe mailuri pe Blackberry din partea unora care se plângeau de Memo-ul Queeg.

Kate îmi arăta un pătuţ Bellini[94].

— Sally Wynter a cumpărat unul pentru Anderson, spuse ea, şi crede că e cel mai bun. A auzit vibraţiile Blackberry-ului şi mi-a aruncat o privire exasperată. Eşti aici sau eşti la lucru?

Aş fi preferat să fiu oriunde altundeva.

— Îmi pare rău, i-am răspuns eu, şi l-am pus pe silenţios, ca să nu îl mai audă. Îl putem cumpăra direct asamblat?

— Scrie că trebuie să mai facem şi noi nişte asamblări. Nu cred că e foarte complicat.

— Dacă ai terminat MIT-ul[95], am spus eu.

Ne-am mutat apoi într-un raion plin de scutece, cu munţi de Huggies şi Pampers de la podea până în tavan, care te zăpăceau pur şi simplu. Deveneam şi mai confuz decât fusesem atunci la sectorul de şerveţele igienice de la farmaciile CVS, unde mă trimisese Kate o dată. Ieşisem de

[94] Firmă care creează mobilier de designer pentru copii, la preţuri foarte ridicate. (n.tr.)

[95] Massachusetts Institute of Technology, una dintre cele mai bine cotate universităţi la nivel mondial (n.tr.)

acolo urlând de groază.

— Nu pot să mă hotărăsc între scutece Genie şi scutece Champ, spuse ea. Acesta foloseşte pungi de gunoi normale.

— Dar aceştia se leagă şi se fac ca un cârnat, am zis eu. Mi se pare mişto ideea.

Ne-am mutat la aparate electronice de mici dimensiuni. Kate luă o cutie de pe raft şi o aruncă în căruciorul de cumpărături.

— E genial, spuse ea. E un monitor pentru scaunul din spate al copilului.

— Pentru maşină?

— Îl conectezi la brichetă, camera video merge în spatele scaunului meu, iar monitorul vine pe bord. Aşa că poţi fi cu ochii pe bebe fără să te mai tot întorci în spate.

„Exact de asta aveam nevoie, mă gândeam eu. Şi mai multe chestii care să îmi distragă atenţia în timp ce conduc.”

— Mişto, am spus eu.

— Uite un sistem de monitorizare video, spuse ea, luând o altă cutie de pe raft şi arătându-mi-o. Vezi monitorul acela mic portabil pe care îl poţi lua peste tot cu tine? În felul acesta niciodată nu scapi bebeluşul din priviri. În plus, are infraroşu pentru a-l vedea şi în timpul nopţii.

„Iisuse, mă gândeam eu, copilul ăsta va fi mai supravegheat decât Patrick Megoohan în serialul acela TV vechi, *The Prisoner.”*

— E o idee foarte bună, i-am zis eu.

— O, am ajuns, spuse Kate. Cea mai bună parte a magazinului. Am urmat-o în sectorul cu cărucioare pentru bebeluşi, unde s-a repezit imediat asupra unui cărucior negru, mare şi înfricoşător, cu roţi mari, având un aspect antic. Părea scos din filmul *Rosemary’s Baby*[96]*.*

— Dumnezeule, Jason, uită-te şi tu la acest. Silver Cross

[96] *Copilul lui Rosemary,* film horror regizat în 1968 de către Roman Polanski, după romanul omonim al lui Ira Levin (n.tr.)

Balmoral[97], spuse ea. Este incredibil de elegant, nu-i aşa?

— Care era filmul acela în care căruciorul copilului o ia la vale pe trepte?

— *Potemkin,* îmi răspunse Kate, cu un gest care trăda enervarea.

M-am uitat la etichetă.

— Scrie 2800 sau am deja nevoie de ochelari de citit?

— Aşa mult costă?

— Poate e în lire italiene.

— Nu mai folosesc lire. Folosesc euro acum.

— Două mii opt sute de dolari?

— Las-o baltă, spuse Kate. E prea de tot. Îmi pare rău.

— Cum vrei tu, Kate.

— Putem lua mult mai ieftin *Stokke Xplory* spuse ea. Bebeluşul va fi la o înălţime mai mare faţă de pământ. Se dezvoltă legătura părinte copil. Totuşi, nu e prea mult spaţiu de depozitare dedesubt. Dar arată destul de macho, nu-i aşa? Cu mânerul acela telescopic?

Am surprins-o aruncând o privire întristată căruciorului Silver Cross Balmoral când credea că mă uit în altă parte.

— E destul de macho, clar, i-am zis eu. Am aruncat o privire pe furiş Blackberry-ului meu şi am văzut un e-mail de la Gordy. Scria că e URGENT!

— Bineînţeles, putem lua şi un Bugaboo Frog[98].

Am accesat e-mailul şi am citit:

„Am încercat să te sun pe mobil, dar nu ai răspuns. Sună-mă IMEDIAT.”

— Nu ţi se pare că seamănă cu o bicicletă? întrebă Kate.

— Poftim? Cu o bicicletă?

— Am tot auzit despre căruciorul Bebe Confort Lite Chassis, zise Kate. Costă puţin mai mult decât Bugaboo, dar tot e doar un sfert din preţul lui Silver Cross.

— Trebuie să dau un telefon, i-am spus eu.

— Nu poate să aştepte?

---

[97] Cel mai scump model de cărucior pentru bebeluşi (n.tr.)

[98] Model de cărucior accesibil ca preţ, uşor de folosit (n.tr.)

— E important.

— Şi ce facem noi e important.

— Gordy a tot încercat să dea de mine şi zice că e urgent, îmi pare rău. Nu ar trebui să dureze mai mult de un minut.

M-am grăbit pe culoare spre parcare, unde am prins semnal la telefon. Am căutat numărul lui Gordy, am format un număr greşit, apoi am încercat din nou.

— Ce naiba faci? lătră Gordy când răspunse la telefon.

— Cumpărături pentru bebe.

— Afurisitul acesta de memo cu C&D al tău. Despre ce naiba e vorba?

— Gordy, l-ai aprobat înainte să îl fac public.

Ezită doar o secundă.

— Nu am intrat în detalii. Te-am lăsat pe tine să te ocupi.

— E vreo problemă?

— Mă întrebi dacă e vreo *problemă?* Trevor tocmai a fost în biroul meu şi mi-a spus cum întreg departamentul de vânzări este pe punctul de a începe o revoltă.

— Trevor? l-am întrebat eu. Nenorocitul de Trevor vorbea cu Gordy pe la spatele meu. Trevor nu vorbeşte în numele întregului departament de vânzări, i-am zis eu.

— Ei bine, am să-ţi dau o veste. Tocmai l-am pierdut pe Forsythe din cauza asta.

— Cum adică, l-am „pierdut” pe Forsythe?

— A fost picătura care a umplut paharul în ceea ce îl priveşte. Se pare că avea o ofertă de la vechiul nostru prieten Crawford de la Sony şi ghici ce? În după-amiaza asta l-a sunat şi le-a acceptat oferta. Şi ştii de ce? Din cauza atitudinii tale tiranice. Îi faci pe băieţi să mănânce la Deny’s şi să stea în moteluri de doi bani, şi acum tocmai l-am pierdut pe cel mai bun agent al nostru.

Atitudinea *mea?*

— Acum cine mai urmează? Gleason? Allard? Şi toate acestea din cauza acelui Memo Queeg.

— Şi ce ai vrea să fac?

— M-am ocupat eu de asta, spuse Gordy. Tocmai am trimis un e-mail prin care ţi-am revocat noile măsuri. Le-am spus că totul se datorase unei erori de comunicare.

Am strâns din dinţi. „Naiba să-l ia.”

— Şi cum rămâne cu Forsythe? Nu s-a răzgândit în privinţa plecării? l-am întrebat.

Dar Gordy îmi închisese deja.

Am intrat înapoi în BabyWorld, unde afurisitul de xilofon şi vocile copiilor mă zgâriau pe nervi, ca o unghie pe o tablă. Kate se holba la mine în timp ce mă îndreptam spre ea.

— Totul e în regulă? mă întrebă ea. Arăţi de parcă tocmai ai fi primit una în stomac.

— În boaşe, mai degrabă. Kate, e foarte nasol ce se întâmplă la serviciu.

— Ei bine, oricum mă pregăteam să merg la casă. Nu ar fi trebuit să vii în seara asta. Trebuia să fi stat la serviciu.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Eşti complet distras din cauza slujbei. Nu eşti obligat să vii la cumpărături cu mine, Jase.

— Am vrut să fac asta, i-am zis eu.

— O spui de parcă ar fi o sarcină care ţi s-a trasat.

— Nu e corect. Cumpărăm lucruri pentru copilul nostru. Cred că e important să facem asta împreună.

— Da, dar tu nu prea eşti cu mintea aici, nu-i aşa? Mintea ta e la serviciu.

— Şi eu care întotdeauna am crezut că mă iubeşti pentru corpul meu.

— Jason!

Împinse căruciorul spre casa de marcat, iar eu am urmat-o. Niciunul din noi nu zicea nimic, fiecare fierbea în suc propriu. Stăteam la coadă. În cele din urmă, i-am spus:

— De ce nu te duci să iei modelul acela de cărucior ca şi cel din *Copilul lui Rosemary*?

— Silver Cross Balmoral? întrebă Kate. Dar e ridicol de scump.

— Pe acesta îl vrei. Pe acesta îl luăm.

— Jason, nu e nevoie să cheltuim o groază de bani pe un cărucior.

— Hai, Kate. Ar fi de-a dreptul iresponsabil din partea noastră să ne punem bebeluşul într-un cărucior care nu are antişoc sau bare laterale anti impact. M-am oprit pentru o secundă. Uite, chiar vreau să facem lucrurile ca la carte. Bebeluşul Steadman va avea un cărucior stilat. Are şi servodirecţie, nu-i aşa?

Când casierul a făcut totalul, m-am holbat la bon pentru câteva secunde. Dacă tatăl meu ar fi văzut cât de mult cheltuiam pe nişte lucruri pentru un bebeluş, ar fi făcut un atac de cord în fotoliul său chiar în faţa televizorului.

Am scos MasterCardul meu auriu strângând din dinţi.

— Sunt oprimat de datoria societăţii capitaliste, am spus eu.

24

De îndată ce Doug Forsythe a ajuns la lucru în dimineaţa următoare, m-am dus la el în birou şi l-am bătut uşor pe umăr.

— Ai un minut? l-am întrebat eu.

S-a uitat la mine şi mi-a răspuns:

— Sigur, şefu'.

Ştia despre ce era vorba şi nici măcar nu se străduia să disimuleze ceva.

M-a urmat în biroul meu.

— Doug, aş vrea să te întreb ceva. E adevărat că tocmai ai acceptat o ofertă pe care ţi-au făcut-o cei de la Sony?

Nu zise nimic preţ de o secundă.

— Verbal, da, spuse el. Nu vreau să te mint. Crawford mi-a făcut o ofertă de nerefuzat.

„Verbal", avusese grijă să menţioneze. Ceea ce însemna că încerca să lase o cale de întoarcere.

— Lucrezi aici de opt ani. Nu eşti mulţumit cu ce primeşti aici?

— Nemulţumit? Nu, nici nu se pune problema de aşa ceva. Sigur că sunt mulţumit.

— Atunci de ce ai negociat cu Crawford?

A ridicat din umeri şi şi-a deschis palmele.

— Fiindcă mi-a făcut o ofertă.

— Nu ţi-ar fi făcut o ofertă dacă nu ar fi ştiut că te gândeşti să îţi schimbi locul de muncă.

Forsythe făcu din nou o pauză.

— Uite care e treaba, Jason, nu ştiu dacă anul viitor voi mai fi aici.

— Eşti nebun, Doug. Nu se atinge nimeni de tine. Cu cifrele tale de vânzări, nu trebuie să îţi faci nici cea mai mica grija.

— Nu vorbesc despre mine în special. Mă refer la noi toţi.

— Nu înţeleg la ce te referi.

— Ei bine, acel memo cu reducerea cheltuielilor chiar a băgat frica-n oase în mulţi dintre noi. Entronics probabil că e într-o situaţie foarte dificilă.

— Nu suntem într-o situaţie dificilă, am replicat. Însă trebuie să fim mai competitivi. Să reducem costurile. Sincer sa fiu, multe dintre cheltuielile noastre cu călătoriile sunt exagerate. Oricum, Gordy a zis că nu va rămâne valabil. Eram tentat să îi spun adevărul – că Gordy voise să fiu eu ţapul ispăşitor, ca îmi spusese să lansez acel memo şi apoi dăduse înapoi când a văzut ce efecte a avut asupra angajaţilor dar am decis sa tac şi să înghit în sec.

— Ştiu, spuse Forsythe. Dar am sentimentul că e doar vârful bătrânului iceberg.

— Cum adică?

Coborî tonul vocii.

— Am auzit nişte zvonuri, atâta tot.

— Ce fel de zvonuri?

— Cum că Entronics plănuieşte să se descotorosească de întreaga divizie de vânzări a sistemelor vizuale. Acum că îi au pe cei de la Royal Meister, nu mai au nevoie de noi.

— De la cine ai auzit aşa ceva?

— Am auzit, pur şi simplu.

— Dar e absolut ridicol.

— Nu e adevărat? Mă privi drept în ochi de data asta.

Am scuturat din cap. Minţeam ca un copil prins cu mâna în borcanul cu dulciuri.

— E o mare minciună, i-am spus eu.

— Pe bune? Părea de-a dreptul nedumerit.

— Nu vrei să te muţi în New Jersey, i-am spus eu.

— Am fost născut şi crescut în Rutherford.

— Nu am spus-o în sensul acesta, i-am tăiat eu vorba repede. Bineînţeles, îţi vom face o ofertă mai bună decât orice ofertă îţi fac cei de la Sony. Nu vrem să te pierdem, o ştii bine.

— Ştiu.

— Hai, Doug, i-am zis. Avem nevoie de tine aici.

Entronics este casa ta.

Nu mai spuse nimic.

— Aşa că uită toate acele zvonuri. Nu poţi să apleci urechea la orice prostie.

Clipi şi dădu din cap încet.

— Ne vedem la meci diseară, nu-i aşa? i-am spus.

Eram pe cale să plec de la birou pe la ora şase, când dintr-odată mi-a sunat telefonul. Apelurile de după ora cinci vin de obicei din partea celor care nu vor să vorbească cu o fiinţă umană, ci vor să le răspundă căsuţa vocală. Noi numim asta dodgeball[99]. De fapt, e tot mai greu să joci dodgeball în zilele noastre, când există mobile şi adrese de e-mail, aşa că atunci când cineva încearcă să facă asta, e bătător la ochi.

Franny nu plecase încă şi am auzit-o spunând la telefon:

— Un moment, domnule Naseem. Aveţi noroc. Tocmai voia să plece.

Am spus:

— Răspund eu. M-am întors la birou.

„Asta ar putea să fie şansa mea”, m-am gândit. Tot ezitase din cauza preţurilor, iar ultima dată când am vorbit, Freddy Naseem îmi spusese că era pe punctul să primească undă verde de la însuşi domnul Belkin. Ar fi fost cea mai importantă afacere pe care aş fi încheiat-o în ultimele şase luni.

— Hei, Freddy, i-am zis eu. Cum merge treaba?

— Jason, spuse el, şi după tonul lui mi-am dat seama că nu avea să îmi dea veşti bune. Au apărut nişte complicaţii.

— Nu-ţi face griji, i-am răspuns eu. Le rezolvăm noi.

Tăcu un moment.

— Nu, vezi tu... Tocmai am primit nişte veşti foarte proaste.

— OK...

[99] Joc în care încerci să îţi loveşti cu mingea adversarul şi eviţi să fii lovit, la rândul tău. (n.tr.)

Nu era ceea ce mă aşteptasem să aud.

— Tocmai am fost informat că vom cumpăra plasmele de la Panasonic.

— Ce? am izbucnit eu. Apoi mai calm: Dar nici măcar nu eraţi în negocieri cu cei de la Panasonic.

— Mi-e teamă că nu am avut de ales. Domnului Belkin i-a plăcut aşa mult ideea ta, încât s-a hotărât să nu mai aştepte, ci să instaleze plasmele în trei sau patru dintre reprezentanţe în două săptămâni.

— Două săptămâni? Dar am căzut de acord asupra a trei luni...

— Şi cei de la Panasonic au în stoc suficientă marfa încât să le livreze săptămâna viitoare. Aşa că nu am avut de ales.

Nu aveam de unde să scoatem sute de plasme nici măcar într-o lună, ce să mai vorbim de o săptămână. Cei de la Panasonic probabil că aveau un stoc mare în depozitul lor din nord-est.

— Dar... dar a fost ideea mea! am răbufnit eu. În secunda imediat următoare mi-a părut rău că am spus asta. Parcă eram un puşti de zece ani, răsfăţat. Îmi dai măcar ocazia să verific cât de multă marfa avem în stoc?

— Cred că lucrurile au progresat dincolo de acest punct. Vocea lui suna rigidă şi formală.

— Freddy, trebuie să îmi dai ocazia să văd ce pot să rezolv. Dat fiind faptul că eu am fost cel care v-a sugerat ideea asta.

— Nu pot face nimic. Uneori domnul Belkin ia decizii fără să mă consulte. El este şeful. Şi ştii vorba aceea: „Şeful nu are mereu dreptate, dar întotdeauna e şef'. Apoi râse sec.

— Freddy...

— Îmi pare rău, Jason. Îmi pare extrem de rău.

M-am dus să vorbesc cu Gordy, să văd dacă poate să intervină în vreun fel, să facă unele combinaţii şi să putem livra câteva sute de plasme imediat.

Melanie plecase acasă deja, dar Gordy era încă în birou, vorbea la telefon. Stătea în picioare şi se holba la ecranul cu imagini al computerului său. Valurile oceanului se spărgeau de nisipul cristalin. Era ciudat: prin geamul de la biroul lui Melanie vedeam cum pălea lumina zilei de vară şi imediat lângă era apusul de soare artificial de pe ecranul lui Gordy. Lumea lui imaginară.

Am aşteptat câteva minute în faţa biroului. S-a întors cu faţa şi m-a văzut. Totuşi, continua să se poarte ca şi cum nu aş fi fost acolo. Începu să râdă, făcu gesturi ample cu mâinile. În cele din urmă, închise telefonul, iar eu am intrat în biroul lui.

Avea o privire triumfătoare.

— O, da, Steadman. *O da!* Era Hardy. Mi-a trimis o Hardygramă *şi* m-a şi sunat. *Şi* m-a invitat la o plimbare cu noul lui iaht.

— Cu ce ocazie?

— A fost încântat când i-am spus despre ideea mea legată de Harry Belkin, Steadman. Să punem plasma în patruzeci şi şase de reprezentanţe auto – îmi place la nebunie.

Am dat din cap. Nu i-am mulţumit, fiindcă nu mie îmi făcea complimente. Se felicita pe el însuşi, întrucât devenise cumva ideea lui. A arătat cu degetul spre mine:

— Vezi, asta e ceea ce Hardy numeşte poziţionarea pe pista de bowling, OK? Poziţionează cum trebuie bila de bowling şi primul popic le doboară şi pe celelalte.

— Nu înţeleg.

— Acesta e primul pas. O dată ce Harry Belkin semnează, fiecare reprezentanţă auto din ţară va spune: „Oare cum de nu ne-am gândit la asta înainte? Daţi-ne şi nouă”. Doamne, e genial.

— Genial, am repetat eu. Voiam să ies din biroul acela şi să plec acasă.

— Care sunt ultimele noutăţi legate de afacerea asta?

— Încă mai sunt detalii de pus la punct, i-am spus eu.

— Pentru numele Domnului, încheie o dată afacerea,

omule. *Încheie-o.* Nu vreau să o pierd. Pune-o la punct pe asta, mai fă rost de câteva contracte importante şi suntem în siguranţă. Cum stăm cu afacerea cu Chicago Presbyterian?

— Sunt pe punctul de a o încheia şi pe aceea.

— Şi cea cu aeroportul din Atlanta? Bagă-ţi bine în cap, e uriaşă. *Uriaşă!*

— Lucrez şi la asta.

Cei de la aeroportul din Atlanta voiau să schimbe toate monitoarele folosite pentru afişarea informaţiile legate de zboruri, ceea ce însemna sute şi sute de ecrane.

— Şi?

— Încă nu ştiu nimic sigur. E prea devreme.

— Vreau să faci orice e nevoie ca să închei afacerea din Atlanta, m-ai înţeles?

— Am înţeles, i-am răspuns eu. Fac tot posibilul. Ascultă, vreau...

— Ai vorbit cu Doug Forsythe? îşi aranjă gulerul sacoului şi îşi îndreptă cravata.

— Cred că e o cauză pierdută, Gordy. Deja are o înţelegere verbală...

— O *ce?* O cauză pierdută? Poţi să îmi traduci asta, te rog? Nu cunosc limbajul acesta. Nu există aşa ceva în vocabularul meu. Deci, dacă eşti în Echipa G, nu accepţi nicio înfrângere. Ai face bine să te asiguri că Forsythe nu pleacă niciunde. Ne-am înţeles?

— Da, Gordy.

— Eşti sau nu eşti în Echipa G?

— Da, Gordy, i-am spus eu. Sunt în Echipa G.

25

Am condus spre casă cu viteză foarte mare, înfuriat la culme şi confuz. Freddy Naseem îmi trăsese ţeapă, Gordy făcuse la fel, iar acum afacerea al cărei succes şi-l revendica se dusese naibii. Poate că era o ironie a sorţii, dar nu eram capabil să o gust în acel moment. Eram prea nervos.

La CD-player, generalul Patton vorbea despre „mentalitatea prădătorului”. Începu să mârâie: „Este exact ca în regatul animalelor. Nouăzeci la sută dintre noi reprezentăm prada. Ceilalţi zece la sută sunt prădătorii. Tu în ce categorie te afli?”

Când am ajuns acasă, am observat un Mustang negru care arăta aproape ca nou parcat pe aleea noastră îngustă pavată. Era al lui Kurt. Îl cumpărase de la prietenul său, proprietarul atelierului auto.

Am intrat repede în casă, întrebându-mă ce căuta acolo.

Kurt stătea în sufrageria noastră, pe care nu o foloseam niciodată, şi vorbea cu Kate. Amândoi râdeau. Kate îi adusese o tavă pe care erau prăjiturele cu unt.

— Bună, i-am salutat. Îmi pare rău că am întârziat, i-am spus eu lui Kate. S-au întâmplat o grămadă de chestii la birou.

— Jason, zise Kate, nu mi-ai spus niciodată ce meşter priceput e Kurt.

— Sunt doar un amator, spuse Kurt.

— Salut, Kurt. Ce surpriză!

— Salut, frate. A trebuit să mă întâlnesc cu un furnizor din Cambridge. Am primit în cele din urmă aprobarea pentru sistemul de verificare cu amprentă biometrică şi a trebuit să pun la punct ultimele detalii. M-am gândit că dacă tot sunt prin zonă, să te duc cu maşina la meciul de softball.

— OK, sigur, i-am spus eu.

— Deşi ţi-am văzut noul Mercedes în faţa casei. Faine roţi. O bijuterie demnă de un rege, nu-i aşa?

— Uită-te puţin la scări, îmi zise Kate. Uită-te ce a reuşit să facă Kurt.

— Acum şi tu, spuse Kurt. Nu e mare brânză.

Am urmat-o spre scările care duceau la al doilea etaj. Covorul vechi, de culoarea ovăzului dispăruse şi se vedea lemnul lucios. Covorul era acum tăiat în bucăţi dreptunghiulare, care erau aranjate într-o grămăjoară, alături de nişte fâşii de lemn care rămăseseră, aranjate de asemenea cu grijă. O rangă de fier şi un cuţit se aflau lângă ele, pe podea.

— Îţi vine să crezi ce frumos e lemnul acesta? spuse Kate. Nici nu ne-am fi dat seama cu covorul acela gros deasupra.

— Nu eraţi în siguranţă, zise Kurt. Puteaţi să vă rupeţi gâtul. Trebuie să aveţi mare grijă cu aşa ceva, mai ales că acum Kate e însărcinată.

— Foarte drăguţ din partea ta, i-am spus eu.

— Mă gândesc că ar trebui să vă puneţi un covoraş pe trepte, de sus până jos, zise Kurt.

— O, dar îmi place la nebunie lemnul, îi spuse Kate.

— Oricum se va vedea şi lemnul, de ambele părţi ale treptelor, rosti Kurt. Poate un covoraş oriental Axminster. Cu căptuşeală groasă dedesubt. E mai sigur aşa.

— Şi ce zici de tije de alamă pentru fixarea covorului de pe trepte? spuse Kate entuziasmată.

— Floare la ureche, îi răspunse Kurt.

— Vorbeşte în numele tău, i-am spus eu, cu o uşoară iritare în glas. Habar nu aveam că te pricepi la toate astea. Eşti capabil să ucizi oameni *şi* să scapi de covoare vechi.

Kurt îmi ignoră comentariul răutăcios. Sau poate nici măcar nu îl percepuse ca atare.

— Demolările sunt cea mai uşoară treabă, spuse el şi râse cu modestie. Am lucrat pentru un antreprenor după ce am terminat liceul, am făcut o grămadă de chestii ciudate.

— Crezi că ai putea să te ocupi de toate astea? îl întrebă Kate. De covor şi de tije şi de tot ce trebuie? O să te plătim, bineînţeles. Insistăm.

— Nici nu se pune problema. Soţul tău mi-a făcut rost de slujba asta. Îi sunt dator.

— Nu îmi datorezi nimic, i-am zis eu.

— Kurt e de părere că avem prea multe lucruri băgate în priza din sufragerie.

— Accident electric, spuse Kurt. Mai aveţi nevoie de o altă priză pe peretele ăla. Nu e greu de montat.

— Eşti şi electrician? îl întrebă Kate.

— Nu trebuie să fii maestru electrician ca să montezi o priză. E foarte simplu.

— Tocmai şi-a făcut instalaţia electrică în toată casa, am spus eu, şi nici măcar nu e casa lui.

— Doamne, îi zise Kate lui Kurt, există ceva pe lumea asta ce *nu* poţi face?

Kurt îşi conduse Mustangul cu viteză şi măiestrie. Eram de-a dreptul impresionat. Cei mai mulţi oameni care nu crescuseră în împrejurimile Bostonului erau intimidaţi de agresivitatea şoferilor din această zonă. Kurt, care crescuse în Michigan, se descurca în trafic ca unul de aici.

Nu am scos niciunul vreun cuvânt preţ de vreo zece minute, însă apoi Kurt m-a întrebat:

— Hei, omule, te-am călcat pe nervi?

— Să mă calci pe nervi? De ce spui asta?

— Acasă la tine. Mi s-a părut că te-a deranjat să mă vezi acolo când ai ajuns acasă.

— Nu, i-am spus eu pe acel ton care făcea mai mult decât o mie de cuvinte – *despre ce naiba vorbeşti?*

— Încercam doar să te ajut, amice. Cu scările. M-am gândit că dacă tot ştiu să repar chestii, şi cum tu eşti un director ocupat...

— Nu-ţi face griji, i-am zis eu. Vreau să spun că apreciez ceea ce faci. Şi Kate la fel. Ai avut dreptate – e însărcinată, aşa că trebuie să fim atenţi la chestii de genul acesta.

— În regulă. Atâta timp cât nu e nicio supărare.

— Da, nicio problemă. Pur şi simplu am avut o zi proastă la lucru. I-am spus despre ideea mea legată de reprezentanţa auto şi cum Gordy îşi însuşise ideea, şi cum Harry Belkin hotărâse să lucreze cu cei de la Panasonic.

— E ca un şarpe, spuse Kurt.

— Cine, Gordy?

— Amândoi tipii aceia. Despre Gordy ştiam deja. Dar despre Harry Belkin dacă are de gând să schimbe termenii înţelegerii, nu ar trebui măcar să îţi dea şansa să le faci o ofertă mai bună? De vreme ce a fost ideea ta?

— Aşa ar fi trebuit. Dar i-am spus deja că nu îi putem livra marfa decât în vreo două luni. Asta e procedura. Panasonic probabil că avea marfă în exces. Ştii, e ca şi atunci când îi faci un test auto unei maşini, ajunge să îţi placă la nebunie, şi apoi vânzătorul îţi spune că îi pare rău, că trebuie să aştepţi două luni să o poţi cumpăra. Şi apoi tu îi spui: „Două luni? O vreau azi!” Ei bine, cei de la Panasonic probabil că i-au spus: „Asta e ziua voastră norocoasă. Întâmplarea face să avem câteva chiar în depozit. Le puteţi avea chiar azi!”

— Nu e corect. E chiar nasol.

— Da, aşa e.

— Trebuie să faci ceva în legătură cu asta, omule.

— Nu e nimic de făcut. Asta e problema. Cel puţin o lună – trebuie să aducem marfă din Tokio.

— Nu închide ochii la aşa ceva, frate. Acţionează.

— Cum? Ce ar trebui să fac, să iau unul dintre pistoalele tale de jucărie şi să i-l pun la tâmplă lui Freddy Naseem?

— Ceea ce vreau să spun este că uneori cel mai bine este să acţionezi din umbră. Ca atunci când eram în Stan şi am găsit o bază aeriană lângă Kandahar, cu un elicopter rusesc mare şi vechi. Unul dintre informatorii noştri locali ne-a spus că unul dintre liderii talibani folosea elicopterul pentru a ajunge în bazele lor secrete din munţi. Şi atunci ne-am gândit noi că am putea distruge drăcia aceea sau am putea fi isteţi. Aşa că am aşteptat până la patru

dimineaţa, când mai rămăsese doar o santinelă TB în rond.

— TB?

— Taliban, îmi pare rău. M-am strecurat în spatele lui şi l-am strangulat ca să nu facă niciun fel de zgomot. Apoi am intrat în bază şi am pus nişte FML pe coadă lângă motor şi pe palele rotorului. Complet invizibil.

— FML?

— Agent de topire sub formă de metal lichid. Îţi aduci aminte de tubul acela la care te uitai din colecţia mea de trofee de război?

— Cred că da.

— E foarte tare. Tehnologie secretă. Un amestec de un metal lichid, la fel ca şi mercurul, cu alt metal. Pudră de cupru sau indiu sau aşa ceva. Pune-l pe oţel şi formează o reacţie chimică. Oţelul devine fragil ca un biscuit.

— Tare.

— Aşa că talibanii probabil au făcut controlul de rutină înainte de zbor, s-au uitat să nu fie bombe sau rahaturi de-astea, dar nu au văzut nimic, nu-i aşa? În noaptea respectivă, a avut loc un accident şi elicopterul pur şi simplu s-a dezintegrat în aer. Şase generali talibani au fost făcuţi terci. A fost mai bine decât să aruncăm în aer un elicopter gol, nu-i aşa?

— Şi ce are asta de-a face cu Entronics?

— Ceea ce voiam să spun e că uneori ceea ce se face din umbră reprezintă adevărata forţă. Asta aduce victoria într-o luptă. Nu armele, bombele sau muniţia.

— Aş prefera totuşi să nu îl strangulezi pe Freddy Naseem. Nu ar da bine la imaginea corporaţiei.

— Uită de Freddy Naseem. Spun doar că vine o vreme când sunt necesare acţiuni făcute din umbră.

— Precum?

— Nu ştiu. Aş avea nevoie să ştiu mai multe detalii. Doar sunt aici să te ajut cu orice e nevoie.

Mi-am scuturat capul.

— Nu fac chestii pe la spate.

— Şi cum rămâne cu faptul că ai vrut să obţin informaţii

confidenţiale despre Brian Borque de la Lockwood Hotels? Sau despre Jim Letasky?

Am ezitat.

— Nu mă simt foarte bine din cauza a ceea ce am făcut, sincer să fiu.

— Şi nu crezi că Panasonic... te-a lucrat pe la spate, aşa cum zici tu, prin faptul că ţi-au furat afacerea cu Harry Belkin?

— Ba da, aşa a făcut, dar nu cred în ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte. Nu vreau să devin şi eu un şarpe.

— Hai să te întreb ceva: dacă omori un tip pe o alee undeva, e considerată o crimă, da? Dar dacă omori un tip în mijlocul câmpului de luptă e considerat eroism. Care e diferenţa?

— E simplu, am spus eu. Într-o situaţie e război, în cealaltă nu.

— Credeam că afacerile înseamnă război, rânji Kurt. Aşa scrie în toate cărţile acelea pe care mi le-ai dat. Le-am citit din scoarţă-n scoarţă.

— E o figură de stil.

— Ciudat, spuse el. Nu mi-am dat seama.

În seara aceea am jucat împotriva celor de la EMC, o companie uriaşă care producea componente de stocare de date pentru computere, cu sediul în Hopkinton, şi am câştigat din nou. Tipii de la EMC probabil că aflaseră că eram o echipă complet schimbată, aşa că veniseră la meci ca şi cum ar fi avut un antrenament înainte. Eram mai puţini cu un jucător, din păcate. Doug Forsythe nu mai apăruse, ceea ce nu era un semn bun.

Chiar şi felul în care jucam eu se îmbunătăţise, fără să-mi dau seama care era motivul. Când am ajuns pe teren, nu mi-a mai tresărit niciun muşchi. M-am balansat mai tare şi cu mai multă încredere. Eram mai relaxat şi am lovit mult mai bine. Şi jocul de câmp mi se îmbunătăţise.

Dar de câteva ori Trevor Allard a aruncat intenţionat mingea spre mine sau în zona în care mă aflam eu şi de

mai multe ori mi-a luat faţa, de parcă nu se putea avea încredere în mine când venea vorba de minge. Singura dată când a aruncat mingea înspre mine a fost când nu eram pregătit – eram pe jumătate întors cu spatele – şi aproape că mi-a ras urechea.

După meci, eu şi Kurt am mers împreună spre parcare. Trevor era în Porsche-ul lui, ascultând un cântec de-al lui Kanye West, *Gold Digger*[100], în timp ce treceam pe lângă el – „Are ambiţie în el, iubito, uită-te în ochii lui" – şi nu părea să fie o coincidenţă.

I-am spus lui Kurt că voiam să merg direct acasă, dacă nu îl deranja să mă ducă.

— Deci nu vrei să ieşi cu băieţii? întrebă Kurt

— Nu. Am avut o zi lungă. În plus, i-am promis lui Kate că merg acasă imediat după meci. Nu prea îi place să fiu plecat până târziu în perioada asta.

— Femeile însărcinate au nevoie să se simtă protejate, spuse Kurt. Instinct primar. Ascultă-mă, ştiu ce vorbesc. E o tipă de treabă. Şi arată bine, pe lângă asta.

— Şi e a mea.

— Totul merge bine pe frontul de acasă?

— Binişor, i-am mărturisit eu.

— Căsătoria asta e o mare responsabilitate.

Am dat din cap în semn de aprobare.

— E important să ai grijă de frontul de acasă, spuse el. Dacă acesta nu e într-o formă bună, toate celelalte aspecte ale vieţii au de suferit.

— Mda.

— Hei, ce s-a întâmplat cu Doug Forsythe în seara asta?

— Cred că e pe cale să plece la Sony.

— Din cauza memo-ului tău dur?

— Memo-ul s-ar putea să fi fost picătura care a umplut paharul. Gordy e obsedat ca eu să încerc să îl păstrez în companie. I-am forţat mâna, am încercat să îl conving şi cu vorba bună, dar nu am obţinut niciun rezultat. Mai mult de

[100] Căutător de aur (n.tr.)

atât nu pot să fac. E evident că tipul vrea să plece. Şi nu pot să îl învinovăţesc. Nu e foarte distractiv să lucrezi pentru Gordy.

— Fac pariu că există un Gordy în fiecare companie.

— Nu aş vrea să cred asta, i-am spus eu. Dar ce ştiu eu? Am lucrat pentru o singură companie.

— Ascultă, spuse Kurt. Nu e treaba mea, însă nu poţi să îi permiţi lui Trevor să fie lipsit de respect faţă de tine.

— E doar un joc.

— Nimic nu e doar un joc, ripostă Kurt. Dacă el crede că poate da dovadă de o asemenea lipsă de respect pe teren fără să i se întâmplă nimic, o să aibă atitudinea asta şi la locul de muncă.

— Nu e mare brânză.

— Ba este, spuse Kurt. E o problemă mare. Şi pe mine, unul, mă deranjează.

26

Era şapte şi jumătate dimineaţa şi Gordy era deja la a treia ceaşcă uriaşă de cafea. Gordy cu o supradoză de cofeină nu reprezenta o privelişte foarte plăcută. Părea că îi vine să sară pe pereţi.

— Trebuie să îţi spun că rapoartele de performanţă pe care le-ai făcut unora dintre aceşti tipi au fost îngrozitor de generoase. Nu uita că îi cunosc destul de bine. Îşi întoarse încet capul spre mine.

Nu am spus nimic. Avea dreptate. Fusesem generos cu evaluările. Mai şi băgasem de la mine în cazul unora cu performanţe mai modeste, precum Festino sau Taylor. Nu voiam să îi ofer lui Gordy carne de tun.

— E timpul ca Taylor şi Festino să-şi facă bagajele, zise el.

Atunci care fusese scopul „rapoartelor de performanţă” pe care mă pusese să le fac? Să îi notez pe o scară de la unu la cinci pe fiecare pentru tot felul de chestii, când de fapt un singur lucru conta?

— Cal Taylor mai are doi ani până la pensie, i-am zis eu.

— S-a pensionat demult, doar că nu a spus nimănui.

— Festino pur şi simplu are nevoie de mai multă îndrumare.

— Festino e deja băiat mare. O ţine tot aşa de ani de zile. Dă-i omului ore în particular după şcoală. Ţine-l de mână.

— Ce-ai zice dacă l-am muta la vânzări interne?

— De ce, ca să o dea în bară şi acolo? Taminek s-a descurcat foarte bine la vânzări interne până acum. Festino a avut parte de asistenţă socială prea mult timp deja. Ar fi trebuit să termine facultatea de drept. E momentul să îl deconectăm de la aparate. Zboară-l de aici.

— Gordy, i-am spus eu, omul are familie, rată la bancă şi un copil într-o şcoală privată.

— Nu înţelegi. Nu îţi ceream sfatul.

— Nu pot să fac asta, Gordy.

Se holbă la mine.

— Oare de ce nu mă surprinde? De ce am senzaţia că nu eşti făcut pentru echipa G?

Nu mai concediasem în viaţa mea pe cineva şi trebuia să încep cu un bătrânel de şaizeci şi trei de ani.

Cal Taylor începu să plângă în biroul meu.

Nu ştiam cum să reacţionez. I-am întins o cutie de şerveţele şi l-am asigurat că nu era nimic personal. Deşi, într-un fel, era strict personal. Totul se datora neputinţei sale de a lăsa deoparte sticla de Jack Daniel’s suficient de mult cât să pună mâna pe telefon şi să facă ceva în privinţa refuzurilor constante cu care noi, agenţii de vânzări, ne confruntam în fiecare zi.

Nu voi pretinde că a fost mai dificil pentru mine decât a fost pentru el. Dar nici bine nu mi-a picat. Stătea în faţa mea în costumul lui gri ieftin pe care îl purta tot timpul şi pe care îl cumpărase probabil într-un acces de optimism în timpul administraţiei Lyndon Johnson. Gulerul cămăşii arăta foarte uzat. Părul lui cărunt era dat pe spate cu gel, iar mustaţa îngălbenită din cauza nicotinei era aranjată cu grijă. Tusea lui tabagică părea mai urâtă ca niciodată.

Şi nu se mai oprea din bocit.

Entronics avea un „scenariu de concediere” care trebuia folosit de câte ori cineva era dat afară. Nu era permisă adăugarea nici unui cuvânt în plus. După ce pleca de aici, trebuia să meargă la resurse umane şi apoi la serviciul de consiliere. I se vor da explicaţii despre asigurarea medicală şi despre cât timp va mai primi salariu. Apoi un ofiţer de la pază îl va escorta afară din clădire. Asta era umilinţa finală. După patruzeci de ani în slujba acestei companii erai gonit ca un hoţ.

Şi după ce am încheiat ce aveam de spus, s-a ridicat şi a zis:

— Şi cum rămâne cu tine?

— Cu mine?

S-a uitat la mine cu o privire tristă.

— Eşti fericit? Acum că eşti mâna dreaptă a lui Gordy? Când eşti călăul-şef?

Era o întrebare retorică, deci nu i-am răspuns. Mă simţeam ca şi cum mi s-ar fi tras una în punctul sensibil. Îmi imaginam cum se simţea. Am închis uşa, m-am cufundat în scaun şi l-am privit în timp ce se îndrepta cu umerii aplecaţi în faţă spre micul său birou.

Prin jaluzele, l-am văzut vorbind cu Forsythe şi cu Harnett. Mi-a sunat telefonul, însă am lăsat-o pe Franny să răspundă. M-a întrebat apoi dacă vreau să vorbesc cu Barry Ulasewiez de la Spitalul Prezbiterian din Chicago, şi i-am spus că eram într-o şedinţă. Ştia că nu vorbesc la telefon şi că nu am pe nimeni în birou, aşa că m-a întrebat:

— Eşti în regulă?

— Îmi voi reveni, mulţumesc. Am doar nevoie de câteva minute.

Cineva adusese câteva cutii de carton ca să aibă Taylor în ce să îşi pună lucrurile. Câţiva s-au adunat în jurul biroului lui în timp ce acesta îşi aranja obiectele personale. Trevor îmi arunca nişte priviri ucigătoare.

Părea un spectacol de pantomimă: puteam să văd ce se întâmpla, dar nu puteam să aud nimic. Vestea se răspândise cu viteza luminii. Oamenii veneau la el şi îi spuneau câteva cuvinte în încercarea de a-l consola, apoi plecau repede. Alţii treceau pe lângă birou şi făceau gesturi ample, însă nu se opreau. Este ciudat felul în care oamenii reacţionează în preajma unei persoane care a fost concediată. Să fii dat afară e ca şi cum ai avea o boală serioasă care se transmite prin vorbe; pentru fiecare persoană care se oprea să îi împărtăşească supărarea, erau alte două care nu voiau să se apropie prea mult şi să se molipsească. Sau nu voiau să pară că sunt de partea bietului Cal Taylor şi complotează împreună cu el. Voiau să îşi demonstreze neutralitatea.

În timp ce ridicam receptorul să îl rog pe Festino să intre, se auzi o bătaie în uşă.

Era Festino.

27

— Steadman, spuse Festino, spune-mi că nu i-ai dat un şut în fund lui Cal Taylor.

— Stai jos, Ricky, am spus.

— Nu pot *să cred.* Cioclii aceia sunt în spatele concedierii? Echipa care coordonează fuziunea? Ei au dat ordinele astea?

— Am vrut să îi spun: „Nu a fost ideea mea”, dar era o laşitate prea mare din partea mea. Deşi era adevărat.

— Ia loc, Ricky.

Se aşează.

— Cum de nu a făcut asta Gordy însuşi? Mă gândeam că nu va rata plăcerea. Îi plac la nebunie genul ăsta de chestii.

Nu i-am răspuns nimic.

— Trebuie să îţi spun, în calitate de prieten, că nu îmi place ce se întâmplă cu tine. Tot timpul ai fost un om corect, şi acum ai ajuns în tabăra întunecată.

— Ricky, am încercat eu să îl întrerup.

Dar îşi dăduse drumul.

— Întâi acel ridicol Queeg Memo. Acum eşti călăul lui Gordy. Nu e deloc bine. Îţi spun asta ca prieten.

— Ricky, taci o secundă.

— Deci Taylor e primul care s-a dus la fund, nu-i aşa? Primul votat să plece de pe insulă? Cine urmează, eu?

L-am privit fix câteva secunde, înainte să îmi întorc privirea în altă parte.

— Glumeşti, nu-i aşa? Nu vinde castraveţi grădinarului, Jason.

— Treizeci la sută dintre angajaţi sunt concediaţi, cei care au cele mai slabe cifre de vânzări, Ricky, i-am spus eu încet.

Vedeam cum începea să devină palid. Îşi scutură capul:

— Cine o să se uite peste contractele tale dacă eu plec?

spuse el cu o voce pierită.

— Chiar îmi pare rău.

— Jason, spuse el, cu o nuanţă de linguşeală în glas, am o familie de hrănit.

— Ştiu. Urăsc că trebuie să fac asta.

— Nu, nu ai de unde să ştii. Entronics acoperă asigurările de sănătate ale soţiei şi ale copiilor mei.

— Nu ţi se vor tăia brusc toate beneficiile, Ricky. Te vei bucura de ele cam încă optsprezece luni.

— Am o *taxă de şcolarizare* de plătit, Jason. Ştii cât mă costă şcoala aceea? Vreo treizeci de mii de dolari *pe an.*

— Poţi să…

— Nu oferă ajutor financiar. Nu unora ca mine, oricum.

— Şcolile de stat sunt foarte bune în zona în care locuieşti tu, Ricky.

— Nu şi pentru un copil cu sindromul Down, Steadman. Avea o privire înverşunată, şi ochii i se umeziseră deja.

Nu am fost în stare să mai zic nimic câteva secunde.

— Habar n-am avut de asta, Ricky.

— Tu ai luat decizia asta, Jason?

— Nu eu, Gordy, i-am spus în cele din urmă, simţindu-mă ca laşul care de altfel eram.

— Şi tu doar urmezi nişte ordine. Ca la Nurnberg.

— Cam aşa ceva, i-am spus eu. Îmi pare rău, ştiu ce nasoală e situaţia.

— Şi cu cine să vorbesc despre asta? Cu Gordy? Vorbesc cu el dacă tu crezi că mă ajută cu ceva.

— Nu te va ajuta cu nimic. A luat deja decizia.

— Poţi să vorbeşti tu pentru mine, atunci. Nu-i aşa? Eşti favoritul lui acum. Pe tine te va asculta.

Nu i-am răspuns nimic.

— Jason, te rog.

Tăceam în continuare. Muream pe dinăuntru.

— Chiar tu să îmi faci asta, dintre toţi oamenii, spuse el. Se ridică încet şi se îndreptă spre uşă.

— Ricky, aşteaptă.

Se opri, cu spatele spre mine şi mâna pe clanţă.

— Lasă-mă să vorbesc cu Gordy, i-am zis.

Melanie m-a oprit în faţa biroului lui Gordy.

— Vorbeşte la telefon cu Hardy, mă anunţă ea.

— Mă întorc.

Aruncă o privire prin jaluzelele lui Gordy.

— Gesturile lui îmi dau de înţeles că aproape a terminat convorbirea.

Am vorbit puţin cu Melanie despre planul soţului ei, Bob, de a se asocia cu nişte tipi ca să cumpere o franciză pentru un fast-food chilean din centrul Bostonului care era foarte popular. Nu îmi dădeam seama cum reuşise să adune bani. Bob lucra pentru o companie de asigurări.

În cele din urmă, Gordy termină de vorbit la telefon şi am intrat la el în birou.

— Trebuie să vorbim despre Festino, i-am spus eu.

— Dacă se comportă urât, chemi paza. S-ar putea să facă asta. Să încerce să recurgă la orice. Mi se pare că ar fi genul acela de om.

— Nu, nu e vorba despre asta.

I-am spus atunci despre copilul lui Festino şi despre şcoala specială la care mergea, despre care toţi presupuseserăm că era o şcoală de fiţe, unde băieţii purtau sacouri albastre cu blazon.

Gordy făcu ochii cât cepele. M-am uitat la frizura lui pentru că nu puteam să îl privesc în ochi. Părea mai înfoiată decât de obicei. Arăta ca şi cum şi-ar fi vopsit părul de curând.

— Mă doare în cot de ce îmi spui, îmi zise el.

— Nu-i putem face asta.

— Crezi că asta e o fundaţie caritabilă? O afurisită de agenţie care se ocupă de servicii sociale?

— Nu o voi face, i-am spus eu. Nu-l voi concedia pe Festino. Nu-i pot face asta bietului om.

Îşi lăsă capul într-o parte, într-un mod ciudat.

— Adică *refuzi?*

Am înghiţit în sec, sperând că nu se auzise. Aveam

senzaţia că tocmai încălcăm nişte reguli de bază ale companiei.

— Da, i-am zis.

Se lăsă o tăcere lungă, lungă. Privirea lui nu mă slăbea. Apoi spuse încet:

— OK. O lăsăm aşa pentru moment. Dar după TechComm, noi doi trebuie să avem o discuţie serioasă.

TechComm era un târg uriaş cu vânzare de produse, unde întotdeauna organizam o cină de fiţe pentru cei mai importanţi clienţi ai noştri. Anul trecut avusese loc în Las Vegas. Anul acesta era organizată în Miami. Gordy era întotdeauna maestru de ceremonii şi îi plăcea să ţină secretă tematica petrecerii până în momentul în care ajungeam acolo.

— Nu vreau să îmi fie distrasă atenţia înainte de TechComm.

— Sigur, i-am spus eu.

— Ştii ceva? Nu cred că ai calităţile necesare.

De data asta nu i-am mai răspuns nimic.

28

Îmi propusesem să nu stau azi peste program la birou. Kurt luase bilete la meciul celor de la Red Sox. Trebuia să ajung acasă, să mă schimb, să o sărut pe Kate şi să ajung la Fenway Park până la ora şapte.

Îmi închideam servieta elegantă de piele, când l-am văzut pe Doug Forsythe stând în uşa biroului meu.

— Salut, Doug, i-am spus eu. Intră.

— Sigur.

Se aşează încet, cu o privire suspicioasă.

— Îţi aduci aminte ce mi-ai spus ieri? Nu pot să afirm că nu m-a afectat.

Am dat din cap. Habar n-aveam unde voia să ajungă.

— M-am tot gândit. Şi ai dreptate. Entronics este casa mea.

Eram absolut uimit.

— Serios? Hei, e minunat.

Chiar atunci pe ecranul computerului meu apăru un mesaj. Era din partea lui Gordy. „SUNĂ-MĂ ACUM”, scria în mesaj.

— Da, spuse el. Pur şi simplu cred că acesta e cel mai bun lucru pe care pot să îl fac.

— Doug, sunt atât de fericit să aud asta! Toată lumea va fi încântată că ai decis să rămâi.

Un alt mesaj instant: „UNDE NAIBA EŞTI? MIŞCĂ-TE LA MINE ÎN BIROU! ”

M-am răsucit spre tastatură şi i-am scris: „ÎNTR-O ÎNTÂLNIRE, VIN ÎNTR-UN MINUT”.

— Ei bine, da, spuse el. Nu părea fericit, ceea ce era foarte ciudat. Cred că aşa e cel mai bine.

— Doug, te rog să spui asta ca şi cum ai crede-o cu adevărat.

— Chiar cred asta. Este ceea ce trebuie să fac. Aşa că... Aşa că... asta e.

— Vrei să îţi înaintăm o ofertă pe măsura celor de la Sony, i-am spus eu direct. Şi aşa vom şi face. Trimite-mi e-mailul de la ei sau scrisoarea, şi mă voi ocupa imediat de asta.

Trase aer în piept încet şi adânc.

— Nu e nevoie să faci asta, spuse el. Nu vreau să îmi daţi mai mulţi bani.

Niciun agent de vânzări în istoria civilizaţiei occidentale nu spusese vreodată aşa ceva. Sau cel puţin o spusese şi chiar vorbise serios. Am început imediat să îmi fac griji. Ce se întâmpla?

— Doug, ţi-am făcut o promisiune. Nu mă face să te rog.

Forsythe se ridică în picioare.

— Pe bune, e în regulă, spuse el. Aici sunt şi aici voi rămâne. Mi-e bine aşa. Chiar mi-e bine.

Plecă şi timp de câteva secunde nu am reuşit să îmi revin din uimire. M-am întors înapoi spre ecran şi am văzut un alt mesaj de la Gordy care spunea: „ACUM! CE NAIBA??!!”

I-am scris înapoi: „ACUM VIN”.

În timp ce îl conduceam pe Forsythe afară din birou, am observat că Trevor Allard mă urmărea cu o privire întunecată. Fundalul de pe ecranul computerului său era o poză cu adoratul său Porsche Carrera. Mă întrebam cât de multe ştia Trevor despre oferta pe care o primise Forsythe şi cât se străduise să îl convingă să plece, turnându-i vorbe otrăvite în urechi. Şi ce ştia despre decizia lui Forsythe de a rămâne.

Gordy era întins pe spate în scaunul de la birou, cu braţele la spate, rânjind ca un nebun.

— De ce ţi-a trebuit atâta timp până să vii? întrebă el.

— Doug Forsythe tocmai a fost la mine în birou, i-am spus eu. Nu mai pleacă.

— O, chiar *aşa*? rosti el cu o doză de ironie. Ei bine, mă întreb de ce.

— Despre ce vorbeşti, Gordy?

— Dintr-odată Forsythe şi-a pierdut interesul faţă de oferta celor de la Sony? Adică aşa *dintr-odată?*

— Într-adevăr, e ciudat, i-am răspuns eu.

— Mă întreb cum s-a putut întâmpla aşa ceva. Ce naiba l-ar fi putut face pe un tip atât de competitiv precum Doug Forsythe să renunţe la un loc de muncă unde i se oferea cu cel puţin treizeci la sută mai mult decât aici, ia zi?

— Poate că nu voia să se mute la New Jersey?

— Ţi-a cerut să îi faci o ofertă mai bună decât a celor de la Sony?

— De fapt, nu mi-a cerut asta.

— Şi nu ţi s-a părut ciudat?

— Ba da, chiar mi s-a părut.

— I-ai spus să îţi arate oferta primită de la Sony?

— Ce insinuezi, că Forsythe a inventat totul sau ceva de acest gen?

— O, nu. Nu e dus cu pluta.

— Atunci?

Veni cu scaunul în faţă, îşi puse coatele pe birou şi îmi spuse triumfător:

— *Afurisita aia de ofertă a expirat.*

— Cum adică a expirat?

— Sony a retras-o.

— Imposibil.

— Nu fac mişto. Tocmai am primit un telefon de la un amic de-al meu de la Sony. Ceva s-a întâmplat. Cineva din conducere s-a răzgândit în privinţa lui Doug Forsythe. Un superior de-al lui Crawford, bănuiesc. A fost anunţat în după-amiaza asta că oferta e revocată.

— Dar de ce?

Scutură din cap.

— Nu am nici cea mai mică idee. Nimeni nu ştie. Ceva trebuie să fi intervenit. Nu îmi pot da seama ce. Dar s-a terminat povestea. Forsythe se întoarce la vasul-mamă.

Râse înfundat.

— Îmi place la nebunie când se întâmplă rahaturi din astea.

În drum spre casă, pusesem CD-ul cu generalul Patton, intitulat *Afacerile înseamnă război!*, dar nu prea ascultam ceea ce spunea. Îmi venea în minte imaginea lui Cal Taylor, în timp ce era escortat afară din clădire de către un tip de la pază, altul decât Kurt. Îmi veneau în minte Festino şi Doug Forsythe, în legătură cu care mă întrebam de ce îşi retrăseseră oferta cei de la Sony, situaţie de care nu mai auzisem până atunci.

Naratorul spunea: „Un rechin-tigru de obicei face un singur pui în timpul sezonului de împerechere. De ce? Fiindcă în pântecele mamei, rechinul cel mai mare îşi devorează fraţii şi surorile. Sau să luăm exemplul hienei cu pete. Au caninii complet dezvoltaţi la naştere, iar dacă doi pui sunt de acelaşi sex, unul îl va omorî pe celălalt imediat după naştere. Acvila de munte face două ouă, dar adeseori puiul mai puternic îl mănâncă pe cel mai slab în primele săptămâni după ce ies din ou. De ce? *Supravieţuirea celui mai puternic!*”

L-am închis.

Până am ajuns acasă mă calmasem deja. Am intrat fără să fac zgomot. Kate se hotărâse să vină acasă mai devreme şi să doarmă un pic după-amiaza, în camera de zi. Nu mai avea greţuri dimineaţa, dar obosea foarte repede.

Podeaua din holul de la intrare era din travertin antic şi se auzea ecoul paşilor atunci când călcai pe ea. Aşa că mi-am dat jos pantofii şi am traversat sufrageria în şosete. Aerul condiţionat era dat la maximum.

— Ai ajuns acasă devreme azi.

Kate stătea pe canapeaua incomodă de la bunica Spencer. În sfârşit, mobila bunicii Spencer părea să îşi fi găsit locul potrivit.

M-am apropiat de ea şi am sărutat-o. Citea o carte, o ediţie cu copertă neagră a povestirilor lui Alice Munro.

— Bună, scumpo, cum te simţi? Se schimbase din ţinuta de serviciu în hainele de casă.

Mi-am strecurat mâna pe sub tricoul ei şi am mângâiat-o

pe burtică.

— Nu ştiu. Puţin ciudat.

— Ciudat? am întrebat-o eu alarmat.

— Nu, mi-e doar puţin greaţă. De la stomac. Nimic ieşit din comun.

— O, OK.

— Hei, Jason, putem să stăm de vorbă?

— Da, sigur. *Putem să stăm de vorbă,* alături de *am depistat un nodul* sunt cuvintele care bagă cel mai repede un om în sperieţi.

Îmi făcu semn să mă aşez pe canapea lângă ea.

— Nu vrei să stai jos?

M-am conformat.

— Ce s-a întâmplat? Am aruncat o privire la ceas. M-am gândit că aveam maximum zece minute să îmi iau blugii şi jerseul cu Red Sox ca să ajung la Fenway la timp.

— Ascultă-mă, iubitule, vreau să îmi cer scuze. Te-am tot bătut la cap cu faptul că lucrezi prea mult şi cred că nu am fost dreaptă cu tine.

— Nu-ţi face griji, i-am spus eu. Îţi accept scuzele. Nu voiam să pară că mă grăbeam undeva, dar nici nu puteam începe o discuţie interminabilă.

— Ştiu cât de mult te pune Gordy să munceşti şi vreau doar să ştii cât de mult îţi apreciez toate eforturile. M-am purtat aiurea la BabyWorld.

— Nu-ţi face griji, i-am zis eu.

— Să nu-mi fac griji? repetă ea. De când spui tu aşa ceva?

— Cine ştie?

— Adică, uită-te la locul acesta. Îşi desfăcu larg braţele. Avem o casă superbă şi asta doar datorită ţie. Datorită faptului că ai muncit atât de mult. Numai şi numai datorită ţie. Şi să ştii că nu uit o clipă asta.

— Mulţumesc, i-am spus eu. M-am ridicat şi am sărutat-o. Trebuie să plec.

— Unde mergi?

— La Fenway. Ţi-am spus deja.

— Da?

— Cel puţin aşa am impresia. Sunt destul de sigur că ţi-am spus.

— Cu Kurt?

— Da, i-am spus eu. Trebuie să urc să mă schimb.

Când m-am întors jos, Kate era în bucătărie şi îşi pregătea un burger Boca şi nişte broccoli. Am sărutat-o de rămas-bun, iar ea mi-a zis:

— Nu mă întrebi cum mi-am petrecut ziua?

— Îmi pare rău. Cum *ţi*-ai petrecut ziua?

— Am avut o zi incredibilă. Marie a inaugurat o galerie din South End, iar eu am mers în calitate de reprezentantă a fundaţiei. Şi a venit cu trei dintre copiii ei – nu are nicio dădacă sau rude pe aici. Aşa că m-am oferit să am grijă de copii în timp ce ea vorbea cu criticul de artă de la *Boston Globe.*

— *Tu* ai avut grijă de trei copii?

Dădu din cap.

— Timp de o oră.

— O, Doamne!

— Ştiu la ce te gândeşti. Că trebuie să fi fost un dezastru, nu-i aşa?

— Şi nu a fost?

— La început doar. În primele zece minute am crezut că o să înnebunesc cu ei. Dar apoi – nu ştiu, am reuşit. Şi chiar a fost bine. Am fost chiar bună. Şi mi-am dat seama, ştii – că pot să fac asta, Jase. Chiar pot să o fac.

Avea lacrimi în ochi, şi eu la fel. Am sărutat-o şi i-am spus:

— Îmi pare rău că trebuie să plec.

— Du-te, zise ea.

29

Fenway Park era la fel de aglomerat ca de obicei, cu bişniţari care mă întrebau dacă am nevoie de bilet sau dacă nu am vreunul în plus şi cu vânzători de cârnaţi, hotdogi sau programe. Kurt stătea lângă bariera de la poarta A, după cum ne înţeleseserăm. Am fost surprins să văd că mâna lui era în jurul taliei unei femei.

Avea un păr roşu ca arama, care cădea într-o cascadă de bucle, şi purta un top de culoarea piersicii mulat pe sânii ei enormi. Avea o talie subţire şi un fund mişto, care era scos în evidenţă de o pereche de pantaloni scurţi minusculi. Era fardată strident, avea nişte gene mari şi ruj de un roşu-aprins pe buze.

Imediat ce am depăşit momentul animalic la vederea gagicii, am fost dezamăgit. Nu era genul de femeie cu care mă aşteptam să iasă Kurt. Nu menţionase vreodată să aibă vreo prietenă, şi nu aduci pe oricine la un meci al celor de la Red Sox. Biletele sunt mult prea greu de obţinut.

— Salut, şefu', spuse el, întinzând spre mine mâna stângă şi atingându-mă pe umăr.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, am zis.

— Nu a început încă meciul, spuse el. Jason, fă cunoştinţă cu Leslie.

— Bună, Leslie, am zis eu. Ne-am strâns mâna unul celuilalt. Avea nişte unghii roşii foarte lungi. Mi-a zâmbit, eu i-am zâmbit înapoi şi ne-am uitat unul la celălalt preţ de câteva secunde, neştiind ce să spunem.

— Să-i dăm bice, spuse Kurt.

Mergeam alături de ei, căutând sectorul unde aveam noi bilete. Mă simţeam ca a cincea roată la căruţă.

Când am ajuns în dreptul scărilor în sectorul unde trebuia să stăm, Leslie ne-a anunţat că trebuia să meargă la „încăperea fetiţelor". Aşa îi spunea ea. Cu siguranţă aveam să ratăm începutul meciului.

— E drăguţă, i-am spus lui Kurt, după ce Leslie plecase la „încăperea fetiţelor”.

— Da.

— Care e numele de familie al lui Leslie?

Ridică nedumerit din umeri.

— Întreab-o pe ea.

— De cât timp ieşi cu ea?

Aruncă o privire la ceas.

— De aproximativ optsprezece ore. Am cunoscut-o într-un bar aseară.

— Cred că o să îmi iau un sendviş cu carne şi brânză. Vrei şi tu unul?

— Nu vrei să mănânci porcăria aceea, spuse Kurt. Uită-te şi tu la toate progresele pe care le-ai făcut. Nu vrei toate mizeriile acelea în corpul tău.

— Ce zici de un Fenway Frank?

Aceştia sunt hotdogi pe care îi vând pe stadion. Unul dintre secretele pe care le afli dacă mergi des la Fenway este că dacă vrei să fie pregătit bine hotdogul, nu îl iei de la standuri, unde adeseori ţi-l dau călduţ sau chiar rece. Oribil.

— Nu, mulţumesc.

M-a făcut să îmi piară pofta de mâncare.

— Cum îţi merge la lucru?

— Bine, spuse el. Am făcut nişte investigaţii despre trecutul unor persoane şi am înlocuit nişte ecusoane. A trebuit să conduc până la Westwood azi. Chestii de rutină. Deşi a trebuit să încep o investigaţie asupra cuiva.

— Da? Asupra cui?

— Nu pot să-ţi spun. Nu îl cunoşti. Tipul fură monitoare LED şi le vinde pe ebay. A trebuit să mai pun o cameră video în plus şi să verific hardul tipului.

— O să-l prinzi?

— Mă bazez pe asta. Şi am început să folosim aparatura biometrică pentru că citeşte amprentele, aşa că toată lumea va trebui să se oprească pe la departamentul de securitate în următoarele zile, să luăm amprentele.

Se uită la mine.

— Nu dormi. Ce se întâmplă?

— Ba da, dorm.

— Nu destul. Probleme acasă?

— Nu chiar. Gordy îmi tot face probleme, am zis eu.

— Tipul acela e un dobitoc sinistru, spuse el. Parcă ar fi instructor la un curs de calificare pentru Forţele Speciale.

— Da, singura diferenţă e că Gordy nu încearcă să mă transforme într-un soldat mai bun.

— Aşa e. Încearcă să te elimine definitiv. I s-a pus pata pe tine. Trebuie să faci ceva în privinţa asta.

— Cum adică i s-a pus pata pe mine? Ai aflat ceva ce eu nu ştiu?

Făcu o pauză suficient de lungă încât să îmi dau seama că într-adevăr ştia ceva.

— Una dintre responsabilităţile mele este să monitorizez e-mailurile.

— Faceţi aşa ceva?

— Trebuie. Scanăm cuvinte-cheie şi chestii de acest gen.

— Dar tu îi verificai e-mailurile din alte motive, am zis eu.

Clipi involuntar.

— Nu ar fi trebuit să faci asta.

— Face parte din îndatoririle mele, explică el.

— Ce spune despre mine?

— Eşti evident o ameninţare pentru el. Trebuie să facem ceva în privinţa lui.

— Nu îmi răspunzi la întrebare.

— Clar. Vezi tu, ceea ce nu înţelege Gordy e că slujba lui nu e chiar aşa de sigură cum crede el.

— Ce înseamnă asta?

— Japonezilor nu le place stilul lui. Felul în care ia în batjocură orice. Grosolănia lui.

— Nu ştiu ce să zic despre asta, i-am spus eu. Atâta vreme cât obţine rezultate, sunt mulţumiţi. Şi are rezultate foarte bune. Aşa că e în siguranţă.

Îşi scutură capul.

— E rasist. Urăşte japonezii. Şi japonezilor nu le place asta. Am citit câte ceva despre asta. Japonezii admiră stilul hotărât al managerului american. Dar nu tolerează rasismul anti japonez. Crede-mă, în secunda imediat următoare după ce şi-a manifestat rasismul în public, a dispărut. Cât ai bate din palme.

— E prea deştept pentru asta.

— Poate, spuse Kurt.

Apoi Leslie se întoarse, învăluită într-un nor toxic de parfum ieftin. Îşi trecu braţul pe după Kurt, prinzându-l de fund.

— Haideţi să ne găsim locurile, spuse el.

Fusesem la Fenway de nenumărate ori, poate de vreo sută de ori, dar întotdeauna mă trecea un fior când urcam scările şi terenul apărea dintr-odată în faţa mea, de un verde care strălucea în lumina soarelui, cu toate acele lumini, pământ roşu şi înghesuială.

Aveam nişte locuri foarte bune, chiar în spatele băncii celor de la Red Sox, la două rânduri distanţă faţă de teren. Puteam să vedem cum schimba obiectivele cameramanul de la ESPN[101] şi cum se ruja reporteriţa lor blondă.

Leslie nu ştia prea multe despre baseball şi voia să îi explice Kurt regulile. I-a spus că îi va explica mai târziu.

— Totuşi, e şi o veste bună pe ziua de azi. Doug Forsythe s-a decis să rămână.

— A, da?

Asta e o chestie fainã legată de baseball: există numeroase momente când poţi să vorbeşti cu cei de lângă tine.

— Da. Ceva s-a întâmplat cu oferta din partea celor de la Sony. Cineva a dat înapoi – oferta a fost retrasă. Nu am mai auzit vreodată să se fi întâmplat aşa ceva.

— Kurt, spuse Leslie, nu ştiu nici măcar în ce zodie eşti.

---

[101] *Entertainment and Sports Programming Network,* televiziune prin cablu care transmite evenimente legate de lumea sportului. (n.tr.)

— Sunt în zodia lui NU MĂ DERANJA, îi spuse Kurt întorcându-se spre ea.

Am vorbit atât de mult, încât am ratat un meci grozav, aşa că amândoi ne-am uitat la tabela electronică uriaşă unde era afişat scorul şi unde dădeau reluări ale unor faze din meci.

— Nici nu pot să văd ce s-a întâmplat, se plânse Kurt.

— E un ecran de doi bani, am spus eu.

— Trebuie să avem ceva mai bun decât ăsta. Se referea la Entronics şi era ciudat că deja se includea şi pe el prin folosirea acelui „noi”.

— O, Doamne, da. Ăsta e un model vechi RGB LED cu display video. E de acum şase sau şapte ani, dar tehnologia avansează repede. Avem un ecran video HD în format mare la care se vede cât se poate de clar.

— Ei bine?

— Ei bine ce?

— Îl ştiu pe asistentul managerului care se ocupă cu echipamentul. Poţi discuta cu el. Va şti cu cine trebuie să vorbească mai departe.

— În legătură cu înlocuirea tabelei de marcaj? Interesant.

— Exact.

— Ce idee bună, omule!

— Am vreun milion de idei.

Deodată cei de la Sox marcară şi toată lumea sări în picioare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Leslie. E bine sau rău?

30

Am ajuns la birou chiar la ora şapte, revigorat şi uşor ameţit după o sesiune destul de dură de exerciţii fizice la sala lui Kurt. Mi-am făcut loc printre dosare şi rapoarte, am jucat puţin dodgeball, eu însumi lăsând mesaje pe robot unor tipi cu care nu voiam să vorbesc. Din cele treizeci şi ceva de afaceri în care eram implicat, de departe cele mai importante – acum că Freddy Naseem îmi trăsese ţeapă în afacerea cu Harry Belkin – erau proiectul cu Spitalul Prezbiterian din Chicago şi, cel mai semnificativ dintre toate, aeroportul din Atlanta. Am trimis câteva e-mailuri legate de aceste investiţii. Apoi am căutat informaţii legate de alte reprezentanţe auto mari din ţară. Şi chiar erau câteva foarte mari. Autonation, la ieşire din Fort Lauderdale, şi United Auto Group, la ieşire din Secaucus, ambele îl făceau pe Harry Belkin să arate ca un magazin de cartier. Belkin era abia numărul paisprezece pe lista marilor dealeri. Ce mă râcâia pe mine era că lucrasem atât de mult pentru afacerea aceea şi ajunsesem atât de aproape.

Şi tabela de marcaj pentru Red Sox îmi ocupa tot mai mult gândurile. Pe măsură ce mă gândeam mai mult la ea, deveneam tot mai curios. Tabela de la Fenway era practic un ecran video de şapte pe nouă metri care folosea o tehnologie ce emitea lumina pe baza unei diode semiconductoare – adică LED. O grămadă de pixeli mici aranjaţi cam la doi centimetri distanţă, fiecare pixel fiind format dintr-o grămadă de LED-uri mici care conţin un compus chimic ce capătă culori diferite atunci când trece curentul electric prin el. Toată chestia e manevrată de un driver video digital. De la distanţă arată grozav, ca un ecran TV uriaş. Doar de la distanţă.

Au aceste semnale electronice digitale prin toată lumea în momentul de faţă. Cercetarea mea online mi-a indicat

faptul că cel mai mare era în Berlin, pe Kurfurstendamm. Apoi sigla mare Coca-Cola din Times Square, şi sigla NASDAQ, şi mai e unul mare în vârful clădirii Reuters în Londra şi în Piccadily Circus, şi bineînţeles că se află peste tot în Las Vegas.

Remarcabil în legătură cu aceste semnale e că apăsând câteva taste ale unui computer poţi schimba întregul display. Nu ca în trecut, când trebuiau să urce nişte tipi ca să smulgă posterele vechi şi să le lipească pe cele noi. Acum toată treaba asta se făcea în câteva secunde.

Sunt deosebite, dar sunt şi cam aspre, cam grosolan lucrate. Se pot vedea punctele mici colorate. Tehnologia asta fusese dezvoltată acum zece ani. Entronics nu crease aceste ecrane uriaşe pentru exterior. Tehnologia era prea specializată şi, pe de altă parte, LED-urile şi plasmele noastre nu avuseseră niciodată culori suficient de deschise pentru a fi folosite în exterior.

Dar acum situaţia se schimbase. Acum aveam ceva şi mai deschis la culoare, de o calitate superioară. Aveam prototipul noului OLED PictureScreen, mult mai flexibil, ca şi cele din ferestrele biroului lui Gordy. Era high-definition, reflecta foarte puţin lumina, cu protecţie împotriva oricărui tip de vreme şi era mult mai bun decât orice altceva exista pe piaţă.

Fenway Park era doar începutul. Fenway era primul popic care avea să cadă. O dată ce instalam un PictureScreen Entronics deasupra stadionului central din Boston, puteam să încep să le instalez şi în alte locuri cu terenuri de baseball, şi apoi în stadioane unde se joacă fotbal. Apoi în Times Square şi în Piccadily Circus şi în Kurfurstendamm şi în Las Vegas. Trailere din filme vor rula pe panouri exterioare. Şi concerte rock. Turul Franţei. Formula Unu. Şi Festivalul de Film de la Cannes.

Vaticanul. Aveau acele proiecţii uriaşe în jurul Pieţei Sfântul Petru să îl poată urmări oamenii pe papă în timp ce oficiază slujba, sau când are loc înmormântarea acestuia, sau orice alt eveniment. Nu ar trebui ca Vaticanul, cu tot

aurul pe care îl deţine, să aibă cea mai bună tehnologie care există?

Cum se face că nimeni de la conducerea Entronics din Tokio nu se gândise la aşa ceva? Ar fi revoluţionar. Ar fi *uriaş.*

Şi de ce să ne oprim la semne exterioare? De ce nu şi panouri exterioare în aeroporturi, malluri, magazine mari, holurile companiilor...

Câteodată mă uimesc pe mine însumi.

Într-o stare de delir total, am scris un plan de afaceri, o schemă a modului în care Entronics PictureScreens ar putea cuceri lumea. Am făcut o cercetare rapidă asupra problemelor pe care le aveau tehnologiile existente momentan pe piaţă. Am aflat care erau cele mai mari companii care ofereau semnale digitale în oricare parte a lumii, întrucât trebuia să facem un parteneriat cu acestea – nu aveam infrastructura necesară să facem totul singuri. Era o aplicaţie mortală.

Până la ora nouă, schiţasem un plan despre care eram convins că va transforma Entronics, ne va salva divizia şi mă va catapulta direct în fruntea companiei. Ei bine, nu chiar în fruntea ei. Nu în Tokio – întrucât nu eram japonez. Dar aproape în frunte, oricum.

Şi acum? Şi acum ce ar trebui să fac cu ideea mea? Să i-o spun lui Gordy ca să mi-o fure şi să zică apoi că a fost ideea lui? Dar nu puteam pur şi simplu să o trimit pe mail la Megatower în Tokio. Compania nu funcţiona în felul acesta.

M-am uitat cum trecea cineva pe lângă biroul meu, un japonez slab cu ochelari de aviator.

Yoshi Tanaka.

Spionul, ambasadorul, omul de legătură al conducerii de la Tokio.

Yoshi era lozul meu câştigător. Cu el trebuia să vorbesc. I-am făcut cu mâna, invitându-l în biroul meu.

— Jason-san, spuse el. Bună.

— Yoshi, am ideea asta mortală despre care vreau să

discut cu tine, să văd ce crezi.

Îşi ridică sprâncenele. I-am spus despre memo-ul pe care îl scrisesem. Despre cât venit credeam că putea aduce companiei. Deja dezvoltasem tehnologia necesară – eventualele pierderi fuseseră deja calculate. Nu mai existau cheltuieli cu CD adiţionale.

— Vezi tu, nu mai trebuie să prindem panouri mici unul de celălalt ca să facem unul uriaş, i-am spus eu. PictureScreen-urile noastre vor face tehnologia LED existentă pe piaţă să pară complet demodată. Profiturile pe care le-am putea obţine sunt imense.

Pe măsură ce mă auzeam vorbind, suna tot mai bine.

Apoi l-am privit pe Yoshi cum se holba la mine, cu faţa lipsită de expresie. Omul nu înţelesese un cuvânt din ceea ce îi spusesem. Tocmai risipisem cinci minute dând din gură degeaba.

Puteam la fel de bine să îi vorbesc în... ei bine, în engleză.

După prânz m-am oprit unde erau cei de la securitatea corporatistă şi am petrecut aproximativ treizeci de secunde cu degetul într-un aparat biometric care citea amprentele. Când m-am întors sus, am mers la biroul lui Gordy şi i-am spus că aveam nevoie să îmi acorde câteva minute să vorbesc cu el despre o idee care îmi venise.

Mi-am dat seama că trebuia să primesc undă verde din partea lui Gordy pentru ideea mea cu panourile electronice uriaşe, fie că acest lucru îmi plăcea, fie că nu. Fără aprobarea lui, nimic nu se putea materializa.

Se lăsă pe spate în scaun, cu braţele duse la spate, luându-şi postura aceea de „impresionează-mă”.

I-am expus ideea mea. I-am şi dat o copie a planului de dezvoltare a acestei afaceri.

— O, deci acum te ocupi şi de marketingul produselor, spuse el. Noi ne ocupăm de vânzări, îţi aduci aminte? Vrei să te muţi în Santa Clara? Sau în Tokio?

— Avem voie să prezentăm idei originale.

— Nu-ţi pierde vremea.

M-am dezumflat imediat.

— Şi de ce ar fi o pierdere de vreme?

— Crede-mă, ideea e cât se poate de veche. A fost discutată la ultima întâlnire de la Tokio legată de planificarea produselor, iar inginerii japonezi au spus că nu are nicio şansă de reuşită.

— De ce nu?

— Nu are ce îi trebuie pentru a fi folosit în exterior.

— M-am uitat peste specificaţiile tehnice ale PictureScreen-urilor şi au la fel de multă luminozitate ca şi un LED.

— Strălucesc prea tare.

— Chiar nu strălucesc deloc. Chiar asta e şi inovaţia.

— Uite ce e, Jason, las-o moartă, bine? Nu sunt inginer, dar pur şi simplu nu va funcţiona.

— Nu crezi că merită să le scriem un e-mail celor de la Tokio?

— Jason, rosti el cu răbdare în glas. Începu să bată cu degetele pe planul meu de afaceri. Sunt un agent al schimbării. Am centura neagră Six Sigma. Am fost şcolit în mijlocul unui proces accelerat de schimbare, OK? Dar ştiu când e cazul să renunţ la luptă, şi tu trebuie să înveţi acest lucru.

Am ezitat, îmi tăiase tot elanul.

— OK, i-am spus eu. M-am ridicat şi am vrut să îmi iau planul de afaceri, dar Gordy a fost mai rapid, l-a luat de pe birou, l-a mototolit şi l-a aruncat direct la coşul de gunoi.

— Vreau să te concentrezi asupra TechComm. Din secunda în care ajungem în Miami, peste câteva zile, vreau să te ocupi de cei care vând marfa noastră şi de partenerii noştri. Şi nu uita, în prima seară la TechComm e marea cină Entronics pentru toţi agenţii de vânzări şi pentru cei mai mari clienţi ai noştri şi eu sunt maestrul de ceremonii. Aşa că te vreau în formă maximă, pregătit de luptă. OK? Vezi-ţi tu de ale tale. Avem o divizie de vânzări de salvat.

31

Mustangul negru al lui Kurt era parcat pe aleea din faţa casei mele.

Am intrat încet. Deşi eram suspicios, mă încerca totodată şi un sentiment de vinovăţie. Kate şi Kurt stăteau de vorbă în camera de zi. Nu m-au auzit intrând.

— E prea mult, zicea ea. Îl macină continuu. Doar despre asta vorbeşte fără oprire, despre Gordy şi Gaşca Fraţilor.

Kurt bombăni ceva, dar Kate zise:

— Gordy îi va sta în cale, nu crezi? Dacă e să avanseze în compania aceea, nu va fi datorită ajutorului dat de Gordy.

— Îmi ard urechile, am spus eu.

Amândoi erau surprinşi să mă vadă.

— Jason! exclamă Kate.

— Îmi pare rău că v-am întrerupt discuţia.

Kurt se întoarse în fotoliu. Fotoliul tapiţat cu stambă al bunicii Spencer. Mult mai confortabil decât canapeaua în stil victorian pe care stătea Kate.

— Observi ceva? întrebă Kate.

— În afară de faptul că soţia şi prietenul meu par să aibă o aventură?

— Pereţii, prostuţule.

M-am uitat pe pereţii camerei de zi şi nu am văzut decât tablourile înrămate ale lui Kate, pe care le strânsese de-a lungul anilor de la artişti sponsorizaţi de Meyer Foundation.

— Ai cumpărat un tablou nou?

Pentru mine, toate păreau la fel.

— Nu vezi că în sfârşit toate sunt agăţate şi stau drept pe perete?

— Bine. Într-adevăr, stau drept.

— Kurt e responsabil! anunţă ea.

Kurt dădu din cap cu modestie.

— Prefer întotdeauna să folosesc câte două agăţători

pentru fiecare ramă – din acelea de alamă cu trei cârlige.

— Şi eu prefer la fel, am zis.

— Şi am folosit un boloboc. E greu să le aşezi drept fără boloboc.

— La fel cred şi eu, am zis.

— Kurt a reparat şi robinetul din baie care tot picura şi care ne scotea din sărite, zise Kate.

— Pe mine nu m-a deranjat niciodată.

Kurt a făcut asta şi cealaltă. Îmi venea să vărs.

— Era nevoie de o şaibă şi de o garnitură inelară, zise Kurt. De puţină vaselină şi de o cheie franceză.

— Foarte amabil din partea ta, Kurt, am spus. Se întâmplă să ai în servieta ta vaselină, o cheie franceză şi garnituri inelare cu tine tot timpul?

— Jason! zise Kate.

— Îmi ţin tot felul de scule într-o magazie din spatele unui service auto al unui prieten de-al meu, zise Kurt. M-am oprit acolo pe drum încoace. N-a fost mare lucru.

— A trebuit să te întâlneşti din nou cu un vânzător în Cambridge?

A dat din cap că da.

— M-am gândit să mă opresc să vă salut, dar Kate m-a pus la treabă.

M-am uitat urât la Kate.

— Kate, mai mergem diseară la un film? am întrebat-o.

Kurt înţelese mesajul şi îşi luă la revedere. Apoi, Kate începu procesul complicat şi nespus de lung de a se pregăti să iasă în oraş – mereu era vorba de „un duş rapid”, urmat de patruzeci şi cinci de minute de uscat părul, apoi machiajul, de parcă se pregătea să păşească pe covorul roşu de la Teatrul Kodak pentru a primi un Oscar. Apoi, cursa contracronometru şi inevitabilă pentru a ajunge la film la timp. Bineînţeles că cu cât strigam mai mult să se grăbească, cu atât se mişca mai încet.

Prin urmare, am aşteptat nerăbdător în dormitor şi am privit-o cum se machiază.

— Kate! i-am zis eu.

— Mm?

Îşi făcea conturul buzelor cu chestia aceea ce semăna cu un creion.

— Nu mai vreau să-l exploatezi pe Kurt.

— Să-l *exploatez?* Despre ce vorbeşti? Se opri pe jumătate şocată şi se întoarse spre mine.

— Îl tratezi ca pe servitorul tău. De fiecare dată când trece pe aici, îl pui la lucru, îi ceri să repare ceva.

— Mai scuteşte-mă, Jason, el se *oferă voluntar.* Şi oricum, ţi se pare că *detestă* să facă asta? Eu cred că se simte folositor. Util.

— Aha. Ei bine, mă miră puţin… nu ştiu cum să spun, mi se pare că te simţi îndreptăţită.

— *Îndreptăţită?*

— De parcă tu ai fi stăpâna conacului şi el ţăranul.

— Sau poate sunt Lady Chatterley[102] şi el e paznicul vânatului, zise pe un ton sarcastic.

Am ridicat din umeri. Nu am înţeles aluzia.

— Mi se pare mie sau eşti gelos?

— Fii serioasă, am spus. Nu fi absurdă.

— Eşti gelos, nu-i aşa?

— Dumnezeule, Kate, pe ce anume?

— Nu ştiu. Poate eşti gelos că e aşa un tip îndemânatic, un tip atât de normal.

— Un tip normal, am repetat. Şi eu – ce sunt? Thurston Howell al III-lea[103]? Pentru numele lui Dumnezeu, tatăl meu a lucrat într-o fabrică de tablă.

Dădu din cap, oftând uşor.

— Când mi-ai spus că a fost în Forţele Speciale, mă aşteptam, nu ştiu, la ceva *diferit.* Poate nemilos. Violent. Dar e foarte atent cu cei din jur. Chicoti puţin. E şi atrăgător.

— E atrăgător? Adică?

---

[102] Titlul unuia dintre romanele lui D.H. Lawrence, scris în perioada interbelică (n.tr.)

[103] Actor de origine americană, cunoscut pentru rolul său din franciza „Gillian's Island", difuzat pe CBS, între anii 1964 şi 1967 (n.tr.)

— Vai, ştii ce am vrut să zic. Nu e... nu e cum mă aşteptam eu să fie, atâta tot. Iubitule, nu fi gelos. *Tu* eşti soţul meu.

— Mda, şi el ce e? Acum el e un fel de... războinicul tău Yohimbe cu armă de suflat şi macetă?

— Yanomami.

— În fine.

— Ei bine, uneori, o macetă este unealta de care ai nevoie, zise ea.

Am stat îmbufnat o vreme pe drum, dar m-am calmat până am ajuns la destinaţie.

Soţiei mele îi plac filmele care au subtitrări. Mie îmi plac cele care au maşini care trec prin geamuri de sticlă. Filmul ei preferat e *Closely Watched Trains*[104]. Îi plac cele în care acţiunea se derulează încet şi la care poţi medita, de preferat în cehă sau poloneză, cu generic sârbo-croat.

În timp ce filmul meu preferat e *Terminator* 2. Îmi plac filmele, nu peliculele. Cerinţele mele sunt banale: explozii de proporţii, urmărire cu maşina, violenţă gratuită, secvenţe inutile cu femei goale.

Evident, în acea seară am mers la un cinematograf străin, în Kendall Square din Cambridge, să vedem un film turnat în Argentina, despre un preot tânăr, în comă, care era îndrăgostit de o dansatoare ce suferea de tetraplegie. Sau, mai bine zis, ea se uita la film, în timp ce eu aruncam pe furiş câte o privire la Blackberry-ul meu, şi pe care-l ascundeam de Kate în spatele pungii cu floricele. Asistentul vicepreşedintelui companiei Chicago Presbyterian responsabil pe partea cu comunicaţiile şi cu care făceam afaceri iar îşi schimbase părerea cu privire la ecranele cu plasmă pe care le voia în cele o sută de săli de conferinţă ale lor, şi voiau ca eu să refac oferta şi întregul preţ al tranzacţiei. Managerul responsabil de

[104] Film de origine cehă turnat în 1966, despre ocupaţia germană a Cehoslovaciei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.tr.)

infrastructură de la Aeroportul Internaţional Hartsfield-Jackson din Atlanta mă sunase să îmi spună că tocmai i se spusese că ecranele cu plasmă produse de compania Pioneer aveau o rezoluţie mai mare şi o paletă de nuanţe alb-negru mai bună decât a celor de la Entronics şi voia să ştie dacă e adevărat. Al naibii să fiu dacă aveam eu de gând să las afacerea să ajungă în mâinile celor de la Pioneer.

Şi aveam un e-mail de la Freedy Naseem. Voia să îl sun.

Despre ce dracu' putea fi vorba?

— Ţi-a plăcut? întrebă Kate în timp ce mergeam la maşină.

Cu tichetul de parcare trebuia să mergi într-un anumit loc să-l validezi şi în alt loc ca să îl plăteşti. Se pare că era un sistem adoptat în Uniunea Sovietică.

— Mda, am zis eu. A fost emoţionant.

Credeam că se va mulţumi cu atât, dar m-a întrebat:

— Care parte?

— Cea mai mare parte, realmente, am spus.

— Despre ce era vorba?

— Cum despre ce era vorba?

— Filmul. Care a fost subiectul?

— Ăsta e un test?

— Da, zise. Care a fost tema filmului?

— Fii serioasă, Kate. Am apăsat pe buton să deblochez Mercedesul, după care am mers să-i deschid uşa.

— Nu, vorbesc serios, zise Kate. Cred că nu ai văzut nimic din el. Tot timpul ai butonat Blackberry-ul. Lucru care a scos pe toată lumea din sărite, ca să ştii şi tu.

— De două ori mi-am aruncat ochii la telefon, Kate.

Stătea acolo şi refuza să intre în maşină.

— Au fost lucruri de care chiar a trebuit să mă ocup.

— Asta era seara ta liberă. Trebuie să încetezi cu toate lucrurile astea.

— Credeam că ai înţeles că asta vine la pachet cu slujba. Nu am discutat despre asta? Hai, urcă.

Stătea acolo, cu mâinile încrucişate. Sarcina începea să i

se vadă. Puteai vedea burtica sub rochia de bumbac.

— Ai nevoie de ajutor. Îţi pierzi controlul.

— Nu o să duci viaţa pe care ai dus-o cât ai fost copil, să ştii. Nu atâta vreme cât eşti măritată cu mine.

— Ajunge, Jason. Se uită în jur să vadă dacă cineva trăgea cu urechea la noi. Dumnezeule, mă simt de parcă aş fi creat un monstru.

32

Dimineaţă, la ora opt şi jumătate fix, l-am sunat pe Freddy Naseem, când ştiam că ajunge la birou.

— Jason! zise acesta părând neobişnuit de fericit să mă audă. Ştii să îmi spui cam în cât timp ne-ai putea aduce monitoarele cu plasmă?

— Dar credeam că aveaţi o înţelegere cu cei de la Panasonic. Ziceai că ei vă pot aduce monitoarele într-o săptămână. S-a schimbat ceva?

Nu zise nimic câteva clipe.

— Ne-au adus ieri toate monitoarele. Dar e o mică problemă. Niciunul dintre ele nu funcţionează.

— *Niciunul?*

— Nici măcar unul – moarte de-a binelea. Panasonic dă vina pe o anumită defecţiune produsă la depozitul lor din Westwood. Ziceau că a avut loc o scurgere de gaze – gaz clorhidric, cred. Se pare că gazul clorhidric distruge microcipurile sau ceva de genul acesta. Şi sute de televizoare şi monitoare cu ecran plat din depozit au fost distruse. Problema e că nu pot înlocui monitoarele cu altele decât în câteva luni de zile cel mai devreme, iar Harry Belkin are nevoie urgentă de ele.

I-am răspuns cu întârziere:

— Ei bine. Ai venit în locul potrivit.

L-am găsit pe Kurt la centrul de comandă al companiei de la parter, de lângă intrarea principală. Îl sunasem, iar după ce i-am zis că vreau să-l văd, mi-a zis să vin să ne întâlnim aici.

Centrul de comandă era ticsit cu monitoare Entronics cu circuit închis şi cu o consolă rotundă şi mare de jur împrejurul camerei, unde angajaţii purtau pulovere din lână – era frig aici din cauza atâtor calculatoare –, stăteau şi tastau sau discutau unul cu celălalt. Pe monitoare, puteai vedea pe oricine intra în clădire, orice birou şi

spaţiu comun al angajaţilor; puteai vedea oamenii intrând şi ieşind şi plimbându-se oriunde. Era uimitor, dar şi puţin înfricoşător ştiind cât de mult poţi vedea din acea cameră.

Kurt, cu mâinile încrucişate, stătea de vorbă cu unul dintre tipii îmbrăcaţi în pulover de lână. Purta o cămaşă albastră, o cravată elegantă şi arăta ca un şef. Ştiam că tipii cu pulovere de lână erau ofiţeri angajaţi pe bază de contract de colaborare în cadrul serviciului de pază şi protecţie, aşadar, Kurt chiar era şeful lor.

— Frate, zise, când m-a văzut. Părea îngrijorat. Care-i treaba?

— Trebuie să vorbim, i-am zis, punându-mi mâna pe umărul lui.

Ochii i se măriră treptat.

— Să vorbim.

— Între patru ochi, i-am spus. Am luat-o înainte şi am ieşit din centrul de comandă pe hol, unde am găsit o sală de mese liberă. Acolo erau aruncate exemplare vechi din ziarul *Boston Herald,* o cutie de Dunkin' Donuts[105] şi pahare de cafea din carton şi mirosea de parcă cineva tocmai fumase pe furiş.

— Tocmai am primit un telefon de la Freddy Naseem.

— Tipul care lucrează pentru Harry Belkin.

— Exact. Mi-a spus că toate monitoarele Panasonic pe care le-au primit sunt defecte şi vor să facă afaceri cu noi.

— Păi, acestea sunt veşti grozave. O să ai parte de un profit pe măsură.

L-am fixat cu privirea.

— A avut loc o scurgere de gaz clorhidric la depozitul celor de la Panasonic din Westwood. Toate circuitele monitoarelor s-au ars.

— Şi vrei să te ajut cu ceva?

— Cred că deja m-ai ajutat, am zis încet.

---

[105] Dunkin' Donuts este o reţea de peste 9000 de magazine în Statele Unite şi alte 31 de ţări, care comercializează în special gogoşi cu diferite toppinguri, dar şi băuturi răcoritoare, cafea şi prăjituri în locaţii de genul unor mini-restaurante. (n.tr.)

Clipi. Pe faţa să nu se putea citi nimic. Îşi întoarse privirea şi începu să studieze cutia de la Dunkin' Donuts. Apoi spuse:

— Ţi-ai recâştigat afacerea, corect?

Mi s-au înmuiat picioarele. El făcuse totul.

Dacă el era responsabil, atunci mai încape îndoială că el făcuse toate lucrurile de care mă acuza Trevor? Problemele lui Trevor cu maşina. Ecranul cu plasmă care s-a stricat la prezentarea lui Trevor pentru compania Fidelity. Datele şterse din computerul lui Gleason. Oferta de lucru a lui Doug Forsythe care s-a dus pe apa sâmbetei.

Ce altceva mai făcuse?

— Nu am vrut aşa ceva, Kurt.

— Cei de la Panasonic te-au tras pe sfoară. Era de neacceptat.

— Îţi dai seama cât de împroşcaţi de noroi am fi noi doi dacă îşi va da cineva seama că suntem implicaţi?

Acum, părea enervat.

— Ştiu cum să-mi acopăr urmele, frate.

— Nu poţi face aşa ceva, i-am spus. Poate că în Forţele Speciale e acceptat sabotajul, dar nu şi în lumea afacerilor.

Mă fixă cu privirea.

— Mă aşteptam la puţină recunoştinţă.

— Nu, Kurt. Să nu mai faci aşa ceva niciodată. Ne-am înţeles? Nu mai am nevoie de ajutorul tău.

A ridicat din umeri, dar avea o privire rece.

— Nu înţelegi, nu-i aşa? Eu le port de grijă prietenilor mei. Asta fac. Asta sunt. Vorba puşcaşilor marini, nici prieten mai bun, nici duşman mai de temut.

— Mda, bine, i-am zis. Mă bucur că nu-ţi sunt duşman.

33

Aveam de dimineaţă un zbor către Miami, aşa că nu m-am dus la lucru. Am rămas să dorm până târziu. Relativ până târziu. Kate s-a cuibărit lângă mine în pat, ceea ce a fost bine, până când am realizat cât era ora. Era aproape opt. Am sărit din pat să-mi termin bagajul început cu o seară înainte.

— Hei, Kate, nu mergi la serviciu?

Bombăni ceva cu capul în pernă.

— Ce anume?

— Am spus că nu mă simt prea bine.

— Ce se întâmplă?

— Am crampe.

Panicat, am mers la ea, lângă pat.

— Acolo jos?

— Da.

— E normal?

— Nu ştiu. Nu am mai fost însărcinată.

— Sună-l pe doctorul DiMarco.

— Nu e mare lucru.

— Sună-l oricum.

L-a sunat în timp ce eu, grăbit şi nervos, mi-am făcut bagajul, m-am spălat pe dinţi, am făcut un duş, m-am bărbierit. Când am ieşit din baie, ea dormea.

— A sunat înapoi?

S-a întors pe partea cealaltă.

— A zis să nu îmi fac griji. Să îl sun în caz că încep să sângerez.

— O să mă suni pe telefonul mobil?

— Iubitule, nu îţi face griji. O să te sun dacă apare ceva. Cât timp o să lipseşti?

— TechComm durează trei zile. Gândeşte-te câte filme străine poţi vedea pe Bravo cât timp sunt plecat.

Aproape toţi băieţii din Gaşca Fraţilor au plecat cu compania Delta înspre Miami. Toată lumea, cu excepţia lui Gordy, zbura la clasa a doua. Gordy la clasa business. Faptul că nu zbura la clasa întâi era gestul prin care arăta că făcea economie la bani.

Aveam un scaun chiar pe aripa avionului, la câteva rânduri depărtare de ceilalţi şi mă bucuram de faptul că în jurul meu scaunele erau libere. Asta, până când o femeie cu mersul clătinat trecu pe lângă mine, cu un bebeluş care urla în braţe, începuse să-i vorbească micuţului în spaniolă, dar acesta nu se oprea din plâns. Apoi îşi vârî un deget în scutecul bebeluşului, îl desfăcu şi începu să schimbe pampersul creaturii care se zvârcolea continuu, acolo la ea pe picior. Mirosul de excremente de bebeluş era copleşitor.

Mă gândeam: „Doamne Dumnezeule, asta mă aşteaptă? Să schimb scutece în avioane?”

După ce mama schimbă scutecul, îl adună pe cel murdar, îi lipi din nou capetele ca nu cumva excrementele să iasă, apoi îl îndesă în compartimentul scaunului din faţa ei.

În spatele meu, nişte tipi de la Entronics deveneau tot mai gălăgioşi, comportându-se ca nişte veritabili huligani. M-am întors şi am aruncat o privire. Râdeau de ceva ce le arăta un tip într-o revistă, a cărui faţă nu am reuşit să o văd. Trevor i-a făcut tipului cu mâna, i-a spus ceva, după care amândoi au izbucnit în hohote de râs. Tipul i-a tras una în glumă lui Trevor peste umăr, după care s-a întors şi am reuşit să văd că era Kurt.

În acel moment m-a văzut şi el şi a venit la mine.

— E liber scaunul acesta? mă întrebă el.

— Salut, Kurt, am răspuns oarecum precaut. Ce cauţi aici?

— Îmi fac meseria. Asigur protecţia. Te superi dacă iau loc?

— Sigur că nu. Doar că ar putea fi scaunul cuiva.

— Este deja. E al meu, spuse el, împingându-se în mine.

S-a uitat către spaniola cu bebeluş.

— *Buenos dias, señora,* îi spuse cu ceea ce eu consideram a fi un accent spaniol al naibii de bun.

Ea i-a răspuns. Apoi el s-a uitat din nou la mine.

— E cubaneză, şopti el. Apoi inspiră şi simţi mirosul de scutec murdar. De la tine vine mirosul?

Încercă să facă o glumă ca să mai reducă tensiunea dintre noi.

I-am zâmbit ca să vadă că am înţeles, dar nu mi se părea amuzant.

— Deci tot nu ai nevoie de ajutorul meu?

Am dat din cap.

— Inclusiv nişte informaţii care te privesc?

Am ezitat o clipă. Am inspirat încet şi am expirat şi mai încet. Nu îl puteam lăsa să mai facă din astea. Era greşit şi eram conştient de treaba asta.

Dar tentaţia era prea mare.

— Bine, i-am zis. Să auzim ce ai de spus.

Desfăcu un portofoliu de plastic din care scoase un dosar maro pe care mi-l înmână.

— Ce-i ăsta? am întrebat.

Vorbi încet.

— Ţii minte ideea ta genială pe care ai avut-o în legătură cu Fenway?

— Cea cu panourile publicitare?

— Aruncă o privire aici.

Am ezitat din nou, după care am deschis dosarul. Conţinea mailuri tipărite cu discuţiile dintre Gordy şi Dick Hardy, directorul general al Entronics SUA.

— Se pare că directorul nostru general a fost plecat la Tokio pentru şedinţa globală a directorilor executivi. Dar vine totuşi la TechComm.

— Nu lipseşte niciodată.

Am citit din mailuri. Gordy era foarte încrezător cu privire la „o idee de proporţii” care-i venise, cu o aplicaţie „disruptivă” a tehnologiei existente, care ar putea duce la o schimbare esenţială a locului ocupat de Entronics pe

piaţa internaţională. Panourile digitale. Folosise chiar şi unele dintre propoziţiile pe care le utilizasem eu: „eventualele pierderi fuseseră deja calculate”. Şi „Entronics va face istorie în industria panourilor digitale”. Şi „PictureScreen-urile noastre vor face tehnologia LED existentă pe piaţă să pară complet demodată”.

— Asta chiar mă scoate din sărite, am zis.

— M-am gândit eu că s-ar putea să fie aşa. Idiotul acela nu va scăpa cu una cu două, săpându-te din nou pe la spate.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu vorbesc despre nimic.

— Ce *te gândeşti* să faci?

— Nimic. Când te afli pe câmpul de luptă, nu ai timp să stai să te gândeşti. Pur şi simplu acţionezi.

— Nu, i-am spus. Fără favoruri.

Nu zise nimic.

— Pe bune, Kurt. Încetează. Te rog.

34

Hotelul era unul mare şi elegant, din lanţul de hoteluri Westin, în apropiere de centrul de conferinţe. Toate camerele noastre aveau balcoane cu vedere către Miami şi golful Biscayne. Uitasem cât de mult îmi plăcea Miami, în ciuda căldurii cumplite din timpul verii, şi mă întrebam de ce nu locuiam aici.

M-am antrenat în centrul de fitness al hotelului şi am luat prânzul în cameră, în timp ce scriam e-mailuri şi răspundeam la apeluri. Am sunat acasă şi am întrebat-o pe Kate cum se simte, iar ea mi-a spus că îi dispăruseră crampele şi era mult mai bine.

Ar trebui să explic că TechComm este marea expoziţie cu vânzare de produse din industria audiovizualului care îşi merită pe deplin numele. Participau douăzeci şi cinci de mii de oameni din optzeci de ţări, cu toţii conectaţi într-un fel sau altul la o industrie de miliarde de dolari populată de băieţii care făcuseră parte din clubul Dungeons Dragons în timpul liceului. E esenţial să înţelegeţi că momentul serii nu îl constituie decernarea premiilor cu cina aferentă, ci „Proiectoarele în acţiune”, o mare demonstraţie cu proiectoare LED, OK?

La ora cinci, m-am îmbrăcat în ţinuta lejeră tipică pentru Miami, adică o cămaşă mişto de golf şi o pereche de pantaloni perfect călcaţi, şi am coborât la marea deschidere din sălile B şi C. Era deschiderea conferinţei.

Când am ajuns acolo, am văzut că Gordy şi toţi cei din Gaşca Fraţilor erau îmbrăcaţi cam la fel ca mine. Muzica era nasoală, dar aperitivele şi băuturile erau decente. Oamenii îşi luau insignele şi programele şi se hotărau la care seminar voiau să meargă atunci când nu erau ocupaţi la standuri. „Principiile designului audiovizual”? „Elementele de bază ale conferinţelor video”? Cel mai căutat părea să fie „Viitorul cinematografiei digitale”.

Câteva fragmente din conversaţii la care-am tras cu urechea:

— Rezoluţia naturală de o mie nouă sute douăzeci pe o sută optzeci... patru milioane de pixeli fac videoclipurile HD să pară *slabe...* zone cu semnal instabil... redare video absolut perfectă...

Festino îmi spuse că NEC oferea ca premiu un Corvette şi se întrebă dacă puteam participa la tombolă. Apoi spuse:

— Ia uite-l pe Marele Şef.

Dick Hardy îşi făcu intrarea la petrecere în stilul lui Jay Gatsby[106]. Era un bărbat solid, cu capul mare, roşu la faţă şi cu maxilar proeminent. Arăta ca un preşedinte al consiliului de administraţie de la Central Casting, şi probabil că de aceea îl puseseră şefii noştri japonezi în funcţie. Purta un sacou albastru peste o cămaşă albă de in.

Gordy îl zări şi se grăbi spre el, îmbrăţişându-l strâns. Cum Hardy era cu mult mai înalt decât Gordy, imaginea mi s-a părut amuzantă – braţele lui Gordy înconjurau burta lui Hardy.

C-o fi, că n-o fi pentru tocilari, TechComm e destul de tare. În dimineaţa următoare, se vedeau peste tot ecrane uriaşe, spectacole multimedia de lumină şi sunet. Pe pereţii înalţi de aproape patru metri şi căptuşiţi cu ecrane video se difuzau reclame şi trailere de film. Într-un stand se putea viziona o simulare virtuală a unui palat renascentist în care se putea intra, totul fiind realizat prin hologramă. Era magic. Viitorul era expus în faţa noastră. Cei care lucrau în industria închirierilor şi a scenografiei se uitau la cele mai noi console de mixaj audio. O companie îşi expunea sistemul de transmisie video digitală fără fir pentru acasă. Altă companie invita lumea să încerce sistemul lor de conferinţe prin telefon fără fir. Alta avea ecrane tactile digitale pentru exterior.

---

[106] Personajul principal din romanul *Marele Gatsby* de F. Scott Fitzgerald (n.tr)

Noi aveam expus PictureScreen-ul, montat într-o fereastră mare cu imagini, alături de cele mai noi şi mai performante plasme şi LED-uri şi şase dintre cele mai bune, uşoare şi luminoase proiectoare LED pentru şcoli şi firme. M-am ocupat puţin de cabină, salutând trecătorii, dar în cea mai mare parte a timpului am avut întâlniri cu clienţii importanţi. Am avut două dejunuri de afaceri. Kurt şi vreo doi tipi de la departamentul de facilităţi veniseră mai devreme să monteze standul şi cablurile şi să mute cutiile, iar Kurt petrecuse o mare parte din zi plimbându-se prin apropiere, stând cu ochii pe echipament şi mai ales pe zona nepăzită din spatele standului. Am observat că devenise destul de popular în Gaşca Fraţilor.

Nu prea l-am văzut pe Gordy. El şi Dick Hardy au avut o întâlnire lungă cu nişte tipi de la Banca Americii. M-am purtat absolut civilizat cu el, desigur. Era un gunoi. Ce altceva era nou? Într-o pauză dintre întâlniri, Gordy trecu pe la standul nostru, strânse câteva mâini şi mă luă deoparte.

— Felicitări pentru afacerea încheiată cu Belkin, spuse el, punându-mi mâna pe umăr. Ai văzut comunicatul de presă pe care tocmai l-a lansat Dick Hardy?

— Deja?

— Hardy nu pierde vremea. Acţiunile Entronics sunt deja mai bine cotate la bursa din New York.

— Doar din cauza acelei afaceri? Asta nu cred că reprezintă mare lucru pentru Entronics.

— Totul ţine de moment. Cine-i pe val şi cine nu e. Momentul e bun, Entronics anunţă încheierea înţelegerii la TechComm. Îmi place. *La nebunie!*

— Bun moment, l-am aprobat.

— Ştii ceva, Steadman? Încep să cred că până la urmă chiar te-am subestimat. Când ne întoarcem, ar trebui să ne întâlnim într-o seară, tu cu mine şi cu doamnele, ce zici?

— Sună foarte bine, am spus, cu faţa lipsită de expresie.

Mai târziu, am trecut pe la alte standuri, să studiez concurenţa. Lumea lua lucruri gratuite de peste tot,

diverse chestii cum ar fi genţi de curier, prosoape şi discuri frisbee. M-am oprit la standul unei companii care avea ecrane rotative şi sisteme de afişaj pentru exterior, cu LED, rezistente la ploaie, care se roteau la trei sute şaizeci de grade. Îmi scosesem insigna ca să mă creadă un simplu client. La standul unei companii care vindea ecrane LED uriaşe pentru interior şi exterior, asamblate din panouri modulare mai mici, m-am arătat extrem de interesat, punând câteva întrebări despre modularea pixelilor şi corectarea culorilor. Întrebări care probabil îmi dădeau un aer de tip deştept, cum ar fi despre numărul de niţi, care e o unitate pentru intensitatea luminoasă, şi despre tehnologia de uniformizare a pixelilor. Dar nu încercam să-i impresionez. Chiar voiam să ştiu ce avea de gând concurenţa. Mă informară că ecranele lor fuseseră folosite la concertele lui Sting, Metallica şi Red Hot Chilli Peppers.

M-am uitat la standul unei companii numite AirView Systems, care vindea sisteme de afişare a informaţiilor pe timpul zborului în aeroporturi. Erau printre marii noştri rivali pentru contractul cu aeroportul din Atlanta, deci voiam să văd ce fac. AirView nu era o companie mare, deci toţi oamenii lor de vârf erau acolo şi se băgau în seamă. Am dat mâna cu Steve Bingham, directorul financiar, un tip chipeş, de vreo cincizeci de ani, cu părul grizonant ca al unui prezentator de ştiri, faţa alungită şi ochii afundaţi în orbite.

Apoi m-am oprit la standul Royal Meister, care era mai mare decât al nostru şi chiar mai încărcat cu plasme, LCD-uri şi proiectoare. Tânărul care se ocupa de stand se agita întruna în jurul meu, crezând că sunt un potenţial client. Îmi oferi cartea lui de vizită, vrând să-mi arate cele mai noi şi mai bune produse ale lor. Eu, cel de acum cinci ani, puteam fi în locul lui. Îmi ceru cartea de vizită, mi-am pipăit buzunarele şi i-am zis că probabil o uitasem în camera de hotel şi m-am întors să plec naibii de acolo, sperând să nu mă observe la standul Entronics când va studia *ei* concurenţa.

— Hai să-ţi fac cunoştinţă cu noul nostru vicepreşedinte senior de vânzări, zise el.

— Mersi, dar trebuie să merg la un seminar.

— Sigur? întrebă o femeie. Mie-mi place să-mi salut viitorii clienţi.

N-am recunoscut-o iniţial. Părul ei şaten şters avea culoarea mierii. Se şi şuviţase. Unde mai pui că o vedeam pentru prima dată machiată.

— Joan, am spus, surprins. Mă bucur să te văd aici.

— Jason, spuse Joan Tureck, întinzând mâna ca să dea mâna cu mine. Nu văd nicio insignă de expozant – nu mai lucrezi la Entronics?

— Nu, eu... cred că mi-am lăsat insigna pe undeva.

— Ca şi cartea de vizită, interveni tânărul agent de vânzări, acum vizibil iritat.

— Dar credeam că lucrezi la Foodmark.

— S-a ivit postul acesta şi n-am putut să-i rezist. Cei de la Meister voiau pe cineva care să cunoască îndeaproape lumea sistemelor vizuale şi s-a întâmplat să fiu disponibilă. A fi carnivor nu făcea parte din fişa postului.

Angajarea lui Joan Tureck la Royal Meister era perfect logică. În marea luptă dintre divizii, cu două mega corporaţii care se înfruntau în legătură cu cine pleacă şi cine rămâne, prezenţa ei era un mare avantaj. Cunoştea toate secretele de la Entronics. Toate defectele, toate slăbiciunile noastre.

— A... arăţi bine, am spus.

— Dallasul e de vină, ridică ea din umeri.

— Deci tu eşti acum un fel de omolog al lui Gordy, am spus.

— Mi-aş dori să fie doar atât. Mare parte din slujba mea din ziua de azi e legată de planificarea pentru integrare.

— Adică eşti responsabilă cu echipa ta de vânzări?

Zâmbi din nou.

— Mai degrabă cu echipa *ta.*

— Parc-ai fi mâţa la furat de smântână, Joan. Vorba bătrânului Cal Taylor.

— Doar cu doi la sută grăsime. Doar mă ştii.

— Credeam că nu-ţi place Dallasul.

— Să ştii că Sheila a crescut în Austin. Deci nu e chiar atât de rău. Au inventat o chestie numită aer condiţionat.

— Se mănâncă fripturi bune în Dallas.

— Încă sunt vegană[107]. Zâmbetul îi dispăru. Am auzit de Phil Rifkin. A fost un şoc.

Am aprobat din cap.

— Era un tip aşa de treabă. Genial. Desigur, un pic ciudat, dar niciodată nu mi s-a părut c-ar fi în stare să se sinucidă.

— Nici mie.

— Foarte ciudat. Şi foarte trist.

— Am văzut comunicatul de presă lansat de Dick Hardy. Cred că Gordy a reuşit să încheie o înţelegere importantă cu dealerii de maşini de la firma Harry Belkin.

Am aprobat din nou din cap.

— Nici nu ştiam asta, am spus. Credeam că *eu* am dat lovitura, dar ce ştiu eu?

Se trase mai aproape şi plecă împreună cu mine de la stand.

— Jason, pot să-ţi dau un sfat, chiar dacă nu mi-ai cerut vreunul?

— Sigur.

— Întotdeauna mi-a plăcut de tine. Ştii asta.

Am dat din cap.

— Pleacă acum, cât mai poţi. Până nu ajungeţi şi tu, şi restul colegilor tăi pe stradă. E mult mai uşor să-ţi cauţi o slujbă când ai deja una.

— Nu e sigur, Joan, am spus neconvingător.

— Ţi-o spun ca prietenă, Jason. Poate o să zici că-s laşă, dar recunosc o navă care se scufundă atunci când o văd.

N-am răspuns, ci doar am privit-o câteva secunde.

— Păstrăm legătura, spuse ea.

---

[107] Dietă şi stil de viaţă ce exclude folosirea animalelor pentru mâncare, îmbrăcăminte sau orice alt scop (n.tr.)

35

Înainte de închiderea expoziţiei în ziua respectivă, m-am oprit să văd ce fac băieţii mei şi cu cine intraseră în legătură. Festino scosese Purell-ul şi încerca frenetic să ucidă microbii luaţi de pe mâinile sutelor de clienţi.

Kurt se ocupa cu securizarea echipamentului pentru noapte.

— Vii la marea cină? l-am întrebat pe Kurt, în timp ce aranja echipamentul.

— O, n-aş rata-o pentru nimic în lume, răspunse el.

Când mă întorceam spre camera mea să fac un duş şi să mă schimb la costum, l-am văzut pe Trevor Allard aşteptând liftul.

— Cum îţi merge, Trevor? am întrebat.

Se întoarse spre mine.

— Interesant, răspunse el. Întotdeauna e plăcut când dai de prieteni vechi.

— Cu cine te-ai întâlnit?

Din lift se auzi un „bing”, iar noi am intrat, fiind singurii care ne aflam în el.

— Cu un prieten de la Panasonic, îmi răspunse.

— A, da?

— Mm-hmm.

Uşile liftului se închiseră.

— Mi-a zis că ai obţinut contractul cu Harry Belkin doar pentru că un set întreg de plasme Panasonic s-au defectat la livrare.

Am aprobat din cap. Mă simţeam neliniştit, ca de obicei, fiind închis în coşciugul de oţel, dar acum mă încerca un altfel de groază.

— E ciudat, am spus.

— Foarte ciudat. E nasol pentru Panasonic. Dar este bine pentru tine.

— Şi pentru Entronics.

— Sigur. E contractul tău, bineînţeles. E un mare avantaj pentru tine. Ce noroc ai, nu-i aşa?

Am ridicat din umeri.

— Hei, am zis, norocul ţi-l faci singur.

„Sau ţi-l face cineva”, m-am gândit.

— Chiar m-a pus pe gânduri, spuse Trevor cu grijă.

Amândoi priveam butoanele liftului. Din păcate nu era niciun televizor în lift. Care ar fi cuvântul zilei? *Imputare? Insinuare?*

— Mi-am adus aminte de Fidelity. Şi eu am avut monitorul stricat, mai ştii?

— Am vorbit despre asta, Trevor.

— Da. Am pierdut contractul cu Fidelity din cauza asta. Apoi am avut probleme cu maşina acum câteva luni – am pierdut contractul cu Pavillion –, ţii minte? După aceea lui Brett i-a apărut Ecranul Albastru al Morţii.

— Tot o mai ţii cu prostiile astea?

— Adversarilor tăi li se întâmplă chestii nasoale, nu-i aşa? Pare a fi un fel de schemă la mijloc.

Liftul sună din nou, iar noi am ajuns la etajul nostru.

— Sigur, am spus. Chiar şi paranoicii au inamici.

— Nu renunţ la asta, Jason, spuse el, în timp ce o lua spre dreapta, iar eu spre stânga, ca să ajungem la camerele noastre. Eu şi Brett o să cercetăm atent problema. Ştiu că tu eşti în spatele tuturor chestiilor acestora şi o să aflu adevărul. Îţi promit.

36

Am sunat-o pe Kate, am făcut un duş şi m-am schimbat la costum şi cravată pentru cină. Entronics închisese una din sălile de bal de la Westin. Ca de obicei, Gordy păstrase secretă tema cinei.

Cinele de la TechComm erau întotdeauna foarte extravagante. Anul precedent, tema fusese *Ucenicul*[108]*,* iar el, bineînţeles, avusese ocazia să intre în pielea lui Donald Trump. În anul dinainte de asta fusese *Supravieţuitorul.* Toată lumea purtase bandane şi fusese obligată să mănânce o farfurie de „noroi" făcut din biscuiţi Oreo şi jeleuri sub formă de viermi. Mereu ţinea un discurs excentric, aproape nebunesc, o combinaţie între gurul motivaţional Tony Robbins şi Mr. Pink din *Profesioniştii crimei*[109]*.* Cu toţii ne întrebam ce avea să ne rezerve anul acesta.

Când am intrat, am văzut că toată încăperea fusese decorată, probabil cu cheltuieli foarte mari, ca să semene cu o arenă de box. Pe pereţi erau proiectate – cu tehnologie Entronics, desigur – tot felul de afişe vintage cu meciuri de box, din acelea de culoarea muştarului, cu litere albe şi roşii scrise apăsat, şi poze alb-negru cu boxerii. Erau postere cu JERSEY JOE WALCOTT VS. ROCKY MARCIANO, CASSIUS CLAY VS. DONNIE FLEEMAN şi SUGAR RAY FORSYTHE VS. HENRY ARMSTRONG. În mijlocul sălii era un ring de box. Vorbesc serios. Gordy chiar adusese un ring de box – probabil îl închiriase de undeva din Miami – un cadru de oţel şi stâlpi în colţuri, corzi acoperite, podea de pânză de cort, trepte de lemn pentru a urca în ring, şi chiar şi scaune aşezate în

---

[108] Celebru reality-show care oferea concurenţilor şansa de a lucra pentru magnatul american Donald Trump. (n.tr).

[109] Debutul lui Quentin Tarantino, lansat în 1992. Personajul menţionat este interpretat de actorul Steve Buscemi. (n.tr).

colţuri opuse. Pe un suport de lemn din apropiere era montat un gong negru din oţel. Totul se afla în mijlocul sălii, înconjurat de mese.

Arăta incredibil de penibil.

Kurt m-a văzut intrând şi a venit direct spre mine.

— Cred că asta a costat ceva bani, nu-i aşa?

— Ce se întâmplă?

— O să vezi. Gordy mi-a cerut sfatul. Ar trebui să mă simt flatat.

— În legătură cu ce?

— O să vezi.

— Unde-i Gordy?

— Probabil în spate, prinde un ultim strop de curaj. Mi-a zis să-i duc sticla de whisky.

Am găsit locul care-mi era rezervat, la o masă situată aproape de ringul de box. Cei din Gaşca Fraţilor stăteau unul sau doi la o masă, cu clienţi importanţi.

Am apucat doar să mă prezint unui tip de la SignNetwork înainte ca luminile să se stingă şi o pereche de reflectoare să se aprindă şi să se oprească asupra cortinei albastre de catifea din partea frontală a sălii. O fanfară zgomotoasă răsună din boxe: melodia din filmul *Rocky.*

Cortina se deschise şi apărură doi tipi solizi care cărau un tron. Pe tron stătea Gordy, care purta un halat de box roşu lucios, cu marginea aurie şi cu glugă, şi mănuşi de box roşii. Purta pantofi sport Converse cu vârf ascuţit. Pe tron scria CAMPION.

O tânără care arunca petale de trandafiri dintr-un coş alerga prin faţa lor. Gordy radia de fericire şi lovea prin aer cu pumnii. Tipii solizi îl cărară pe Gordy pe un traseu făcut printre mese, în timp ce tânăra arunca petale de trandafiri în faţa lor. „Gonna Fly Now” răsuna din boxe. Se auziră chicoteli şi câteva râsete puternice de la mese. Lumea nu ştia ce să creadă despre toată chestia asta.

Băieţii aşezară tronul lângă ringul de box, iar Gordy se ridică în picioare, cu mănuşile în aer, în timp ce muzica se

opri.

— Yo, Adrian![110] strigă el. Domnişoara cu petalele îi fixa o lavalieră de halat.

Se auziră râsete. Invitaţilor începea să le placă spectacolul. Încă nu-mi venea să cred că Gordy făcea chestia asta, dar era cunoscut pentru trăsnăile de la festivităţile noastre anuale.

Se întoarse să-şi arate spatele halatului. Pe el scria ARMĂSAR ITALIAN cu litere mari aurii.

Avea chiar şi un petic alb cusut în partea de sus, pe care scria SHAMROCK MEATS INC., ca în primul film *Rocky.* Se întoarse din nou şi-şi ridică cochet halatul ca să ne arate şortul lui de box cu dungi şi stele.

— Ai greşit filmul, strigă Trevor de la masa lui din lateral. Acela este din *Rocky III!*

— Da, da, zise Gordy, radiind.

— Credeam că eşti irlandez, strigă Forsythe, intrând în joc.

— Cetăţean de onoare italian, spuse el. Nevasta-mea e italiancă. Unde mi-e băutura? Îşi găsi sticla de Talisker 18 pe o măsuţă de lângă ring, turnă whisky în pahar şi luă o gură înainte să intre în ring. Făcu un gest cu mâna, iar domnişoara cu petalele lovi gongul cu un ciocan. Gordy se înclină şi se auziră aplauze.

— Bravo! strigă el.

— Bravo, răspunseră unii dintre băieţi.

— *Bravo*! urlă el mai tare.

— *Bravo*! răspunseră toţi.

Îşi trase gluga de pe cap, dar îşi păstră halatul pe el – probabil o decizie bună dat fiindu-i fizicul prea puţin atrăgător.

— Noi, cei de la Entronics, vom merge până la capăt pentru voi, strigă el. Se auzi un ţipăt ascuţit de încurajare.

— Da! răspunse Trevor şi câţiva dintre ceilalţi băieţi îi

[110] *Yo, Adrian, I dit it!* (Adrian, am reuşit!), replică rostită de un Rocky bătut măr la finalul filmului (n.tr.)

ţinură isonul. Am aplaudat, încercând să nu-mi dau ochii peste cap.

— Luptăm în toate cele cincisprezece runde! strigă Gordy.

Domnişoara cu petalele stătea la o masă lungă de lângă ring şi spărgea ouă în pahare. Era o grămadă de cofraje de ouă pe masă. Ştiam ce urmează.

Erau vreo douăzeci şi opt de pahare aliniate şi ea spărgea câte trei ouă în fiecare pahar.

Gordy mai trase un gât de whisky.

— Când eşti pus la zid şi nu ai de ales, cauţi în adâncul sufletului tău spiritul unui erou, spuse el. Ca şi Rocky Balboa, ne considerăm în dezavantaj. Rocky a luptat cu Apollo Creed[111]. Ei bine, noi luptăm cu NEC şi Mitsubishi. Rocky a luptat cu Mr. T[112] noi luptăm cu Hitachi. Rocky a luptat cu Tommy Gunn[113] – noi luptăm cu Panasonic. Rocky a luptat cu Ivan Drago[114] – noi luptăm cu Sony!

Se auziră strigăte răguşite de încurajare din partea Găştii Fraţilor şi de la unele dintre firmele partenere şi de distribuitori.

— Noi spunem: „Gândeşte, nu te ţine de prostii!” zise Gordy. Suntem aici să vă transformăm visele în realitate! Acum n-o să mă întind pe jos să fac flotări într-o mână.

— Hai, măi! strigă Taminek. Fă-o!

— Hai, Gordy! strigă Trevor.

— Vă voi scuti de asta, spuse Gordy. Căci aici nu e vorba despre Gordy. Ci despre *echipă.* Cuvintele lui păreau cam poticnite. Echipa G! Toţi lucrăm în echipă! Şi o să vă demonstrăm ce spunem. Jason, unde eşti?

---

[111] Primul adversar al lui Rocky, interpretat de actorul de culoare Carl Weathers (n.tr.)

[112] Numele de scenă al lui Laurence Tureaud, actor de culoare celebru şi pentru rolul din Rocky III (n.tr.)

[113] Al cincilea adversar al lui Rocky, interpretat de boxerul Tommy Monsson (n.tr.)

[114] Adversarul din al patrulea film, cel mai dificil de înfrânt, interpretat de Dolph Lundgren (n.tr.)

— Aici, am zis, simţind că-mi vine rău.

— Vino aici, partenere de antrenament!

M-am ridicat. Avea de gând să-mi ceară să boxez cu el în ring? Dumnezeule mare! Scoate-mă naibii de aici!

— Salut, Gordy, am spus.

— Haide, îmi spuse el, făcându-mi semn cu mănuşa dreaptă să mă apropii de el.

M-am apropiat de ring, iar fata cu petalele veni la mine cu un pahar cu ouă crude.

— Dă-l pe gât, Jason, zise Gordy.

Auzeam strigăte şi râsete. Am ţinut paharul cu ouă, l-am privit şi am zâmbit ca un băiat bun. L-am ridicat să-l vadă toţi şi am clătinat din cap.

— Am colesterolul mare, am spus.

— Huoo, zise Trevor, iar Forsythe, Taminek şi ceilalţi îi ţinură isonul.

— Hai, Tigger, spuse Festino.

— Sunteţi concediaţi toţi, am spus.

— Bea-l pe tot, ordonă Gordy.

Am dus paharul la gură, l-am turnat pe gât şi am început să înghit. Ouăle îmi alunecau la vale, într-un şir lipicios, vâscos. Simţeam că mi se face rău, dar nu m-am oprit. Când i-am dat paharul gol fetei cu petalele, se auziră strigăte.

— *Bine*! spuse Gordy. Cine urmează? Unde-i Forsythe? Unde-i Festino?

— Nu vreau să iau salmonella, spuse Festino.

M-am întors la masa mea, căutând cu privirea cea mai apropiată toaletă în caz că îmi venea să vărs.

— Fătălăule, spuse Gordy, împleticit. Trevor, arată-i tu cine este bărbat adevărat.

Gordy începu să se mişte greoi prin ring, ca un luptător ameţit de lovituri şi mi-am dat seama că nu se prefăcea. Era beat.

— Vedeţi care-i chestia, vreţi să ştiţi de ce v-am chemat aici pe toţi? întrebă el. Pe toţi clienţii? Credeţi că v-am invitat pentru că ne place să stăm cu voi? Pe dracu'!

Se auziră râsete. Trevor se aşeză, bucuros că trecuse momentul.

— Vrem ca fiecare dintre voi să se obişnuiască cu standardele Entronics, spuse Gordy. Ştiţi de ce? Ridică mănuşile şi lovi prin aer. Pentru că vreau ca toţi membrii echipei G să fie la fel de bogaţi ca mine.

Unii dintre cei din Gaşca Fraţilor râseră tare. La fel şi unii dintre clienţi, dar nu chiar aşa de tare. Totuşi, unii nu zâmbeau.

— Ştiţi ce maşină conduce Gordy? întrebă el. Un Hummer. Nu un Geo Metro. Nu o nenorocită de Toyota. Nu o maşină japoneză. Ştiţi ce ceas poartă Gordy? Un Rolex. Nu un rahat de Seiko. Nu-i făcut în Japonia. Unde-i Yoshi Tanaka?

— Nu e aici, răspunse cineva.

— Yoshi-san, spuse Gordy cu o nuanţă de sarcasm. Nu-i aici. Bun. De fapt cred că niciun expatriat japonez nu-i aici. Sunt ocupaţi să facă rapoarte secrete despre noi. Trimit *micro puncte* la Tokio. Spioni afurisiţi!

Se auziră râsete, dar acum acestea erau forţate.

— Japonezii n-au încredere în noi, continuă Gordy, dar le-arătăm noi! Aşa-i? Aşa-i, băieţi?

Se auziră foşnete, clinchetul furculiţelor în timp ce invitaţii îşi mâncau în linişte salatele.

— Te omoară încet japonezii aceştia, spuse el. Pasiv-agresivi. Lasă mizeria să se adune. Niciodată nu-ţi spun ce dracului le trece prin cap – japonezii aceştia. Ticăloşi secretoşi.

— Gordy, strigă Trevor. Ia un loc.

Gordy se sprijinea de corzile ringului.

— Credeţi că-i uşor să lucrezi pentru nişte gălbejiţi care vor s-o dai în bară doar pentru că eşti alb? întrebă el. Cuvintele îi erau din ce în ce mai neclare.

— Echipa G, spuse el.

Trevor se ridică, la fel şi eu.

— Haide, Gordy, strigă el. Iisuse, murmură Trevor, e beat criţă.

Am mers spre ring, ca şi Kurt şi Forsythe. Gordy se sprijinea pe corzi, lăsat de tot pe spate.

Se uită în sus şi văzu că ne apropiem. Ochii îi erau înceţoşaţi şi injectaţi.

— Lăsaţi-mă dracu-n pace, spuse el.

L-am apucat şi s-a zbătut câteva secunde, dar nu foarte tare. L-am auzit bombănind:

— Ce se-ntâmplă-n Miami rămâne în... Miami... înainte de a leşina.

În timp ce-l scoteam pe Gordy din sala de banchet, l-am văzut pe Dick Hardy sprijinindu-se de un perete, cu braţele încrucişate şi cu faţa care semăna cu o mască întunecată de furie.

Partea a treia

37

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să scap de imaginile din Caraibe. Am pus să fie scoase toate imaginile de fundal din noul meu birou. Voiam să mă pot uita pe fereastră, chiar dacă nu vedeam decât parcarea.

Voiam să fac opusul a tot ceea ce făcuse Gordy înainte. Până la urmă, eu eram anti-Gordy. De aceea mă numise Dick Hardy noul vicepreşedinte responsabil cu vânzările.

Şi din acest motiv, şi pentru că firma Entronics căuta cu disperare să umple cât mai repede locul rămas liber. Voiau să lase scandalul cu Gordy în urmă.

Declaraţiile furibunde ale lui Gordy făcute la beţie erau peste tot pe internet a doua zi. Forumurile Yahoo erau pline de relatări despre show-ul *Rocky*[115], despre paharele cu ouă crude, despre Rolex şi Hummer şi mai ales despre declaraţiile anti-japoneze. Gordy, care era bine cunoscut în micul univers al vânzărilor high-tech, devenise o celebritate.

Iar la Tokio, cei din conducerea Entronics erau mai mult decât jenaţi. Erau indignaţi. Fuseseră dispuşi să accepte bigotismul lui Gordy în privat, dar în momentul în care începuse să-şi scuipe nemulţumirea în public a trebuit să fie pus la zid.

Managerul de relaţii publice de la Entronics din Santa Clara a făcut publică o declaraţie conform căreia „Kent Gordon a plecat de la Entronics din motive personale şi familiale”.

Am primit o grămadă de telefoane şi e-mailuri de felicitare – de la prieteni de care nu mai ştiam nimic de ani de zile, de la oameni care probabil îşi doreau un serviciu la Entronics, fără să ştie că în curând s-ar putea să nu mai existe slujbe. Joan Tureck mi-a trimis un e-mail foarte

---

[115] *Rocky Horror Show,* celebru musical rock britanic scris de Richard O’Brien, care a avut premiera în 1973. (n.tr.)

drăguţ în care mă felicita şi adăuga, ca o prevestire rea: „Multă baftă. Mai presus de orice. O să ai nevoie”.

Al doilea lucru pe care l-am făcut a fost să-l chem la mine în birou pe Yoshi Tanaka şi să-i spun că lucrurile vor sta altfel de acum încolo. Spre deosebire de predecesorul meu, chiar voiam să lucrez cu el. Doream să-i aflu părerea. Voiam să ştiu ce credea că gândesc tipii din Tokio. Am vorbit rar, folosind cuvinte simple.

N-am să spun că Yoshi mi-a zâmbit – se pare că muşchii feţei lui nu aveau abilitatea asta dar a aprobat solemn din cap şi mi-a mulţumit. Cred c-a înţeles ce-i spuneam, dar n-aş putea fi sigur.

Al treilea lucru pe care l-am făcut a fost să-l rog pe Dick Hardy să se oprească la Boston în drumul său de la New York către Santa Clara. Mi-am adunat toate trupele în sala de conferinţă să îl cunoască pe Domnul Şef şi le-am ţinut un discurs înălţător, care avea rolul să îi inspire. Le-am zis că uşa mea e mereu deschisă. Le-am spus să vină la mine cu orice fel de reclamaţii ar avea, că nu aveam de gând să-i desfiinţez dacă îmi spuneau când ceva nu mergea, deşi mă aşteptam sa se străduiască pe cât posibil, că eram acolo să-i ajut.

Am anunţat o uşoară creştere a primelor şi a bonusurilor. Până la urmă decizia s-a dovedit a fi mai populară printre membrii Găştii Fraţilor decât Queeg Memo.

Dick Hardy stătea lângă mine în partea din faţă a încăperii, purtând un costum de un albastru-închis, o cămaşă albă şi o cravată albastră cu dungi argintii, semănând foarte bine cu un preşedinte al consiliului de administraţie, ceea ce şi era, cu falca lui pătrăţoasă, cu părul grizonant pieptănat peste cap şi cu cearcăne mari şi negre sub ochii lui de un albastru intens, reci ca gheaţa. Dădu mâna cu toţi care intrau, spunând: „Mă bucur să vă cunosc”, fiecăruia, pe un ton sincer. Le spuse că ei erau „seva” Entronics Visual Systems şi că avea „încredere totală” în mine.

Hardy mă bătu pe ambii umeri când am stat câteva momente împreună după întâlnirea cu personalul.

— A fost greu, spuse el însufleţit. Dar dacă există un om care să poată prelua cârma, acela eşti tu.

Îi plăceau metaforele legate de navigaţie. Mă privi fix în ochi şi spuse:

— Ţine minte: nu poţi stăpâni vântul. Îţi poţi stăpâni doar barca.

— Da, domnule.

— Mă bucur foarte mult de şirul tău de succese.

— Am avut noroc, am spus.

Clătină solemn din cap.

— Ca vicepreşedinte al firmei mele, o să te saturi sa auzi chestia asta, dar eu cred cu tărie că norocul ţi-l faci singur.

Şi al patrulea lucru pe care l-am făcut a fost să-l promovez pe Trevor pe fostul meu post. De ce? E complicată treaba. Într-un fel, cred că am vrut să mă revanşez. Nu-mi plăcea tipul, dar fără Kurt, poate Trevor ar fi fost în biroul lui Gordy, nu eu.

Pe de o parte, ştiam că avea să fie bun în ceea ce face, indiferent că-mi plăcea sau nu. Şi pe de altă parte, recunosc, mi-am amintit zicala: „Ţine-ţi prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape”. Deci acum trebuia să lucrez cu el. Nu ştiu cui îi pica mai prost, lui sau mie. I-am repartizat-o pe Melanie, fosta asistentă a lui Gordy, lui Trevor, ceea ce putea fi considerată lipsă de respect pentru ea – îi scădea mult din prestigiu, dar ştiam că pot avea încredere că avea să-l urmărească, pentru că mă plăcea. În plus, era obişnuită să lucreze pentru cretini. Am păstrat-o pe Franny, care era acolo de când lumea şi ştia cum merg treburile mai bine decât oricine altcineva.

Şi, în sfârşit, i-am spus lui Kurt că nu mai aveam nevoie de ajutorul lui. Nu mai voiam informaţiile lui din interior; nu voiam să abuzeze în halul acela de securitatea corporatistă. În mod clar nu voiam să afle cineva cu ce se ocupa el.

Kurt rămase mut. Era clar că era supărat, deşi nu era

genul care s-o spună vreodată.

I-am dat vestea într-o dimineaţă, devreme, la sala de forţă din Sommerville, când eu ridicam greutăţi mari şi el mă ajuta.

— Nu pot să risc, am spus.

La al treilea set de ridicări, am renunţat după a şasea ridicare, cu braţele tremurând şi muşchii cedându-mi, şi pentru prima oară el nu m-a ajutat să termin. De asemenea, a renunţat să mai stea lângă mine. M-a urmărit chinuindu-mă să ridic bara suficient de sus, încât s-o pun la loc în suport. N-am reuşit, iar bara mi-a căzut pe piept cu putere. Am icnit. Apoi, el a ridicat-o şi pus-o la loc.

— Ţi-e frică că te prinde careva? întrebă el. Asta e?

— Nu, am răspuns. Nu e bine ceea ce facem. Mă bagă-n sperieţi.

— Ia uite în cine-a dat evlavia.

— Haide, i-am spus, ridicându-mă şi simţind un junghi dureros în cutia toracică atunci când am răsuflat. Mereu mi s-a părut... în neregulă.

— Dar nu m-ai oprit.

— Parcă aş fi putut.

— Nu când ai avut nevoie cu adevărat de ajutorul meu. N-ai refuzat să citeşti e-mailurile lui Gordy către Hardy, nu-i aşa? Şi crede-mă că vor fi perioade când o să ai iar nevoie de mine.

— Poate, am spus. Dar o să trebuiască să încerc să mă descurc fără ajutorul tău.

— Acum ai nevoie de mine mai mult ca oricând. Conduci departamentul de vânzări al unei divizii importante a companiei Entronics. Nu-ţi permiţi să faci o mişcare greşită. Trebuie să ştii tot ce mişcă. DAI, aşa-i zicem noi.

— DAI?

— Deosebirea Aliaţilor de Inamici. Procedură de baza. Să tragi în inamici, nu în aliaţi. E una din chestiile pe care le înveţi pe câmpul de luptă. Uneori când eşti în afara liniei oficiale de luptă, e greu să deosebeşti băieţii buni de cei răi. Multe companii angajează firme de spionaj, să ştii.

— Nu în felul acesta.

— Nu, recunoscu el. Nu sunt la fel de buni. Nu sunt la fel de atenţi. De exemplu, trebuie să ştii ce pune de fapt la cale Yoshi Tanaka. El e jucătorul principal aici. E foarte puternic. Trebuie să ai grijă cum te porţi cu el.

— Presupun că lucrează pentru superiori, nu pentru mine. E loial celor din Tokio. Cât timp ţin minte asta, e în regulă.

— Crezi că asta este tot ce trebuie să ştii despre Yoshi? Dacă ţi-aş zice că am interceptat câteva e-mailuri pe care le-a trimis la Tokio în ultimele câteva zile? Criptate, desigur – criptare asimetrică de 512 biţi, dar cei de la securitatea corporatistă trebuie să aibă unul din coduri. E scris în japoneză, dar cunosc eu o tipă japoneză. Zi-mi că nu vrei să ştii ce zice despre tine.

Am ezitat, dar doar o secundă.

— Nu, am spus. Chiar nu vreau.

— Şi amicul tău Trevor?

Am clătinat din cap. Eram tentat să-i spun despre suspiciunile lui Trevor, dar am decis să nu o fac.

— Nu, am spus. Ajunge.

Zâmbetul lui îmi păru puţin sardonic.

— Cum ziceţi, şefu'.

Dick Hardy mă verifica destul de des, prin telefon sau prin e-mail. Mă simţeam la fel ca un adolescent care tocmai îşi luase permisul de conducere şi primise cheile de la maşina lui taică-său, pe care o verifica în fiecare seară să vadă dacă este puţin lovită.

Trecu în revistă proiectele mele pentru al treilea trimestru, vrând sa vadă dacă pot să avansez puţin cu ele, să verifice starea fiecărei afaceri importante. Voia să se asigure că sunt suficient de exigent cu oamenii mei.

— Nu-ţi permiţi să-i scapi din ochi, nicio secundă, îmi spuse de câteva ori la telefon. Asta e. Acesta este marele moment. Totul depinde de asta. *Totul.*

I-am spus că înţeleg. I-am spus că apreciez încrederea

lui şi că n-aveam să-l dezamăgesc.

Nu eram sigur că şi credeam ceea ce spuneam.

Eram la toaletă şi mă uşuram când intră Trevor Allard. Mă salută din cap şi merse la pisoarul din capăt.

Aştepta ca eu să deschid discuţia, iar eu aşteptam ca el să facă asta. Îi eram şef direct.

Chiar îmi doream să mă port civilizat cu omul acesta, dar nu aveam de gând să întind eu mâna primul. Să îndure puţin. Doar asta era treaba lui. Să mă pupe în fund puţin.

Amândoi priveam fix pereţii, ceea ce fac bărbaţii când urinează. Asta ne face animale.

Când am terminat, am mers la chiuvetă să mă spăl pe mâini, iar după ce m-am uscat şi am cocoloşit prosopul de hârtie, Trevor vorbi:

— Cum îţi merge, Jason? Vocea îi răsună puternic.

— Bine, Trevor, am spus. Ţie?

— Bine.

Acum eram Jason, nu mai eram Steadman. Era şi acesta un început.

Îşi trase fermoarul, se spălă pe mâini, şi le uscă, apoi se întoarse cu faţa spre mine. Îmi vorbi pe un ton scăzut, repede:

— Brett Gleason s-a dus la departamentul de securitate ca să ceară copii ale casetelor camerelor de luat vederi – de fapt, fişierele AVI din noaptea şi din ziua când i-au fost şterse datele din calculator. Şi ghici ce s-a întâmplat cu ele?

— De ce mai vorbim despre asta? am întrebat.

— Au dispărut, Jason. Au fost şterse.

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Ghici cine a fost ultimul care-a accesat fişierele alea? Cu câteva săptămâni în urmă! Al cui nume crezi că era trecut pe listă?

N-am răspuns.

— Al unui tip de la securitate corporatistă pe nume Kurt Semko. Aruncătorul nostru. Prietenul acela nenorocit al

tău.

Am ridicat din umeri şi am clătinat din cap.

— Deci ştii ce cred eu? Că tu abuzezi de securitatea corporatistă ca să te răzbuni pe oamenii care îţi stau în cale. Te foloseşti de acest om ca să-ţi facă treburile murdare, Jason.

— Prostii. Kurt nici nu cred că lucra aici când s-a stricat calculatorul lui Brett. Şi eu habar n-am să şterg date dintr-un calculator. Vorbeşti aiurea.

— Da, fac pariu că a fost foarte greu să-l aduci aici pe Kurt înainte să aibă insigna de angajat. Dacă crezi că poţi să foloseşti securitatea corporatistă în scopuri personale înseamnă că nu gândeşti cu capul.

— E ridicol.

— Mulţi oameni se lasă păcăliţi de tine şi de atitudinea ta de tip de treabă. Dar eu te citesc ca pe o carte deschisă. Ca atunci când am avut probleme cu maşina două zile la rând şi am pierdut afacerea cu Pavilion. Crezi că n-am verificat? Crezi că n-am sunat să-mi cer scuze şi să le explic ce s-a întâmplat? Şi ştii ce mi-au zis?

N-am răspuns.

— Au zis că i-am sunat de la un club de golf. Parcă jucam golf şi nu-mi păsa de ei. Ei bine, ştiu pe cineva care e membru la Myopia[116] şi am întrebat. Şi doamna care se ocupă de magazinul cu echipament pentru profesionişti mi-a zis că un tip cu o geacă de piele Harley a intrat în dimineaţa aceea acolo şi a cerut voie să folosească telefonul. Chiar în intervalul când cei de la Pavilion au primit apelul acela. Îşi aminteşte de el pentru că nu părea să fie membru al clubului.

— Trevor, nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Normal că nu ştii. Cum îi zice negare plauzibilă? Fii pe fază, Jason. Mai urmează multe. Foarte multe.

---

[116] Club din Massachusetts fondat în 1870, dedicat printre altele si golfului (n.tr.)

38

Kate dorea să sărbătorească cea mai recentă promovare a mea, dar voia să organizeze o cină festivă cu această ocazie. Angajase un furnizor de mâncare, acelaşi care se ocupase şi de petrecerile câtorva dintre prietenii ei.

Nu voiam să sărbătoresc promovarea asta. Circumstanţele erau prea neplăcute. Dar pentru Kate părea ceva important. Cred că voia să se laude prietenilor ei că în sfârşit aveam şi eu succes. Aşa că am acceptat.

Dacă un furnizor ar fi intrat în fosta noastră casă să ne livreze cina, ar fi fugit urlând după ce ne-ar fi văzut bucătăria. Dar bucătăria din casa noastră de pe Hilliard Street era spaţioasă şi proaspăt renovată – nu cu beton, ci cu blaturi cu dale franţuzeşti, cu dotări destul de moderne. Furnizoarea şi personalul ei exclusiv feminin se puseră pe treabă la bucătărie, pregătind fileul de vită la grătar cu crustă de ierburi aromatice, cu sos de gălbiori şi vin de Madeira şi morcovi glazuraţi cu zahăr Muscovado[117]. Sau poate era vită la grătar cu sos Muscovado şi morcovi glazuraţi cu Madeira? Cine mai ştie?

Între timp, eu şi Kate eram sus şi ne îmbrăcam. Îi adusesem jumătate de pahar de vin alb rece. Îi plăcea să bea un pic de vin înainte să primească musafiri, iar ginecologul îi spusese că puţin vin nu îi făcea rău. Până la urmă, spunea el, uitaţi-vă la franţuzoaicele şi italiencele care beau vin pe toată perioada sarcinii. Copiii francezi şi italieni ies chiar în regulă. Asta dacă nu pui la socoteală că nu ştiu engleză.

Stătea pe şezlongul bunicii Spencer şi mă privea cum mă dezbrac.

— Să ştii că ai un corp grozav.

— Femeie, tu te dai la mine?

— Chiar aşa e. Uite ce frumos ai slăbit. Ai pectorali şi

[117] Zahăr brun nerafinat, de culoare închisă (n.tr.)

deltoizi şi toate acelea. Eşti un tip foarte sexy.

— Mersi.

— Şi să nu-mi spui că şi eu arăt bine. Sunt grasă. Am gleznele groase.

— Îţi stă bine aşa. Eşti frumoasă. Şi da, chiar ai gleznele groase, dar e în regulă. Niciodată nu m-am uitat eu la gleznele unei femei.

— Ai emoţii în legătură cu bebeluşul?

Mă întreba asta la fiecare patruzeci şi opt de ore.

— Sigur că am emoţii.

Îmi era teamă. Eram absolut înspăimântat. Când bebeluşul era doar o ipoteză, eu eram cel mai entuziasmat. Dar acum eram vicepreşedintele departamentului de vânzări al Entronics SUA şi în câteva luni urma să am un nou-născut şi să nu mai pot dormi deloc, şi nu ştiam cum o să mă descurc. Sau urma să nu mai am slujbă, şi pe urmă se producea restul?

— Mi-e frică, spuse ea. Mi-e foarte frică.

M-am dus la ea şi am sărutat-o.

— Normal. Şi mie îmi e frică. E ca şi când ai avea o creatură mică în tine, care creşte, iar când iese preia controlul asupra noastră. Ca-n *Alien.*

— Mai bine nu spuneai asta.

— Scuze. Poate că e ca... atunci când sari dintr-un C-141 Starlifter[118] pe deasupra Irakului. Nu ştii dacă o să ţi se defecteze paraşuta sau o să tragă careva în tine în picaj.

— Da, tipic pentru Kurt, spuse ea.

Am ridicat din umeri, jenat.

— Are nişte poveşti grozave. A făcut lucruri uimitoare.

— Lucruri pe care tu nu ţi-ai dori să le faci.

— Şi din acelea. Şi... nişte chestii pe care n-ar fi trebuit să le facă.

— Hmm?

— Citeşte e-mailurile altora, în primul rând.

---

[118] Avion de transport strategic masiv, utilizat de SUA din 1965 până în 2006 (n.tr.).

— Ale cui, ale tale?

— Ale lui Gordy.

— Bine. Oricum se spune că nu trebuie să trimiţi într-un e-mail nimic din ce nu ai scrie pe o carte poştală. Securitatea corporatistă n-ar trebui să monitorizeze e-mailuri?

Am dat din cap.

— Presupun că da.

— Îţi e un amic apropiat, Jason. Îţi e un prieten foarte bun.

— Poate prea bun.

— Asta ce vrea să însemne? Ar face orice pentru tine!

Am tăcut câteva secunde. Da, bine zis „orice”. „Chestiile de bază” – informaţiile pe care mi le găsise despre Brian Borque de la Hotelurile Lockwood şi despre Jim Letasky – erau la limita acceptabilului. Nu mă simţeam confortabil cu ideea. Dar ceea ce făcuse cu toate monitoarele Panasonic: aceea era nebunie curată. Era probabil infracţiune, dată fiind valoarea echipamentului pe care-l distrusese. Şi, mai rău, era dovada unui comportament violent bizar, a faptului că era capabil de orice. Era periculos.

Şi tirada de la beţie a lui Gordy? Gordy îi ceruse lui Kurt să îi aducă sticla de Talisker. Oare îi pusese Kurt ceva în ea? „Ticălosul ăla n-o să te mai tragă în piept şi să scape basma curată”, spusese el. Ei bine, Kurt avusese dreptate. Acela fusese sfârşitul lui Gordy.

Kurt mă ajutase să avansez pe scara corporatistă, ceea ce nu voiam să-i spun lui Kate. Dar acum îşi pierduse controlul. Trebuia oprit.

Trevor făcea săpături şi, cu timpul, urma să găsească dovezi cum că fusese Kurt cel care făcuse câteva dintre acele lucruri ilegale. Şi urma să fiu şi eu implicat. Mă voi duce la fund. Va însemna sfârşitul carierei mele.

Şi asta nu puteam să-mi permit. Nu în condiţiile în care aveam o casă, o ipotecă, rate la maşină şi aşteptam un copil.

Făcusem o mare greşeală când îi oferisem o slujbă, de la bun început. Acum trebuia să îndrept lucrurile. Trebuia să discut cu Dennis Scanlon, şeful lui Kurt, şi să lămuresc întreaga problemă. Kurt trebuia concediat. Chiar nu aveam altă opţiune.

Am respirat adânc, gândindu-mă cât de mult din toate acestea să-i spun lui Kate. Dar apoi îşi întoarse capul.

— Mi se pare că aud soneria. Cobori tu să deschizi?

39

De dimineaţă am zburat spre Chicago cu unul dintre agenţii noştri de vânzări debutanţi, Wayne Fallon, pentru o şedinţă scurtă, să încercăm să încheiem contractul cu spitalul.

M-am întâlnit în sala de conferinţe a spitalului Chicago Presbyterian cu vicepreşedintele adjunct de la Comunicare, un tip pe nume Barry Ulasewiez. Era un administrator de top care se ocupa de serviciile media ale spitalului – care includea totul, de la fotografie la teleconferinţele prin satelit şi la studioul lor TV. Negociaserăm încontinuu preţuri şi date de livrare timp de câteva luni. Voia plasme cu o diagonală de o sută douăzeci şi şapte de centimetri pentru cele o sută de săli de operaţie, plasme şi proiectoare pentru peste o sută de săli de conferinţă şi încă vreo câteva pentru săli de aşteptare şi holuri. Wayne era acolo ca observator şi urmărea fascinat confruntarea dintre mine şi Ulasewiez.

Nu-mi plăcea tipul, dar nu conta, atât timp cât el mă agrea pe mine. Şi părea să mă placă. Am început la zece dimineaţa şi am avut întâlniri cu o grămadă de administratori şi de tehnicieni. L-a adus chiar şi pe directorul executiv al spitalului pentru o întâlnire neoficială.

Pe la unu după-amiaza, când mă simţeam stors ca o lămâie şi aveam nevoie disperată de prânz şi de o cafea, Ulasewiez scoase brusc o propunere pe care o primise de la Royal Meister, identică cu cealaltă în toate aspectele, mai puţin în cazul preţurilor, care erau cam cu zece la sută mai scăzute. Îi propusesem cel mai mic preţ pe care i-l puteam oferi scăzut până sub nivelul mării şi asta mă scotea din pepeni. Scoase propunerea cu un gest teatral, ca un actoraş jalnic dintr-o piesa de teatru proastă, care-l imita pe detectivul belgian Hercule Poirot sau ceva de

genul acesta.

Şi se aştepta să cedez. Pentru că investisem luni de zile şi venisem cu avionul la Chicago şi credeam că afacerea e încheiată. Aproape prinsesem iepuraşul mecanic. Ulasewiez se gândea că în momentul de faţă aveam să fac orice ca sa închei înţelegerea.

Dar nu-şi dădea seama că aveam „flux”. Am citit o dată un articol pe internet al unui tip cu un nume imposibil de pronunţat, despre ceva ce el numea „flux”. Se întâmpla atunci când un pictor e atât de absorbit de şevalet, încât pierde noţiunea timpului. Când o muziciană se pierde în ceea ce cântă. Se întâmplă sportivilor şi chirurgilor şi şahiştilor. Intri într-o stare de extaz în care totul se leagă, eşti stăpân pe tine, eşti în apele tale. Neurotransmiţătorii benefici îţi inundă sinapsele.

Asta se întâmpla cu mine. Eram în apele mele. Eram într-o stare de siguranţă maximă. Şi reuşeam asta fără trucurile murdare ale lui Kurt.

M-am uitat calm peste propunerea de la Royal Meister. Era plină de clauze îmbârligate şi ascunse, tot felul de chestii obscure. Datele de livrare erau estimative. Preţurile se puteau schimba datorită fluctuaţiei cursului monedei euro. Nu ştiu cine redactase contractul, dar era genial.

I-am arătat lui Ulasewiez toate aceste elemente, iar el a început să mă contrazică.

Apoi m-am ridicat, i-am strâns mâna şi mi-am adunat dosarul de piele.

— Barry, am spus, nu o să te mai facem să-ţi pierzi timpul de pomana. Ştiu unde vrei să ajungi cu asta. E clar că preferi nesiguranţa celor de la Meister şi nu te deranjează că au rata eşecului mai mare. Nu te deranjează că probabil o să plăteşti mai mult pentru un produs inferior pe care nu o să-l primeşti când vrei şi care n-o să fie înlocuit dacă ceva nu merge bine. Şi e în regulă. Aşa că îţi mulţumesc că ai luat în considerare firma Entronics şi-ţi urez mult succes.

Am luat contractele în mână şi am ieşit din cameră. Am

văzut cu coada ochiului expresia uluită a lui Barry Ulasewiez, care aproape că a făcut să merite toată chestia asta. Wayne mă prinse din urmă în lift şi spuse cu un ton panicat:

— Am pierdut-o. Am pierdut înţelegerea, Jason. Nu crezi că ar fi trebuit să negociezi? Cred că asta voia el să facă.

Am clătinat din cap.

— Ai puţină răbdare, i-am spus.

Când am ajuns jos la garaj, mobilul a început să-mi sune.

M-am uitat la Wayne şi i-am zâmbit. Expresia lui panicată se schimbase într-una admirativă, cu ochii căscaţi.

M-am întors acasă cu copii ale contractului semnat.

40

De la aeroport m-am dus direct la birou.

În e-mail, mă aştepta o Hardygramă. „Felicitări pentru Chicago!” scria Dick Hardy. Şi Joan Tureck m-a felicitat, ceea ce era frumos din partea ei, având în vedere că o depăşisem la vânzări. „Poate prea frumos, mă gândeam eu. Era probabil amabilitatea învingătorului.”

M-am gândit, apoi m-am răzgândit, să-i trimit un e-mail lui Dennis Scanlon. Ştiam că Kurt putea citi e-mailurile mele şi pe ale celorlalţi. Nu voiam să risc. În schimb, l-am sunat pe Scanlon. Mi-a răspuns dintr-a doua încercare. L-am chemat în biroul meu.

Dennis Scanlon mă ducea mereu cu gândul la domnul Broscoi din Casa Broscoi[119]. Cămaşa şi cravata îi erau atât de strânse în jurul gâtului încât aveam impresia că o să i se oprească fluxul sangvin şi o să cadă lat în faţa mea. Transpira mult şi era un om care voia să fie pe placul tuturor şi avea un defect de vorbire amuzant.

I-am spus că vreau să-i vorbesc strict confidenţial, apoi i-am împărtăşit îngrijorarea mea cu privire la unul dintre angajaţii lui, Kurt Semko.

— Dar... nu tu l-ai recomandat? întrebă el.

— Sincer, cred că am făcut o greşeală, am răspuns. Nu-l cunoşteam destul de bine.

Îşi şterse faţa umedă cu mâna.

— Poţi să-mi dai detalii? În legătură cu motivele de îngrijorare, vreau să zic. A provocat unele probleme?

Mi-am împreunat mâinile şi m-am aplecat în faţă.

— Am tot auzit reclamaţii despre Kurt de la unii dintre angajaţii mei. Legate de farse pe care le-a făcut. Şi de

[119] În original „Toad of Toad Hall” – personaj în romanul clasic pentru copii *Vântul prin sălcii* al scriitorului scoţian Kenneth Grahame (1859–1932) (n.tr.)

hărţuire.

— Farse? Nu farse de bun-simţ, bănuiesc.

— Chestii periculoase. Distructive.

— Poţi să-mi dai detalii?

Puteam să-i dau tot felul de detalii. Multe fiind doar bănuieli. Dar chiar voiam ca Scanlon să afle dacă Kurt umblase în calculatorul lui Brett Gleason? Cât de departe voiam să ajung cu asta? Să-i spun lui Scanlon despre e-mailurile pe care le accesase Kurt?

Nu. Toată treaba asta se putea întoarce urât de tot împotriva mea. Kurt avea să se opună. Putea spune chiar că eu îi cerusem informaţii – la urma urmei erau doar în interesul meu, nu al lui. Nu puteam să-mi asum riscul acesta.

— Nu ştiu toate detaliile, am spus. Dar sunt ferm convins – şi repet, e esenţial ca discuţia asta să rămână strict confidenţială – că trebuie să îl dăm afară pe Kurt.

Scanlon aprobă din cap.

— Eşti dispus să faci o plângere oficială?

Am ezitat, însă doar pentru o secundă.

— Nu, nu cu numele meu pe ea. Cred că s-ar complica prea mult lucrurile. Mai ales că eu l-am recomandat, fără să îmi dau seama că fac o greşeală.

Continuă să dea din cap.

— Nu pot să-l dau afară fără motiv. Ştii asta. Trebuie să scrii plângerea. Angajaţii tăi sunt dispuşi să depună plângeri?

— Nu le-aş cere să facă asta. În plus, nimeni n-ar vrea să-şi pună capul la bătaie. Sunt sigur că înţelegi.

— Vorbeşti de parcă ai şti ceva.

— Am auzit unele lucruri, într-adevăr.

— Zice că voi doi sunteţi prieteni buni.

— E complicat.

— Ascultă-mă, Jason. Kurt e unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am angajat vreodată. Tipul acesta poate face orice.

— Înţeleg.

— Nu vreau să-l pierd. Dar nu vreau nici ca vreun angajat al meu să facă probleme aici. Deci o să investighez.

— Atât îţi cer, am spus.

Am sunat-o pe Kate la serviciu şi mi s-a spus că-şi luase liber. Am sunat acasă şi am trezit-o.

— Mai ai crampe? am întrebat.

— Da. M-am gândit să rămân acasă.

— Ce-a zis DiMarco?

— Să mă întind până trec.

— E vreo problema? E ceva grav?

— Nu. A zis că-i normal. Stai liniştit.

— Bună idee. Voiam să-ţi reamintesc că am o cină de afaceri diseară.

— Cu membrii conducerii spitalului?

— Cu conducerea aeroportului. A aeroportului din Atlanta. Dar nu contează.

— Aeroportul Atlanta în Boston? Nu pricep.

— E plictisitor, am spus. Expoziţie cu vânzare.

Era marea expoziţie cu vânzare Information Display de la Centrul Bayside Expo. Nu trebuia să mă ocup eu de expoziţie – aş fi fost de râsul curcilor, sunt sigur –, ci câţiva dintre oamenii mei. Când am aflat că tipii de la Atlanta urmau să fie prezenţi în oraş pentru eveniment, i-am invitat pe toţi la cina, spunându-le că e o ocazie excelentă de a „sărbători” înţelegerea. În traducere: voiam să încerc să semnez odată contractul cu aeroportul din Atlanta.

Omul are dreptul să spere cel puţin.

— Unde-i duci?

— Nu ştiu numele localului. Un restaurant de fiţe din South End care-i place lui Franny. Dacă vrei să vorbim o să am mobilul la mine.

— Nu o să te deranjez.

— În caz că e vreo problemă. Să nu eziţi, iubito.

Am închis telefonul, apoi l-am observat pe Kurt stând în pragul biroului meu.

— Ţi-am simţit lipsa la sală, spuse Kurt.

— A trebuit să plec la Chicago devreme.

— Deci ai vorbit cu Scanlon.

Am dat din cap.

— O verificare pe care cei de la resurse umane par să n-o poată face.

— Poţi să apelezi oricând la mine, doar ştii.

— M-am gândit că ar fi mai bine să separ afacerile de treburile personale.

— Asta-i o idee bună după părerea mea, zise el închizând uşa. Deci dacă ai probleme cu felul în care-mi fac treaba, spune-mi-le mie, nu şefului meu.

Am înghiţit în sec.

— Nu am nicio problemă cu modul în care lucrezi.

— Pe bune? Atunci de ce încerci să scapi de mine?

L-am privit câteva secunde.

— Ce te face să spui asta?

Intră în biroul meu. Se opri drept în faţa mea.

— Sugestia mea pentru tine – *convingerea mea fermă* – sprâncenele i se ridicară, ca şi tonul şi, din nou, este „esenţial ca discuţia asta să rămână strict confidenţială...” Zâmbi... E ca în cazul în care ai probleme cu mine, să le discuţi cu mine. *Mano a mano*[120]*.* Dar nu te ascunde. Nu face lucrurile pe la spatele meu. Pentru c-o să aflu. Iar tu o să regreţi. Privirea-i era de gheaţă. Clar?

Eram speriat la culme: ştia ce-i spusesem lui Scanlon, cuvânt cu cuvânt.

Nu ştiam cum, dar trebuia să fi fost vreun dispozitiv de supraveghere pe care mi-l pusese în birou. În mod sigur avea tehnologia necesară.

Acum mă întrebam ce mă mai auzise vorbind în birou. Eram îngrijorat că lui Scanlon ar fi putut să-i scape ceva faţă de Kurt. Dar mi-am dat seama că el nu avea nevoie să

[120] În spaniolă, faţă în faţă (n.tr.)

afle de la alţii.

În maşină, pe drum spre South End, îmi sună telefonul. Revenisem la prostul obicei de-a vorbi la telefon în maşină, dar n-aveam de ales. Trebuia să fiu disponibil oricând.

Era Dick Hardy.

— Ce părere ai de afacerea cu aeroportul Atlanta? întrebă el.

— Sunt optimist, am spus.

— Atunci *şi eu* sunt optimist. Dacă reuşeşti, s-ar putea să dăm lovitura. Să salvăm divizia.

— Tot ce pot face e să dau ce-i mai bun din mine.

— Contez pe asta, Jason. Totul depinde de asta. Totul.

I-am dat cheile mele valetului şi am intrat în restaurant cu un zâmbet nonşalant întipărit pe faţă. Din nefericire era un restaurant cu bucătărie deschisă, ceea ce-mi dădea mereu emoţii, poate pentru că aveam în subconştient teama de a spăla vasele după ce mâncam.

Jim Letasky era deja la masă, studiind un dosar. Veniserăm cu cincisprezece minute mai devreme. Eu îl invitasem la cină. Voiam să-l am ca asociat în cel mai mare contract pe care urma să-l închei. Aveam nevoie de experienţa lui. Ne rezervase o masă departe de alţi oameni şi îi dăduse bacşiş chelnerului ca să ne lase singuri cât mai mult posibil, pentru că era o cină de afaceri.

Aveam şi alt motiv, dar el era un tip deştept şi şi-a dat seama.

— Ştiu de ce ai vrut să fiu aici, spuse el.

— Cu excepţia faptului că eşti foarte bun în ceea ce faci?

— Pentru că te temi că principalul nostru rival este NEC.

— Cine, eu?

— Am petrecut nouă ani de zile spunând lumii că produsele NEC sunt mult mai bune decât ale altora, şi acum...

— L-ai regăsit pe Dumnezeu.

— Să ştii că mă simt prost.

— Nu prea prost, sper.

— Nu *prea* prost. Doar e război.

— Aşa te vreau. M-am uitat pe lista de vinuri, încercând să mă hotărăsc ce să comand.

Memo-ul Queeg îi instruise deja pe toţi agenţii de vânzări să se asigure că ei comandau mereu vinul la o cină cu clienţii şi nu îi lăsau pe aceştia s-o facă.

— Dar, Jason, cred că te înşeli în legătură cu NEC.

— Să nu-mi zici că iar ne confruntăm cu Royal Meister?!

Clătină din cap şi-şi stoarse lămâie în apa minerală italiană Pellegrino.

— Am făcut „săpături” în site-ul aeroportului Hartsfield Jackson Atlanta Internaţional. Există o companie numita AirView Systems, cu sediul în Atlanta.

Am dat din cap.

— L-am cunoscut pe directorul lor financiar la TechComm. Un tip pe nume Steve Bingham. Îmi aminteam de părul lui grizonant şi de ochii afundaţi în orbite.

— Cel mai mare furnizor de sisteme de afişare de informaţii în timpul zborului. Ultima oară au introdus sistemul pe aeroportul din Atlanta. Deci întrebarea mea e următoarea: de ce nu apelează aeroportul la serviciile lor din nou? De ce să schimbi barca atunci când aproape ai trecut râul?

— Poate că barca este prea scumpă.

— AirView tocmai le-a vândut nişte indicatoare LED portabile.

— Asta e o noutate pentru mine. Tot ce ştiu e că au negociat la greu.

— Ai negociat direct cu Duffy, nu-i aşa?

— Eşti la curent, am spus. Tom Duffy era manager general de aviaţie la aeroport. Domnul Şef. Lorna Evers, cealaltă invitată la cină, era manager asistent de achiziţii în divizia aviaţie a oraşului Atlanta.

— Ziua de lucru începe în noaptea anterioară.

Am zâmbit.

— Duffy ia deciziile. Pe Lorna n-am cunoscut-o, dar practic ea e o marionetă care aprobă deciziile liderului.

— Nu s-au băgat în chestia asta doar pentru o cină

gratis, nu-i aşa?

— Cred că încearcă să încheie înţelegerea.

— Nu sunt atât de sigur.

— Puterea gândirii negative, am spus, după care i-am observat pe cei doi invitaţi intrând în restaurant. Să-i facem praf, Letasky.

Lorna Evers era o blondă trupeşă aflată la acea vârstă nedeterminată care putea fi puţin trecută de cincizeci de ani sau patruzeci de ani munciţi din greu. În mod clar lucrase şi la înfăţişare. Ochii îi erau uşor migdalaţi, ca de asiatică. Avea buze mari, umflate cu Botox – bot de peşte cred că le zice. Faţa îi era o mască puternic bronzată. Atunci când zâmbea, doar buzele umflate în exces i se mişcau. Cineva exagerase clar cu injecţiile cu Botox şi colagen.

— Deci tu eşti noul Gordy, spuse ea, aranjându-şi eşarfa aurie de mătase de la gât.

— Poţi să spui şi aşa.

— Nu-i daţi omului acestuia whisky, zise ea, dând capul pe spate şi râzând răguşit cu gura deschisă. Ochii nu i se mişcară.

Tom Duffy era un bărbat amabil, palid şi rotund la faţă, robust, cu guşă şi părul grizonant tuns periuţă. Purta papion şi o jachetă largă de un albastru-închis. Râse încet.

— Încântată de cunoştinţă, spuse ea întinzând mâna. Avea unghii roz şi periculos de lungi.

— Am auzit că s-au făcut ale naibii de multe schimbări la Entronics.

— Eu tocmai am venit la Entronics de la NEC, spuse Letasky. M-am gândit că ar fi cazul să intru în echipa campioană.

Un punct pentru Letasky. Omul acesta merita o primă.

— Mă refer la concedieri, zise ea, aşezându-se mai bine pe scaun. I l-am ţinut. Nu că aş fi vreun mare gentleman, dar voiam să fiu sigur că stă în aşa fel încât să nu-l poată privi în ochi pe Duffy fără s-o vedem. E un truc de bază la

întâlnirile între agenţii de vânzări. Duffy stătea şi el unde voiam noi să stea.

— Veţi mai fi acolo la anul?

— Entronics a fost fondată în 1902, am spus eu. Pe atunci se numea Osaka Telephone and Telegraph. Cred că va mai rezista mult după ce noi nu vom mai fi.

— E adevărat că s-a sinucis cineva acolo de curând?

— O tragedie, am spus. Phil Rifkin era unul dintre cei mai buni angajaţi ai noştri.

— Trebuie să fie foarte stresant să lucrezi la Entronics, zise ea.

— Deloc, am minţit. Doar că nu ştii niciodată ce se întâmplă în viaţa privată a unui om.

— O să-ţi zic ce se întâmplă în viaţa mea privată. Mi-e sete. Îmi trebuie un pahar cu vin.

— Să comandăm, am spus, întinzându-mă după lista lungă de vinuri acoperită cu piele.

Dar Lorna fu mai rapidă. Luă meniul – era doar unul, din păcate – şi-l deschise.

— Într-o seară caldă ca asta, îmi place să beau un vin alb bun şi răcoritor, anunţă Duffy.

Lorna se uita pe listă prin ochelarii ei negri de citit.

— Şi mă gândeam la un Pauillac[121]. Ce ziceţi de un Lafite Rothschild[122]?

Am înghiţit în sec. Era patru sute de dolari sticla, iar femeia părea a fi o mare băutoare de vin.

— Bună idee, spuse Letasky, aruncându-mi o privire fugara, care cred că spunea, având în vedere milioanele pe care aveam să le câştigăm, să uit de preţul vinului.

Lorna chemă chelnerul şi comandă Pauillac-ul şi un Montrachet[123] scump pentru Duffy şi vreo două sticle de Pellegrino pentru masă.

— Deci aeroportul din Atlanta e unul dintre cele mai aglomerate din ţară, începu Letasky.

[121] Vin foarte scump produs în regiunea franceză Bordeaux (n.tr.)
[122] Idem (n.tr.)
[123] Vin alb din Burgundia (n.tr.)

— De fapt, este cel mai aglomerat din lume, spuse Duffy. Acela nu este O'Hare din Chicago?

— Nu. Şi avem registrele ca dovadă. Am avut treisprezece mii de zboruri în plus faţă de O'Hare anul acesta, din ianuarie până-n iunie. Avem cu trei milioane mai mulţi pasageri.

Mobilul Lornei sună, iar ea răspunse şi începu să vorbească tare. Un chelner se apropie şi-i şopti ceva la ureche, iar ea se uită urât la el şi închise telefonul, vizibil enervată.

— Se insistă ca toţi invitaţii să-şi închidă telefoanele, anunţă ea. Parcă aude cineva vreun telefon sunând aici. *Surzesc* de-a dreptul.

M-am întins şi mi l-am închis pe-al meu încercând să fiu subtil.

După cină – Lorna comandase o porţie de homar cu trufe, cel mai scump fel de mâncare din meniu, normal, iar Duffy, pui Statler[124] – m-am scuzat şi m-am dus la toaletă.

Letasky a venit cu un minut mai târziu decât mine.

— Cu toate că e evident, spuse el, stând în picioare la celălalt pisoar, cred că lui Tom Duffy i-a fost tăiată macaroana.

— Ştii ce-i acela „tell"[125] la pocher?

— Sigur. De ce?

— Lumea urmează cursuri despre cum să interpreteze expresiile faciale, am spus. Şi ştii ce?

— Ce?

— Nu-ţi trebuie elementele acelea să-ţi dai seama că Duffy imită întocmai fiecare mişcare pe care o face ea. Ea ia deciziile, nu Duffy.

— Crezi că se culcă cu ea?

— Nici vorbă. Îmi dau seama de asta.

— Am văzut cupluri mai ciudate. Cina asta nu va avea un sfârşit pozitiv.

---

[124] Piept de pui dezosat care-şi ia numele de la hotelul unde a fost servit prima dată. (n.tr.)

[125] Gest involuntar care poate da de gol jucătorul. (n.tr.)

— Cei doi ne prostesc, am spus. Femeia asta schimbă toată ecuaţia, fir-ar să fie! Îl aveam pe Duffy de partea noastră până când a apărut ea.

— Crezi că ea are alt candidat?

— O să-ţi spun un lucru – n-a ascultat nimic din ce-am spus.

— Aproba mult din cap când vorbeai.

— Aşa fac femeile. Trebuie să lase impresia că ascultă. Nu înseamnă nimic.

— Ai dreptate. Crezi că-i timpul să punem nişte presiune?

Îi povestisem despre ce se întâmplase la Chicago.

— Nu, am spus. Nu-i de partea noastră. Dacă ne ridicăm de la masă, afacerea merge la Hitachi sau la cine-o fi.

— AirView Systems.

Uşa de la toaletă se deschise şi Duffy intră.

— E tot al tău, am spus, mergând la chiuvetă.

Până s-a terminat cina, conversaţia a luat-o în toate direcţiile, în afară de sistemele de afişare a informaţiilor din avioane. Băuserăm trei sticle de Pauillac, iar Lorna se simţea foarte bine. Am înjurat-o în gând, cu tot cu faţa ei imobilă.

Ne-am urat noapte bună, mi-am luat maşina de la valet, am băgat telefonul în suportul hands-free şi l-am pornit. Aveam şase mesaje pe căsuţa vocală.

Vocea lui Kate abia se auzea:

— Jason, eu... sângerez.

Am îngheţat.

Şi următoarele patru mesaje erau tot de la Kate. Părea din ce în ce mai slăbită şi mai disperată. Pierduse mult sânge, după cum spunea. Avea nevoie de ajutor.

— Unde eşti? întreba. Mă suni înapoi? Te rog!

Al şaselea mesaj era o voce de bărbat. A lui Kurt.

— Jason, spunea el. Sunt cu Kate în sala de urgenţe a spitalului de copii. Tocmai am adus-o aici cu maşina. Sună-mă pe telefonul mobil. Sau vino aici. Acum.

41

Am intrat valvârtej în sala de urgenţe şi l-am văzut pe Kurt stând în sala de aşteptare, cu faţa împietrită.

— Unde e? am întrebat.

— În sala de travaliu. Arătă cu degetul. Pe undeva pe-acolo. E în regulă acum. A pierdut mult sânge.

Cina copioasă îmi picase greu la stomac. Ameţeala provocată de vin dispăruse, fiind înlocuită de teamă şi de adrenalină.

— Am pierdut copilul? Nu-mi venea să cred că pun întrebarea asta.

Clătină din cap.

— Vorbeşte cu asistenta. Cred că e-n regulă.

— Slavă Domnului!

I se citea furia în ochi.

— De ce dracului nu i-ai spus unde eşti?

— Eu... am început, nu ştiam numele restaurantului unde urma să merg. Are numărul meu de mobil.

— Da, şi trebuia să ţi-l laşi deschis. Nevastă-ta e gravidă, pentru numele lui Dumnezeu! Şi tu eşti la cină şi-ţi închizi telefonul pentru că nu vrei să o dai în bară cu o *afacere?* E o nebunie, omule.

Clătină din cap.

M-a cuprins atunci un potop de sentimente contradictorii. Recunoştinţă că o adusese aici. Mânie când îl vedeam aşa indignat – cum îşi permitea să facă aşa pe moralistul? Multă vinovăţie. Uşurare că lui Kate îi era bine. Uşurare că nu pierduserăm copilul.

— A trebuit să-l închid.

— Ai noroc că am fost eu acolo.

— Te-a sunat?

— Am sunat eu la voi. Bine c-am făcut-o.

— Domnule Steadman?

O asistentă de la urgenţe se apropie de Kurt. Purta un

halat albastru, avea părul grizonant şi ochii albaştri strălucitori. Părea trecută bine de cincizeci de ani şi avea un aer de autoritate care inspira siguranţă.

— Soţia dumneavoastră e bine. Când a venit, avea anemie, dar acum îi înlocuim sângele pierdut.

— Eu sunt soţul, am spus.

— A, spuse asistenta, întorcându-se spre mine. Scuze. Cât are, şaisprezece săptămâni de sarcină?

— Da. Am observat că nu vorbise la trecut. *Are* şaisprezece săptămâni de sarcină, nu *avea.*

— Aţi prefera să vorbim în particular, domnule Steadman?

— Nu, e în regulă. I-am aruncat o privire fugară lui Kurt. El e un prieten.

— Bun. Are ceva numit placenta previa, adică placenta îi acoperă colul uterin. Vreţi să vă explic? Vorbea cu o voce calmă, aproape hipnotică. Avea un accent de Boston care caracteriza clasa muncitoare, care semăna cu al mamei mele.

— Cred că pricep, am spus.

— Sarcina ei e considerată una cu risc mare. Va trebui să stea în spital câteva zile, în salonul pentru gravide cu risc obstetrical, apoi să stea în pat pe toată durata sarcinii. Să se odihnească. Asta înseamnă să stea întinsă pe o parte şi să folosească plosca. După o vreme va putea să se ridice în şezut şi să meargă ocazional cu maşina. Dar nu are voie să se suprasolicite. Există riscul de naştere prematură. În stadiul prezent al sarcinii, fetusul n-ar supravieţui.

— Care e riscul în cazul soţiei mele?

— Doar zece la sută dintre femeile diagnosticate cu placenta previa o mai au în momentul naşterii. Există şanse destul de mari ca placenta să înceapă să se deplaseze de pe col singură. Ar trebui să-i fie bine. Asistenta îşi încrucişa degetele arătându-mi că „îmi ţine pumnii”.

Fetusul. Era un bebeluş, fir-ar să fie!

— Cum se simte copilul?

— Ritmul cardiac al fetusului este normal. Asta înseamnă că n-a fost afectat de pierderea de sânge.

Am aprobat din cap.

— A avut crampe înainte de acest incident? A avut hemoragie?

— Nu cred să fi avut hemoragie. Dar crampe a avut.

— A fost la obstetrician?

— I-a spus doar să stea liniştită.

— Înţeleg. Când aţi avut contact sexual ultima oară?

E o prostie, dar mi-am dat seama că ochii lui Kurt erau aţintiţi asupra mea. Dintre toate prostiile care te alarmează într-un moment ca acesta, exact asta mi-a venit.

— Acum ceva vreme, am spus. Cred că vreo lună. Pot s-o văd?

Kurt rămase în sala de aşteptare, iar eu am intrat s-o văd pe Kate.

Era palidă, avea cearcăne la ochi. Părea tristă. Avea două perfuzii, una cu sânge, cealaltă cu un lichid limpede, şi era conectată la un monitor cardiac şi unul care monitoriza fătul.

— Iubito, i-am spus. I-am pus mâna pe frunte şi am mângâiat-o pe faţă şi pe păr. Cum te simţi?

— Obosită. Aproape am leşinat. Era sânge peste tot.

Am dat din cap.

— Au zis c-o să fii bine. Bebeluşul o să fie bine.

— A fost un chirurg aici care-a zis că trebuie să rămân în spital o perioadă.

— Doar câteva zile.

— Trebuie să stau în pat până nasc.

— Ştiu. Dar eşti bine şi copilul e bine.

— Înseamnă că-mi iau concediu mai devreme.

— Cei de la fundaţie se vor descurca şi fără tine.

— De-asta mă şi tem. Zâmbi uşor, încerca să glumească.

— Îmi pare rău că aveam telefonul închis. Cei de la restaurant m-au obligat să-l închid, dar trebuia să-l las deschis. Sau să te sun de pe numărul restaurantului.

— E-n regulă. Am sunat-o pe Claudia, dar e la New York. Le-am sunat pe Sally şi pe Amy, n-am putut să dau de niciuna din ele, apoi am vrut să chem o ambulanţă, dar a sunat Kurt, slavă Domnului.

— Slavă Domnului.

— Ce prieten bun e, nu-i aşa?

„Nu există prieten mai bun, spusese el. Nu există duşman mai rău.”

Am aprobat din cap, dar n-am răspuns.

42

Am petrecut noaptea în salonul lui Kate, pe o canapea. Dimineaţa, extenuat şi cu dureri peste tot, m-am dus acasă, am luat câteva lucruri pe care le voia şi le-am adus la spital. Abia la prânz am ajuns la serviciu.

Am găsit un mesaj pe telefonul mobil de la Jim Letasky, dar când l-am sunat, nu mi-a răspuns nici pe celular, nici pe telefonul de la birou. L-am sunat pe Festino şi l-am rugat să dea de Letasky. Festino mi-a spus că Letasky era la o prezentare, dar voia să discute cu mine despre ceva important.

Când am intrat în biroul meu, mi-am verificat e-mailul în timp ce-mi ascultam mesajele de pe căsuţa vocală pe difuzor, şi am fost surprins să aud un mesaj de la Kurt.

— Salut, spunea el. Să mă ţii la curent cu starea lui Kate, bine?

Acum chiar mă simţeam ciudat, într-un conflict cu mine însumi, în legătură cu Kurt. Îi eram dator pentru că o dusese pe Kate la spital, dar asta nu schimba ceea ce credeam în mare despre el, sau despre ceea ce ştiam că trebuie să fac. Trebuia să plece din companie. Dar începeam să cred că merita mai mult decât să acţionez pe la spatele lui ca să fie concediat. Merita măcar s-o audă de la mine, să vorbesc cu el faţă-n faţă. Scanlon nu mai sunase şi mă îndoiesc că „investigase ca să descopere ceva ca să-l concedieze pe Kurt”.

Aşa că am hotărât să îi spun lui Kurt, ca de la bărbat la bărbat, că trebuia să plece de la Entronics. Aveam să-l ajut să-şi găsească o slujbă altundeva. Dar cariera lui la Entronics avea să ia sfârşit.

În timp ce îmi luam telefonul să-l apelez pe Kurt, acesta sună.

— Cum se simte? întrebă Kurt.

— Mai bine. Tot în perfuzii, sub supravegherea

personalului medical.

— Nu trebuia să ţip la tine pentru că nu ai răspuns la telefonul mobil, spuse el.

— Nu, aveai dreptate. Nu trebuia să-l ţin închis. Dă-l dracului de protocol. Şi Kurt nu am apucat să-ţi mulţumesc.

— N-ai de ce.

— Mersi, omule. Îţi sunt dator.

— Ţii evidenţa?

De câte ori aveam ocazia intram pe internet şi mă informam despre placenta previa. Unele site-uri spuneau că nu-i mare lucru. Altele informau că e foarte grav. Nu ştiam ce să cred.

Letasky apăru în uşa biroului, îmbrăcat într-un costum cu cravată.

— Ai browserul deschis?

— Da.

— Intră pe site-ul City of Atlanta.

Am tastat adresa.

— Acum du-te la departamente, apoi la achiziţii. Ai intrat?

— Ce-i, Jim, vrei să mă torturezi?

— Nu, vreau să vezi asta. Vezi „Propuneri/Licitaţii Aviaţie”?

Mi-a apărut pe ecran: contractul despre care eu credeam că e al nostru. Cu litere roşii scria OFERTANT MINIM APARENT CORPORAŢIA AIR VIEW SYSTEMS şi PREMIUL PENTRU CONTRACT E ÎN CURS DE LIVRARE. Numele de contact era Lorna Evers. Mi s-a făcut rău dintr-odată.

— Rahat. Vrei să zici că nemernicii aceştia ne-au făcut să îi invităm la cină, şi în tot timpul acesta chestia asta era pe site-ul lor?

— A apărut de dimineaţă.

M-am lăsat în scaun.

— Rahat. Aveam nevoie de asta. Credeam că am reuşit.

— N-ai avut nicio şansă, spuse Letasky. N-am avut nicio şansă. Era deja aranjat.

Era aranjat. Plângerea preferată a agenţilor de vânzări. Asta şi *Nu-mi răspund la apeluri.*

— N-ai habar câtă nevoie aveam de asta. Deci asta-i tot? Contractul e încheiat?

— Oficial şi formal e în fază de proiect. „Luat în considerare”, ceea ce înseamnă că trebuie semnat de oamenii din conducerea la nivel înalt. Dar da, se pare că e încheiat.

— Am încercat, am spus. Am dat tot ce aveam mai bun.

— Câteodată nu e destul, spuse Letasky.

Un e-mail îmi apăru în inbox din partea lui Dick Hardy. La subiect era trecut ATLANTA. Mesajul conţinea doar un cuvânt: „Ei?”

I-am răspuns pe loc pe mail: „Încă lucrez. Nu sunt deloc optimist”.

Când ieşi din birou, Letasky se opri un moment şi se întoarse.

— Auzi, m-a invitat Trevor să joc baschet cu el în fiecare joi seara şi, dacă Gail e de acord, s-ar putea s-o fac.

— Bun, am zis, nefiind sigur ce voia să spună.

— Am vrut doar să te informez. Nu aleg tabere sau ceva de genul acesta.

— Tabere? Trevor lucrează cu mine. Nu suntem în tabere opuse.

— Bun. Letasky dădu din cap, aprobându-mă. Doar că – ei bine, vezi tu, poate nu-i treaba mea, şi poate ar trebui să-mi ţin gura închisă, că sunt nou şi toate astea. Dar ţie ţi-a zis cineva vreodată că Trevor te vorbeşte pe la spate... uneori?

— Îmi pare rău să aud asta.

— Nu tot timpul de bine. Te cam denigrează, uneori. Zice că eşti lipsit de scrupule – că pui beţe-n roate rivalilor.

Am clătinat din cap şi am zâmbit amar.

— M-am gândit că ar trebui să ştii.

— Păcat că vorbeşte aşa. Dar apreciez că mi-ai spus.

După plecarea lui Letasky, am rămas multă vreme cu ochii aţintiţi asupra site-ului Atlantei. Apoi am luat telefonul şi l-am sunat pe Kurt.

— Am nevoie de ajutorul tău, i-am spus.

„Doamne, mă gândeam, acum chiar complici lucrurile. ”

— Pentru ultima oară.

43

În seara aceea la spital, am primit vestea că puteam s-o duc pe Kate acasă dimineaţa. Ceea ce-mi convenea, pentru că aveam mare nevoie de un kinetoterapeut după ce petrecusem nopţi la rând pe canapeaua din salonul ei. I-am spus lui Kate că vreau să-i angajez o asistentă personală care să o ajute acasă, întrucât trebuia să stea în pat cât mai mult posibil, dar ea îmi zise că sunt ridicol şi că n-are nevoie de asistentă.

Mă privi cu coada ochiului.

— Susie vrea să mă viziteze. Să se asigure că sunt bine, ştii tu.

Am aprobat din cap.

— Bun. Nu vreau să te las singură în casă.

— Vine cu avionul din Nantucket. Craig şi Susie închinaseră o casă în Nantucket pe durata lunilor august şi septembrie, ca de obicei.

— O să fie plăcut să-i revăd pe Susie şi pe Ethan, am spus. De fapt, chiar mă bucuram că aveam să-l revăd pe Ethan. Faptul că vine şi Craig nu prea mă încântă. „Iisuse, mă gândeam, nu există vreo limită legală a ocaziilor în care trebuia să-l văd pe Craig?”

— Craig nu vine. S-a întors în L.A. Susie îl aduce pe Ethan. Chiar ar fi bine pentru Ethan să mai petreacă timp cu tine.

— Ar fi bine pentru Ethan să le fie luat şi dat spre adopţie.

— Jason!

— Oricum, ştii că nu prea am timp să stau cu el.

— Ştiu.

— Mă bucur că vine. Fără Craig.

Kurt mă sună pe mobil când eram pe cale să adorm.

— Cât durează expoziţia asta? întrebă el.

— Cea din Bayside?

— Da. Cea la care merg prietenii tăi din Atlanta.

— Încă două zile. De ce?

— Am găsit ceva interesant. Am apelat la un tip de la Forţele Speciale, care stă în Marietta, Georgia, şi cunoaşte multă lume din Atlanta.

— Cum adică interesant?

— Vorbim dimineaţă, când o să am ceva mai concret.

Dimineaţa următoare, cei de la spital îi făcură o amniocenteză lui Kate ca să se asigure că totul era bine. Asistenta ne întrebă dacă vrem să aflăm sexul copilului, iar Kate spuse repede că nu, aşa că asistenta ne informă că va trimite rezultatele fără să menţioneze sexul.

Apoi am semnat ieşirea lui Kate din spital, o asistentă a adus-o la intrarea principală, iar eu am dus-o acasă. Am sărit peste antrenamentul de dimineaţă şi mi-am petrecut câteva ore făcând pe soţul bun, aşezând-o în pat cu o oală de noapte lângă ea ca să nu trebuiască să se ridice ca să se uşureze. M-am asigurat că telefonul şi telecomanda erau la îndemâna ei pe noptieră. Am instalat una dintre şmecheriile acelea de la aeroport, ceea ce n-a fost atât de greu pe cât credeam, ca să-şi poată folosi laptopul în pat, întinsă pe o parte.

Am pus şi un teanc mare de cărţi pe masă. De Crăciunul trecut îi luasem un set de romane ruseşti cartonate în „traducere nouă-nouţă”, după cum spunea Kate. *Anna Karenina, Fraţii Karamazov, Crimă şi pedeapsă, Dublul, Jucătorul* şi încă vreo câteva. Una dintre ele fusese aleasă pentru Clubul de Carte al lui Oprah.

A fost, desigur, ideea ei; după mine asta este mai rău decât să primeşti şosete de Crăciun. Adesea îmi spunea că-şi doreşte să aibă timp să citească toată opera lui Dostoievski. Acum avea ocazia. Începu *Fraţii Karamazov* şi se cufundă în lectură.

Am ajuns târziu la birou şi printre multele mesaje din căsuţa mea vocală era unul de la Kurt, care mă invita la prânz. L-am sunat şi i-am spus:

— Mersi, omule, dar o să iau un sendviş şi o sa lucrez la birou. Ştii tu, fac firimituri pe tastatură, vorba aceea...

— Am făcut rezervări la un restaurant japonez foarte mişto din Boston, mă întrerupse Kurt. La ora unu.

Nici măcar nu ştiam că lui Kurt îi place mâncarea japoneză şi nu înţelegeam de ce insistă.

— Ar fi grozav altădată.

— Nu ai de ales, zise Kurt. Avem noroc cu pauza asta. Ne vedem la Kansai la unu. Te duc eu.

— Nu, e în regulă. Sunt deja în oraş. Nu m-am dus la lucru de dimineaţă.

Lucrasem ani de zile pentru o companie deţinută de japonezi, dar niciodată nu-mi prea plăcuse mâncarea japoneză. Poate era prea sănătoasă. Prea minimalistă.

— Deci despre ce-i vorba? am întrebat.

— O să vezi. Ţi-e foame?

— Nu prea.

— Nici mie. Stai liniştit.

Am fost conduşi la o masă joasă, neagră, lăcuita, unde a trebuit să ne descălţăm şi să ne aşezăm pe saltele japoneze tatami pe podea. Pe masă era un platou fierbinte, cu un castron aburind, în care erau o grămadă de alge în apă tulbure.

— Vrei la baie? întrebă el.

— Nu, mersi, tati.

— De ce nu te duci?

— Va fi un prânz lung?

— Toaleta bărbaţilor e în josul holului, pe stânga. Dar s-ar putea să vrei să mergi până la ultima cabină din dreapta.

— Şi?

— Du-te.

Am ridicat din umeri şi am mers spre ultima cabină din dreapta. Un paravan din hârtie de orez asigura o oarecare intimitate, dar am putut să-l dau cu câţiva centimetri mai încolo şi să văd cu coada ochiului. Ce-am văzut aproape m-

a dat pe spate.

Lorna Evers, managerul asistent de achiziţii pentru oraşul Atlanta se bucura de un prânz romantic cu un bărbat cu părul grizonant şi ochii afundaţi în orbite. Steve Bingham, directorul financiar al AirView Systems. Compania care tocmai câştigase contractul cu aeroportul din Atlanta care ar fi trebuit să ne revină nouă.

Stăteau unul lângă altul la masă, se sărutau cu foc, iar mâna Lornei umbla cu dibăcie în pantalonii bărbatului. Pe masa din faţa lor, neatins, era un platou cu felii subţiri ca hârtia şi roşii ca sângele de carne crudă de vită.

Mi-a trebuit multă stăpânire de sine ca să nu dărâm paravanul shoji[126] şi să-i spun Lornei Evers ce credeam despre procesul ei de achiziţie. M-am întors la masa noastră.

Kurt mă urmărea cu sprâncenele ridicate cum mă apropii.

— De unde-ai ştiut? am întrebat, împietrit.

— Ţi-am zis. Cunosc un tip din Marietta. Care ştie un detectiv particular din Atlanta. Care se ocupă mult de oraşul Atlanta. Deci am făcut un pic pe detectivul în camera de hotel a Lornei.

— Fir-ar a *dracului* de treabă! E director adjunct de achiziţii, fir-ar ea să fie! Ar trebui să fie nişte legi împotriva acestui gen de practici.

— Codul etic, paragrafele 2–812 şi 2–813, spuse Kurt. M-am gândit că vrei să afli nişte detalii. Domnişoara Lorna nu riscă doar să-şi piardă slujba, ci şi să stea la răcoare şase luni. Şi nu cred că soţul ei ar fi foarte încântat de chestia asta.

— E căsătorită?

— Şi Steve Bingham e. Steve are şi cinci copii.

M-am ridicat.

— Scuză-mă. Vreau s-o salut pe Lorna.

M-am dus înapoi în cabina ei şi am dat buzna în spaţiul

[126] Uşă glisantă tipic japoneză, din hârtie (n.tr).

gol dintre paravanele din hârtie de orez. Cei doi erau foarte ocupaţi şi se uitară stânjeniţi în sus.

— A, bună, Lorna, am spus. Mişto local, nu-i aşa?

— J-Jason?

— Aud că prosoapele de hârtie sunt excelente.

— Tu... ce?

— Nu mă prezinţi prietenului tău? am întrebat. Steve, nu-i aşa? Steve Bingham, de la AirView? Cred că ne-am întâlnit la TechComm.

Roşeaţa evidentă din obrajii lui Steve contrasta într-un fel interesant cu părul lui grizonant. Îşi încrucişă picioarele ca să-şi ascundă umflătura evidentă din pantaloni.

— Ne-am mai întâlnit? întrebă el şi-şi drese vocea.

— TechComm poate fi o adevărată grădină zoologică, am spus. Întâlneşti atâţia oameni. Dar voi doi vă cunoaşteţi evident foarte bine.

— Jason... spuse Lorna pe un ton rugător.

— Regret nespus că v-am întrerupt, am spus. Te sun mai încolo pe mobil. Şi i-am făcut cu ochiul.

Până la urmă n-a trebuit s-o sun pe Lorna. M-a sunat ea o oră mai târziu. Găsise nişte „discrepanţe” în oferta AirView şi hotărâse să-mi dea contractul mie, după cum spunea. Ar fi trebuit să fiu extaziat, dar mă simţeam murdar. Nu aşa sperasem să câştig cel mai mare contract din cariera mea. Hardygrama veni la câteva minute după ce i-am trimis un e-mail cu vestea cea bună. Era trimisă de pe Blackberry-ul lui. Cu litere de tipar, îmi scria:

AI REUŞIT!

Mă sună câteva minute mai târziu, copleşit de entuziasm, să-mi spună că era aproape sigur că salvasem divizia noastră.

— Grozav, am zis. Mă bucur.

— Omule, cât de modest poţi fi! spuse Hardy, cu vocea răsunându-i puternic. Eşti modest din fire, nu-i aşa?

— Câteodată, am spus.

— Comunicatul de presă va ajunge pe internet din clipă

în clipă. Administratorii de fonduri de acoperire încep să privească acţiunile de la Entronics altfel acum. Îşi dau seama ce mare e afacerea asta. Chiar dacă tu nu realizezi încă asta.

Am trecut pe acasă să mă schimb şi să văd ce face Kate. Era în pat, întinsă pe o parte şi scria de zor la laptop. Se informa şi ea despre placenta previa, dar se părea că găsise doar site-uri care o alarmau. Am informat-o despre cele mai optimiste şi despre faptul că asistenta spusese că dacă o lua uşor probabil că totul avea să fie bine.

Aprobă din cap, gânditoare.

— Nu sunt îngrijorată, spuse ea. Dacă e să te iei după statistici, voi fi bine. Îşi puse mâna pe burtă. Şi copilul va fi bine.

— Aşa e, am spus. Am încercat să par vesel şi sigur pe mine.

— Deci nu trebuie să-mi fac griji.

— Exact.

— Îngrijorarea nu mi-ar face bine.

— Aşa este.

— Exact. Respiră. Azi-dimineaţă am trimis nişte fotografii cu lucrările Mariei Bastien la galeria Franz Koerner din New York.

Îmi luă un minut să-mi aduc aminte cine era Mane Bastien.

— Cuverturile, am spus.

— Directorul e prieten cu Claudia.

— Avantajos.

— Da, păi, când ai relaţii trebuie să profiţi, după părerea mea. N-o să-i suflu o vorbă Mariei, desigur. Dar dacă se arata interesaţi, asta ar putea fi marea şansă de care are nevoie. Mi se pare că eşti plictisit.

— Nu-s plictisit.

— Nu te-am întrebat cum a fost azi. Îmi pare rău. Cum a fost?

I-am spus că probabil tocmai salvasem divizia câştigând

contractul cu aeroportul din Atlanta, dar nu i-am zis cum. Îmi răspunse cu o imitaţie destul de convingătoare de entuziasm. Apoi spuse:

— Nu merge cablul.

— Ce aiurea. Ai sunat la compania de cablu?

— Normal, spuse ea pe un ton iritat. Au zis că avem semnal. Ceea ce e greşit. Au zis că dacă vrem să înlocuim panoul, pot aduce pe cineva aici în câteva zile. Chiar nu vreau să aştept. Sunt arestată la domiciliu aici.

— Păi, măcar ai internet. Aveam internet de mare viteză DSL prin compania de telefonie.

— Ştiu. Dar vreau să mă uit la TV. Cer prea mult? *Te rog,* te poţi uita la cablu?

— Kate, nu am habar cum să repar un panou de cablu.

— Poate sunt doar firele.

— Nu sunt reparator de cablu. M-am oprit o secundă şi n-am putut să mă abţin să adaug: De ce nu-l suni pe Kurt? El repară de toate.

— Bună idee, zise ea, nepricepând aluzia. Sau poate că o înţelesese şi nu voia să o „scoată-n evidenţă", cum îi plăcea ei să spună. Nu că aluziile mele ar fi meritat să fie evidenţiate. Se reîntoarse la laptop. O ştii pe actriţa care-a jucat în filmul pe care l-am văzut aseară? Avea două conturi la o companie de închirieri de filme prin internet, deci putea să închirieze douăsprezece DVD-uri deodată. Închiriase multe filme deja. Cred că toate erau cu Parker Posey[127]. Ştiai că a jucat în *Colegiul Ridgemont*[128]*?*

— Asta e o noutate pentru mine.

— Şi ştiai că regizorul a copilărit în Malden? A fost scenaristul serialului de televiziune *Major Dad.*

— Cred că stai prea mult pe internet, am spus eu. Am observat că semnul ei de carte din *Fraţii Karamazov* mai avansase cu încă vreun milimetru. Cum e *Fraţii*

---

[127] Actriţă americană celebră pentru rolurile ei din filmele pentru televiziune (n.tr.)

[128] *Fast Times at Ridgemont High,* comedie americană din 1982 (n.tr.)

Karamazov? Foarte captivantă, din ce observ. N-o poţi lăsa din mână dacă n-o iei în mână.

— Asta-i chestia cu statul la pat, spuse ea. Ai tot timpul din lume, dar nu mai eşti în stare să te concentrezi. Aşa că intru pe internet şi caut ceva, care mă duce la altceva şi altceva, şi tot dau clic peste clic până mă afund în spaţiul cibernetic. Credeam că ai meci diseară.

— Am, dar rămân aici cu tine.

— Pentru ce? Nu te prosti. Dacă trebuie să dau de tine, ştiu cum. Dar ţine-ţi telefonul mobil deschis de data asta.

Kurt chiar arunca senzaţional în seara aceea, cum zic comentatorii de la radio. Dar ceea ce era uluitor era numărul de mingi aruncate de la distanţă mare pe care reuşea să le lovească Trevor. Era bun şi de obicei reuşea câte un home run în fiecare meci. În seara asta, de fiecare dată când îi venea rândul, mingile ţâşneau din cauza loviturilor lui, fiecare ajungând cu uşurinţă la nouăzeci şi unu de metri distanţă. Chiar şi Trevor însuşi era uimit de cât de bine juca. Mă gândeam că încrederea lui în sine era accentuată de posibilitatea de a mă doborî. Juca mai bine decât Kurt.

Tipii de la Metadyne nu erau nici grozavi, nici groaznici. Era o companie care producea echipamente de testare pentru cipuri semiconductoare, ceea ce este la fel de palpitant pe cât suna, deci softballul era evenimentul săptămânii pentru ei, dar meciul acesta nu le plăcea.

În repriza a patra, Trevor mai lovi o minge şi bâta îi zbură din mână, lovindu-se de pământ cu un sunet metalic puternic, iar apoi se întâmplă ceva ciudat. Capătul bâtei i se desprinsese. Se separase de restul bâtei şi se rostogolise destul de mult în interiorul terenului. Câţiva jucători râseră, chiar şi Trevor. Mingea dispăruse. Unul dintre jucătorii din afara terenului începuse deja să fugă după ea. Alt jucător de la Metadyne luă în mână capătul bâtei în timp ce Trevor fugea printre baze. Îl privi atent, cântărindu-l în mână.

— Frate, spuse el. Ce greu e. Uite-aici!

O duse unui alt jucător de la Metadyne, despre care mi-am adus aminte că era inginer electrician.

Inginerul o cântări în palmă, ca şi celălalt.

— Băi, frate, cineva a pus plumbi de pescuit şi metal topit în capătul acesta. Incredibil. Apoi merse spre bâta de metal decapitată şi o ridică. Se uită în interior, apoi le făcu semn câtorva coechipieri.

— Hei, strigă unul dintre ei. Bâta asta este aranjată!

Trevor, care alerga triumfător spre baza principală, fără să-şi fi pierdut răsuflarea, se uită să vadă de ce se agita lumea.

— Ţi-ai modificat bâta! strigă un alt tip de la Metadyne.

— Poftim? întrebă Trevor, mergând cu paşi mari spre locul unde toţi ceilalţi îi verificau bâta.

Şi cei din echipa noastră se ridicaseră de pe bănci ca să vadă care era problema.

— La bâta asta s-a umblat cu o maşinărie sau cu un strung. Poate cu una din uneltele acelea Dremel. Se văd aşchiile – cred că-i grafit sau răşină. Şi uită-te la banda asta de plumb dinăuntru.

— Hei, n-am făcut eu asta! protestă Trevor. Nici nu ştiu cum să procedez.

— Nu, spuse alt tip de la Metadyne, cu o voce nazală, fonfăită, a trimis-o la un „doctor de bâte”.

— Nu se poate! strigă Trevor.

— E blat. Jocul se încheie. Acestea sunt regulile.

— Nici nu-i de mirare că cei de la Entronics tot câştigă, comentă tipul cu voce fonfăită. Trişează.

Cei de la Metadyne insistară să ne verifice toate bâtele şi găsiră doar zgârieturile şi imperfecţiunile obişnuite. Doar bâta lui Trevor fusese modificată. Se pare că prelucrarea la strung o făcuse mai flexibilă, iar împreună cu greutatea din capăt accentuase ceea ce inginerul de la Metadyne numea „efect de trambulină”, care făcea bâta foarte puternică.

Dar Trevor n-avea de gând să se dea bătut. Stătea acolo, îmbrăcat cu şortul de camuflaj, cu tricoul cu inscripţia VIAŢA E FRUMOASĂ, colierul mişto de scoici, adidaşii noi-nouţi şi şapca decolorată cu Red Sox pusă invers, şi protesta, spunând că în viaţa lui nu trişase la vreun sport, că n-ar proceda astfel şi că oricum habar n-avea cum se face.

Era greu de spus câţi dintre băieţi îl credeau. L-am auzit pe Festino spunându-i lui Letasky:

— Pentru un meci de softball al companiei? Asta *da* competitivitate.

Letasky, mereu diplomat, se prefăcu că nu aude. Juca baschet cu Trevor şi Gleason joia, după cum îmi spusese. Avea grijă să nu ia partea nimănui, după cum declarase.

— Ori aşa a venit chestia aceea, spuse Trevor, ori...

Îl privi pe Kurt.

— Ticălosul acesta a făcut-o. Ridică tonul. Iar m-a tras în piept. Acum arăta spre mine, apoi arătă spre Kurt.

— Aceştia doi. Parcă domneşte teroarea aici, la dracu', voi aţi observat?

Kurt îi aruncă o privire mirată, ridică din umeri şi se îndreptă spre parcare. L-am urmat.

— De ce? l-am întrebat când am trecut de coechipieri şi nu mai puteau să ne-audă.

— Nu crezi că eu am făcut-o, nu-i aşa?

— Ba da, cred că tu eşti autorul.

Dar Trevor ne ajunsese din urmă şi mergea pe lângă noi, vorbind repede şi sacadat.

— Eşti un tip interesant, spuse el adresându-se lui Kurt. Un om cu multe secrete.

— Pe bune? întrebă Kurt sec, fără să crească ritmul paşilor.

Se înserа, iar lămpile cu sodiu din parcare dădeau o lumină de un galben bolnăvicios. Umbrele maşinilor erau alungite.

— Am făcut unele investigaţii despre tine, spuse Trevor. Am găsit un site al Forţelor Speciale şi am postat o

întrebare. Am întrebat dacă-l cunoaşte cineva pe un tip numit Kurt Semko.

Kurt îi aruncă lui Trevor o privire piezişă.

— Ai descoperit că nu exist, nu-i aşa? Că-s un miraj. Că sunt inclus în programul de protecţie a martorilor.

Mă uitam de la unul la altul, urmărind confuz meciul de tenis verbal.

— Şi cineva mi-a postat un răspuns a doua zi. Nu ştiam că ai fost dat afară din armată, Kurt. Tu ştiai asta, Jason? Ai garantat pentru el. L-ai recomandat.

— Trevor, ajunge, am spus.

— Dar ştiai *de ce,* Jason?

N-am răspuns.

— Cât de multe ştii despre – cum i-au zis ei – „nebunia" prin care a trecut Kurt în Irak, Jason?

Mi-am scuturat capul.

— Acum înţeleg de ce amicul tău e atât de dispus să-ţi facă treburile murdare, spuse Trevor. De ce e atât de dispus să fie unealta ta în micul tău regim al terorii. Pentru că i-ai făcut rost de o slujbă pe care n-ar fi primit-o în veci, dacă ar fi făcut cineva puţină muncă de detectiv. Îl privi pe Kurt. Poţi să mă ameninţi cât vrei. Poţi să încerci să mă sabotezi. Dar până la urmă amândoi o să vă duceţi dracului.

Kurt se opri şi se apropie de Trevor. Îl apucă de tricou şi-l trase aproape de el. Trevor trase aer în piept.

— Hai, loveşte-mă. O să mă asigur că nu mai ai slujba mâine-dimineaţă.

— Kurt, am spus.

Kurt îşi coborî capul, astfel încât feţele lor aproape li se atingeau. Era de aceeaşi înălţime ca şi Trevor, dar mult mai solid şi mai puternic.

— Mai am un secret pe care vreau să ţi-l spun, rosti el cu o voce joasă şi guturală.

Trevor îl privi, închizând ochii, aşteptând lovitura.

— Spune.

— Eu l-am omorât pe Kennedy, zise Kurt, dând brusc

drumul tricoului lui Trevor.

Acesta se cocoşă. Materialul tricoului său cu VIAŢA E FRUMOASĂ rămase mototolit.

— Trevor, spuse Kurt, eşti sigur?

— Sigur de ce?

— În legătură cu tricoul tău vreau să spun. Arătă spre tricoul lui Trevor. Făcu un cerc cu degetul arătător în jurul logoului VIAŢA E FRUMOASĂ. Eşti sigur că viaţa este frumoasă, Trevor? Pentru că eu, în locul tău, n-aş fi atât de sigur.

44

Când am ajuns acasă, Kate încă era trează. Dădea clic după clic pe laptop, navigând pe un tsunami de informaţii pe internet, căutând ecranizări după romanele lui Jane Austen.

— Nu tu ai zis că dacă te uiţi la filme după romanele lui Jane Austen e ca şi cum ai auzi o simfonie de Beethoven la muzicuţă? am întrebat.

— Noi am închiriat vreodată *Liceenele din Beverly Hills?* E realizat după *Emma*[129] a lui Jane Austen, dar acţiunea se petrece într-un liceu din Beverly Hills şi e cu Alicia Silverstone în rolul principal.

— Ştii că se face un remake după *Mândrie şi prejudecată* cu Vin Diesel în rolul tipului aceluia?

— Domnul Darcy?[130] Nu se poate! Era şocată.

— Ba se poate. În prima scenă, Vin intră cu Hummerul prin geamul unui conac englezesc.

Se uită urât la mine.

— L-am rugat pe Kurt să vadă ce s-a întâmplat cu cablul, spuse ea. Cum mi-ai sugerat.

— Asta este bine.

— Vine mâine când se întoarce de la lucru. L-am invitat să rămână şi la cină.

— La cină?

— Da, e vreo problemă? Tu tot spui că-l exploatez – m-am gândit că ar fi corect să îl invităm să rupem împreună din aceeaşi pâine. Sau cel puţin din acelaşi papadam[131]. Ai putea să iei nişte mâncare indiană sau thailandeză.

— Credeam că mâine vine sora ta.

— M-am gândit că i-ar plăcea să-l cunoască pe Kurt, şi

---

[129] Roman publicat în 1815 despre o tânără frumoasă şi bogată, fără experienţă de viaţă (n.tr.)

[130] Personaj principal masculin în *Mândrie şi Prejudecată* (n.tr.)

[131] Preparat asemănător cu pâinea, specific Indiei (n.tr)

invers. Lui Ethan i-ar plăcea în mod sigur de Kurt. E în regula?

— Sigur că da, am spus. De ce n-ar fi în regulă?

Mi-au venit în minte câteva motive, cum ar fi că ea tot mai petrecea prea mult timp cu Kurt. Sau că nu vedeam ce putea vorbi Kurt cu Susie de pe insula St. Barth.

Sau că mă speria.

— Kate, trebuie să vorbim.

— Nu eu trebuia să spun asta?

— E vorba de Kurt.

I-am spus ce trebuia să-i fi spus de mult timp.

— Cum de nu mi-ai spus nimic până acum? întrebă ea.

— Nu ştiu, am zis după o pauză lungă. Poate pentru că mi-a fost ruşine.

— *Ruşine?* De ce?

— Pentru că dacă nu era el, eu n-aş fi fost aici.

— Nu cred asta. Te-o fi ajutat el, dar tu eşti cel care se descurcă extraordinar.

— Cred că, dacă ţi-aş fi spus, poate ai fi vrut să-mi ţin gura şi să merg mai departe. Să îndur.

— De ce naibii să fi vrut eu aşa ceva?

— Din cauza *asta*, am spus. Am făcut un gest cu braţele, aşa cum făcuse şi ea cândva, arătându-i întreaga casă. Datorită ajutorului dat de Kurt, ştiam că vom putea ajunge să ne permitem casa asta. Şi ştiu cât de mult înseamnă pentru tine.

Ridică din umeri şi clipi. Apoi am văzut că îi apăruseră lacrimi în ochi.

După care i-am spus aproape în şoaptă:

— La fel cum ştiam că, dacă mă întorc împotriva lui, risc să pierd totul.

Îşi înclină capul şi câteva lacrimi căzură pe cearşaf.

— Cum şi ce dacă? întrebă ea, cu vocea înăbuşită.

— Şi ce dacă? Ştiu cât de importantă e casa aceasta pentru tine.

Clătină din cap. Lacrimile ei lăsau pete mari şi umede.

— Crezi că de casa asta îmi pasă mie?

Am tăcut.

Se uită înspre tavan. Avea ochii roşii.

— Uite care-i treaba. Eu am crescut într-o casă enormă, cu servitori, piscină, lecţii de călărie, cursuri de balet, vacanţe de iarnă în Bermude, vacanţe de primăvară în Europa şi vacanţe de vară pe plajă. Şi brusc toate au dispărut, ca şi cum nu ar fi existat niciodată. Am pierdut casa în care locuiam, apoi casa din Cape, am fost nevoită să mă mut la altă şcoală... Mi-a fost foarte greu să mă obişnuiesc cu ideea că nu mai aveam nimic. Şi da, îmi lipsesc toate acestea, nu o să te mint. Dar nu ele mă definesc ca persoană.

— Corectează-mă dacă mă înşel, dar nu tu te uitai la case pe Realtor.com?

— M-ai prins. E bine? Mi-am dorit ca pruncii noştri să crească într-o casă în care să aibă loc să alerge, şi o curte, şi toate celelalte? Normal. Mi-am dorit să fie atât de frumoasă? Normal că nu. N-o să neg că ador casa asta. Dar aş renunţa la ea imediat dacă ar trebui.

— Te rog.

— Nu m-am căsătorit cu tine gândindu-mă că o sa fiu bogată din nou. M-am căsătorit cu tine pentru că eşti *autentic.* După toţi prefăcuţii aceia cu care am ieşit şi care debitau toate prostiile cu Derrida[132] şi Levi-Strauss[133] am cunoscut brusc un tip care nu era un încrezut şi un prefăcut.

— Levi-Strauss, am început.

— Despre antropolog vorbesc, nu despre marca de blugi, spuse ea clătinând din cap, gândindu-se că probabil o voi lua peste picior. Şi mi-a plăcut faptul că aveai atât de multă energie. Determinare, ambiţie, cum vrei să-i zici. Dar pe urma a început să dispară.

Am dat din cap în semn de aprobare.

---

[132] Filosof francez (1930–2004), părintele deconstructivismului (n.tr)

[133] Claude Levi-Strauss (1908–2009), antropolog şi etnolog francez (n.tr.)

— Vezi şi tu cât de mult te-ai schimbat, nu-i aşa? Unde ţi-a dispărut toată încrederea în tine? Nu mai ai un moment de linişte. Te admir foarte mult, ştii asta?

Lacrimile îi curgeau pe obraji. Am clipit şi am lăsat ochii în pământ. Mă simţeam ca un tâmpit.

— Şi ştii de ce? Pentru că încă de la naştere am primit totul pe tavă. În schimb, tu a trebuit să lupţi pentru tot ce ai.

— Poftim?

— Eu am primit totul, toate legăturile, toate avantajele. Şi ce-am făcut cu ele? Nimic.

— Uită-te la ce faci pentru doamna cu cuverturile din Haiti, am zis eu.

— Da, spuse ea cu amărăciune. Mai ajut şi eu din când în când câte-un artist sărac. E adevărat. Dar tu… uită-te de unde vii. Uită-te ce-ai realizat pe cont propriu.

— Cu ajutorul…

— *Nu,* spuse ea cu hotărâre. *Fără* Kurt. *Asta* mă face fericită. Nu toate jucăriile pe care ni le permitem acum. Cum e steaua aceea de mare penibilă.

— Cea de la Tiffany's?

— Nu-mi place deloc. Scuze, dar e adevărat.

Am mormăit.

— Nu-i de mirare că n-o porţi. Ai idee cât… m-am oprit. Mersi că mi-ai zis acum. E cam târziu s-o duc înapoi.

— Jason, nu-i pe gustul meu. E stridentă şi ostentativă şi… hidoasă. E pentru Susie, nu pentru mine.

— Dar ţi-a plăcut la nebunie când ai văzut-o la ea.

— Încercam să o fac să se simtă bine. Crezi că vreau să concurez în vreun fel cu Susie? Nu vreau un soţ ca al ei, un copil ca al ei, mă enervează cum îl tratează şi nu vreau stilul ei de viaţă stupid, ostentativ şi parvenit. Crezi că sunt ca sora mea? Ai observat vreodată că are cosmetice în valoare de mii de dolari în geantă? Eu folosesc produse de la farmaciile CVS. Suntem pur şi simplu din lumi diferite. Aşa am fost mereu.

Poate că o subestimasem mai mult decât o făcuse ea

vreodată.

— Îmi pare rău, iartă-mă. Te-am jignit, zise ea.

— Cu faptul că ţi-am cumpărat broşa? Cred că pot trece peste asta. De fapt, mă bucur că nu trebuie să mai văd chestia aceea oribilă.

Râse uşurată printre lacrimi.

— Chiar crezi că nu mai poate fi returnată?

— N-o să le convină, dar lucrez în vânzări totuşi. Sunt sigur că îi pot convinge s-o ia înapoi.

— Ce pot să fac în legătură cu ziua de mâine? întrebă ea. Nu pot să-i zic lui Kurt să nu mai vină, nu-i aşa?

Mi-am scuturat capul.

— Cred că ar fi bine să n-o faci.

— Presupun că e mai bine să creadă că totul e normal.

— Ce-o însemna „normal” la el.

— Ei bine, spuse ea, până hotărăşti ce faci în privinţa lui – şi trebuie să faci *ceva* – cred că ar fi bine să nu-l calci pe coadă.

45

Joi după-amiază Kate m-a sunat şi m-a rugat să cumpăr nişte mâncare thailandeză pentru cină.

— Susie adoră mâncarea thailandeză, spuse ea.

— De ce n-o rogi pe Susie să ia?

— N-are maşină, doar ştii asta.

— A, da. Kurt e acolo acum?

— Tocmai a plecat. A reparat panoul pentru cablu, dar se întoarce la şapte.

— Vin acasă la şase patruzeci şi cinci, am spus.

Pe drumul către casă, am cumpărat o carte despre tortura medievală pe care eram sigur că Ethan nu o avea. Trecusem de mult timp de faza în care mă simţeam vinovat că dezvolt şi încurajez obsesiile ciudate ale lui Ethan. M-am oprit şi la un magazin de telefoane mobile şi mi-am cumpărat un telefon nou, păstrând acelaşi număr. Habar n-aveam dacă e posibil să pui un microfon într-un telefon, dar dacă e, trebuia să presupun că asta făcuse Kurt cu al meu.

Am sărutat-o şi am îmbrăţişat-o pe Susie, care îi pregătea lui Kate un ceai de plante în bucătărie. Era atât de puternic bronzată, încât parcă se dăduse cu esenţă din lemn de nuc.

— Ţi-a priit Nantucket? am întrebat. Chiar ai stat la soare, nu glumă.

— Eu? Pe naiba. M-am dat cu autobronzant Clarins. Nu pot să sufăr soarele.

— Şi Ethan unde e?

— Sus, citeşte.

Observă cartea împachetată.

— E pentru el?

— Ultima apariţie de la Clubul Cărţilor despre Tortură ale Lunii.

— A. Nu mai este interesat de tortură.

— Astea sunt veşti bune.

— Ei bine, nu e cu adevărat o îmbunătăţire, începu să spună ea, dar Ethan apăruse deja în pragul uşii.

M-am dus spre puşti şi l-am îmbrăţişat.

— Ţi-am luat o carte, dar cred că nu mai sunt la curent. Am auzit că nu te mai interesează tortura medievală.

— A început să mă intereseze canibalismul, mă anunţă el.

— A, am spus. Păi, fac pariu că acesta este un subiect fascinant de discutat la cină.

— I-am sugerat să se intereseze de vampiri, rosti Susie cu o nuanţă de isterie în glas. Sunt multe cărţi despre vampiri. Multe romane excelente.

— Vampirii sunt pentru adolescente, spuse Ethan. Ştiai că membrii tribului Fore din Papua Noua Guinee mâncau creierul rudelor lor moarte, şi din această cauză au făcut boala aceea mortală numită kuru[134]?

— Asta păţeşti dacă mănânci creierul rudelor, am spus, serios, făcându-i semn cu degetul.

— Cine este prietenul tău care vine la cină? întrebă Susie.

— E... e un tip interesant, am spus. M-am uitat la ceas. A întârziat.

— Aceasta este cina? întrebă Ethan, observând pungile de hârtie pătate de ulei pe care tocmai le adusesem.

— Da, am spus. Mâncare thailandeză.

— Urăsc mâncarea thailandeză. Aveţi sushi?

— Nu, nu avem, am spus. Îmi pare rău.

— Mami, pot să mănânc Froot Loops la cină?

— Kurt întârzie, i-am zis lui Kate. Să începem să mâncăm?

— Hai să mai aşteptăm un pic.

---

[134] Boală neurologică fatală declanşată în anii 1950 de consumul de creier uman (n.tr.)

Am aşezat mâncarea thailandeză pe o masă în sufragerie. Kate stătea pe spate pe canapeaua bunicii Spencer. Acum avea voie să stea în capul oaselor, chiar să se ridice din pat, atât timp cât stătea cât mai mult întinsă. Tasta la laptop.

— Hei, n-o să-ţi vină să crezi, spuse ea. Am primit un e-mail de la directorul galeriei Koerner din New York. Adoră lucrările lui Marie, îţi zic, *le adoră.* Le compară cu ale artistei afro-americane Faith Ringgold, exact cum am zis şi eu! Crede că lucrările ei vor fi expuse alături de cele ale artistului Romare Bearden şi ale pictorului Jacob Lawrence, şi foloseşte chiar nume precum Philomé Obin[135] şi Hector Hyppolite[136]!

— Acesta e un lucru minunat, am spus.

La şapte patruzeci şi cinci, am încercat să-l sun pe Kurt pe mobil, dar n-am primit niciun răspuns. I-am scos cartea de vizită din portofel, am luat numărul de la birou şi am încercat şi acolo, dar n-a răspuns nimeni. Nu-l sunasem niciodată pe telefonul de acasă, ci doar pe mobil, dar m-am uitat în cartea de telefon pentru orice eventualitate. Nu apărea niciun Kurt Semko.

Pe la opt, eu, Susie şi Kate am început să mâncăm frigăruile de pui thailandeze satay. La opt şi jumătate sună soneria.

Kurt avea părul ud, mirosea a săpun şi arăta de parcă tocmai ieşise de la duş.

— Scuze, omule, spuse el. Cred că am adormit.

— Ţi-ai închis telefonul mobil? După ce mi-ai făcut mie atâta morală?

— Nu l-am avut la mine. Scuze.

— Sper că nu te superi că am mâncat deja.

— Nu-ţi face griji. Pot să stau cu voi la masă oricum?

— Desigur.

Ethan coborî din dormitor şi salută.

---

[135] Pictor haitian (1892-1986), considerat cel mai mare artist haitian (n.tr.)

[136] Pictor haitian (1894-1948), considerat rivalul lui Obin (n.tr.)

— Sunteţi soldat? întrebă el.

— Am fost, răspunse Kurt.

— Ştiaţi că atunci când armata lui Napoleon s-a retras din Rusia, soldaţii erau atât de flămânzi, încât şi-au mâncat propriii cai? Şi apoi au recurs la canibalism?

Kurt îmi aruncă rapid o privire, apoi spuse:

— Da, sigur. Asta s-a întâmplat şi cu soldaţii germani la Stalingrad în al Doilea Război Mondial. Au rămas fără mâncare, aşa că au început să-şi mănânce camarazii de front. Pe cei morţi, vreau să zic. Aia da nebunie în armată.

— În cartea mea nu scria asta. O să trebuiască să mă interesez de chestia asta. Soldaţii şi canibalismul.

Intră după mine în camera de zi, unde Kurt o pupă pe Kate pe obraz. Nu ştiam că deja se sărută pe obraz, dar n-am spus nimic. Dădu mâna cu Susie.

— Cum merge cu televiziunea prin cablu? o întrebă el pe Kate.

— Ştii, răspunse Kate, am observat că semnalul e chiar mai bun decât înainte. Adică, e cablu digital şi ar trebui să fie perfect, dar canalele analogice se vedeau mereu cu puţini purici. Acum se văd la fel de bine ca şi cele digitale. A, mai este doar o frigăruie satay – scuze – dar a rămas destul de mult pad thai[137].

Mi s-a părut că-mi aud telefonul mobil sunând în biroul de sus, dar l-am ignorat.

Kurt luă o farfurie de hârtie şi-şi puse mult pad thai, legume în sos de usturoi, orez prăjit şi salată boeuf.

— Nu ştiu cine v-a instalat vouă cablul, dar am schimbat conexiunea Radio Frequency cu una Separate-Video şi acum e mult mai bine. Acum profiţi de faptul că ai plasmă.

— Înţeleg, spuse Kate. Îţi mulţumesc.

— În plus, am înlocuit vechiul cablu splitter cu patru ieşiri cu un amplificator de semnal cu curent – e o diferenţă mare. A, şi piesele de conversie analog-digitală din receptor erau învechite – m-am dus la compania de

[137] Fel de mâncare thailandez ce are la bază tăieţei din orez. (n.tr.)

cablu şi l-am înlocuit cu un receptor nou. Niciodată nu-ţi spun chestia asta, dar acum au unul mult mai bun. Şi am pus nişte cabluri video faine, cu argint. Îmbunătăţesc foarte mult imaginea.

— Începi să vorbeşti ca Phil Rifkin, odihnească-se în pace, am zis eu.

— De unde ştii toate chestiile astea? se minună Susie.

— Am lucrat mult cu echipamente electronice în Forţele Speciale.

— Cum te descurci în PowerPoint? am vrut eu să ştiu.

— Ai fost în Forţele Speciale? întrebă Susie. Adică în Beretele Verzi?

— Nu li se mai spune aşa, zise Kurt.

— Tipii aceia care l-au căutat pe Osama Bin Laden în Afganistan?

— Nu eu, dar unii din tipii de la Forţele Speciale l-au căutat.

— E adevărat că l-aţi înconjurat în Tora Bora, dar n-aveaţi ordin să-l capturaţi şi a trebuit să vă uitaţi la elicopterele ruseşti cum îl duceau în Pakistan?

— Din câte ştiu eu, nu, zise Kurt.

În mod clar era mobilul meu, şi suna din nou, a doua sau a treia oară.

— N-are nimic de băut, spuse Kate. Jason, te duci tu la bucătărie să-i aduci o bere? Avem bere Sam Adams, îţi place?

— Vreau doar apă. E bună şi de la robinet.

Mă duceam pe hol către bucătărie, când telefonul de pe perete începu să sune.

— Jason? Jason... sunt Jim Letasky. Părea că rămăsese fără suflu.

— A, salut, Jim, am spus, puţin surprins că mă suna acasă. Tu m-ai sunat mai devreme pe telefonul mobil?

— Jason... O, Iisuse! O, Doamne!

— Ce e?

— E... Doamne, Dumnezeule! Respira greu.

— Ce e, Jim? Eşti bine?

— Am fost la... la sala de sport a liceului din Waltham, cred? Unde joacă Trevor şi Brett baschet. Şi... şi...

— Şi ce? S-a întâmplat ceva? E totul în regulă?

— *Hristoase,* Jason, a avut loc un accident. Plângea. De maşină. Au murit.

— Au murit? Cine a murit?

— Trevor şi Brett. El... Trevor conducea Porsche-ul cu viteză foarte mare, şi cred c-a pierdut controlul... of, omule. Un tip a văzut când s-a întâmplat. Au ajuns pe marginea şoselei, au intrat într-un parapet şi s-au dat peste cap. A venit poliţia şi tot tacâmul şi...

Simţeam că pic din picioare. Genunchii mi s-au înmuiat şi m-am scurs pe podeaua din bucătărie, iar receptorul telefonului mi-a căzut din mână, rămânând atârnat de fir. După aproximativ un minut în care am stat acolo într-o stare de şoc, m-am ridicat nesigur şi am închis telefonul. M-am aşezat pe un scaun de bucătărie, cu mintea răvăşită. Cred că am zăcut aşa vreo cinci, poate zece minute.

Apoi am tresărit la auzul vocii lui Kurt. Stătea în pragul uşii de la bucătărie.

— Hei, frate, zise el, privindu-mă curios. Eşti bine?

M-am uitat la el.

— Trevor şi Gleason au suferit un accident de maşină, am spus. Trevor a pierdut controlul maşinii. Am tăcut câteva secunde. Amândoi au murit pe loc.

Kurt păru a procesa informaţia pentru câteva secunde.

Apoi, ochii i se măriră.

— Tu glumeşti. Tocmai s-a întâmplat?

— Erau în drum spre meciul de baschet. Trevor conducea Porsche-ul. Maşina a intrat într-un parapet şi s-a răsturnat.

— La naiba! Incredibil! Mă ţintuia cu privirea. Nu privea în altă direcţie.

Mă simţeam de parcă aş fi avut un cuţit înfipt în stomac, în măruntaie. Mă cuprinse un fior.

CD-ul acela pe care-l ascultasem în maşină despre comunicarea non-verbală. Kurt mi-l recomandase. Era

vorba despre analizarea feţelor oamenilor pentru a găsi schimbări minuscule la muşchii faciali, mici gesturi involuntare pe care le facem cu toţii. Chiar şi mincinoşii experimentaţi.

Pe Kurt l-a dat de gol reacţia întârziată, încordarea rapidă a muşchilor din jurul ochilor. Felul în care şi-a ridicat bărbia şi şi-a înclinat aproape imperceptibil capul. Clipi de câteva ori rapid. Ştia deja.

— Ei, am spus.

Kurt îşi încrucişă braţele.

— Ce-i?

Am zâmbit. Forţat, dar tot zâmbet era.

— Nu erau chiar cei mai simpatici tipi din lume.

Kurt îmi privi chipul, fără să aibă vreo reacţie.

Am inspirat profund şi am expirat. Mi-am păstrat zâmbetul pe buze.

— Uneori soarta îţi dă o mână de ajutor, am spus. Intervine chiar atunci când ai mai multă nevoie, în cele mai surprinzătoare moduri.

Kurt nu reacţiona în niciun fel.

— Accidentul acesta de maşină este cât se poate de convenabil.

Kurt îmi privea faţa, observam lucrul acesta. Mă privea atent. Ochii i se îngustară foarte uşor. Mă „citea". Mă studia, încerca să-şi dea seama dacă chiar credeam ce spun. Dacă chiar aveam atâta stăpânire de sine. Dacă încercam să-l manipulez.

Chipul mi se relaxă. Nu voiam să creadă că şi eu încerc să îl analizez. M-am uitat în jos, mi-am şters fruntea cu mâna, mi-am dat părul pe spate. Ca şi cum aş fi căzut pe gânduri.

— Hai să recunoaştem, am spus. El era un gândac nenorocit, nu-i aşa? Amândoi erau.

Kurt mormăi. Genul de mormăit prin care arăţi că nu eşti nici pro, nici contra.

— Puteau să-mi facă mari probleme, am spus.

După o pauză, Kurt răspunse:

— E posibil.

— Tu ai grijă de mine, am spus. Apreciez asta.

— Nu înţeleg la ce te referi, zise Kurt. Nu i-am putut descifra expresia.

— Eşti absolut sigur, am întrebat foarte încet, că n-are cum să afle nimeni?

Nu m-am uitat la el. M-am uitat în jos, studiind gresia. Am aşteptat.

— Ce să afle? întrebă el.

M-am uitat prin bucătărie, ca şi când aş fi vrut să mă asigur că nu ne auzea nimeni. M-am uitat în sus şi i-am observat poziţia gurii, sclipirea din ochi. Nu era chiar zâmbet, nici rânjet. Dar era ceva. Era o satisfacţie mută. Poate ironie.

— Cum ai reuşit să faci asta? l-am întrebat eu în şoaptă. M-am uitat înspre podea, apoi din nou la el.

Au trecut aşa cinci, zece secunde.

— I-ai făcut ceva la maşină, nu-i aşa? am întrebat. Am simţit cum mi se întorcea stomacul pe dos. Aveam un gust amar în gură, un gust de fiere.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Kurt.

M-am repezit la chiuveta din bucătărie şi am vomitat.

Am dat afară totul, până n-a mai rămas nimic şi apoi am continuat. Simţeam un gust acru. Vedeam stele verzi. Eram pe punctul de a leşina.

L-am văzut pe Kurt stând deasupra mea, i-am zărit în ceaţă faţa grotesc de mare.

— Te simţi bine?

Un alt val de greaţă mă lovi, propulsându-mi capul în faţă, în chiuvetă. Nu mai aveam nimic în stomac. Doar o senzaţie de uscăciune.

Am apucat marginea blatului, am simţit gresia rece în mâini, încet, m-am întors către el, cu faţa arzându-mi, totul în jur strălucea prea tare, luminiţe îmi jucau în faţa ochilor. Putoarea vomei mi-a asaltat nările. Îmi mirosea a pad thai nedigerat.

— I-ai ucis, am spus. I-ai *ucis,* fir-ar a dracului de treabă!

Ceva din expresia feţei lui Kurt se încordă.

— Eşti tulburat, spuse el. Multă presiune pe capul tău, evident. Acum mai e şi asta.

— *I-ai omorât.* Ai umblat la Porsche-ul lui Trevor. Ştiai că aveau să meargă amândoi la baschet. Ştiai că-i place să conducă cu viteză. Dumnezeule!

Ochii lui Kurt erau seci ca ai unui mort.

— Ajunge, spuse el. Ai sărit calul, amice. Arunci acuzaţii nefondate în halul ăsta. Singurii oameni care-mi vorbesc aşa...

— *Negi?* am strigat.

— Vrei să te potoleşti, te rog? Vrei s-o laşi moale? Şi vorbeşte mai încet. Acum o să încetezi cu toate nebuniile astea. Nu-mi place să fiu acuzat de ceva ce n-am făcut. Tulburat sau nu, nu-mi pasă. Trebuie să te stăpâneşti. Să te calmezi. Să te potoleşti. Pentru că nu-ţi doreşti să-mi vorbeşti aşa. Nu-mi place deloc.

L-am privit pur şi simplu, fără să ştiu ce să-i spun.

— Prietenii mei nu-mi vorbesc aşa, spuse el cu o privire opacă. Şi nu vrei să mă ai ca duşman. Crede-mă. Chiar nu vrei să-mi fi duşman.

Apoi se întoarse încet şi, fără să mai spună un cuvânt, ieşi din casă.

46

Trebuia să-i fi spus lui Kate în acel moment, chiar acolo?

Poate că da. Dar ştiam cât de tare aveau s-o tulbure bănuielile mele. Niciunul din noi nu voia să pună sarcina în pericol. Poate că era prea târziu ca stresul s-o facă să piardă copilul nu ştiam asta –, dar nu voiam să risc. Bineînţeles, Kurt negase. Dar eu ştiam. Curând, trebuia să-i spun. Sau avea să afle singură. Dar voiam să mă adun, să-i dau vestea aşa cum trebuia. Calm, raţional. După ce voi medita îndelung. Pe un ton stăpânit, protector.

— Tu ai vomitat? întrebă ea.

— Da.

— Crezi că era stricată mâncarea? întrebă Susie. Puiul sau altceva? Mă gândeam să nu fi avut vreun gust ciudat.

— Nu, mâncarea e bună, am spus. A fost o reacţie pe fond nervos, asta e tot.

— De la stres, spuse Susie. Craig vomită de fiecare dată când are de prezentat un episod pilot directorilor executivi de la televiziune.

— Da? am întrebat, dorindu-mi să plece o dată.

— Unde-i Kurt? întrebă Kate.

— A trebuit să plece.

— V-aţi certat sau ceva de genul acesta? Mi s-a părut că aud o ceartă. Mă privi cu atenţie.

— N-a fost mare lucru. Da, ne-am certat din cauza unor probleme apărute la serviciu. Nimic important. Pot să iau mâncarea?

— Jason, pari foarte tulburat. Ce s-a întâmplat? Cine era la telefon?

— Serios, am spus. Nu contează.

— Uite, tocmai am sunat-o pe Marie şi i-am spus de galerie. Ştii ce mi-a zis? Mi-a zis ceva în dialectul creol. Nu mai ştiu exact ce mi-a spus, dar bâiguia ceva de genul că trebuie să ţii minte ploaia care ţi-a făcut porumbul să

crească. Era felul ei de a-mi spune că îmi e recunoscătoare pentru ce am făcut.

— Sunt mândru de tine, iubito. Ai făcut un lucru bun.

— Nu arăţi bine, Jason, zise ea. Eşti sigur că totul e în regulă?

— Totul e bine, am spus.

Am dormit puţin în noaptea aceea.

M-am trezit ca de obicei ridicol de devreme, la cinci, obişnuit să beau o ceaşcă de cafea şi să merg la sala unde se antrena Kurt. Dar apoi, când mă strecuram afară din pat fără să fac gălăgie, mi-am amintit. Mi-am preparat o cafea şi mi-am verificat e-mailul. Am scris un e-mail către toţi angajaţii de la biroul din Framingham să le dau vestea.

Să scriu „veste tristă" sau „tragică"?

Până la urmă m-am hotărât să încep: „Regret profund că trebuie să vă aduc la cunoştinţă vestea tragică a morţii lui Trevor Allard şi Brett Gleason..."

Pe la şase, m-am dus să iau *Herald* şi *Globe* de pe veranda din faţă. Le-am scanat rapid, căutând articole despre accident, dar n-am găsit nimic.

Cei de la *Herald* trăiau din astfel de reportaje – varianta scrisă a telejurnalelor în care erau prezentate numai acte de violenţă: doi tineri angajaţi de top ai uneia dintre cele mai mari companii din lume. Un Porsche scăpat de sub control, atât şoferul, cât şi pasagerul decedaţi. Dar ştirea nu ajunsese încă în niciunul din ziare.

Am condus spre birou în linişte – fără cărţi audio, fără generalul Patton, fără muzică, fără radio – şi m-am tot gândit.

Când am ajuns la birou – primul – am deschis browserul de internet şi am căutat pe Google „Poliţia statului Massachusetts" şi „omucidere" ca să văd dacă apar nume cunoscute. Primul lucru care mi-a apărut în faţa ochilor a fost pagina web a poliţiei statului Massachusetts cu un mesaj de la un tip fioros în uniforma completă a poliţiei statale, un colonel care cred că era superintendentul

poliţiei.

Pe dreapta era o coloană cu „Ştiri şi noutăţi” şi primul rând care mi-a sărit în ochi a fost ACCIDENT FATAL ÎN WALTHAM. Am dat clic pe link. Urma un comunicat de presă intitulat *Reacţiile poliţiei la un accident de maşină în Waltham.*

Numele lui Trevor era scris îngroşat, ca şi al lui Gleason. Câteva fraze: „declaraţi morţi la locul accidentului” şi „mergeau spre nord pe autostrada 95 din Waltham, la sud de ieşirea 26”.

Apoi continua: „Datele preliminare colectate în timpul investigaţiei de ofiţerul Sean McAfee indică faptul că un Porsche 911 Carrera 4S din 2005 a derapat şi a lovit un parapet şi un suport înainte de a se prăbuşi. Vehiculul a fost remorcat de compania J&A”. Mai scria: „Cauzele accidentului rămân sub investigaţie de către departamentul de analiză şi reconstituire a accidentelor şi departamentul de servicii pentru accidente al poliţiei statului. Şi „Deşi accidentul e încă sub investigaţie, se pare că viteza a fost cauza acestei nenorociri”. Şi „Nu mai există informaţii publice. Vă rugăm să nu luaţi legătura direct cu ofiţerii”.

Frate, orice şi oricine are site în ziua de azi. Am fost uluit să descopăr că ştirea era deja publică. Când am tastat pe Google numele ofiţerului McAfee, nu mi-a apărut nimic. Dar nu era greu să-i găsesc numărul de telefon sunând la poliţia statului.

Şi apoi? Ce aveam în afară de bănuieli? Să-l sun pe ofiţerul McAfee şi să-i spun că bănuiesc că prietenul şi colegul meu Kurt Semko umblase la automobilul Porsche, cauzând accidentul?

M-ar întreba de ce cred asta, ce motive am să-l suspectez pe domnul Semko. Nu, ar fi o prostie. Accidentul era investigat. Poate găseau ceva pe sub bucăţile îndoite ale maşinii care să le indice ce se întâmplase cu adevărat. Până când n-aveam ceva concret, n-avea rost să-mi dau cu presupusul.

Nu ştiam cum ar reacţiona Kurt dacă ar afla că îmi exprimasem suspiciunile în faţa poliţiştilor, dar bănuiam că nu într-un mod plăcut.

Totuşi, trebuia să fac ceva. Îmi venisem în fire. Îmi luase prea mult timp să-mi dau seama că acest Kurt era un om periculos, că scăpase de sub control şi că trebuia să-l opresc. Îmi oferise ajutor în orice fel de probleme, mici sau mari. Poate apelând la soluţii de care nu fusesem conştient. Iar eu aprobasem în tăcere tot ce făcuse pentru mine, deşi ştiam că nu era corect.

Ambiţia mersese totuşi prea departe. *Trebuie,* cel puţin, să aibă limite. Da, depăşisem o limită. Voiam să fac ceea ce trebuia. Dar ce anume?

47

Băieţii începură să vină în biroul meu pe la ora nouă – întâi Letasky, apoi Festino şi Forsythe, până când s-a adunat o mică mulţime.

Fie că-i plăcuseră sau nu pe Trevor Allard şi Brett Gleason, lucraseră cu cei doi, se tachinaseră cu ei în pauze, vorbiseră despre sport, maşini, femei şi afaceri, şi erau şocaţi cu toţii. Vorbeau încet, încercând să îşi dea seama ce se întâmplase. Letasky le povesti ce auzise de la alt membru al echipei de baschet care condusese în spatele Porsche-ului – cum se curba autostrada spre dreapta, dar Porsche-ul intrase drept în parapet, ulterior într-un pilon de susţinere al podului, din beton, iar apoi maşina se răsturnase. Medicii de la urgenţă care veniseră şi-au dat seama că nu era nevoie de ambulanţă. Cei doi bărbaţi erau morţi. Partea stângă a autostrăzii a fost închisă ore întregi.

— Trevor era cumva beat? întrebă Forsythe. Nu-mi aduc aminte să fi fost vreun mare beţiv.

Desigur, nimeni nu ştia.

— Patologul face de regulă teste pentru determinarea cantităţii de alcool în sânge, spuse Festino. Cel puţin aşa arată în *CSI*[138].

— Mă îndoiesc, spuse Letasky. Adică, eu nu l-am cunoscut pe Trevor la fel de bine ca voi şi abia-l cunoşteam pe Gleason, dar mergeau să joace baschet. Mă îndoiesc că s-ar fi ameţit înainte de meci. După, poate. Dar nu înainte.

— Gleason le trăgea la măsea la greu, spuse Festino. Mare petrecăreţ.

— Dar totuşi, înainte de meci... obiectă Letasky.

Toţi aprobau din cap. Allard n-avea cum să fi fost beat; nu era logic.

---

[138] Celebru serial american lansat în 2000, de mare succes şi în România (n.tr.)

— Ştiu că se deplasa cu viteză, spuse Forsythe. Cu viteza foarte mare. Dar ştia să conducă. Cum să fi pierdut controlul maşinii? N-a plouat azi-noapte, nu-i aşa?

Letasky clătină din cap.

— Pată de ulei sau altceva? întrebă Forsythe.

— Eu am mers pe autostrada 95, spuse Letasky, şi n-am văzut vreo pată de ulei.

— Aţi cunoscut-o pe nevastă-sa? întrebă cel mai tânăr agent de vânzări, Detwiler.

— O bucăţică bună, spuse Festino. Blondă, cu sâni mari. Exact genul cu care te-ai fi aşteptat să se însoare Trevor. Se uită în jur şi observă privirile pline de reproş. Îmi pare rău.

— Slavă Domnului că n-au avut copii, adăugă Letasky.

— Slavă Domnului, am spus. Până atunci ascultasem, nu vorbisem. Nu voiam să risc ca ei să-mi afle suspiciunile.

— A fost vreo defecţiune sau ceva de genul acesta? întrebă Detwiler.

Letasky trase aer în piept.

— Cred că orice e posibil.

— Doamna Allard o să aibă un proces al naibii cu Porsche, fu de părere Festino.

Câteva minute mai târziu, băieţii ieşiră – toţi aveau telefoane de dat dar Festino rămase în urmă.

— Auzi, încercă el să se facă auzit. În legătură cu Trevor?

— Da? i-am răspuns.

— Ştiu că nu-i frumos să vorbeşti morţii de rău, dar mă enerva la culme dobitocul acela. Ştii asta. Cred că şi pe tine te scotea din sărite.

N-am răspuns.

— Dar – nu ştiu poate nu era chiar atât de rău. Ca şi Gleason. Deşi acela era şi mai nesuferit.

Am aprobat din cap, pur şi simplu.

— Şi, ei bine... poate nu este momentul potrivit, dar te-ai hotărât cui o să dai conturile lor?

Ştirile circulă repede în era e-mailului. Chiar înainte de prânz am primit un e-mail de la Joan Tureck din Dallas:

> Îmi pare foarte rău să aflu despre Trevor Allard şi Brett Gleason. Nu pot să cred. Dac-aş fi superstiţioasă, aş spune că firma Entronics este blestemată.

Poate avea dreptate.

La prânz, am găsit un telefon cu plată la cafeneaua angajaţilor. Era folosit foarte rar – era o clădire în care toţi au telefoane în birou şi mobile.

Mă hotărâsem să sun la poliţie.

Ceea ce voiam de fapt să fac era să sun la un număr unde să las un apel anonim cu privire la o crimă. Dar, incredibil, se părea că poliţia statului Massachusetts nu avea aşa ceva. Pe site-ul lor am găsit numere pentru a raporta cazuri de terorism, incendiere premeditată, urmăriţi general, furt de maşini, acte caritabile false. Exista chiar şi un număr pentru abuzul de oxicontină[139]. Dar pentru bătrâna şi banala crimă, nimic.

Aşa că l-am sunat pe ofiţerul al cărui nume era trecut în comunicatul de presă de pe internet. Ofiţerul Sean McAfee, cel care se ocupa de investigarea accidentului îşi avea biroul în clădirea poliţiei statale din Concord. Aripa A. Deşi mă îndoiesc că făcea mai mult decât să realizeze o investigaţie de formă.

Totuşi, nu voiam ca apelul să poată fi detectat. Poliţia, bănuiam eu, poate depista orice apel în ziua de azi, inclusiv pe cele de pe telefoanele mobile. Dacă voiau să detecteze apelul, măcar nu aveau să ajungă altundeva decât la un telefon cu plată din cafeneaua angajaţilor companiei Entronics din Framingham.

— Sunt sergentul McAfee, spuse o voce aspră, cu accent sudist.

---

[139] Medicament analgezic derivat din opiu (n.tr.)

Nu era nimeni în apropiere – asta era o nişă a cafenelei de lângă o uşă de serviciu –, dar tot nu îndrăzneam să vorbesc tare. Totuşi, voiam să par încrezător, sigur pe mine.

— Domnule sergent McAfee, am spus cu cea mai bună voce neutră pe care o aveam, investigaţi un accident care a avut loc azi-noapte pe autostrada 95 din Waltham? Cel cu Porsche-ul?

Suspicios:

— Da?

— Am nişte informaţii legate de el.

— Cine sunteţi?

Eram pregătit pentru asta.

— Un prieten de-al şoferului.

— Numele?

Numele meu? Al şoferului?

— Mă tem că nu-mi pot da numele.

— Ce informaţii aveţi?

— Cred că s-a umblat la maşină.

Pauză lungă.

— De ce credeţi asta?

— Pentru că şoferul avea un duşman.

— Un duşman? Credeţi că a fost împins de pe şosea, nu-i aşa?

— Nu.

— Credeţi că a umblat cineva la automobil?

— Aşa cred.

— Domnule, dacă aveţi informaţii care ar putea ajuta la investigaţie, faceţi-vă dumneavoastră şi decedatului un bine şi veniţi să vorbim.

— Nu pot să fac asta.

— Sunt dispus să vin în Framingham.

El ştia de unde provenea apelul.

— Nu mă pot întâlni cu dumneavoastră.

Poliţistul începea să fie exasperat. Ridică tonul:

— Domnule, fără mai multe informaţii, cum ar fi un nume al acestui „duşman” de care-mi vorbiţi, nu am

suficiente probe. Echipa de la locul accidentului a investigat atent zona, toţi cei opt metri şi doi centimetri. Nu sunt urme de cauciuc, de derapaj sau de viraj, nimic care să indice altceva decât că şoferul a intrat drept în parapet. Din câte ştim noi, a fost un accident fatal cu o singură maşină, din neglijenţa şoferului. Dacă aveţi ceva care să ne schimbe părerea, oferiţi-ne informaţiile respective. Dacă nu, lăsaţi-o baltă.

Nu mă aşteptam ca poliţistul să devină agresiv verbal. Mă întrebam dacă încerca să mă facă să mă simt vinovat şi să cooperez sau pur şi simplu nu îl interesa deloc acest eveniment rutier tragic.

— Cred doar, am spus, foarte încet, că ar trebui să vă puneţi oamenii să cerceteze atent maşina. Pot să pariez că vor găsi urme de sabotaj.

— Să se uite atent la automobil? îmi răspunse poliţistul. Domnule, maşina a fost distrusă complet, apoi a luat foc. Nu a rămas mare lucru din ea, OK? Mă îndoiesc că va putea cineva să găsească ceva.

— Numele lui este Kurt Semko, am spus repede şi am închis telefonul.

Când am ieşit din nişă şi mergeam spre cafenea, l-am văzut pe Kurt stând cu vreo doi tipi de la departamentul de securitate corporatistă. Vorbeau tare şi râdeau, dar Kurt mă urmărea din priviri.

48

Interfonul sună, iar Franny spuse:

— E domnul Hardy.

— Jason, se auzi vocea răsunătoare şi mieroasă, te rog să mă scuzi pentru că te anunţ în ultimul moment, dar e nevoie să zbori până la L.A. Mâine. Am aranjat o întâlnire şi vreau să fii acolo.

Făcu o pauză. Am mormăit în gând, dar am spus:

— Am înţeles.

— Cu Nakamura-san, adăugă el.

— Nakamura-san? Hideo Nakamura?

Înţelesesem eu greşit? Hideo Nakamura era preşedintele consiliului de administraţie al corporaţiei Entronics. Era precum marele Oz. Nimeni nu-l văzuse vreodată. Cu excepţia lui Gordy, cu o singură ocazie.

— Aşa-i. Marele şef. Vine de la New York, e în drum spre Tokio. L-am convins să facă o oprire scurtă în Santa Clara, să primească personal un raport de la cel mai bun om al meu. Să vadă cu ochii lui cum ai schimbat vânzările.

— Doar... eu?

— Tu şi ceilalţi doi vicepreşedinţi. Vreau să-l dau pe spate.

— Da, domnule, am spus. Se rezolvă.

— A trebuit să duc multă muncă de lămurire cu el ca să-l conving să facă oprirea asta. Vine în America o dată sau de două ori pe an, dacă vine, ştii asta.

— Uau.

— Cred că va fi impresionat de tine. Sunt sigur că va fi impresionat de ce-ai realizat.

— Credeţi că ar trebui să pregătesc o prezentare?

— Desigur. Nakamura-san adoră PowerPoint. Fă o scurtă prezentare în PowerPoint. Cinci sau şase idei, nu mai multe. Foarte generală. Vederea de ansamblu. Performanţa diviziei tale, realizările şi problemele

esenţiale. Îi place când angajaţii lui conştientizează că întâmpină dificultăţi.

— Am priceput.

— Trebuie să ajungi la Santa Clara la zece şi jumătate. Voi arunca eu mai întâi o privire peste prezentarea ta. Nakamura-san şi anturajul său vor sosi la ora unsprezece fix şi vor pleca exact la ora douăsprezece. O oră. Să nu întârzii. Este vital să ajungi la timp. *Esenţial.* Nakamura-san este extraordinar de punctual.

— Am înţeles. E prea târziu să prind un zbor de seară, dar sunt sigur că sunt multe dimineaţa devreme.

— Nu uita să aduci cartea de vizită. *Meishi,* cum îi zic ei. I-o dai cu ambele mâini, ţinând-o de colţuri. Când el ţi-o dă pe a lui, ia-o cu ambele mâini şi studiaz-o atent. N-o băga în buzunar sub nicio formă.

— Nu-ţi face griji, am spus. Ştiu ritualurile. Voi fi acolo.

— La fix, mă atenţionă Hardy.

— Mai devreme, am spus.

— Şi după, dacă ai timp, vino să navighezi cu mine pe *Samurai.*

— Pe *Samurai?*

— Noul meu iaht Lazzara cu o lungime de douăzeci şi patru de metri. E o adevărată frumuseţe. O să-ţi placă la nebunie.

În timp ce Franny se apucă să-mi caute un zbor, mi-am anulat întâlnirile din ziua următoare şi am sunat-o pe Kate ca să-i spun de schimbarea planurilor. I-am zis că urma să mă întâlnesc acasă a doua zi, după marea prezentare. Apoi am început să fac calcule şi să alcătuiesc o ciornă a prezentării în PowerPoint pe care Franny urma să o retuşeze.

Puţin mai târziu, Franny intră în birou.

— E greu. E prea târziu să prinzi zborurile de la şase sau de la şapte. E un zbor la opt douăzeci spre San Jose, dar e plin. Până la refuz. La fel şi cele spre San Francisco şi Oakland.

— Dar avionul companiei?

— În visele tale, dragă.

Avionul companiei era ori la New York, ori la Tokio şi nu era de nasul meu. Ştia că glumesc.

— Şi dacă iau un avion mâine-dimineaţă?

— Există doar un zbor care să te ducă acolo şi să-ţi lase destul timp. Cel cu US Air, de la şase şi jumătate spre San Francisco. Ajunge la nouă cincizeci şi două. Va fi la limită. Santa Clara e la cincizeci de kilometri, deci o să-ţi închiriez o maşină. Rolls-Royce, ca de obicei?

Femeia începea să aibă simţul umorului.

— Cred că de data asta vreau un Bentley.

Se întoarse la birou să sune la agenţia noastră de voiaj, iar eu, vânător-culegător corporatist ce eram, am plecat în căutare de cifre.

Când m-am întors, vreo douăzeci de minute mai târziu, Franny îmi spuse:

— Kurt a fost aici.

— Da?

— Ţi-a pus ceva pe birou. A zis că o să treacă pe-aici mai târziu. Cică ar avea ceva important de discutat cu tine.

Am simţit tensiunea crescându-mi. Kurt nu avea vreun motiv legat de afaceri să treacă pe acolo. Nu avea cum să fie de bine.

Nu aveam nimic pe birou.

Îmi sună mobilul. L-am căutat prin birou, dar nu l-am găsit. Sună iar, îndepărtat şi înăbuşit. Suna din servieta mea englezească de fiţe. Nu-mi aminteam să-l fi lăsat în servietă, dar eram cam împrăştiat în ultima perioadă.

Am ridicat servieta de la podea, lângă birou, am deschis-o…

Şi ceva explodă.

Se auzi o pocnitură puternică, un vâjâit, şi ceva mă lovi în faţă, împrăştiindu-se, împiedicându-mă să văd pentru un moment. M-am tras în spate şi m-am dat la o parte.

— Iisuse! am strigat.

Mi-am înlăturat bucăţile mici şi tari de pe faţă şi din ochi. M-am uitat la ceea ce aveam pe mâini: bucăţele colorate de plastic şi de folie argintie în formă de umbreluţe şi steluţe. Biroul era plin de ele.

Confetti.

Am auzit un râs încet, răguşit. Kurt stătea acolo şi se prăpădea de râs. Franny fugise înăuntru, acoperindu-şi faţa cu mâinile, îngrozită.

— La mulţi ani, zise Kurt. Scuză-mă.

O dădu pe Franny afară şi închise uşa după ea.

— Nu-i ziua mea, am spus.

— Dacă era o urgenţă adevărată, erai mort.

— Ce dracu' a fost chestia asta?

— Uită-te şi singur. O chestie artizanală. Motor de machetă de rachetă, pornit electric. Micro întrerupător de la magazinele de electronice Radioshack. Un cârlig de rufe, câteva piuneze, nişte cositor şi o baterie de nouă volţi. Din fericire pentru tine, motorul de la macheta de rachetă era băgat într-o pungă de confetti. Dar să zicem că, în loc de un motor de machetă de rachetă, aş fi folosit un cartuş de explozibil. Şi să mai zicem că, în loc de o pungă de confetti, aş fi folosit explozibil din plastic C-4. Bine, explozibil nu puteam să iau de la Radioshack, dar unii dintre noi ştiu de unde să facă rost, nu-i aşa? Făcu cu ochiul. Înţelegi ce-ţi spun eu ţie acum? Într-o bună zi poate deschizi portbagajul maşinii şi face bum. Şi acelea nu vor fi confetti.

— Ce vrei, Kurt?

— Am vorbit cu un prieten de la poliţie.

Am ridicat din umeri.

— Mi-a zis că s-a primit un apel anonim. Despre moartea lui Trevor Allard. De la un telefon cu plată. Cel din cafenea.

„Iisuse". Am clipit şi am ridicat iar din umeri.

— Cel care a sunat mi-a pomenit numele.

M-am rugat ca faţa să nu mă dea de gol.

— Prietenul meu m-a întrebat: „Ce-i, Kurt, ai enervat pe

careva? Încearcă cineva să te împroaşte cu noroi?”

— De ce-mi spui mie chestiile astea?

Kurt se trase aproape de mine.

— Să-ţi zic ceva, mi-a spus el, aproape în şoaptă. Am numeroşi prieteni, în multe locuri. Cu oricine ai vorbi de la poliţie, aflu garantat într-o oră. Cu cine *dracului* crezi că te joci?

Am încercat să mă uit drept în ochii lui, dar privirea lui era prea intensă, prea ameninţătoare. M-am uitat în jos către birou şi am clătinat din cap.

— Nu vrei să-mi fi duşman, frate. N-ai înţeles încă treaba asta?

— Pentru că tu-ţi ucizi duşmanii, nu-i aşa? De ce nu m-ai omorât până acum? Nu înţeleg.

— Nu eşti duşmanul meu, Jason. Dacă ai fi fost duşmanul meu, nu mai erai aici.

— Deci înseamnă că sunt prietenul tău.

— A făcut cineva mai multe pentru tine decât mine?

Am rămas fără cuvinte câteva secunde.

— Tu chiar vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Sper că nu crezi că ai ajuns unde te afli azi de unul singur. Îmi datorezi totul mie. Amândoi ştim asta.

— Mda, am spus. Eu chiar n-am talent sau inteligenţă. Sunt doar marioneta ta.

— Talentul fără ambiţie nu te-ajută la nimic, prietene. Ţi-am schimbat viaţa.

— Tu eşti dispus să joci doar murdar, Kurt. Trebuia să scap de tine demult timp, dar am fost slab. Acum nu mai sunt slab.

— Pentru că ai impresia că nu mai ai nevoie de mine. Asta-i tot. Dar noi am fost o echipă. Uită-te cât de bine lucrăm împreună. Tot ce-ţi stătea în cale, toate obstacolele au dispărut, nu-i aşa?

— Ai depăşit orice limită, i-am spus.

— Iar tu n-ai habar ce pion eşti. „Ai salvat divizia”? Mă faci să râd. Întreabă echipa de integrare de la McKinsey dacă e aici să salveze filiala din Framingham sau să vândă

clădirea. E uimitor ce poţi să descoperi dacă te apuci să cauţi. Am găsit date despre siguranţa slujbelor. Doar descoperind contul de Hushmail al lui Dick Hardy. Are chestii interesante acolo.

Am clătinat din cap. Unde voia să ajungă? Ce informaţii avea despre Dick Hardy?

— Gordy nu făcea decât să aştepte momentul potrivit ca să scape de tine. Erai un pericol pentru el.

— Deci l-ai îmbătat, nu-i aşa?

— Dacă l-am îmbătat? Aceea n-a fost doar băutură, amice. Au fost şi droguri la mijloc.

— Droguri?

— Rohypnol. Drogul uitării. Pariez că Gordy nu şi-a mai amintit nimic a doua zi. Un cocteil. Un strop de DMT – dimetiltriptamină, un halucinogen puternic, un drog psihedelic. Şi un mic stimulent. Şi a scăpat de inhibiţii. Şi-a dat arama pe faţă. Cum zicea Napoleon „Să nu-ţi întrerupi niciodată inamicul când face o greşeală”.

— Eşti nebun, du-te dracului!

— Asta înseamnă că nu mă faci naşul copilului tău? Să nu-mi spui că nu ştiai ce fac. Ai ştiut tot timpul, *Ţi-ai dorit* să fac ceea ce făceam. Doar că n-ai vrut să recunoşti. Nu întreba, nu spune. Unde ţi-e recunoştinţa?

— Nu i-ai omorât pe Trevor şi pe Gleason din cauza mea. I-ai omorât pentru că începeau să îşi dea seama ce ai făcut. Puteau să-ţi facă probleme foarte mari.

— M-aş fi descurcat şi fără să recurg la crimă, spuse Kurt. Am făcut totul doar pentru tine. Nu erai tu cel care vorbea mereu despre eliminarea concurenţei? Râse. Am procedat exact ca în cărţile acelea pe care le citeşti tu. *Ghidul de afaceri fără prizonieri?* Ce crezi că înseamnă „fără prizonieri”? Nu iei prizonieri dintre inamici pentru că-i omori de la bun început. Pe câmpul de luptă nu există capcane Havahart[140], Jason. Ce nu e clar? Deci ar fi mai

[140] Capcane care prind animale vii fără a le răni. Denumirea se bazează pe un joc de cuvinte: Havahart – have a heart (ai inimă/suflet). (n.tr.)

bine să taci dracului din gură. Pentru că îţi urmăresc fiecare mişcare. Oriunde mergi. Pe oricine suni. E ca-n melodia aceea a trupei britanice Police *Every Breath You Take*[141]. Ascult tot, te urmăresc peste tot. Nu există *nimic* – îşi arătă colţii de animal de pradă, nimic din ceea ce faci despre care eu să nu pot să aflu. Ai mult prea multe de pierdut. Îmi făcu cu ochiul.

— Ştii la cine mă refer.

Am văzut negru în faţa ochilor în acel moment. Ştiam că se referă la Kate.

— Şi să ştii că mă dezamăgeşti, după tot ce am făcut pentru tine.

— Ai vreo idee când aş putea să încep să mă ocup de slide-urile tale în PowerPoint? întrebă Franny. Am trei fii adolescenţi care vor da foc la casă dacă nu le pun cina pe masă.

— Zi-le să-şi cumpere de mâncare, am spus. Ne aşteaptă o noapte lungă.

De-abia puteam să mă concentrez la ce aveam de făcut. Pe lângă ameninţarea lui Kurt, părea o distragere inutilă.

Nu m-am ridicat de la birou decât pe la ora nouă, dar înainte să plec, am căutat site-ul Forţelor Speciale pe care-l pomenise Trevor. Cel pe care postase o întrebare despre Kurt, la care cineva răspunsese. Căutarea nu dură mult. Am căutat „Kurt Semko” şi „Forţele Speciale” pe Google şi l-am găsit imediat. Era un fel de „cazarmă” virtuală pentru Forţele Speciale, un fel de Listserv[142] pentru foştii membri şi prietenii şi familiile lor. Într-o zonă a site-ului era „cartea de oaspeţi” unde Trevor îşi postase întrebarea, şi am găsit răspunsul, de la cineva numit Scolaro, cu o adresă de Hotmail[143].

---

[141] Melodie celebră a trupei Police, lansată în 1983 şi preluată şi de rapperul Puff Diddy cu titlul *I`ll be Watching You* (n.tr.)

[142] Primul serviciu de e-mail lansat în 1986, de către Eric Thomas (n.tr.)

[143] Serviciul de e-mail al celor de la Microsoft, lansat în 1996 (n.tr.)

Am dat clic pe adresă şi i-am scris un e-mail lui Scolaro.

„Ce fel de «nebunii» a făcut?” i-am scris. „Tipul mi-e vecin şi vreau să ştiu.” Am scris o adresă de AOL pe care o foloseam rar, iniţialele colegiului meu şi anul absolvirii. Fără nume.

Mă simţeam de parcă pusesem un mesaj într-o sticlă şi aruncasem sticla în ocean. Cine ştia ce răspuns aveam să primesc şi când sau dacă aveam să-l primesc vreodată.

Telefonul îmi tot sunase, dar am oprit soneria ca să mă pot concentra şi am rugat-o pe Franny să răspundă şi să-mi facă legătura doar dacă era Kate sau Dick Hardy. Nu mi-a făcut legătura cu nimeni.

Am închis uşa de la birou şi i-am spus noapte bună lui Franny, care mânca o salată Caesar cu carne de pui la grătar pe care o comandase. Pe monitorul ei mare de la Entronics era un slide PowerPoint.

— Îţi place? întrebă ea. Pot să-i dau un Slide Teal Taffy double fade, dacă vrei.

— Nu te complica. Fă strictul necesar. Probabil că Nakamura e genul de om interesat doar de date.

— Ceva animaţii?

— Nu, mersi.

— A, te-a sunat cineva, dar nu te-am mai deranjat. De fapt te-au sunat mai mulţi, dar cred că doar un apel e important. De la poliţie. Un detectiv pe nume, stai să văd aici, Ray Kenyon. Voia să vorbească cu tine. A zis că-i important. I-am spus că ai plecat acasă.

— Super. Mulţumesc.

„Un detectiv.”

— A spus cumva şi ce treabă are cu mine?

— Şi-a lăsat doar numele şi numărul. Îmi dădu un plic. Vrei să-ţi fac legătura?

— Nu, mersi, am spus. Am băgat plicul în buzunar. Trebuie să ajung acasă. E târziu.

— Aşa-i, spuse Franny. Ai o nevastă gravidă pentru care trebuie să cumperi îngheţată şi murături. O să-ţi trimit prezentarea prin e-mail când o termin. Mult noroc mâine.

— O să am nevoie.
— Tu? De ce crezi că te vrea Hardy acolo? Eşti o vedetă.
— Ţi-am spus vreodată că-mi placi, Franny?
— Nu, nu cred că mi-ai spus.
— A. Franny?
— Da?
— Poţi să-mi faci o favoare?
— Poate.
— Poţi să dai jos toate posterele acelea militare de pe pereţii din biroul meu? M-am săturat să le tot văd în faţa ochilor.

49

Am ajuns la aeroport la 4.45 a.m., aproape cu două ore înainte ca zborul meu să plece. Mi-am lăsat maşina în garajul Terminalului B şi am mers la unul dintre ghişeele de bilete. Terminalul era întunecat, aproape pustiu. Am găsit singura cafenea deschisă, am luat o cafea mare şi o chiflă şi m-am aşezat pe un scaun de plastic. Mi-am scos laptopul din vechea servietă de nailon – lăsasem servieta englezească, cea cu care se tot jucase Kurt, la birou –, am plătit cei opt dolari pentru accesul la internet WiFi şi mi-am verificat e-mailurile. Am aruncat o privire peste prezentarea PowerPoint. Am repetat-o în linişte, deşi cred că o femeie de serviciu s-a uitat ciudat la mine când m-a auzit vorbind singur.

Am încercat să mă concentrez asupra a ceea ce aveam să prezint în faţa lui Nakamura-san, şi nu asupra ameninţărilor lui Kurt. Sau asupra detectivului care lăsase mesajul. Ceea ce, dacă mi-aş fi permis să reflectez, m-ar fi neliniştit mai mult decât faptul că mă întâlneam cu Nakamura-san.

„Ai multe de pierdut.”

„Ştii la cine mă refer.”

Când am ajuns acasă azi-noapte, toţi cei din casă dormeau.

Fireşte, cu toţii dormeau şi când am plecat la ora patru şi jumătate dimineaţa. Era un lucru bun; aş fi fost tentat să vorbesc cu Kate, să-i povestesc despre ameninţările lui Kurt. Ceea ce, cu siguranţă, nu voiam să fac.

Pentru că nu aveam nicio îndoială că amicul Kurt „aranjase” maşina lui Trevor ca să se răstoarne.

Şi ştiam că era un bărbat extrem de periculos. Care nu mai era prietenul meu.

Mă avertizase să nu vorbesc nimănui despre suspiciunile pe care le aveam în legătură cu Trevor. Nu prin multe

cuvinte, dar se făcuse înţeles. Ştia şi că voiam să fie concediat.

Nu, nu puteam să dovedesc nimic, însă ameninţările lui mi-au dovedit că e vinovat. Pe deasupra, ce era să fac când detectivul mă întreba despre accident? Probabil singurul lucru sigur de făcut era să nu zic nimic. Să-i spun detectivului că nu ştiu nimic despre el. Cinstit vorbind, era adevărat. Aveam doar suspiciuni. *Nu ştiam* nimic.

Pentru că nu mă îndoiam că dacă vorbeam cu poliţiştii, Kurt va afla.

„Am mulţi prieteni în numeroase locuri. ”

O oră mai târziu mă aflam la controlul de securitate. Erau şi alte persoane la rând, care doreau să meargă la San Francisco. Bărbaţi şi femei de afaceri, care mergeau în Silicon Valley via San Francisco pentru că voiau să ajungă mai devreme decât cu zborurile către San Jose. Sau poate nu voiau să facă escală în Phoenix, Atlanta ori Houston. De când călătoream mult, devenise un reflex deja – Blackberry-ul şi mobilul în servietă, pantofi fără cataramă, toate obiectele din metal într-un singur buzunar pentru a le scoate repede.

Coada se mişca greu. Oricum, majoritatea oamenilor erau pe jumătate adormiţi. Mă simţeam ca o oaie mânată la stână. De la 11 septembrie 2001 încoace, călătoria cu avionul devenise un coşmar în care trebuia să te descalţi şi să-ţi pui diverse obiecte pe benzile rulante şi să te laşi percheziţionat. Era o perioadă când îmi plăcea să călătoresc, dar acum nu mai era cazul, şi nu doar din pricina oboselii. Era vorba de toate măsurile astea de securitate care nu ne făceau să fim cu mult mai în siguranţă.

Mi-am scos laptopul din servietă şi l-am pus pe banda rulantă, apoi am aşezat servieta, mi-am scos din picioare pantofii – cei cu şireturi erau în geanta de voiaj, întrucât espadrilele nu erau destul de elegante pentru Nakamura-san – şi i-am pus pe tavă. Am pus cheile şi monedele pe tăviţa pentru monede şi mi-am târşâit picioarele prin

detectorul de metale. Am trecut victorios şi am zâmbit la tipul sumbru care stătea acolo. O femeie m-a rugat să-mi pornesc laptopul, şi am făcut-o.

M-am îndreptat apoi spre unul dintre noile detectoare de explozivi pe care tocmai le instalaseră. Am stat acolo în timp ce eram lovit de o rafală de vânt. O voce electronică mi-a spus să merg mai departe.

Şi apoi, după câteva secunde, s-a declanşat o alarmă.

Unul dintre agenţii de securitate TSA mi-a înşfăcat geanta de voiaj de îndată ce s-a ivit din detectorul de explozivi. Dintr-un motiv anume, geanta mea de voiaj pornise alarma. Un alt agent m-a luat de braţ şi a spus:

— Domnule, veniţi, vă rog, cu mine.

Mă trezisem de-a binelea. Adrenalina îşi făcuse efectul.

— Ce se întâmplă? am spus. E vreo problemă aici?

— Pe aici, domnule.

Oamenii care stăteau la coadă se holbau la noi în timp ce eram tras la o parte, în spatele unui panou înalt.

— Mâinile în faţă, domnule, a spus unul dintre ei.

Mi-am întins mâinile.

— Ce este? am întrebat.

Nimeni nu răspunse. Celălalt agent trecu un detector de metale de-a lungul pieptului şi între picioare. După ce a terminat, un al treilea tip un supraveghetor bănuiesc, un tâmpit cu o frizură penibilă şi ochelari mult prea mari, a spus.

— Veniţi după mine, domnule.

— Trebuie să prind un zbor, am spus.

M-a condus spre o cameră mică din sticlă, abia luminată.

— Aşezaţi-vă aici, vă rog.

— Unde îmi este servieta? am întrebat.

Mi-a cerut biletul şi tichetul de îmbarcare. Voia să ştie care era destinaţia mea finală şi de ce zburam spre California şi mă întorceam în aceeaşi zi.

Ah. Poate era călătoria de o zi în California care ridicase semne de întrebare în creierele lor cât bobul de mazăre. Sau faptul că rezervasem zborul cu o noapte înainte. Ceva

de genul acesta.

— Sunt pe vreo listă cu cei care nu au voie să zboare? am întrebat.

Agentul TSA nu răspunse.

— V-aţi făcut singur bagajele? întrebă bărbatul, fără să răspundă exact la întrebarea mea.

— Nu, valetul mi le-a făcut. Da, bineînţeles că eu le-am făcut.

— A fost la un moment dat valiza în posesia altcuiva?

— Geanta de voiaj? Ce vreţi să spuneţi, în posesia altcuiva? Aici, în aeroport, în această dimineaţă? La *un moment dat?*

— La un moment dat.

— O ţin în biroul meu. Călătoresc mult. Uneori plec de la birou pentru a merge acasă. Care este problema? Era ceva în ea?

Nu mi-a răspuns. M-am uitat la ceas.

— O să pierd zborul, am zis. Unde e mobilul meu?

— Nu mi-aş face griji pentru el, a spus agentul de securitate TSA. Nu veţi fi în avionul acela.

Mă întrebam cât de des bărbatul acesta avea ocazia să bruscheze cu adevărat pasagerii din jur, să îi bage în sperieţi. Probabil avea din ce în ce mai puţine ocazii, întrucât isteria de după 11 septembrie 2001 începuse să dispară, când a călători în Statele Unite era ca şi cum te-ai deplasa în Albania.

— Uite, am o întâlnire de afaceri foarte importantă. Cu preşedintele departamentului corporaţiei mele. Corporaţia Entronics. M-am uitat la ceas şi mi-am amintit că Franny spusese că doar luând acest avion aş putea ajunge la timp pentru întâlnirea cu Nakamura-san. Am nevoie de mobilul meu.

— Nu este posibil, domnule. Tot conţinutul servietei dumneavoastră este cercetat.

— Cercetat?

— Da, domnule.

— Cercetat pentru ce?

Nu răspunse nici de data asta.

— O să mă urcaţi în următorul avion?

— Noi nu avem nimic de-a face cu liniile aeriene, domnule. Nu ştiu ce zboruri mai există sau când pleacă sau care sunt valabile, dacă ar exista vreunul.

— Atunci puteţi măcar să mă lăsaţi să folosesc un telefon pentru a-mi găsi singur următorul zbor.

— Nu cred că veţi fi în următorul zbor, domnule.

— Ce vrea să însemne *asta? am* spus ridicându-mi vocea.

— Nu am terminat cu dumneavoastră.

— Nu aţi terminat cu mine? Unde suntem, în Berlinul de Est?

— Domnule, dacă nu vă păstraţi vocea calmă, aş putea să vă arestez.

— Chiar şi când eşti arestat ai voie să dai un telefon.

— Dacă vreţi să fiţi arestat, aş fi bucuros să vă fac pe plac.

S-a ridicat şi a ieşit. A închis uşa în urma lui. L-am auzit încuind-o. Un gardian tuns periuţă, corpolent şi îmbrăcat într-o salopetă de camuflaj stătea acum de pază în faţa camerei. Ce naiba se întâmpla?

Alte douăzeci de minute au trecut. Pierdusem cu siguranţă avionul. Mă întrebam dacă o altă linie aeriană avea vreun zbor care m-ar putea duce acolo până la ora unsprezece. Poate aş putea să rezolv şi să ajung totuşi la timp la Santa Clara. Sau doar puţin în întârziere.

Am continuat să mă uit la ceas, am văzut minutele trecând. După alte douăzeci de minute, un cuplu de ofiţeri de poliţie din Boston, un bărbat şi o femeie, au intrat în cameră, şi-au arătat insignele şi au cerut să-mi vadă biletul şi tichetul de îmbarcare.

— Care este problema, domnilor ofiţeri? am zis. În aparenţă eram calm, prietenos. Chibzuit. În sinea mea însă, voiam să le sfâşii feţele.

— Unde călătoriţi, domnule Steadman? a întrebat bărbatul.

— Santa Clara. Tocmai am trecut prin acest

interogatoriu cu agentul de securitate de la TSA.

— O călătorie de o zi în California? s-a mirat femeia.

— Soţia mea este însărcinată, am spus. Voiam să mă întorc acasă ca să nu fie singură. Trebuie să stea la pat. O sarcină cu risc crescut.

„Înţelegeţi? Voiam să spun. Vicepreşedinte executiv, om cu familie, căsătorit, soţie însărcinată. Nu tocmai profilul standard al unui terorist al-Qaeda."

— Domnule Steadman, a spus femeia, geamantanul dumneavoastră s-a dovedit pozitiv la C-4. Explozivi din plastic.

— *Poftim?* Asta e clar o greşeală. Aparatul vostru este stricat.

— Nu, domnule, a spus bărbatul ofiţer. Filtrele au confirmat-o printr-un alt test. Au luat un pămătuf şi au şters servieta şi au trecut-o printr-un alt aparat, şi la acela a ieşit pozitiv, de asemenea.

— Păi, e o greşeală, am spus. Nu am atins în viaţa mea un C-4. Aţi face bine să vă gândiţi să vă verificaţi aparatele.

— Nu sunt aparatele noastre, a spus femeia.

— Corect. Păi, eu sunt vicepreşedinte executiv la o corporaţie importantă. Zbor la Santa Clara pentru o întâlnire cu preşedintele consiliului de administraţie. Cel puţin trebuia să zbor. Puteţi să verificaţi toate astea. Un simplu telefon şi veţi putea să confirmaţi spusele mele. De ce nu faceţi asta chiar acum?

Poliţiştii au rămas împietriţi.

— Cred că ştim cu toţii că este vorba de o greşeală. Am citit despre cum acele aparate de trei milioane de dolari pot fi dereglate de către particulele din substanţe precum detergentul, crema de mâini sau fertilizatorii.

— Purtaţi vreun fertilizator la dumneavoastră?

— Prezentarea mea PowerPoint se pune?

Femeia s-a încruntat la mine.

— Înţelegeţi ce vreau să spun. Aparatele fac greşeli. Acum, putem să fim cu toţii raţionali aici? Aveţi numele

meu, adresa mea şi numărul de telefon. Dacă trebuie să mă contactaţi pentru ceva, ştiţi unde locuiesc. Am o casă în Cambridge. Cu o soţie însărcinată şi o ipotecă.

— Mulţumim, domnule, a spus bărbatul, sunând ca şi cum s-ar fi sfârşit interviul. Amândoi s-au ridicat şi m-au lăsat acolo să aştept încă vreo jumătate de oră înainte ca supraveghetorul TSA cu frizura penibilă să intre şi să-mi spună că sunt liber să plec.

Era puţin trecut de opt dimineaţa. Am fugit spre poarta de îmbarcare, am găsit o angajată a U.S. Airways şi am întrebat-o când este următorul zbor către San Francisco, sau San Jose, sau Oakland.

Exista un zbor American Airlines la 9.10, am aflat de la ea. Care sosea la 12.23. Puteam să fiu în Santa Clara la 1.00. Când extrem de punctualul şi furiosul Nakamura-san avea să se afle la clasa business în drum spre Tokio.

L-am sunat pe Dick Hardy. În California era puţin trecut de cinci dimineaţa, şi ştiam că nu ar aprecia să fie trezit acasă.

— Steadman, rosti el cu o voce groasă.

— Îmi pare foarte rău să vă trezesc, domnule, am spus. Dar nu mă aflu în avionul spre San Francisco. Am fost reţinut pentru un interogatoriu. Un fel de încurcătură uriaşă.

— Păi, urcă-te în următorul avion, pentru numele lui Dumnezeu.

— Următorul ajunge la 12.23.

— 12.23? E prea târziu. Nakamura-san va fi plecat de mult. Trebuie să existe un zbor mai devreme. El ajunge la unsprezece fix.

— Ştiu, ştiu. Dar nu mai este un alt zbor.

Acum era complet treaz.

— Îl sfidezi pe Hideo Nakamura?

— Nu ştiu ce altceva să fac. Numai dacă puteţi să reprogramaţi...

— Să-l reprogramez pe *Nakamura-san?* După felul în care l-am convins să-l aduc aici pentru o oră nenorocită?

— Domnule, îmi pare teribil de rău. Dar toate măsurile acestea de precauţie antiteroriste ridicole...

— Să te ia *naiba,* Steadman, a spus el, şi a închis.

Am mers înapoi la garajul cu parcare, uluit. Tocmai îi lăsasem baltă pe şeful meu şi pe preşedintele consiliului de administraţie.

Era ceva ireal, o experienţă în afara corpului meu.

Am continuat să îmi îndrept privirea către supraveghetorul TSA cu pieptănătura stupidă.

„V-aţi făcut singur bagajele?” Şi: „A fost vreun moment valiza în posesia altcuiva?”

Fusese în posesia altcuiva la un moment dat.

Franny spunând:

— Kurt a fost aici.

— Da?

— A pus ceva pe biroul tău.

Ştia că urma să plec la Santa Clara şi fusese în biroul meu recent, montând în servieta mea mica lui bombă cu confetti de jucărie. Îmi ţineam geanta de voiaj în dulapul din birou.

Mi-a întins o cursă.

La fel cum le făcuse şi celorlalţi. Trevor Allard şi Brett Gleason erau morţi.

Şi acum Kurt ajunsese la mine.

50

Toate programările din acea zi fuseseră anulate, aşa că m-am dus direct acasă, fierbând de furie. Kate a fost uimită să mă vadă. Părea tristă, deprimată, izolată. Mi-a spus că sora ei l-a dus pe Ethan la Muzeul de Artă să se uite la mumii, iar eu i-am povestit pe scurt cum securitatea aeroportului mă reţinuse aproape două ore pentru o suspiciune neîntemeiată cum că aş fi transportat bombe.

Ea abia mă asculta, deşi acesta era genul de situaţie care de obicei o scotea din minţi. În mod normal ar fi ascultat cu ochii scăpărând şi s-ar fi indignat alături de mine, rostind lucruri precum „Of, glumeşti” şi „Ticăloşii”.

În schimb, a bolborosit ceva doar de faţadă, mintea ei fiind altundeva, departe. Arăta trasă la faţă. Ochii îi erau injectaţi, în timp ce îi povesteam cum Dick Hardy practic explodase, ea m-a întrerupt:

— Trebuie să fii atât de nefericit cu mine.

— Acum ce mai e? am întrebat. Ce ar putea să te facă să spui asta?

Sprâncenele i s-au unit. Faţa i s-a încreţit. Ochii i-au devenit oblici, iar lacrimile au început să curgă.

— Stau toată ziua aici ca – ca o invalidă – şi doar ştiu cât de frustrat sexual trebuie să fii.

— Kate, am spus, de unde vine toată chestia asta? Eşti gravidă. Sarcină cu risc crescut. Amândoi înţelegem asta. Suntem împreună în această situaţie.

Plângea şi mai tare. Abia putea să vorbească.

— Eşti vicepreşedinte executiv acum. O realizare importantă. Cuvintele îi veneau în fragmente inegale, printre gâfâiri: Femeile probabil te abordează tot timpul.

M-am aplecat spre ea, i-am luat capul în mâini, i-am mângâiat părul. Sarcina ei, hormonii, tot timpul acesta petrecut în pat. O lua razna.

— Nici măcar în visele mele umede, am încercat să

glumesc. Nu-ţi face griji pentru asta.

Dar ea s-a întins spre noptieră şi a ridicat ceva, l-a îndreptat spre mine fără să mă privească.

— De ce, Jason? Cum ai putut?

M-am uitat. Era un prezervativ, încă în pachetul lui. Un prezervativ Durex.

— Acela nu e prezervativul meu, am spus.

Şi-a clătinat încet capul.

— Era în jacheta de la costum.

— E imposibil.

— Ai lăsat costumul pe pat azi-dimineaţă, în timp ce împachetai. Şi când l-am ridicat, am simţit ceva într-unul din buzunare. Respiraţia ei era neregulată. Şi eu... tu... of, Doamne, nu pot să te cred.

— Iubito, nu e al meu.

Şi-a rotit capul ca să mă privească. Faţa ei era toată roşie şi plină de pete.

— Te rog să nu mă minţi. Nu-mi spune că ai la tine prezervativul altcuiva.

— Nu l-am pus eu acolo, Kate. Crede-mă. Nu e al meu.

Şi-a înclinat capul. Mi-a îndepărtat mâinile.

— Cum poţi să faci asta? a spus. Cum poţi *să faci* asta?

Furios acum, am înşfăcat Blackberry-ul din buzunarul jachetei de la costum şi l-am azvârlit spre ea. A căzut pe perna de lângă capul ei.

— Poftim, am strigat. E planificatorul meu personal. Dă-i drumul, uită-te prin el. Poate poţi să-ţi dai seama când naiba aş mai avea *timp* de o aventură, ia spune? Deci?

S-a holbat la mine, surprinsă şi confuză.

— Să vedem, am spus. Ah, da. Ce spui de o furişare pentru o tăvăleală rapidă între convocarea pentru administrarea lanţului de aprovizionare de la ora opt şi patruzeci şi cinci şi întâlnirea cu personalul pentru strategia pe termen lung de la ora nouă? Să strecor o mică mamba orizontală între ora zece, după întâlnirea cu personalul şi întâlnirea de vânzări cu Detwiler de la ora zece şi un sfert? O păsărică în cele două minute dintre

întâlnirea cu integratorii de sisteme la Briefing Center şi conferinţa de previziune economică?

— Jason.

— Sau poate un minut şi jumătate de nebunealã între conferinţa telefonică inter funcţională de la ora unsprezece şi patruzeci şi cinci şi întâlnirea cu administratorul de la ora douăsprezece şi cincisprezece, apoi un joc rapid „ascunde salamul” în cele cincisprezece secunde pe care le am la dispoziţie pentru a ajunge la un prânz de afaceri cu managerii districtuali? Kate, tu realizezi că e *nebunie* curată ce spui tu? Chiar dacă aş vrea, şi nu vreau acest lucru, nu am nici măcar o *secundă* nenorocită liberă! Iar faptul că mă acuzi de aşa ceva pur şi simplu mă scoate din sărite. Nu pot să cred!

— Mi-a spus, să ştii. Mi-a zis că îşi face griji pentru noi.

— Cine?

— Kurt. A spus – a zis că probabil nu ar trebui să spună nimic... nu e treaba lui, a spus – dar se întreba dacă nu ai cumva o aventură.

Cuvintele ei erau înăbuşite şi trebuia să o ascult cu mare atenţie ca să înţeleg.

— Kurt, am spus. *Kurt* a zis asta. Când ţi-a spus asta?

— Nu ştiu. Cu vreo două săptămâni în urmă.

— Tu nu înţelegi ce face? Asta se potriveşte la fix în tiparul celorlalte evenimente.

Mi-a aruncat o privire, scuturându-şi capul, cu o privire scârbită întipărită pe chip.

— Nu e vorba despre Kurt, oricare ar fi defectele lui, a spus ea. Avem probleme mult mai mari decât Kurt.

— Nu, Kate. Tu nu îl cunoşti pe Kurt. Tu nu ştii ce a făcut.

— Mi-ai zis.

— Nu, am spus. Mai sunt unele lucruri pe care nu le ştii.

Acum îi spusesem totul.

Neîncrederea i s-a topit treptat. Poate e mai potrivit să spun că s-a transformat într-un altfel de neîncredere.

— Ai uitat să-mi zici ceva?

— Nimic.

— Jason, trebuie să vorbeşti cu poliţia. Fără telefoane anonime. Deschis. Nu ai nimic de ascuns. Zi-le tot ce ştii. Spune-le ce mi-ai spus mie.

— Kurt va afla totul.

— *Haide,* Jason.

— Cunoaşte oameni de peste tot. În poliţie, oriunde. O să afle. A gândit totul în detaliu. M-am oprit. Şi... m-a ameninţat. Mi-a spus că îţi va face şi ţie ceva.

— Nu ar face-o. Mă place.

— Şi noi suntem prieteni, el şi cu mine îţi aminteşti? Dar e un om nemilos. Ar face orice ca să se protejeze.

— De aceea trebuie să-l opreşti. Poţi s-o faci. Ştiu că poţi. Pentru că *trebuie.*

Am rămas amândoi tăcuţi timp de câteva secunde. S-a uitat la mine.

— Auzi un sunet ciudat?

Am zâmbit.

— Nu.

— Sună ca un... maracas[144]. Nu chiar în momentul acesta, dar tot aud ceva.

— Eu nu aud nimic. Ventilatorul din baie poate?

— Ventilatorul din baie nu e pornit. Poate îmi pierd minţile. Dar vreau să suni poliţia. Trebuie să fie arestat.

Am prăjit nişte ouă, am preparat o brioşă englezească, i-am dus la pat tava cu micul dejun. Apoi am mers în birou, am sunat-o pe Franny şi am pus-o la curent cu toate evenimentele.

— Detectivul a sunat din nou, a spus ea. Sergentul Kenyon. A cerut numărul tău de telefon, dar nu i l-am dat. Ai face bine să-l suni înapoi.

— O voi face.

[144] Instrument muzical de percuţie sud-american, alcătuit din nuci de cocos cu un mâner, umplute cu nisip sau grăunţe mici, care prin scuturare produc sunete asemănătoare cu ale castanietelor. (n.tr.)

În timp ce vorbeam, tastam pe laptop. Am oprit pe site-ul acela al Forţelor Speciale pe care îl marcasem şi am mers la „Cartea de oaspeţi” unde Trevor postase întrebarea despre Kurt. Niciun răspuns nu mai apăruse.

— Voi veni curând, i-am spus lui Franny şi am închis.

Am intrat pe internet pe AOL, în contul pe care abia dacă-l folosisem vreodată. Şase mailuri în inbox. Cinci dintre ele erau spamuri.

Unul era de pe o adresă de Hotmail. Scolaro. Tipul care îi răspunsese lui Trevor spunea că ştia ceva despre Kurt.

L-am deschis.

> Nu îl cunosc pe tipul acesta Semko personal. Unul dintre colegii mei din Forţele Speciale îl ştie şi l-am întrebat pe el. A spus că Semko a fost eliminat în CD pentru atacarea unui membru al echipei sale.

CD, mi-am amintit, înseamnă „condiţii dezonorante”. Am apăsat „răspunde” şi am tastat:

> Mulţumesc.
> Unde pot găsi dovada?

Am apăsat „trimite” şi eram pe punctul de a mă deconecta, când micul triunghi albastru AOL a început să pâlpâie. Mail nou. Era de la Scolaro.

> Dacă a fost lăsat la vatră în condiţii dezonorante, înseamnă că a fost trimis în faţa Curţii Marţiale. Documentele Curţii Marţiale sunt în arhivele publice. Intră pe site-ul Curţii Penale de Apel. Toate sunt disponibile online.

Rapid am scris un răspuns.

> Care e numărul tău de telefon? Aş dori să te sun.

Am aşteptat un minut. Poşta electronică e ciudată – câteodată ajunge în câteva secunde; altădată, lunga conductă, oriunde ar fi ea, se înfundă, iar mail-ului îi ia o oră să ajungă.

Sau poate pur şi simplu el nu a vrut să răspundă.

În timp ce aşteptam, am căutat pe Google Curtea Penală de Apel. Motorul de căutare s-a fâstâcit şi s-a răsucit, iar în final a apărut o căsuţă de avertizare.

Accesul restricţionat Serviciului Militar Activ, Rezerviştilor sau Veteranilor. Vă rugăm să introduceţi un ID militar valid sau un număr de identificare de veteran.

Nu puteam să accesez site-ul.

Am rămas acolo câteva clipe, gândindu-mă. Care dintre cunoscuţii mei putea să aibă cumva un număr de identificare militară?

Am luat telefonul în mână şi l-am sunat pe Cal Taylor.

— Cal, am spus, sunt Jason Steadman.

O lungă, foarte lungă tăcere. Un televizor urla în fundal, probabil vreo emisiune-concurs.

— Da, a spus într-un final.

— Am nevoie de ajutorul tău, am spus.

— Glumeşti.

Am introdus numărul de identificare al lui Cal, iar site-ul s-a deschis.

L-am scanat. Nu ştiam despre ce vorbea tipul ăla, Scolaro. N-am văzut niciun document al curţii. Pe bara de meniu din stânga, unul dintre articole era „Opinii despre armată publicate” şi am apăsat „După nume”.

A apărut imediat o listă. Fiecare rând începea cu un nume de familie. Apoi ARMATA şi un număr format din şapte sau opt cifre – un număr de înregistrare al dosarului, poate? – şi „Statele Unite vs” şi rangul şi numele unui soldat. Sergent major Smith sau colonelul Jones sau cum o fi.

Numele erau aranjate în ordine alfabetică. Am rulat în

jos atât de repede, încât lista a devenit neclară, apoi am încetinit puţin. Şi am ajuns la SEMKO.

„Statele Unite vs sergent KURT L. SEMKO. ”

Inima îmi bătea cu putere.

Triunghiul albastru AOL pâlpâia. Un alt mail de la Scolaro. Am apăsat de două ori pe el.

> În niciun caz. Nu mai vorbesc despre Semko. Am spus prea multe deja. Am o soţie şi copii. Îmi pare rău. Eşti pe cont propriu.

Am auzit vocea lui Kate venind din fundul holului.

— Jason, iarăşi sunetul ăla de maracas.

— Bine, am strigat eu. Sunt acolo într-un minut.

Un document PDF s-a deschis.

CURTEA PENALĂ DE APEL
A STATELOR UNITE STATELE UNITE, petent
v.
Sergent-Major KURT M. SEMKO
Forţele Speciale ale Armatei Statelor Unite,
Intimat

Multe nume şi numere şi limbaj juridic. Apoi:

> O Curte Marţială Generală compusă din ofiţeri şi subofiţeri au găsit vinovat, contrar declaraţiilor sale, de semnarea unui document oficial fals cu intenţia de a înşela (trei specificaţii), o specificaţie de jurământ fals şi trei specificaţii de obstrucţie a justiţiei. Intimatul a pledat nevinovat şi a fost achitat pentru omor premeditat...

L-am răsfoit rapid. Kurt fusese acuzat de uciderea unui coleg din armată, sergentul-major James F. Donadio. Acesta fusese „altădată un prieten apropiat al apelatului”. Un „protejat”, confirmaseră câţiva dintre colegii lui Kurt.

Până când Donadio raportase căpitanului lor că Kurt fura trofee de război „arme ilegale reţinute” –, ceea ce era împotriva regulamentului.

Apoi Kurt se întorsese împotriva fostului său protejat. Era totul acolo, sub „Antecedente şi fapte”. Donadio găsise un cartuş îndesat în ţeava puştii sale M4. Arma ar fi explodat dacă el nu ar fi observat. Apoi o grenadă de mână, în mod normal folosită pentru a elibera o cameră, fusese montată pe patul lui Donadio pentru a exploda într-o noapte. Grenadele de mână aveau o explozie puternică, dar nu cauzau răni.

Altădată, un instructor de paraşutism a observat că paraşuta cu deschidere automată a lui Donadio fusese sabotată. Dacă nu ar fi realizat că închizătoarea fusese schimbată cu o altă sfoară, Donadio ar fi fost grav rănit.

Feste, presupun că aţi spune.

Kurt a fost suspectat de toate aceste fapte, dar nu existau dovezi. Apoi, într-o dimineaţă, când Donadio a deschis uşa maşinii armatei, pe care o conducea întotdeauna, o grenadă cu fragmentare M-67 a explodat.

Donadio a fost ucis. Nicio grenadă nu s-a dovedit că lipsea din echipamentul lui Kurt, dar lipsea una din dulapul cu arme al echipei. Toţi componenţii acesteia aveau combinaţia.

Toţi în afară de unul din cei doisprezece membri ai echipei au depus mărturie împotriva lui Kurt. Dar din nou dovezile lipseau. Apărarea a susţinut că Kurt Semko era un soldat decorat şi foarte lăudat pentru curajul dovedit în luptă. Câştigase trei Inimi Purpurii[145].

Kurt a fost găsit nevinovat de ucidere premeditată, dar a fost găsit vinovat de mărturie mincinoasă în faţa anchetatorului penal. A fost demis în condiţii dezonorante, dar nu a fost condamnat.

Deci povestea aceea pe care o spusese el despre confruntarea cu ofiţerul comandant în „misiunea de

[145] Una dintre cele mai înalte distincţii militare americane (n.tr.)

sinucidere” care l-a omorât pe Donadio era inventată. Adevărul era mai simplu. El ucisese un protejat care i se împotrivise.

Cuvintele de pe laptop au început să zboare. Mă simţeam puţin ameţit.

— Jason, a strigat Kate.

Eram năucit, dar nu surprins. Totul avea sens, perfect.

Dar asta era exact ce aveam nevoie. Poliţia statală ar vedea cu cine are de-a face.

Nu ar exista nicio îndoială că Kurt era capabil să „aranjeze” maşina lui Trevor, ca să-i ucidă pe el şi pe Gleason. Absolut nicio îndoială.

Am apăsat „printează”. Am scos cinci copii.

Apoi am străbătut holul spre dormitor să văd ce voia Kate. Cum m-am apropiat de dormitor, Kate a început să urle.

51

Am dat fuga în dormitor.

Kate era ghemuită pe pat, urlând, arătând spre baie.

Mi-am întors privirea într-acolo şi l-am văzut.

Unduindu-se, târându-se de-a lungul pragului, mişcându-se încet din baie în dormitor. Trebuie să fi avut vreun metru optzeci lungime şi să fi fost gros cât braţul meu. Solzii erau mari şi aspri, însă decoraţi cu modele complicate, negru, bej, maro şi alb cu un model în carouri. Zornăia şi şuiera.

Nu am văzut niciodată un şarpe cu clopoţei, în afară de filme, dar am ştiut imediat ce este.

Kate ţipă.

— E un şarpe cu clopoţei, am spus.

— Of, Doamne, Jason, trebuie să-l omori, strigă ea. Ia o lopată sau ceva.

— Atunci te muşcă. Când încerci să-i omori.

— *Scoate-l* de aici! Of, *Doamne!*

— Nu vreau să mă apropii de el, am spus. Eram poate la şase metri distanţă faţă de şarpe. Îngheţat pe loc, fix unde stăteam. Când aceştia atacă, pot să se mişte cu vreo două sute de kilometri pe oră.

— *Jason, omoară-l!*

— Kate, am spus. Linişte. Nu ridica tonul.

Şarpele nu mai avansa şi începuse să se răsucească, formând o spirală.

— La naiba. Asta fac ei atunci când atacă.

M-am îndepărtat încet.

Kate îşi trăgea cearşafurile şi păturile peste cap.

— *Scoate-l* de aici! ţipă ea de sub lenjeria de pat, cu vocea înăbuşită.

— Kate, taci!

Şarpele se înălţa acum, capul lui lat mişcându-se încet în faţă şi în spate, jumătate de metru sau un metru în aer,

expunând o burtă gri. Avea o limbă lungă, neagră şi bifurcată şi îşi zornăia coada. Suna ca un ventilator de baie vechi, devenind tot mai rapid, mai zgomotos.

— Să nu scoţi niciun sunet, am spus. Îi e teamă. Când le e teamă, atacă.

— *Lui* îi e teamă? *Lui* îi e teamă?

— Linişte. Acum, vreau să te dai jos din pat.

— Nu!

— Haide. Jos din pat. În linişte. Vreau să te scot de aici, să te duc jos în birou, şi o să sun pe cineva.

— Pe cine?

— Păi, am spus, nu pe Kurt.

Din biroul meu am sunat o companie numită AAAA Serviciul de Control al Animalelor. Un tip cu o înfăţişare profesorală a apărut o jumătate de oră mai târziu, purtând o pereche lungă de cleşti laţi, o pereche de mănuşi lungi până la coate şi o cutie plată, albă, de carton, deschisă la ambele capete, pe care scria GARDA DE ŞERPI. Când a intrat în dormitorul nostru, a scos un fluierat discret.

— Nu vezi prea multe creaturi din acestea pe aici, a spus el.

— E un şarpe cu clopoţei, nu-i aşa? am spus.

— Un crotal cu spate de diamant. La fel de periculos. Vezi şerpii din aceştia în Florida şi Carolina de Nord. Câteodată în Louisiana. Însă nu în Massachusetts.

— Atunci cum a ajuns aici? am întrebat.

— Cine naiba ştie? Cunosc oameni care cumpără şerpi exotici de pe internet în ziua de azi. Venomousreptiles.com, site-uri de genul acesta.

Şarpele începuse din nou să se târască de-a lungul covorului din dormitor şi se apropia de televizor.

— Caută un loc unde să se ascundă, a spus tipul de la controlul animalelor.

A mai privit un minut, apoi şi-a pus mănuşile lungi şi roşii şi s-a îndepărtat vreo trei metri de şarpe înainte să aşeze cutia de carton, sprijinită chiar de perete şi a împins-

o mai aproape de şarpe cu cleştele de aluminiu lung şi albastru.

— Le plac spaţiile înguste. Caută adăpost. Câteva picături de momeală pentru şerpi înăuntru, dar mă îndoiesc că avem nevoie de ea. Ca să fim siguri, presupun. Creatura se blochează în lipiciul dinăuntru.

Am privit cum şarpele cu clopoţei, destul de hotărât, a început să se unduiască încet spre cutie, s-a oprit curios chiar în faţa ei, apoi şi-a vârât capul într-un capăt.

— Omule, a spus tipul, am văzut un şarpe din specia asta în Florida când eram copil. Dar niciodată aici. Niciodată. Uită-te la el.

Se târa în cutie.

— Bine că nu te-ai apropiat prea mult. Dacă specia asta te muşcă, mori. Cel mai periculos şarpe din America de Nord. Cel mai mare şarpe cu clopoţei din lume, de fapt.

Apoi vocea lui Kate:

— Ce o să faci cu el?

Ea stătea în pragul dormitorului, înfăşurată într-o pătură ca o pelerină.

Cutia albă a început să mişte. Să se scuture în faţă şi în spate. Mai mult de jumătate din corpul şarpelui se afla încă în afara capcanei şi a început să bată în faţă şi în spate, încercând să se elibereze. S-a răsucit şi mai mult în capcană, iar acum aproape toată creatura părea să fie blocată.

— Ce o să facem cu el? În mod legal, ar trebui să vă spun că scăpăm de el în condiţii umane.

— Şi în realitate? întrebă Kate.

— Depinde de definiţia fiecăruia a ceea ce înseamnă umane. A noastră sau a şarpelui. Am prins creatura, acesta e lucrul principal.

A păşit până la cutia albă şi a ridicat-o.

— Frate, chiar nu vezi crotali-diamant pe aici. De fapt, nu pot să-mi amintesc nici când am văzut ultima oară un şarpe veninos în oraşul acesta. Trebuie să mă întreb cum naiba a ajuns aici.

— Da, spuse Kate, plină de sarcasm. Trebuie să ne întrebăm.

Ea s-a întors în pat, dar numai după ce am verificat dormitorul şi baia, chiar am ridicat şi capacul rezervorului de la W.C.

Apoi începu să citească raportul Curţii Marţiale pe care îl printasem.

— Asta e de ajuns să fie Kurt arestat?

— Mă îndoiesc. Dar va ajuta. Evident că este destul pentru a fi concediat, dar acela e doar primul pas. O jumătate de măsură. Şi ce fac până atunci? Până când pot să conving poliţia să îl aresteze?

Ea a dat din cap.

— El e cât se poate de fermecător şi seducător. Îi place să se simtă superior. Narcisiştii ca el au nevoie să fie adoraţi. Ei râvnesc la asta. Sunt ca şi dependenţii de droguri. El are nevoie de adulaţia ta.

— La fel cum a primit-o şi pe a ta, permite-mi să-ţi amintesc.

— Amândoi am picat în capcană.

— Păi, asta s-a terminat şi el o ştie. Totul e clar între noi acum. El ştie cum mă simt.

— Păi, las-o să curgă din nou. Adulaţia. Tu eşti bun la asta. Vinde-l. Lasă-l să creadă că mai există veneraţie eroică în rezervor, că ai o rezervă infinită.

— De ce?

— Ca să-l neutralizezi. Până îi faci pe poliţişti să-l aresteze.

— O faci să sune uşor, i-am spus. Nu o să fie deloc simplu.

— Ai de ales? întrebă ea.

M-am îndreptat direct spre departamentul de securitate corporatistă ca să îl caut pe Scanlon.

Eram nervos şi grăbit şi nu aveam ecusonul la îndemână, aşa că am folosit cititorul biometric de

amprente pentru a intra.

Mi-am amintit de ameninţarea lui Kurt: „... Orice faci, eu privesc. Oriunde mergi. Fiecare telefon pe care îl dai. E ca şi melodia aceea a formaţiei britanice Police, corect?”

În timp ce cititorul de amprente ticăia în semn că-mi permitea accesul, am realizat dintr-odată că întotdeauna Kurt ştia unde mă aflu în clădire. Era atât de evident, încât m-am simţit ca un idiot. Ecusonul de acces, cititorul de amprente – de fiecare dată când accesam o altă parte a clădirii, el probabil ştia imediat.

Am găsit uşa cu placa pe care scria DIRECTORUL SECURITĂŢII CORPORATISTE. Era închisă. Am mers înainte, am pus mâna pe clanţă, dar am fost oprit de secretara lui Scanlon, care stătea la un birou perpendicular cu uşa.

— Vorbeşte la telefon, mi-a zis secretara.

— Bine, am spus, am răsucit clanţa şi am dat buzna în biroul lui Scanlon. În lumina soarelui, directorul securităţii părea doar o siluetă. Vorbea la telefon, privind pe fereastră.

— Bună, am spus. Într-o mână ţineam o copie imprimată a raportului Curţii Marţiale asupra lui Kurt.

El s-a rotit uşor.

— Îl cauţi pe director? a zis Kurt, punând jos telefonul.

M-am holbat şocat.

— Scanlon a optat pentru pensionare înainte de termen, a spus Kurt. Eu sunt noul director al securităţii corporatiste. Pot să te ajut?

Când am ajuns înapoi, am văzut un bărbat stând în mica încăpere goală de lângă biroul lui Franny, pe care o foloseam drept sală de aşteptare pentru cei care mă vizitau. Era negru, poate în vârstă de cincizeci de ani, cu urechi mici şi un cap mare, în formă de glonţ. Purta pantaloni kaki şi o jachetă albastră, o cămaşă albastră şi o cravată bleumarin-închis.

— Jason, a spus Franny, rotindu-se în scaun.

— Domnule Steadman, mi-a zis bărbatul, ridicându-se rapid.

Am observat o pereche de cătuşe prinsă la centură şi un pistol.

— Sunt sergentul Ray Kenyon, de la poliţia statului Massachusetts. Sunteţi greu de găsit.

52

Voia să vorbim în biroul meu, dar l-am condus într-o sală de conferinţe goală.

— Investighez un accident în care au fost implicaţi doi dintre angajaţii dumneavoastră, Trevor Allard şi Brett Gleason.

Am încuviinţat.

— O tragedie groaznică. Amândoi erau prieteni de-ai mei. Vă ajut cu orice.

El zâmbi. Pielea lui era foarte închisă, iar dinţii erau incredibil de albi. Privindu-l de aproape, s-ar fi putut să aibă între patruzeci şi cincizeci de ani. Greu de spus. Capul lui era ca o bilă de biliard, atât de strălucitor încât părea ceruit. Vorbea rar, ca şi cum nu ar fi cel mai deştept om, dar puteam să văd că nu-i scăpa nimic din ce se întâmpla în jur.

— Cât de bine i-aţi cunoscut pe aceşti doi bărbaţi, domnul Allard şi domnul Gleason?

— Destul de bine. Au lucrat pentru mine. Nu pot să spun că eram prieteni apropiaţi, însă îi vedeam în fiecare zi.

— Cu toţii v-aţi înţeles bine?

— Sigur.

— Nu exista animozitate între voi?

— Animozitate?

Mă întrebam cu cine vorbise el, ce ştia despre cum ajunsesem să-i antipatizez pe cei doi. Îi trimisesem oare lui Trevor sau lui Gleason vreun mail ostil? Nu era genul meu, de obicei dacă voiam să fac vreo observaţie cuiva, o făceam în persoană. Din fericire.

— Domnule sergent Kenyon, nu înţeleg de ce îmi puneţi toate aceste întrebări. Am crezut că Trevor şi Brett au murit într-un accident de maşină.

— Aşa este. Vrem să aflăm de ce s-a întâmplat acest lucru.

— Vreţi să spuneţi că nu a fost doar un accident?

M-a privit atent timp de câteva secunde.

— Dumneavoastră ce credeţi?

I-am susţinut privirea, dar am mijit ochii, ca şi cum nu aş prea fi înţeles.

Ştiam că orice aş zice în continuare ar schimba totul.

Dacă spuneam că nu aveam nicio suspiciune în legătură cu accidentul – iar el aflase cumva că dădusem acel telefon „anonim”, atunci ştia că mint.

Dar cum putea cineva să dovedească faptul că eu am fost cel care folosise telefonul public de lângă cantină, şi nu altcineva din companie?

Evident că voiam ca poliţia să investigheze accidentul dar ca eu să îl acuz deschis pe Kurt... Ei bine, nu poţi să repari ceea ce ai făcut deja. Kurt ar afla.

— M-am gândit la asta, am spus. Cum a fost posibil să se întâmple, ştiţi? *O fi umblat* cineva la maşina lui Trevor?

— Acela nu este departamentul meu. Acela este reconstrucţia accidentelor. Unitatea MAŞINI. Analiza şi Reconstituirea Coliziunilor. Ei sunt experţi în toate aceste chestii mecanice. Eu fac doar investigarea antecedentelor. Îi ajut.

— Trebuie să fi găsit ceva, am spus. Dacă sunteţi aici.

— Păi, acum, a spus el, şi mi s-a părut al naibii de evaziv, noi lucrăm separat, înţelegeţi. Ei cercetează frânele şi lucrurile de genul acesta, iar eu mă uit la oameni.

— Deci în acest caz ar trebui să vorbiţi cu prietenii şi cunoştinţele lui Trevor şi Brett.

— Şi cu colegii de serviciu. Ceea ce mă face să revin la întrebarea mea. La care nu aţi răspuns. Dacă a existat vreo tensiune, o duşmănie între ei şi dumneavoastră.

Am clătinat din cap.

— Nu, din câte îmi amintesc eu.

Schiţă un zâmbet.

— A existat sau nu?

— Nu a existat, am spus.

A dat din cap vreo jumătate de minut, expirând

zgomotos pe nări.

— Domnule Steadman, nu am niciun motiv să contest ceea ce ziceţi. Încerc doar să pun piesele cap la cap, ştiţi? Dar ceea ce spuneţi nu prea se potriveşte cu asta.

A scos din buzunar o bucată de hârtie albă îndoită. A despăturit-o, a pus-o pe masa de conferinţă din faţa mea. Hârtia arăta de parcă ar fi fost împăturită şi reîmpăturită de o grămadă de ori. Era fotocopia unui mail.

De la mine către Trevor. Datată acum vreo săptămână.

> Nu voi mai tolera lipsa ta de respect şi subminarea autorităţii mele. Există mijloace de a scăpa de tine care nu implică Resursele umane.

— Nu eu am scris asta, am spus. Nici nu este concepută în stilul meu.

— Nu?

— Niciodată nu aş face o astfel de ameninţare. E ridicol. Şi cu siguranţă nu aş face-o într-un mail.

— Nu aţi fi vrut să rămână vreo dovadă scrisă, nu-i aşa?

Am închis frustrat ochii.

— Nu l-am scris eu. Uitaţi, eu...

— Domnule Steadman, v-aţi aflat vreodată în maşina domnului Allard?

Am scuturat din cap.

— Avea un loc de parcare exact aici, la serviciu?

— Nu unul stabil.

— Nu aţi atins niciodată maşina lui? Adică, nu aţi pus mâinile pe ea la un moment dat?

— Să pun mâinile pe ea? Adică, teoretic, este posibil, dar nici nu îmi amintesc să fi atins vreodată maşina lui. E un Porsche şi e foarte mofturos în legătură cu el. Era, vreau să spun.

— Ce spuneţi de casa lui? Aţi fost vreodată acolo?

— Nu, niciodată. Nu m-a invitat niciodată. Nu eram chiar prieteni apropiaţi.

— Şi cu toate astea, îi cunoşteaţi „destul de bine”, aţi

spus.

— Da. Dar, de asemenea, am spus că nu eram prieteni apropiaţi.

— Ştiţi unde locuieşte?

— Ştiu unde locuieşte – *locuia* – în Wellesley. Dar nu am fost niciodată la el acasă.

— Înţeleg. Şi garajul – lipit de casa lui. Aţi fost vreodată acolo?

— Nu. Tocmai v-am spus, nu am fost niciodată la el acasă.

A dat din cap. Kenyon părea că se gândeşte la ceva.

— Deci doar mă întreb, ştiţi, de ce amprentele dumneavoastră au fost găsite în garajul lui.

— Amprentele mele? E imposibil.

— Degetul arătător de la mana dreaptă, oricum. Nu pare să existe nicio îndoială în legătură cu asta.

— *Haideţi,* am spus. Nici măcar nu aveţi amprentele mele ca să le comparaţi.

Părea nedumerit.

— Nu vi s-a luat amprenta degetului dumneavoastră arătător la departamentul de securitate? Pentru noul cititor biometric?

— Da. Corect. Am uitat. Mi s-a luat – tuturor ni s-a luat, de fapt. A degetului arătător sau a degetului mare. Dar nu am mers niciodată în casa sau în garajul lui Trevor Allard.

Ochii lui mă priveau neîntrerupt. Erau mari şi puţin injectaţi, am observat eu.

— Uitaţi, problema cu amprentele, a spus el încet, este că ele nu mint.

— Şi nu vi se pare poate puţin prea convenabil?

— Ce este prea convenabil, domnule Steadman?

— Acea amprentă pe care aţi găsit-o în garajul lui Trevor este degetul meu arătător de la mâna dreaptă, da? Care este amprenta pe care departamentul de securitate o are în cititorul biometric, nu-i aşa?

— Deci?

— Deci dumneavoastră să-mi spuneţi – nu există

mijloace de a copia şi de a transfera o amprentă? Dumneavoastră credeţi în coincidenţe?

— Coincidenţe?

— Ce aveţi aici? O amprentă a unui singur deget care se dovedeşte a fi aceeaşi cu cea pe care am dat-o securităţii corporatiste. Un mail pe care nu l-am scris eu...

— Există tot felul de antete şi de rute şi de directorii în fiecare mail, domnule Steadman...

— Care pot fi falsificate, am spus.

— Nu atât de uşor.

— Este uşor dacă lucrezi la departamentul de securitate al corporaţiei.

Asta i-a închis gura timp de o secundă.

— Vedeţi, am spus, avem un angajat care a mai făcut genul acesta de lucruri înainte.

— La serviciul de securitate?

Am înghiţit în sec. Am încuviinţat. M-am aplecat înainte, privind în ochii lui.

— Vreau să vă arăt un document, am spus. Care ar trebui să vă convingă cu cine avem de-a face.

I-am înmânat copia Curţii Marţiale. A citit-o. A luat o grămadă de notiţe în caietul lui cu spirală.

Şi după ce a terminat, a spus:

— Iisuse Hristoase, compania dumneavoastră l-a angajat pe tipul acesta?

Am încuviinţat.

— Nu efectuaţi verificarea antecedentelor?

— Este vina mea, am spus.

— Nu l-aţi angajat dumneavoastră pe tipul acesta, nu-i aşa? Securitatea corporaţiei l-a angajat pe nebunul acesta, nu-i aşa?

— Pentru că eu l-am recomandat. Nu îl cunoşteam prea bine pe vremea aceea.

A scuturat din cap, arătând scârbit. Dar mi-am dat seama că mă privea diferit. Ceva în el se schimbase. Părea să mă ia în serios acum.

— Tipul acesta, Semko, a spus el. Ce fel de motiv ar avea

să însceneze toată povestea asta?

— E o poveste lungă. Complicată. Noi doi eram prieteni. L-am adus în companie. Are un trecut militar şi e destul de deştept.

Expresia feţei lui Kenyon devenise imobilă. Mă privea îndeaproape.

— Sunteţi prieteni, a spus el.

— Eram, am spus. A făcut nişte chestii ca să mă ajute. Unele lucruri pe care nu trebuia să le facă.

— Cum ar fi?

— Chestii necurate. Dar... Uitaţi, domnule detectiv...

— Sergent Kenyon.

— Sergent. Deja m-a ameninţat. Mi-a spus că dacă le spun ceva poliţiştilor, o s-o ucidă pe soţia mea.

Kenyon a ridicat din sprâncene.

— Aşa a spus?

— Dacă află că am vorbit cu dumneavoastră – îl cunosc. O să-şi ducă ameninţarea la bun sfârşit. O s-o facă să pară un accident. Cunoaşte multe metode inteligente de a ucide oameni.

— Vorbiţi cu mine acum.

— Trebuie să am încredere în dumneavoastră. Pot?

— Încredere în mine în ce fel?

— Să nu spuneţi nimănui din poliţia statală că am vorbit cu dumneavoastră.

— Nu pot să vă promit acest lucru.

— Poftim?

— Eu nu sunt un preot, domnule Steadman. Aceasta nu este o spovedanie. Sunt poliţist. Dacă aţi comis o crimă...

— *Nu am comis* nicio crimă.

— Atunci nu aveţi de ce să vă faceţi griji. De asemenea, nu sunt un reporter al tabloidului *Globe.* Nu plănuiesc să public o dezvăluire. Ideea este că nu vreau să vă dau garanţii pe care nu pot să le respect.

— El cunoaşte persoane în poliţia statului Massachusetts. Multe persoane. Are cunoştinţe care îi spun ce se întâmplă.

Kenyon a zâmbit misterios, a încuviinţat.

— Ce este? am spus. Păreţi sceptic.

— Nu. De fapt, nu sunt sceptic. Nu vă voi minţi. Aş vrea să vă spun că acest lucru nu se poate întâmpla, dar adevărul este că – păi, pot s-o cred. Nu suntem deloc buni la păstrat secrete. Oamenii din domeniul militar precum prietenul dumneavoastră cunosc multe persoane din rândul autorităţilor.

— Grozav, am spus posomorât. Dacă află numai că am vorbit cu dumneavoastră îi va face ceva rău soţiei mele. El lucrează în securitatea corporaţiei – ştie numele fiecărei persoane care intră sau iese de aici. Probabil v-aţi înregistrat la recepţie, nu-i aşa? Aţi scris Poliţia statului Massachusetts şi numele dumneavoastră, nu-i aşa? Să îl vedeţi pe Jason Steadman?

— Nu e chiar aşa. Sunt aici ca să vorbesc cu multe persoane.

— Bine.

— Va trebui să primesc detalii de la dumneavoastră. Cum ar fi câteva din „chestiile necurate” pe care acest Semko le-a făcut. A fost vreuna dintre ele destinată lui Allard sau lui Gleason?

Am avut o senzaţie de uşurare.

— Absolut.

A întors o pagină din caietul lui. Mi-a pus întrebări. Eu vorbeam, iar el lua o grămadă de notiţe.

— Poate putem să ne ajutăm unul pe celălalt, a spus el. Mi-a înmânat cartea lui de vizită. A scris un alt număr pe spate. Linia mea directă şi telefonul mobil. Dacă mă sunaţi la biroul procurorului, câteodată partenerul meu, Sanchez, răspunde la linia mea. Puteţi să aveţi încredere în el.

Am scuturat din cap.

— Dacă vă sun, nu vreau să-mi las numele. Ce spuneţi dacă folosesc un nume fals? Voi folosi – m-am gândit o clipă. Josh Gibson.

Zâmbetul lui mare şi alb i-a acoperit faţa.

— Josh Gibson? Vă gândiţi la *acel* Josh Gibson? Liga

Negrilor[146]?

— Unul dintre cei mai buni aruncători din toate timpurile, am spus.

— Voi ţine minte, a spus Kenyon.

[146] Asociaţia echipelor de jucători afro-americani de baseball, activă în mare măsură între 1920 şi sfârşitul anilor 1940. (n.tr.)

53

Am avut un prânz de afaceri cu unul dintre dealerii noştri şi cu Ricky Festino, încercând să salvez o afacere pe care acesta o pierdea. Nu am fost în apele mele – eram distras prea mult de către sergentul Kenyon – şi probabil nu ar fi trebuit să mă duc.

Imediat după prânz, în loc să mă întorc la birou, am mers cu maşina până la un Starbucks aflat la câţiva kilometri depărtare de clădirea Entronics. Am comandat un cappuccino mare – refuz să folosesc limbajul folosit de Starbucks cum ar fi „venti" sau „grande" am găsit un scaun confortabil într-un colţ şi mi-am conectat laptopul. Am cumpărat o lună de acces la internet wireless şi câteva minute mai târziu am creat mai multe adrese de e-mail.

Nu aveam nicio îndoială că Kurt putea destul de uşor să afle orice făceam când eram la birou. Dar nu ar fi uşor pentru el să descopere acest cont de internet, şi chiar dacă ar face-o, i-ar lua ceva timp. Şi la viteza cu care mergeau lucrurile acum, nu aveam nevoie de mai mult de vreo două zile.

„Omule, nu ştii ce marionetă eşti", spusese Kurt.

„Întreabă echipa de fuziune şi integrare de la McKinsey dacă sunt aici ca să salveze biroul din Framingham sau ca să vândă clădirea. Incredibil ce poţi să afli dacă verifici."

Asta însemna că Megatower plănuise toate acestea pentru a-mi închide divizia? Fusese acest lucru hotărât deja? Dacă da – atunci de ce ne presase Dick Hardy să încheiem noi contracte, să bifam afaceri noi?

Nu înţelegeam. Care era logica? Entronics era la câteva săptămâni depărtare de a încheia o înţelegere imensă pentru a obţine afacerea lui Royal Meister din Statele Unite, cu plasme şi LED. De ce naiba i-ar păsa cuiva din Tokio cum stă treaba cu filiala lor din Statele Unite, dacă ei erau pe punctul de a o închide?

Ce piesă din puzzle îmi lipsea?

Răspunsurile probabil stăteau în documentele confidenţiale ale companiei Entronics cu planificarea strategică care constau în achiziţionarea firmei Meister şi în dezvoltarea ei. Majoritatea acestor documente erau probabil în japoneză şi depozitate în vreun intranet corporativ inaccesibil, compartimentat.

Dar existau alte metode.

Cum ar fi firma de consultanţă a lui McKinsey şi echipa de fuziune şi integrare care dăduseră recent târcoale companiei Entronics.

Nu cunoşteam pe nici unul dintre ei, dar ştiam câteva nume. Şi după o scurtă cercetare pe site-ul lor, am găsit numele celui mai vechi partener în contul Entronics. Şi apoi am găsit numele şi adresa de e-mail ale asistentei sale executive.

Apoi, Dick Hardy îi trimisese un mail. Folosise contul lui de Hushmail.

Ei bine, de fapt, mail-ul venea de la *rhardy@hushmail.com.*

Un cont pe care îl creasem eu. Dick Hardy trimitea mailul de pe iahtul lui. Pierduse ultima ciornă a raportului de fuziune şi integrare şi avea nevoie de o copie care să-i fie trimisă de îndată. La adresa lui privată, desigur.

Mi-am terminat cappuccino-ul şi am luat o altă cafea, neagră, iar în timp ce aşteptam răspunsul lui McKinsey, m-am uitat din nou pe site-ul Curţii de Apel a Armatei şi am găsit raportul Curţii Marţiale asupra cazului lui Kurt. Mi-am amintit că Divizia de Investigaţii Criminale a Armatei întocmise un raport pe tema crimei în care, desigur, anchetatorul lor îi interogase pe toţi componenţii echipei de Forţe Speciale a lui Kurt.

Toţi membrii echipei, în afară de unul, au spus anchetatorului diviziei că ei credeau că Kurt comisese crima. Am notat numele complete ale fiecăruia dintre componenţi echipei. Pe singurul apărător al lui îl chema Jeremiah Willkie.

Mi-am adus aminte de noaptea în care l-am cunoscut pe Kurt, când m-a dus la acel service auto pe care îl deţinea un prieten şi coleg din Forţele Speciale. Întrebase de proprietar, pe care îl chema Jeremiah.

„Nu sunt prea mulţi Jeremiah în Forţele Speciale”, m-am gândit eu.

La service-ul lui Willkie îmi reparasem automobilul Acura. Acela era locul în care Kurt menţionase că deţinea un spaţiu de depozitare pentru scule şi tot felul de unelte.

Am făcut o căutare rapidă pe Google a service-ului şi am ajuns la un fapt interesant. Era trecut ca proprietate a unei companii de remorcări numite M.E. Walsh Tow. Aceea era compania de remorcări unde lucrase Kurt, mi-am amintit. Spusese că un amic de-al lui o deţinea.

Apoi am început să introduc pe Google numele celorlalţi membri ai Detaşamentului Operaţional al Forţelor Speciale Alfa 561. Câteva dintre nume, chiar şi cu iniţialele de la al doilea prenume, apăreau în diferite locuri de prin ţară. Acest lucru însemna doar că nu am căutat destul. Era oare James W. Kelly acum un dezvoltator software în Cambridge, Anglia? Nu cred. Un acordeonist şi compozitor? Un chirurg? Un profesor de oceanografie şi meteorologie? Un blogger cu normă întreagă?

Însă unele nume erau destul de neobişnuite încât să fiu sigur că îl aveam pe omul potrivit, iar dintre ele, câteva aveau chiar şi biografii online. Unul era pompier într-un orăşel din Connecticut. Un altul lucra pentru o firmă de securitate în Cincinnati. Un altul preda istorie militară la o instituţie de învăţământ superior în nordul New Yorkului.

Am găsit cu uşurinţă adresele de e-mail ale ultimilor doi. Am mai sorbit din cafea, încercând să-mi împing creierul într-o treaptă de viteză mai mare. Am socotit că nu îl plăceau pe Kurt, din moment ce amândoi fuseseră chemaţi ca martori la Curtea Marţială în procesul împotriva lui Kurt şi depuseseră mărturie împotriva lui. Aşa că am scris fiecăruia din ei. Folosind o a treia adresă de e-mail, cu un nume fals, le-am spus că Kurt Semko se mutase lângă mine

şi că petrecea mult timp alături de fiica mea adolescentă şi voiam să fac o anchetă discretă pentru a afla dacă este adevărat că el ucisese un coleg ofiţer în Irak.

Unul din ei, cel care lucra pentru firma de securitate, a răspuns imediat.

„Kurt Semko este o ruşine pentru Forţele Speciale. Este un om periculos şi dezechilibrat. Dacă ar fi fiica mea, aş ţine-o departe de Semko. Nu, probabil m-aş muta.”

I-am mulţumit şi l-am rugat să-mi dea detalii despre ceea ce făcuse Kurt.

Am aşteptat, însă nu am primit niciun răspuns.

Apoi am verificat contul Hushmail al lui Dick Hardy. Asistentul executiv de la McKinsey răspunsese cu un ataşament conţinând raportul echipei de fuziune şi integrare. L-am descărcat.

Raportul McKinsey nu se mai termina, însă totul se găsea în rezumatul de la început.

Şi toată esenţa problemei se afla acolo.

Nu evaluau Dallas versus Framingham. Nu încercau să decidă care filială va fi închisă şi care va supravieţui.

Se dorea închiderea unităţii din Framingham. Era un plan de acţiune pentru a pune în practică acest lucru.

Toată competiţia despre care Gordy şi Hardy vorbiseră era un şiretlic. Raportul McKinsey nici măcar nu o menţionase vreodată.

Cu toţii fuseserăm păcăliţi.

Dar *de ce?*

De ce competiţia? De ce Framingham împotriva Dallas-ului? De ce să faci atâta uz de autoritate?

Unul dintre apendicele raportului McKinsey era o fişă de evaluare a achiziţiei Entronics-Meister. Toate detaliile secrete erau acolo. Poate răspunsul se afla în fişa de evaluare.

Dacă ştiai cum să-l citeşti.

Eu nu ştiam să-l descifrez, dar cunoşteam pe cineva care putea să facă acest lucru.

Cincisprezece minute mai târziu, Festino a intrat la

Starbucks, s-a uitat în jur şi m-a găsit în scaunul meu confortabil în colţul din spate.

— Nu m-ai invitat aici pentru un Iced Caramel Macchiato, presupun, a spus el bombănind.

— Du-te şi ia-ţi unul, am spus. Pe banii tăi.

— Da, şefu'. Hei, mulţumesc pentru prânz, apropo. Am încheiat afacerea.

— Mă bucur să aud asta, am spus, deşi chiar nu îmi păsa în momentul acela.

S-a întors după câteva minute cu băutura, apoi a tras un scaun lângă mine.

— Iisuse, tu vezi perna asta? Poţi să-ţi imaginezi câte funduri murdare s-au aşezat până acum pe ea?

A inspectat-o cu suspiciune şi s-a aşezat încet, în silă.

— Deci ce-i asta?

I-am povestit despre competiţia frauduloasă.

Gura i s-a deschis, iar faţa i s-a înroşit.

— Ticăloşii aceia. Toată nebunia asta a fost doar o farsă?

— Aşa se pare.

— Deci peste o lună voi sta deasupra unei fripteuze electrice, într-un McDonald's? Nu puteau să-mi spună asta în iunie, când McDonald's făcea angajări? Dă-mi laptopul tău.

Şi-a mijit ochii la ecran pentru o clipă.

— Cum ai făcut rost de asta?

— Cred că se numeşte „inginerie socială".

— De la însăşi echipa de vârcolaci?

— Echipa de fuziune şi integrare? Aşa ceva.

— Hei, asta e fişa de evaluare a afacerii Meister. Mişto.

— Da.

— Asta ar trebui să fie ţinută sub lacăt şi cheie. Verificare strict secretă. Tu chiar *ştii* cum să faci rost de unele chestii secrete, nu-i aşa?

— Uneori.

A rămas tăcut pentru mai mult timp. Apoi a început să mormăie cuvinte precum „cauză" şi „raport de schimb" şi „preţ de închidere" şi a spus:

— Frate, e o afacere complexă. Dar profitul este mai puţin de douăzeci la sută. Aceasta e standardul.

— Profitul?

— Banii. Limbaj de bancher investitor. Şi este o captură delicată în afacere.

— Acum e o captură?

— Vezi, dacă preţul acţiunilor Entronics scade la data închiderii, ei trebuie să plătească mai mult lui Meister. Dacă stocul Entronics creşte, ei plătesc mai puţin. *Mult* mai puţin, se pare. Bine, acum... am o teorie. Lasă-mă să...

Intră pe internet şi începu să caute.

— Da. Începem. Uită-te la asta din ziua în care afacerea Meister a fost anunţată, Hardy a dat exact trei interviuri. În japoneză.

— În japoneză?

— Adică, pentru ziare japoneze. Unul în engleză, pentru *Japan Times.* Unul pentru *Asahi Shimbun.* Un altul pentru *Nihon Keizai Shimbun.* Toate vesele, lăudându-se cum afacerea cu televizoare cu ecran plat Entronics din Statele Unite dă lovitura.

— Deci?

— De ce crezi că a vorbit doar jurnaliştilor japonezi?

— E simplu. Entronics este o companie japoneză. S-a gândit că şefii lui vor citi interviurile şi vor fi impresionaţi.

— Haide, Jason. Şefii lui cunoşteau rapoartele de vânzări înainte ca *Nihon Keizai Shimbun* să le ştie. Vezi, când treci printr-o fuziune sau achiziţie, comisia pentru securitate şi schimb e întotdeauna pe capul tău în ceea ce priveşte vorbitul cu presa. Dar ei nu te pot opri să vorbeşti cu jurnaliştii străini în ţări străine. Şi cine citeşte ziare japoneze? În afară de vorbitorii de limbă japoneză?

— Nu mai înţeleg ce îmi spui.

— Birourile japoneze ale unora dintre cele mai mari fonduri de protecţie americane, da? Dau peste o ştire mică despre Entronics, socotind că au făcut un salt în plus faţă de restul lumii, şi încep să cumpere. Următorul lucru, comercianţii de programe îşi fac intrarea. Destul de

curând stocul de acţiuni Entronics va începe să crească la bursă.

— Deci Dick Hardy ajuta Entronics să salveze o căruţă de bani din afacerea Meister.

— Exact.

— Deci ne face să muncim mai mult, ne determină să semnăm contracte peste tot ca să ne salvăm locul de muncă, dar în realitate tot ce facem noi este să ajutăm Entronics să cumpere nişte chilipiruri.

— Exact. Diabolic, nu-i aşa?

— Dar noi nu ştim dacă Dick Hardy a făcut toată manevra asta din ordinul venit de la Megatower sau asta a fost propria lui idee.

— Cui îi pasă? Oricum, va primi o bulină roşie, spuse Festino.

A scos o sticlă minusculă nou-nouţă de gel dezinfectant pentru mâini, a desfăcut-o şi a stors o grămăjoară mare în palma mâinii stângi.

— Şi suntem terminaţi.

— Aha.

— Nu poţi să faci nimic în legătură cu asta, să ştii. În cazul în care plănuiai ceva. Toată chestia asta este la un nivel mult, mult mai ridicat decât salariul tău.

A început să îşi frece nervos mâinile.

— Uită-te la petele de pe braţul acesta. E dezgustător. Şi nici nu cred că sunt de cafea.

— Poate ai dreptate. Poate nu aş putea face nimic.

— Oricum, întotdeauna mi-au plăcut cartofii prăjiţi de la McDonald’s. Chiar şi după ce au încetat să îi prăjească în seu de vită. Vii mâine-seară?

— Mâine-seară?

— Meciul de softball. Îţi aminteşti? Nu ai mai jucat de două săptămâni. Şi acum că eu sunt antrenor, totul cade pe umerii mei. Avem doi jucători în minus.

— Festino...

— Scuze. Dar aşa este.

— Voi fi acolo, am spus.

54

Am tras în parcarea Entronics chiar înainte de cinci şi jumătate. Un Mustang negru a oprit în spaţiul de lângă mine cu un scârţâit puternic de frâne, iar Kurt a sărit afară.

Am stat în maşină, aşteptând ca el să plece. Însă a deschis uşa pasagerului din dreapta şi a intrat.

— Cum merge bătălia? a întrebat el.

— O zi grea. Cel mai ciudat lucru s-a întâmplat acasă. Am găsit un şarpe cu clopoţei în dormitorul nostru.

— Ai dreptate, a spus el. Nici nu ştiam că există şerpi cu clopoţei în Massachusetts. Omul cât trăieşte învaţă. Dar credeam că pleci în California.

— Am pierdut avionul, am spus.

— Ce păcat.

— Da, păi, se întâmplă. Deci felicitări pentru promovare.

A dat din cap şi a zâmbit.

— E bine să fii rege.

— Sunt impresionat. Dick Hardy trebuie să aibă o părere foarte bună despre tine.

— Dick Hardy vrea ca eu să fiu fericit. A decis că sunt o comoară.

— Ai găsit ceva împotriva lui, nu-i aşa? Am zâmbit, dând din cap, ca şi cum aş fi apreciat isteţimea lui. Ar fi putut să fie un angrosist care să mi se laude cu metodele şmechere prin care i-a escrocat pe cei de la Best Buy cu taxa de transport.

— M-a invitat chiar şi pe iahtul lui. Ai fost vreodată pe iahtul lui?

— M-a invitat, am spus. Dar nu am putut să ajung.

— Am citit că e un model Lazzara cu o lungime de douăzeci şi patru de metri. Un chilipir de 2,3 milioane de dolari. Dar sigur nu arată de nasul lui, având în vedere salariul pe care îl are. Aşa că am făcut nişte săpături. Se

pare că Hardy făcea nişte tranzacţii cu acţiuni pe lângă activitatea lui curentă. A deschis un trust pe Insula Canalului având numele Trustul Samurai sau aşa ceva, *Samurai* fiind numele iahtului, înţelegi. Şi Trustul Samurai cumpăra şi vindea opţiuni fără acoperire pe acţiunile Entronics la bursa australiană. Ori de câte ori apare o ştire în presă despre Entronics, ori de câte ori apare un alt impuls de veşti bune, Trustul Samurai încasează bani. Face o avere. Desigur, şi dacă sunt veşti proaste face bani. Foarte isteţ – aproape imposibil să fie prins. Şi toate astea ca să poată să-şi plătească iahtul. Omule, ar fi putut să cumpere zece iahturi până acum.

În sfârşit, am înţeles. Dick Hardy ar fi încercat să ajute Entronics să economisească nişte bani din afacerea Royal Meister, dar acela nu a fost singurul său motiv. Îşi umplea şi propriile buzunare în acelaşi timp.

— E un tip şmecher, am spus.

— Destul de şmecher încât să-şi rezolve afacerea bancară personală folosind un cont Hushmail codat. Nu destul de şmecher să realizeze că de fiecare dată când trimitea mailuri de pe computerul companiei, puteam să îi accesez hard-disk-ul de departe.

— Uau. Foarte tare.

— Toată lumea are un secret. Şi tu ai secretele tale. Se întâmplă doar ca eu să le cunosc. Şi iată-te, tu şi Gaşca Fraţilor, muncind de vă rupeţi oasele încercând să vă salvaţi divizia. Când ceea ce faceţi de fapt e să îi plătiţi lui iahtul. Sau noua lui casă în sectorul Highland Park din Dallas.

— Dallas?

— Simte lovitura care urmează, amice. Întreabă-te de ce se mută în Dallas.

— Ai dreptate. Am fost o marionetă.

El a ridicat din umeri.

Umerii mi s-au lăsat. Am privit în sus, scuturând din cap plin de regret.

— Tu doar încercai să mă ajuţi. Şi eu te-am subapreciat.

Ca un idiot. În timp ce Gordy şi Hardy mă mutau încolo şi încoace ca pe o piesă de şah. Tu eşti singurul meu aliat.

S-a întors ca să mă privească. Nu puteam să îi citesc chipul.

Era ciudat să îmi amintesc cât de şters şi lipsit de orice importanţă arăta când l-am cunoscut pentru prima oară, ca un hipiot bătrân, ca o persoană care dispăruse de pe suprafaţa pământului. Ciocul, bandana, tunsoarea, tricourile jalnice. Acum era bine îmbrăcat şi arăta prosper, într-un costum bun, cravată şi pantofi eleganţi.

— Vorbesc serios, am spus. Chiar nu-mi pasă de ceea ce le-ai făcut lui Trevor şi lui Brett. M-am panicat, recunosc. Am sunat poliţia nu o să te mint. A fost un lucru stupid s-o fac.

Ceea ce spuneam suna atât de plin de căinţă, de veritabil, încât eu însumi începeam să cred ce ziceam.

— Aş putea să spun că îmi pare rău, dar ar fi aiurea. Tu ai fost un prieten bun pentru mine. În tot acest timp. Doar că eu nu am văzut asta.

El se holba drept înainte, prin parbriz.

Am rămas tăcut. Vechiul guru al vânzărilor, Mark Simkins, ale cărui CD-uri obişnuiam să le ascult încontinuu, vorbea întotdeauna despre pauza strategică. Cea mai importantă abilitate pentru încheiere unei afaceri, spunea el, este tăcerea.

Aşa că nu am zis nimic. Şi am aşteptat ca tăcerea să-şi croiască drumul.

Doamne, speram ca teoria lui Kate să fie corectă, că lui Kurt îi plăcea să fie adulat.

Ochii lui Kurt s-au îndreptat brusc spre mine, apoi înapoi spre parbriz.

Mi-am strâns buzele. M-am holbat la volan.

— Ai vorbit cu poliţistul acela, a spus Kurt. Vocea lui era mai moale. Kenyon. Nu te-am avertizat să-ţi ţii gura închisă?

— Ba da. Şi am făcut-o. Dar tipul a apărut la biroul meu. A spus că vorbeşte cu toţi cei care au lucrat cu Trevor şi

Brett. Aşa că i-am îndrugat verzi şi uscate. A întrebat de tine şi i-am zis că din câte ştiu tu erai într-o relaţie bună cu cei doi. Că jucai softball cu ei şi ei chiar te admirau.

Kurt a încuviinţat.

— Asta e bine, a spus el.

„Funcţiona. Slavă Domnului.” M-am simţit uşurat.

— Asta e foarte bine. Foarte abil. Văd de ce eşti aşa de bun când închei contracte.

S-a întors, cu faţa la câţiva centimetri distanţă de a mea.

— Pentru că eşti un *mincinos* nenorocit! a strigat el.

Vocea lui devenea asurzitoare. Saliva lui mi-a stropit faţa.

— Ştiu fiecare cuvânt nenorocit pe care i l-ai spus poliţistului aceluia. „Ştie multe metode inteligente de a ucide oameni”, ai spus.

Nu. Vorbise Kenyon cu cineva care îl cunoştea pe Kurt?

— „Trebuie să am încredere în tine”, a continuat el. „Pot?” Nu, tâmpitule, *nu poţi* să ai încredere în nimeni. Crezi că poţi să vorbeşti oriunde în clădire fără ca eu să ştiu?

Bineînţeles. Cu toate resursele departamentului de securitate al corporaţiei pe care le avea la dispoziţie, avea şi sala de conferinţe împânzită cu microfoane.

— Acum, n-o s-o mai repet. Mai spui ceva pe la spate o singură dată – cuiva din companie, poliţiei, oricui, voi afla. Nu poţi face nimic ce eu nu pot să ştiu. Nimic. Şi dacă mai depăşeşti linia – chiar şi cu un singur milimetru…

— Da? Inima îmi bătea ca o tobă, repede şi zgomotos.

— Un mic sfat prietenesc? Crezi că tu şi soţia ta locuiţi într-un cartier sigur. Dar spargeri au loc tot timpul în partea aceea a oraşului. Intrări prin efracţie. Tipi răi fură diverse lucruri. Câteodată chiar omoară oameni nevinovaţi. Se întâmplă. Ai o soţie şi un copil care urmează să se nască, Jason. Ar trebui să ai mare grijă.

55

Apartamentul lui Graham Runkel încă mirosea a bong, iar broscuţa lui din 1971 era tot în curte. Părea că o repară.

— Ce face Love Bug? întreb. „El Huevito.”

— Încerc să o pun pe picioare. Să o refac instalându-i un motor Turbo. Aşteaptă aici. Se întorsese cu o pungă cu sistem magnetic de închidere de tip Ziploc în care erau muguri de marijuana. E tot ce mai am din Văduva Albă. Oferta mea de pace. Bine ai revenit.

— Mersi, dar eu nu vreau. Ţi-am zis, nu mai iau.

I-am întins un pachet.

— Ce-i cu ăsta?

— O ofrandă de pace. Pentru că sunt un nemernic.

Rupse ambalajul.

— Seria completă din *The Prisoner* pe DVD? Nemaipomenit, Steadman. Admiră poza cu protagonistul acestui serial, Patrick McGoohan, de pe carcasă.

Pe vremea când locuiam în Worcester, Graham obişnuia să treacă pe la mine când părinţii mei erau la serviciu, ne drogăm şi ne uitam la reluări vechi ale emisiunilor clasice cu spionul englez.

— Cu ce ocazie? Este ziua mea? Că eu cam uit de ea.

— Nu, am zis eu. Am venit să-ţi cer ajutorul, dar mă simt ca un măgar să-mi fac apariţia pur şi simplu, după atâtea luni de zile, aşa că m-am gândit că un cadou ar putea să îţi mai alunge supărarea.

— Cu siguranţă eşti pe drumul cel bun, zise el. Dar ceea ce ai într-adevăr nevoie este relaxarea pe care ţi-o dă Văduva Albă. Te-ai învârti mai tare decât un... decât orice se poate roti foarte tare.

Părul lui Graham era lung până pe umeri şi avea un aspect murdar. Purta tricoul lui vechi McDonald’s, roşu cu arcuri galbene-aurii. Era inscripţionat MARIJUANA şi MAI

MULT DE UN MILIARD DE DROGAŢI pe el.

— Dacă ai vrea să aranjezi maşina cuiva astfel încât să derapeze când o conduce, ce ai face?

Mă privi ciudat.

— Să-l aranjezi?

— Să facă accident.

— Să-i tai frânele? Acesta este un test?

— Dacă tai frânele, atunci când ar porni maşina, nu şi-ar da seama?

— Despre ce e vorba, J-Man?

I-am rezumat rapid evenimentele, i-am povestit de Kurt şi despre ceea ce credeam că făcuse. Graham asculta cu ochii lui injectaţi, larg deschişi. Era un tip care avea convingerea că DEA pune emiţătoare în fiecare exemplar al revistei *High Times*, aşa că părea să-mi creadă teoria.

— Era un Porsche? întrebă el.

Am dat din cap că da.

— Un Carrera 911. Nou-nouţ. Dacă avea un an, cel mult.

— Şoferul era beat?

Am scuturat din cap.

— A pierdut controlul pur şi simplu? Nicio altă maşină nu a fost implicată?

— Întocmai.

— Hm... Mda, nu ai tăia frânele pur şi simplu. Şoferul şi-ar da seama imediat. Nu ai deşuruba nici prizoanele roţilor – maşina ar începe să se clatine o dată ce porneşte la drum. Dar, uite cum stă treaba, omule, dacă nu cumva poliţiştii sunt complet idioţi, acestea ar fi primele lucruri pe care le-ar căuta – prizoane lipsă, cauciucuri tăiate, un şurub lipsă de la fuzetă, frâne tăiate. Prostii din astea.

— Acestea sunt uşor de depistat.

— Bineînţeles că dacă cineva ar umbla la pivoţi... omule!

— Poftim?

— Şoferul ar pierde controlul maşinii pur şi simplu.

— Să umble la pivoţi? Cum? Să-i taie? Nu s-ar observa?

— Nu şi dacă nu au fost tăiaţi. Scoşi sau montaţi greşit sau ceva de genul acesta. Slăbiţi într-un fel. Astfel încât

atunci când maşina...

— Slăbiţi? am întrebat. Cum poţi slăbi metalul?

— Dracu' ştie. Cred că sunt multe modalităţi.

— Să slăbeşti metalul, am zis cu glas tare, dar de fapt gândeam cu voce tare. Mă gândeam la povestea aceea pe care Kurt mi-o spusese o dată, despre cum echipa lui a vărsat ceva dintr-un tub, topind părţi dintr-un elicopter al talibanilor, în Afganistan. Cred că ştiu cum a făcut.

— OK, omule. Bine. Atunci, de ce să nu sărbătorim? Îşi întinse mâna după punga cu marijuana. Ultima strigare, zise.

Am ajuns acasă pe la şapte şi jumătate. Susie şi Ethan tocmai terminau o cină la pachet în bucătărie – bănuiesc că găsiseră un restaurant care livra sushi la domiciliu – iar Kate era în pat, lansându-se după fiecare clic tot mai mult în spaţiul virtual.

— Kate, nu ai ieşit deloc afară azi?

— Afară? mă privi ea nedumerită.

— Puţin aer curat ţi-ar face bine.

— Aer curat? Apoi mă văzu ducându-mi arătătorul la gură. E o idee bună, zise atunci.

S-a dat jos din pat, iar eu am ridicat-o. A fost extrem de uşor, probabil datorită tuturor exerciţiilor pentru îmbunătăţirea condiţiei fizice făcute cu Kurt. Am coborât-o pe scări şi am scos-o afară din casă. Ethan a ieşit din bucătărie şi, văzând cum o duc pe Kate, şi-a dat ochii peste cap. Am scos-o în curtea noastră micuţă.

— Regret, dar bănuiesc că Semko a pus microfoane în dormitorul nostru.

Kate făcu ochii mari.

— Nu se poate!

— Nu ştiu. Pot doar să presupun. Ascultă, pe cât timp a închiriat Susie locuinţa din Nantucket?

Îşi ridică capul.

— Probabil până la sfârşitul lunii septembrie. De ce? Te gândeşti că am putea să o împrumutăm câteva zile? Nu

sunt în cea mai bună formă pentru o vacanţă.

— Nu la o vacanţă mă gândesc. Crezi că ai putea zbura până acolo?

— Pot lua avionul. Atâta timp cât nu mă forţez. Despre ce e vorba?

— Vreau ca Susie şi Ethan să se întoarcă în Nantucket şi să te ia cu ei. Cât mai curând posibil. Mâine-dimineaţă la prima oră.

Mă privi lung. Pe chipul ei apărură pe rând o succesiune de emoţii: confuzie, scepticism, amuzament.

Apoi îşi dădu seama.

— E vorba de Kurt, nu-i aşa? zise ea.

În dimineaţa următoare, Susie, Kate şi Ethan au urcat în taxi, îndreptându-se spre aeroportul Logan ca să ia avionul de Nantucket. Am mers la birou, iar în jurul orei nouă am luat o pauză între şedinţe. L-am sunat pe preşedintele consiliului de administraţie al echipei Red Sox, care s-a dovedit a fi un tip foarte de treabă – probabil că eu mă aşteptam la George Steinbrenner[147] cu accent de Boston sau ceva asemănător şi care voia să vadă cum funcţionează PictureScreen şi să vorbim despre preţ. Am stabilit să ne întâlnim peste o săptămână.

De îndată ce am încheiat convorbirea, am luat liftul pentru a coborî în holul central. Am părăsit clădirea Entronics, am condus preţ de câteva străzi mai jos, am scos cartea de vizită a sergentului Kenyon şi l-am sunat de pe mobil. La telefon răspunse o voce morocănoasă, cu accent spaniol – poliţia statală, detectiv Sanchez.

În fundal se auzea gălăgie, telefoane care sunau, voci în birouri.

— Aş dori cu sergentul Kenyon, vă rog.

— Cine îl caută?

Am ezitat o clipă.

[147] Om de afaceri american şi finanţator al echipei de baseball New York Yankers (n.tr.)

— Josh Gibson.

Numaidecât, Kenyon luă receptorul.

— Poftiţi, domnule Gibson. Permiteţi-mi să preiau apelul din biroul meu.

Mi-a pus apelul în aşteptare, după care a răspuns câteva secunde mai târziu.

— Ei bine, asta da sincronizare, spuse Kenyon. Eram pe punctul de a vă suna să vă dau veştile.

— Veştile?

— Cei de la Recon[148] nu au descoperit nimic.

— N-au găsit nimic!

Vestea m-a dat peste cap.

— Întocmai. Nimic care să indice vreo crimă. Dacă nu există vreun indiciu, nu există crimă. Vor închide cazul.

— Dar ştiu că Kurt – *ştiu* că el a umblat la maşină.

— Din moment ce specialiştii spun că nu e nimic în neregulă, prea multe nu pot face.

— Nu au căutat cu atenţie.

— S-ar putea să aveţi dreptate. Nu ştiu. Sunt ocupaţi. Au multe de făcut.

— Dovada e undeva acolo. El a făcut asta. Ştiu asta. A verificat cineva pivoţii?

— Nu ştiu ce au verificat. Ştiu doar că nu au găsit nimic.

— Unde e maşina?

— Pun pariu că e la fier vechi deja.

— Fier vechi?

— Oricum, nu mai este în custodia noastră. Cu asta se ocupă de obicei.

— Cine?

— Firma de remorcare. Acum este proprietatea lor. De obicei întreabă familia decedatului dacă vor maşina, dar familia întotdeauna refuză şi aşa ajunge la fier vechi. De ce?

— Trebuie să trimiteţi oamenii de la Recon acolo, să mai

[148] Firmă care se ocupă cu determinarea cauzelor accidentelor auto rutiere. (n.tr.)

verifice o dată, până nu ajunge la fier vechi.

— Nu depinde de mine. Nu mai e în custodia poliţiei.

— Cum se numeşte firma de remorcare?

A urmat o pauză. Kenyon râse.

— Vai, vai! Uită de asta.

Am încercat o altă abordare.

— Dacă percheziţionaţi apartamentul lui Kurt Semko, pun pariu că veţi găsi nişte tuburi de ALM. Agent Lichid de topire a Metalului. Provenit de la Forţele Speciale ale Armatei SUA.

— ALM ziceţi? Ei, vedeţi dumneavoastră, aici e problema. Niciun fel de percheziţie nu va avea loc. Niciun indiciu înseamnă nicio investigaţie, deci niciun mandat de percheziţie. În lumea reală, aşa merg lucrurile.

— Are substanţa acolo. Am *văzut-o.* Asta este dovada dumneavoastră.

— Permiteţi-mi să vă explic un lucru, domnule Steadman, deoarece e evident că nu aveţi idee despre cum funcţionează sistemul. Dacă vrei să obţii un mandat de percheziţie, trebuie să obţii semnătura unui judecător. Judecătorul nu va semna decât dacă are motive întemeiate de suspiciune.

— I-am *văzut* lucrurile din apartament.

Urmă o pauză.

— Nu ştiu ce anume aţi văzut, însă instinctul îmi spune că sunteţi un om cinstit. Sunteţi dispus să deveniţi informator?

— Bineînţeles, anonim. Nici în ruptul capului cunoscut. Kurt are relaţii pretutindeni. Ar afla. Kurt a pus microfoane în încăperea în care am vorbit noi din clădirea Entronics. A auzit fiecare cuvânt pe care l-am rostit..

— Iisuse Hristoase!

— Tipul e periculos. Prin urmare, înţelegeţi de ce nu pot deveni informatorul vostru.

— Lucrurile nu merg aşa, domnule Steadman. Judecătorul foloseşte ceea ce este cunoscut sub numele de

testul Aguilar-Spinelli[149].

— Ce anume?

Acesta oftă.

— Practic, înseamnă că nu poţi emite un mandat de percheziţie bazat pe zvonuri. Dacă solicitarea mandatului se bazează pe informaţia obţinută de la un informator, fie eşti nevoit să-i faci public numele, fie să stabileşti un şir lung de fapte pentru a fi credibil în faţa judecătorului. Dar asta în calitate de informator confidenţial. Statut pe care dumneavoastră evident nu îl aveţi. Acum, în cazul în care sunteţi dispus să vă treceţi numele pe mandatul de percheziţie…

— Nici vorbă! Nu se va întâmpla aşa ceva.

— Atunci nu va fi niciun mandat.

— Nu doriţi să rezolvaţi acest caz?

— Uitaţi care e situaţia, domnule Steadman. Am mâinile legate. În ceea ce priveşte poliţia, nu mai există niciun caz. Îmi pare rău.

— Şi atunci Kurt scapă basma curată?

— Îmi pare rău, domnule Steadman.

Am sunat la informaţii şi am obţinut numărul de telefon al J&A Towing – firma care remorcase maşina lui Trevor – şi i-am apelat.

— Aveţi Porsche-ul fratelui meu, i-am spus unei femei care a răspuns la telefon.

— Da?

— Numele proprietarului e Trevor Allard.

— Aşteptaţi.

După ce a revenit pe fir, a zis:

— Am verificat şi se pare că am vorbit deja cu văduva fratelui dumneavoastră. A zis că nu vrea rabla. Ne-a dat permisiunea de a o vinde la fier vechi.

---

[149] Este o lege care prevede constituirea unui caz, acceptarea unei probe sau desfăşurarea unei investigaţii pe baza zvonurilor, însă legea diferă de la un stat american la altul, nefiind acceptată pretutindeni. (n.tr.)

— La dracu'! Aceea era maşina fratelui meu.

— Soţia era cea care figura ca ruda cea mai apropiată. Probabil că deja a fost ridicată. Aş fi vrut să vă pot ajuta mai mult.

— Puteţi afla dacă a fost deja ridicată? Îmi cer scuze pentru deranj – doar că... ei bine, este maşina fratelui meu. Şi dacă pot salva ceva din ea... ei bine, are valoare sentimentală. El a ţinut mult la maşina aceea.

— Aşteptaţi.

Am aşteptat. A răspuns un bărbat.

— Ed la telefon.

— Ed, numele meu este...

Dar el continua să vorbească.

— Am urmat toate procedurile standard, domnule. Am anunţat cea mai apropiată rudă, iar aceasta ne-a dat permisiunea să o trimitem la fier vechi. Rabla urmează să fie ridicată în această după-amiază de către firma de colectat vehicule Kuzma Auto Salvage...

— Încă o aveţi?

— După cum spuneam, urmează să fie ridicată.

— Ascultă. Este foarte important pentru mine. Cât primiţi de la firmă pe maşină?

— N-aş putea să spun. Acest lucru se stabileşte între noi şi ei la momentul respectiv.

— Spuneţi o sumă.

— Între o sută şi două sute de dolari.

— Îţi dau trei sute.

— Chiar vreţi rabla?

— Dacă aş putea salva ceva din ea – orice – de dragul fratelui meu...

— Trei sute de dolari nu motivează pe nimeni, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Avem un contract cu această firmă şi am vândut deja o grămadă de automobile per greutate.

— Ed, îţi aparţine firma asta de remorcare?

— Sigur că da.

— Trei sute de dolari pentru firma ta şi alţi trei sute

pentru tine, să grăbeşti tranzacţia.

Chicoti.

— Chiar atât de importantă este rabla asta pentru dumneavoastră?

— Batem palma? Sau pun pariu că pot cumpăra maşina la un sfert de preţ de la cei de la Kuzma Auto Salvage.

— Ştiţi, totuşi e un Porsche.

— Porsche sau Kia, tot morman de aluminiu şi oţel e acum.

— Plata cu banii jos?

— Du-o în curtea mea din Cambridge şi vei primi şase sute de dolari, bani lichizi. În cazul în care Porsche-ul nu e făcut din titan, te alegi cu o afacere chiar al naibii de bună.

Chicoti din nou.

— O să-l trimit pe unul dintre băieţii mei să v-o remorcheze mâine.

— Azi. Până la ora două după-amiază. Înainte să mă răzgândesc.

56

Scaunul meu confortabil din colţ de la Starbucks era încă liber.

Trimisesem un e-mail pe adresa personală a lui Yoshi Tanaka – adresa se afla pe spatele cărţii de vizită, pe care o păstrasem în portofel – de la *Kurt_Semko@yahoo.com*.

„Kurt" dorea să-i transmită lui Yoshi informaţii şocante despre Dick Hardy descoperite în timpul unei razii de rutină – contul lui Hardy de Hushmail, Trustul Samurai din Insulele Canalului, vinderea acţiunilor Entronics pe bursa de valori australiană.

„Kurt" nu se simţea în apele lui raportând aceste informaţii din interiorul companiei, mai ales că nici măcar el, care era directorul responsabil de Securitatea corporatistă nu ar îndrăzni să-l înfrunte pe puternicul preşedinte al consiliului de administraţie al Entronics S.U.A. Dar considera de cuviinţă ca Yoshi să fie la curent cu lucrurile astea. „Kurt" a insistat ca niciuna dintre aceste probleme să nu fie discutată la telefon sau faţă în faţă. I-a spus lui Yoshi să nu îi scrie nici pe adresa de e-mail de la Entronics.

Speram doar că Yoshi citea engleza mai bine decât o vorbea.

Dacă Kurt îmi spusese adevărul – şi nu aveam nicio îndoială că el chiar deţinea astfel de dovezi despre Hardy, din moment ce se pricepea la chestiile astea, atunci ceea ce făcuse Hardy nu era doar ilegal, ci de-a dreptul dezgustător.

Eram convins că cei de la Tokio nu aveau nici cea mai vagă idee despre ceea ce făcea acesta. Japonezii erau mult prea precauţi, mult prea virtuoşi, încât să se preteze unui joc atât de murdar şi de joasă speţă. Jocurile pe care aceştia le practicau erau la un nivel mult mai înalt. Nu ar tolera asta niciodată. Ei ar clarifica situaţia, l-ar înfrunta

pe Hardy şi i-ar trage un şut în fund în stil japonez.

Porsche-ul lui Trevor Allard arăta îngrozitor.

Partea frontală era atât de avariată încât ajunsese de nerecunoscut. Capota stătea deschisă, uşa de pe partea şoferului era aproape smulsă din balamale, roţile din faţă erau dezumflate. Saşiul era făcut bucăţi. Privind maşina, îţi puteai da seama că nimeni nu putea supravieţui accidentului.

Eu şi Graham stăteam şi o priveam cu toată seriozitatea.

— Proprietarul meu îşi va cumpăra o vacă, spuse Graham. Am zis eu că le poţi zice să o aducă aici?

— Mda. În dimineaţa asta.

— Sigur încă dormeam. Mă gândeam – nu ştiu la ce m-am gândit.

— De îndată ce găseşti piesa deteriorată, voi pune să o remorcheze de aici.

— Şi dacă nu găsesc nimic?

Am ridicat nedumerit din umeri.

— Va trebui să rămână aici până o găseşti.

Nu ştia dacă glumesc sau nu.

— Mai bine m-aş apuca de treabă.

Şi-a luat cutia cu scule şi a început să demonteze maşina. După un timp a spus:

— Nu e deloc distractiv. Nu mă mir că n-au găsit nimic.

Demontă roata din faţă de pe partea stângă şi începu să o scotocească până în cele mai mici şi întunecate unghere.

— Asta n-are nimic, spuse. Niciun prizon de aici nu e deteriorat.

Apoi trecu la cealaltă roată, procedând la fel. După câteva minute, anunţă:

— Nici asta nu are nimic.

— Ce altceva ar putea fi?

— Chiar îţi dă bătăi de cap. Deşi urăsc să recunosc, poate i-am judecat prea dur pe poliţai. Poate că într-adevăr au verificat.

Preţ de o oră şi jumătate am dat câteva telefoane la

serviciu, în timp ce el continua să inspecteze rabla.

Într-un final, s-a ridicat. Mănuşile lui erau pline de ulei de maşină.

— Nimic, spuse. Nu e nimic. Acum trebuie să plec la Cheepsters.

Acesta era magazinul de CD-uri unde lucra Graham.

— Încă puţin, l-am rugat eu. Încă o jumătate de oră.

— Dă-mi telefonul mobil să văd dacă nu pot face schimb cu altcineva o oră acum, pentru una de sclavie mai încolo, zise Graham.

L-am ajutat să desfacă capota – era atât de avariată, încât capacul de la motorul electric nu s-ar fi deschis nici dacă ar fi fost montată o baterie externă la panoul de siguranţă.

Dar nici aici nu părea să fie ceva în neregulă.

— La naiba! Deja e de-a dreptul frustrant, zise Graham. Deschise uşa laterală de pe partea şoferului şi căută prin scaunul avariat. A rămas nemişcat un timp. Vitezometrul s-a blocat la nouăzeci de kilometri pe oră. Nici măcar nu avea viteză.

Încercă frânele cu piciorul.

— Merg bine.

Întoarse volanul.

— Asta-i!

— Ce e?

— Se roteşte prea uşor. Roţile se mişcă?

M-am dus în spate să mă uit.

— Nu.

— Asta ar putea fi problema. Conduci pe autostradă cu nouăzeci de kilometri pe oră, apare o curbă, tragi de volan, dar roţile continuă să meargă tot drept. Te izbeşti direct de parapet.

— Care poate fi cauza?

— Vreo două lucruri, zise el, apoi se aplecă şi cercetă firele de sub tabloul de bord.

Cu o cheie mare a scos două şuruburi ale airbagurilor din spatele volanului. Iar pe partea laterală din spatele

volanului, cu o şurubelniţă a scos unitatea în care era instalat airbagul central şi apoi conectorul.

— Airbagurile nu s-au deschis, zise el. Cu o cheie, a scos piuliţa şi şurubul de la volan.

Încercă să tragă volanul, dar acesta nu se clinti. Apoi, luă un ciocan de cauciuc din cutia cu scule şi începu să lovească volanul de câteva ori în spate, după care îl trase în sus.

Câteva clipe mai târziu, l-am auzit:

— Da' ştiu că-i ciudat!

— Ce anume?

— Uită-te aici.

Scoase o bară subţire, de vreo treizeci de centimetri lungime, care avea la capăt un nod în formă de U. Era crestată la capătul celălalt.

— Ce-i ăsta?

— Arborele de direcţie.

— E mai mic decât îmi închipuiam.

— Din cauză că e doar jumătate de arbore de direcţie. Asta – şi scoase o bucată care se potrivea cu prima – este jumătatea cealaltă.

— Ruptă?

— Piesele acestea sunt făcute să reziste la al naibii de mult cuplu de torsiune. Nu am mai văzut nimic de genul acesta. Oţelul n-a pocnit. Pare să fi fost într-un fel rupt. La fel ca o bucată de lemn dulce. Sau ceva asemănător.

— Poliţist trebuia să te faci, i-am zis.

Pe drum, întorcându-mă la serviciu, l-am sunat pe Kenyon.

— Poliţia statală, agent Sanchez.

Accent hispanic. Am întrebat de Kenyon.

— Vă pot da numărul căsuţei vocale sau puteţi să-i lăsaţi acum un mesaj, spuse Sanchez cu accentul său hispanic grav.

Nu aveam încredere în el pentru că nu-l cunoşteam, nu îl întâlnisem. Nu ştiam ce ştie. Am luat numărul căsuţei

vocale a lui Kenyon şi i-am cerut acestuia să îl sune pe „Josh Gibson” pe celularul meu. Apoi am sunat-o pe Kate de pe telefonul meu. Mi-a spus că tocmai au ajuns acasă la Susie şi că au călătorit bine. Kate o lua acum uşor.

— Am avut un mesaj de la doctor pe căsuţa vocală de acasă, mi-a zis. Rezultatul amniocentezei e gata şi totul este în regulă.

— Ce vom avea? Fetiţă sau băiat?

— Le-am zis să nu ne spună, ai uitat?

— Da, aşa e.

— Ce se petrece acasă? Cu Kurt?

I-am spus că o voi suna înapoi în câteva minute, dar de pe un alt telefon mobil şi i-am explicat de ce.

Ştiam că laboratorul cu plasme era gol. Mi-am pus degetul pe scannerul biometric. A ticăit, după care mi s-a permis accesul. Cumva, undeva, o alarma s-a declanşat probabil, iar Kurt a aflat unde erau. Am ridicat telefonul de pe biroul din colţ, care îi aparţinuse lui Phil Rifkin, şi am sunat-o pe Kate pe mobilul ei.

— Hei, n-am vrut să te sun de la birou. Nu ştiu dacă e sigur.

— Cum aşa?

— Iubito, ascultă-mă cu atenţie. M-am gândit mult. Şi toată treaba asta cu Kurt... vreau să zic, dacă îmi ascultă convorbirile e o chestie. Dar treaba asta – chestia asta cu maşina lui Trevor, asta nu ar face-o niciodată.

— Deci nu-l crezi capabil?

Era o actriţă desăvârşită şi îşi juca rolul perfect.

— Nu cred. Chiar nu îl cred capabil de aşa ceva.

— De ce nu?

— E nebunie curată. Doar gândindu-mă la asta, dau deja în teoria conspiraţiei. Poliţia statală a examinat rabla şi nu a găsit nimic.

— Cred că-i datorezi nişte scuze. Vă veţi întâlni la meciul de softball de diseară, nu-i aşa? I-ai putea spune că-ţi pare rău.

— Mda, am răspuns eu fără tragere de inimă. Totuşi, nu pot face asta. Îl voi supăra definitiv.

Nu eram pregătit să-i cer scuze. Bănuiam că improviza, îmi închipuiam că niciodată Kurt nu s-ar lăsa păcălit dacă i-aş spune în faţă că acum nu-l mai cred vinovat. Dar aş fi surprins dacă Kurt *nu ar fi ascultat* această conversaţie. Şi nu ar crede că am venit în partea asta de clădire decât dacă ar trage cu urechea.

Eram dispus să fac orice era nevoie.

Pe telefon, sergentul Kenyon îmi lăsase un mesaj. Am luat liftul, am coborât în holul principal, am condus câteva străzi mai departe şi l-am sunat. De data aceasta, chiar el a răspuns la telefon.

— Am întrebat în stânga şi-n dreapta despre ALM, spuse Kenyon, fără să întrebe de ce-l sunasem. S-ar putea să fi descoperit ceva. Cu ALM nu e de joacă. Nu ştiu de unde s-ar putea cumpăra agentul acesta chimic – eventual de la un depozit de aprovizionare cu materiale pentru strungărie?

— S-ar putea să-l fi luat de la un depozit cu provizii pentru armată. Vreau să vă pun o întrebare. Să presupunem că am reuşit cumva să obţin o parte din maşina lui Trevor Allard care să indice faptul că s-a umblat la maşină, că a fost sabotată. Poate constitui probă pe care să o puteţi folosi în instanţă?

— Dar v-am zis că maşina e acum fier vechi.

— Să presupunem doar.

— Ce aţi făcut?

— Vă întreb dacă ar fi admisă ca probă. M-am uitat suficient de mult la serialul *Lege şi ordine* la televizor. Ştiţi, lanţ de custodie sau cum s-o chema.

— E complicat. Trebuie să mă documentez şi apoi să vă anunţ. Să văd ce îmi zice procurorul districtual.

— Cât mai repede cu putinţă.

Sună după zece minute.

— OK, zice Kenyon. Unul dintre procurorii de aici mi-a

spus că în acest stat se poate obţine un mandat de arestare în funcţie de probele aduse, nu de admisibilitatea acestora.

— Va trebui să vorbiţi pe înţelesul meu.

Kenyon râse.

— Speram ca *dumneavoastră să-mi* puteţi explica.

— Regret că nu pot face asta.

— Înseamnă că nu e mare lucru. Legal vorbind, nu trebuie să prezinţi fiecare verigă a lanţului. Un avocat al apărării priceput va şti să construiască tot felul de argumente, doar că şi judecătorul trebuie să fie permisiv în privinţa asta. Deci... v-am răspuns la întrebare. Acum răspundeţi-mi şi mie la vreo două întrebări. Aveţi acea piesă sau nu?

— O am.

— OK. Şi ziceţi că reprezintă o dovadă că maşina a fost sabotată. De unde ştiţi? Fără supărare, dar sunteţi unul dintre conducătorii unei companii. Nu specialist în metalurgie.

— Nu vă pot garanta sută la sută că piesa asta demonstrează sabotarea maşinii. Dar vă pot spune că arată ca un ambalaj de caramele Tootsie Roll mototolit şi apoi rupt. Metalul nu poate fi rupt astfel în mod normal.

— Care parte e?

Am ezitat.

— Arborele de direcţie.

— Ei bine, să presupunem de dragul conversaţiei că aveţi dreptate. Ca fapt divers, asta nu îmi spune decât că s-a umblat la maşină. Dar tot mai am o problemă. O problemă majoră.

— Care anume?

— Să realizez conexiunea cu Kurt Semko. Trebuie să dovediţi că el a fost implicat în afacerea asta – cu acest Agent Lichid de topire a Metalului. Că a avut sau că încă mai are acces la acest agent chimic.

— Îşi ţine lucrurile în apartament. Le-am văzut. Tot ce trebuie să faceţi este să căutaţi în apartamentul lui.

— Iar am ajuns aici, zise Kenyon. După cum am spus şi

înainte, dacă nu sunteţi dispus să deveniţi informator, nu vom avea niciun motiv pentru a căuta. De-ar exista o altă cale! Nu v-a dat niciodată vreo copie după cheia lui de la apartament?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Presupun că nici nu v-ar chema să treceţi pe la el.

— Nici în ruptul capului.

— Atunci cum dracu' puteţi dovedi că are ALM?

— Cum aş putea *dovedi?*

— Ar putea fi singura modalitate. Aşa cum aţi obţinut şi arborele de direcţie pe cont propriu.

— Poate există o altă cale, i-am spus.

Bineînţeles că era. Graham Runkel se ocupa de asta.

— Cum ar fi?

— O sa revin cu un telefon să vă spun despre ce este vorba, am zis.

57

Kurt mă salută de la distanţă cu o mişcare a mâinii şi afişând un zâmbet prietenos.

I-am zâmbit la rândul meu, la fel de prietenos:

— Salut! i-am zis.

Era deja pe deal, făcându-şi încălzirea. Luminile de pe teren erau aprinse. Echipa adversă, o adunătură colorată de la compania Bear Stearns, firmă ce vindea produse en detail, ne inspecta deja bâtele. Vorba se răspândise. Ei nu şi-au dat seama că, în afară de Kurt, restul membrilor echipei Entronics nu erau capabili să deosebească o bâtă aranjată de una bună. Dar îşi vor da seama de asta curând. Festino se consulta cu ceilalţi băieţi.

Mi-a sunat telefonul mobil. Ştiam cine e, aşa că m-am îndepărtat de restul grupului înainte să răspund, la al treilea ţârâit.

— Sunt înăuntru, zise Runkel.

— În casă?

— M-ai auzit.

Intrase prin efracţie în casa închiriată de Kurt în oraşul Holliston. O puteam vizualiza în minte, deşi fusesem o singură dată – totul curat şi în ordine ca la spital.

— Nicio problemă? am întrebat.

— Uşile au fost închise de două ori, dar cea de deasupra garajului era deschisă. Uşa din garaj care dă înspre casă este întotdeauna veriga slabă. Uşor de deschis.

— Nici o alarmă?

— O casă închiriată ca asta? Nici nu mă aşteptam. În schimb, fii convins că are cel mai bun sistem de alarmă în caz de incendiu. Proprietarul a avut grijă de asta.

— Ştii unde să cauţi?

— Mi-ai spus. Vocea parcă îi tresărea pe măsură ce se plimba prin casă. Dormitorul pentru oaspeţi vizavi de camera de zi, nu-i aşa?

— Da.

— Vrei să ştii ce folosesc pentru a declanşa sistemul de alarmă în caz de incendiu? Ce zici de o ţigară cu marijuana?

Kurt îmi făcea din nou cu mâna, la fel şi Festino.

— Vino, Tigger, strigă Festino. Ziua de lucru s-a încheiat, începem.

Am ridicat un deget arătător.

Odată ce Graham va fi găsit ascunzătoarea lui Kurt cu arme furate şi cu explozibil, va deschide uşa de la camera unde le ţinea şi o va lăsa deschisă.

Astfel, când pompierii vor sosi datorită declanşării sistemului de alarmă în caz de incendiu, vor vedea armamentul ilegal şi vor telefona la poliţie. În această epocă a terorismului, vor avea în faţa ochilor locul crimei.

Şi atunci, îl vom prinde pe Kurt. Totul va fi perfect legal, fără să fie nevoie de mandat de percheziţie.

— Ai găsit? am vrut să ştiu.

— Nu, zise Runkel.

— Cum adică nu?

— Nu este nimic aici.

— OK, am zis eu, dacă te uiţi la şemineul din camera de zi, după acesta, urmează o cameră, la dreapta ta. O uşă în care dacă baţi, răsună ecoul. Singura de pe peretele acela.

— Aici sunt. Văd uşa de care vorbeşti. Dar nu e nicio ascunzătoare aici.

— E acolo, i-am zis, disperarea începând să mă cuprindă tot mai mult. Kurt venea înspre mine. Am coborât vocea. Am *văzut-o.*

— Sunt în cameră, zise Runkel. E un singur pat, nu e nimic pe el. Camera parcă miroase a praf de puşcă. Ca şi cum *era* aici, ceva, o dată. Dar acum nu mai e *nimic.*

— Înseamnă că a schimbat ascunzătoarea. Uită-te în pivniţă. Caută peste tot. Trebuie să fie acolo.

— Hai să mergem, Jason, zise Kurt, aflat la o distanţă de trei metri. Toată lumea te aşteaptă ca să înceapă jocul.

— Nu te da bătut, i-am zis şi am închis telefonul.

„La dracu’!”

— Eşti un tip ocupat, zise Kurt. Cu cine vorbeai?

— Un contract. Tipul l-a lăsat pe undeva şi nu îl mai găseşte.

— Asta trebuie să fie enervant. Deci joci la baza întâi. Faci faţă?

— Desigur, am spus. În legătură cu – cu toate lucrurile de care te-am acuzat. În legătură cu maşina şi cu toate celelalte.

Dădu din cap.

— Nu acum.

— Nu, vreau să îmi cer scuze. Am întrecut măsura.

— Nu-ţi face griji, zise. Totul aparţine trecutului. Hai, să mergem pe teren.

Îşi puse mâna pe umărul meu, ca un camarad în armată, aşa cum obişnuia să o facă şi în trecut.

Dar mi-am putut da seama că ceva se schimbase la el. Era dur, de neînduplecat şi distant.

Nu mă crezuse.

Kurt şi-a schimbat locul unde ţinea armamentul furat de la Forţele Speciale şi trofeele de război.

Totul se lega. Ancheta era în plină desfăşurare şi nu voia să rişte vreo percheziţie. Dar unde le-a mutat?

Răspunsul mi-a venit în timp ce jucam la baza întâi, şi era atât de evident, încât nu-mi venea să cred că nu mă gândisem mai devreme. Willkie Auto Body. Atelierul deţinut de prietenul şi tovarăşul lui Kurt din Forţele Speciale, Jeremiah Willkie, acolo unde Kurt mi-a dus maşina în seara în care l-am cunoscut. Acolo unde el îşi ţinea toate sculele şi lucrurile, în magazia din spatele atelierului.

Acolo trebuia eu să merg.

Încercam să mă concentrez asupra meciului. Brokerii de la Bear Stearns nu erau prea grozavi. Bineînţeles că fără Kurt nu eram nici noi. Kurt i-a eliminat pe primii doi jucători, iar al treilea, care studiase loviturile lui Kurt,

reuşi să lovească mingea trimiţând-o în partea dreaptă a terenului. Letasky încercă să prindă mingea, dar îi alunecă de pe mănuşă. Kurt fugi să o recupereze şi mi-o aruncă mie. O prinsesem, însă îmi alunecă din mână, iar runnerul[150] a ajuns primul la minge.

— Dă-o dracului, omule! strigă Kurt enervat.

Înainte să se întoarcă la locul lui, am alergat până la el, mimând o scuză şi prefăcându-mă că-i dau mingea. Kurt mă fixase cu privirea cam bizar, dar se îndrepta spre pantă fără grabă.

Mi-am reluat locul la baza întâi cu mingea ascunsă în mănuşă. Runnerul, un tip cu ochelari, mic şi îndesat, îmi aruncă o privire dispreţuitoare. Văzu cum Kurt era distras şi nu se întorsese încă pe bucata lui de cauciuc. Totodată, întrezări şansa de a fura momentul de glorie, la cât de lacom părea.

L-am prins de îndată ce se mişcă de la locul lui. A fost eliminat din joc.

— Stai puţin, strigă antrenorul lor, intrând pe teren. E un balk[151]!

Festino şi Letasky împreună cu ceilalţi priveau cu uimire.

Festino izbucni într-un râs răguşit, strigând:

— Tigger!

Arbitrul, cu un mers clătinat, intră pe teren.

— E eliminat! Vechiul truc cu mingea ascunsă.

— E un balk! zise antrenorul de la Bear Stearns.

— Nu are nicio legătură cu asta, zise arbitrul. Nici măcar nu ştiţi ce este un balk!

— Nimeni nu ştie ce este un balk, zise Festino.

— Este trucul cu ascunderea mingii, explică arbitrul, şi este perfect legal. Aruncătorul nu era pe pantă? Acum jucaţi cinstit!

---

[150] În baseball, cel care aleargă la una din bazele marcate după ce mingea e lovită, pentru a obţine un punct pentru echipă. (n.tr.)

[151] Truc folosit şi acceptat în baseball pentru a obţine un avans în faţa echipei adverse. (n.tr.)

— Astea sunt aiureli, protestă aruncătorul de la Bear Steans. De parcă am fi la un club de baseball profesionist.

— Steadman, de unde ţi-a venit ideea? întrebă Letasky râzând.

— Am văzut un tip de la formaţia americană Marlins făcând trucul ăsta împotriva canadienilor de la Expos, acum vreo doi ani, i-am spus.

După ce am ieşit de pe teren, Kurt a venit după mine.

— Sunt de-a dreptul dezamăgit, zise el. Nu te credeam capabil.

Am aprobat dând din cap şi ridicând din umeri.

„Dă-i drumul, mă gândeam. Subestimează-mă. ”

Mi-am ceruse scuze când am luat telefonul, m-am îndepărtat şi l-am sunat pe Graham. Telefonul sună continuu, de vreo şase ori, apoi intră căsuţa vocală.

Ciudat, mă gândeam. În casa şi în jurul casei lui Kurt, semnalul era foarte bun.

De ce nu răspundea Graham la telefon? Trebuia să aflu dacă descoperise ascunzătoarea cu arme a lui Kurt.

Am încercat din nou. Sună iar de şase ori până când intră căsuţa vocală. Unde putea fi?

Kurt venise spre mine.

— Vino, Greieraş! Suntem gata.

— O secundă, i-am răspuns.

Am sunat din nou. niciun răspuns. „Unde dracu’ era Runkel?”

— Jason! Striga Kurt. Vino! Să jucăm! Să le arătăm de ce suntem în stare!

58

În momentul în care s-a încheiat jocul – reuşiserăm să obţinem o victorie – l-am luat deoparte pe Festino şi i-am cerut să-i invite la un pahar atât pe Kurt, cât şi pe restul băieţilor din Gaşca Fraţilor.

— Asigură-te că faci asta, i-am spus. Nu i-am oferit niciun fel de explicaţie şi nici el nu a cerut.

Apoi, în maşină, pe drum înspre Cambridge, l-am sunat pe Runkel pe mobil, apoi pe numărul de acasă. Încă nu ştiam nimic, ceea ce începea să mă sperie puţin. Nu-i stătea în fire să nu ţină legătura. Era el un consumator înrăit de droguri, însă era şi cât de cât responsabil şi fusese destul de meticulos în ceea ce privea intrarea prin efracţie în casa lui Kurt.

Aşa că de ce nu răspundea la telefon?

Refuzam să mă gândesc la ceea ce era cel mai rău – că i se întâmplase ceva. În plus, ştiam că Semko nu-i putuse face nimic din moment ce fusesem cu el în tot acest timp.

Era teafăr. Trebuia să fie.

Fusesem de două ori la Willkie Auto Body – prima dată în noaptea în care l-am întâlnit pe Kurt şi a doua oară când am mers să-mi iau maşina –, prin urmare, îmi aminteam vag drumul. Dar nu aveam nici cea mai mică idee despre ceea ce voi face o dată ajuns acolo. Eram destul de sigur că locul de depozitare al lui Kurt era în clădirea din spate, care era un fel de depozit pentru piese de maşini, vopseluri şi pentru orice altceva era nevoie. Clădirea din faţă care semăna cu o benzinărie modernizată era locul unde aştepta clientul, unde era amenajat un birou destul de mic şi unde se aflau zonele de lucru unde se îndreptau structurile maşinilor sau unde le vopseau – operaţiuni de genul acesta.

Willkie Auto Body era un loc pustiu, situat la periferie.

Era împrejmuit de un gard înalt, însă poarta din faţă era deschisă. Ştiam că service-ul era deschis până târziu, dar nu ştiam dacă „târziu” însemna douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru sau doar până la miezul nopţii.

Literele de tipar din plastic roşu ale firmei nu se vedeau, iar luminile care alcătuiau conturul firmei erau stinse, parcă pentru a descuraja pe oricine să-şi aducă maşina. Clădirea din faţă din cărămidă era roşie în întuneric, luminată fiind doar zona de recepţie.

După ce am intrat în incintă, mi-am stins farurile, am încetinit şi am rămas pe partea dreaptă a parcării, gândindu-mă că nimeni nu mă poate vedea dinăuntru. Pavajul se termina la câţiva metri de intrarea în clădirea din faţă, lăsând loc unui strat bătătorit de praf.

Clădirea din spate era cu jumătate de etaj mai înaltă decât cea din faţă. Avea ziduri din tablă ondulată, vopsită într-o culoare deschisă, semănând cu un patinoar.

Aici în spate nu era nicio lumină. Singura sursă de lumină venea de la luna aproape plină. Am oprit motorul lângă un container de gunoi situat între cele două clădiri.

Am stat în maşină şi am ascultat câteva clipe. Nici aici în spate nu se auzea nicio mişcare. Nimeni nu avea nicio operaţiune de executat. Probabil că singurul angajat care lucra era acela din schimbul de noapte.

Mi-am luat geanta pentru echipamentul sportiv de pe scaunul din faţă şi m-am dat jos din maşină repede. Am trântit uşa.

Apoi, am rămas acolo şi am mai ascultat puţin. Nu se auzeau paşi. Nimeni nu venea. niciun zgomot, cu excepţia maşinilor care treceau pe şosea din zece în zece secunde. Dacă tipul care era în schimbul de noapte stătea în clădirea din faţă, când m-a auzit intrând cu maşina şi-a închipuit probabil că era doar traficul.

Pe măsură ce ochii mi se adaptau la lumina slabă din jur am reuşit să văd un Mercedes Clasa S, parcat pe o porţiune de asfalt, într-un carou marcat. Lucea ca un

obsidian[152] şlefuit. Probabil era proaspăt vopsit. Şi terminat recent. Lângă ea, un Pontiac Firebird din anii 1960, personalizat cu flăcări de jur împrejur. Nu reuşeam să înţeleg de ce ar vrea cineva să facă aşa ceva unei maşini sport extraordinare.

Acum mă îndreptam încet spre clădirea din spate. Nu avea geamuri, doar nişte uşi din oţel, fiecare cu câte o inscripţie PIESE şi AMESTEC DE VOPSELE. O grămadă de canistre de benzină, care presupun că erau goale, altfel ar fi fost puse înăuntru. O platformă de încărcare a mărfii era imediat după colţ, unde scria RECEPŢIE (MARFĂ). M-am apropiat. Vedeam o structură de beton la vreo doi metri de sol şi o scară ruginită de fier. În altă parte, pe un paiet din lemn erau aruncate la nimereală mai multe cutii din carton.

Graham Runkel, care era expert în intrarea prin efracţie până ce fusese prins, îmi zisese că platformele de încărcare erau întotdeauna o pradă uşoară. În special în timpul programului de lucru, când de cele mai multe ori nu se mai ştia cine vine sau pleacă. Dar şi în timpul nopţii de asemenea, povestea el. Platformele de încărcare erau construite pentru acces rapid şi livrări rapide. Uşa de la platformă era situată deasupra, fiind construită probabil din oţel, dar pliantă. Rama uşii era confecţionată dintr-un fel de material care semăna cu cauciucul. Mă îndoiam că erau luate unele măsuri de protecţie în această clădire, din moment ce lucrurile de valoare – maşinile – se aflau în zonele de lucru din clădirea din faţă. Nu se punea problema să intre cineva prin efracţie ca să fure o bucată de panou nevopsit sau alte materiale de acest gen.

Dar mai rămânea o problemă: cum voi intra?

M-am întors şi am încercat una din uşile din oţel, doar pentru a elimina posibilitatea de a mă simţi ca un prost descoperind că era de fapt descuiată. Dar totuşi era

[152] Rocă vulcanică de culoare neagră sau brun-cenuşie, semănând cu sticla topită (n.tr.)

încuiată. Am încercat toate uşile, dar erau toate încuiate. OK, nu m-a surprins acest fapt.

Uşa de deasupra avea un lacăt. M-am urcat pe scara ruginită şi pe pontonul din beton şi mi-am deschis geanta.

Înăuntru aveam nişte scule pe care le luasem de la Home Depot[153] pe drum încoace, printre care şi o lanternă Maglite şi o pereche de freze – o sculă cu carbură de wolfram de 35–40 de centimetri despre care Graham îmi garantase că poate tăia aproape orice fel de lacăt ca pe unt. M-am aplecat să mă uit mai atent la lacăt, când deodată m-am trezit orbit de o lumină puternică.

Mi-am ridicat privirea.

O lumină puternică ce venea de la o lanternă era îndreptată asupra mea la o distanţă de vreo şase metri. M-a străbătut un fior de spaimă, apoi am simţit o doză de adrenalină.

Eram paralizat.

M-am ridicat în timp ce-mi ţineam mâna la ochi. A tresărit ceva în mine, un fel de instinct primordial de supravieţuire.

— Hei, pe unde dracu' ai umblat? am strigat.

— Cine eşti? se auzi o voce de bărbat cu accent specific Orientului Mijlociu. Vocea îmi părea familiară.

— Nu m-ai auzit? am continuat. N-ai primit mesajul meu?

— Cum te cheamă? întrebă bărbatul din Orientul Mijlociu.

— Vai, pentru numele lui Dumnezeu! am zis. Nu eşti tu Abdul sau ceva de genu'?

— Ba da. Tu cine eşti?

Am coborât scara cu geanta pe umăr.

— Nu ţi-a zis Kurt că voi trece pe aici? Nu ţi-a spus că vine Kenny în seara asta să ia nişte lucruri din magazia lui?

---

[153] Cel mai mare lanţ de magazine din Statele Unite de produse pentru bricolaj (n.tr.)

Totodată, încercam să-mi amintesc prenumele lui Willkie. Mi-am amintit numaidecât – cum să uit „Jeremiah”?

— Iisuse Hristoase, credeam că Jeremiah şi Kurt s-au ocupat de problema asta.

— De ce problemă să se ocupe?

Lanterna nu mai era îndreptată spre ochii mei, ci în pământ. El s-a apropiat.

— La dracu’! Dă-mi telefonul tău şi lasă-mă să merg la W.C., dacă nu te superi. Am băgat multe beri în mine în seara asta.

— Baia este în faţă, zise Abdul. Vorbise Kurt cu Jeremiah?

— Da, da. Prima dată arată-mi unde e W.C.-ul până nu-mi explodează vezica urinară.

O luă înainte până la clădirea din faţă, scoase un mănunchi mare de chei şi descuie uşa din spate.

— Tot înainte pe hol, pe partea dreaptă.

Am folosit W.C.-ul, după care am scos un pix şi o carte de vizită de-a lui Kurt, din portofel. Pe dos am scris imitând întocmai scrisul lui Kurt „Willkie Auto Body” şi adresa. Apoi „Abdul te va aştepta în spate. Dacă-ţi dă bătăi de cap, sună-mă! Mersi!”

Am pus cartea de vizită în buzunar, am tras apa la WC. Şi am ieşit.

— Hm. Mersi. OK, acum pot gândi limpede. Uitasem că am telefonul la mine. Nu-mi mai trebuie al tău. Aşteaptă puţin.

Mi-am scos telefonul, l-am pornit şi am format numărul de la biroul meu.

— Sunt aici, îi ziceam mesajului meu de întâmpinare. OK, când vei termina? Dar ai lăsat aici un mesaj, nu-i aşa? Bine, bine. Pe mai târziu. Am încheiat convorbirea, închizându-mi din nou telefonul.

Mi-am scotocit buzunarul, am scos cartea de vizită a lui Kurt şi i-am dat-o lui Abdul.

— Despre tine e vorba pe spatele cărţii de vizită?

Întoarse cartea de vizită. Citi scrisul de mână.

— Trebuia să intri în biroul din faţă, zise el.

Pe peretele din spatele magaziei se găsea un rând de containere de depozitare, de trei metri în lungime şi lăţime şi de şase metri grosime. Unele dintre ele erau deschise şi goale, altele erau închise cu un lanţ vechi de fier care era trecut printr-un zăvor tot de fier, apoi ambele ferecate cu lacăte vechi şi cromate. Abdul îşi scoase din nou mănunchiul cu chei şi deschise unul din lacăte.

— Dacă ai nevoie de ceva, caută-mă, zise, după care mă lăsă singur.

Am deschis uşa de fier şi am văzut totul aranjat în stive, cutii şi lăzi.

Mult mai multe decât remarcasem în apartamentul său în ziua respectivă. Mai multe, nu doar puştile sale vechi şi reproduceri ale unor modele de pistoale. Un întreg depozit de armament militar.

Bobine colorate cu portocaliu şi galben, culorile băuturii răcoritoare fără alcool pentru copii, sub denumirea: BOBINE CU FITIL DETONANT. O cutie cu fitiluri inflamabile modelul M60. O cutie de AMORSĂ ELECTRICĂ PENTRU EXPLOZIV DE TIP M6. Un teanc de cutii de vreo douăzeci şi cinci de centimetri lungime, cinci centimetri lăţime şi vreo patru centimetri grosime era învelit într-o folie de culoare kaki. Fiecare cutie avea pe capac scris: ÎNCĂRCĂTURĂ DE EXPLOZIVE MI 12.

Ştiam ce era. Era exploziv plastic C4.

Sculele de maşină ale lui Kurt erau de asemenea acolo, în două lăzi, dar nu le-am acordat atenţie.

Găsisem o tavă pe care erau mai multe tuburi inscripţionate (ALM) – Mercur Indiu Amalgam. Am luat unul din tuburi. Dovada de care aveam nevoie.

Apoi, m-am oprit şi am aruncat o privire peste tot şi mi-am dat seama că aş mai putea lua unele lucruri.

59

La jumătatea drumului spre Boston am tras pe dreapta pe acostamentul de pe autostradă şi l-am sunat pe sergentul Kenyon pe telefonul mobil.

— Am toate dovezile de care aveţi nevoie pentru a-l aresta, i-am zis, după ce l-am pus la curent cu noutăţile. Destule dovezi pentru a-l acuza de uciderea lui Allard şi a lui Gleason.

— Se poate, zise.

— Se poate? Tu eşti cel care mi-a zis că dacă obţin un tub de ALM, va fi îndeajuns.

— Aşa am spus. S-ar putea să fie. Sau să nu fie.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Tu eşti poliţistul. Nu eu. De ce nu trimiţi nişte băieţi la Willkie Auto Body chiar acum? E o magazie în spate în care Kurt ţine destul explozibil şi muniţie încât să facă una cu pământul clădirea John Hancock[154].

— Presupunerile dumneavoastră nu sunt suficiente.

— Nu serios? i-am răspuns. Gândeşte în felul următor, Kenyon. Dacă *nu* vei face nimic cu privire la pontul ce ţi l-am dat, o să trăieşti într-o lume de rahat. E o greşeală ce poate să pună capăt carierei tale. Poate că mai bine aş suna la FBI, spunându-le că poliţia din Massachusetts nu a fost interesată să investigheze o reclamaţie privind furtul de muniţie şi armament? După 11 septembrie nu cred că vor ezita să verifice.

Kenyon nu zise nimic. Am auzit ceva pe linie.

— Aş putea trimite nişte băieţi acolo, zise el.

— Ar fi o mişcare înţeleaptă.

— Să fie într-adevăr magazia lui Semko?

— Vorbeşte cu Abdul. Pune-l la zid. Întreabă-l de Cartea Verde. Îl poţi întreba şi de telefonul său mobil sau de

[154] Un zgârie-nori din Boston, cu o înălţime de 457 de metri, cu 60 de etaje (n.tr.)

teroriști arabi. Ai fi surprins să vezi cât de cooperant devine.

Îmi suna telefonul mobil. Apel în așteptare. M-am uitat să văd ce scrie, văzusem că nu era Graham; scria Kurt.

— Te sun mai târziu.

Am răspuns apelului de la Kurt.

— Alo?

În fundal se auzea un zgomot înăbușit, părea a fi într-un bar. Voci puternice și râsete.

— Salut, frate. Tocmai am primit un telefon de la Abdul. Îl știi pe Abdul.

Mi se întorsese stomacul pe dos. Nu i-am răspuns.

— Credeam că ai început să te obișnuiești cu regimul.

— Kurt, am început să zic.

— Știi, un lucru interesant s-a întâmplat azi în timpul meciului. Un tip a intrat la mine în apartament.

— Serios?

— Prieten de-al tău.

— Nu din câte știu eu.

— Hmmm… Graham și mai nu știu cum… Runkel? Neatent, aproape neglijent. Avea numărul tău salvat în telefonul mobil. Trebuie să-ți fie prieten.

Am simțit un fior. Știa numele lui Graham, făcuse legătura. Știa ce are pe telefonul mobil.

— Ultimul număr pe care l-a apelat era al tău. Cu el vorbeai în timpul meciului?

— E prima dată când aud de asta, am spus.

— Nemernic băgăcios. A făcut greșeala de a se uita în containerul meu. O sută zece volți conectați la lacăt, mica mea măsură de protecție. L-a făcut praf pe loc.

Mi-au dat lacrimile. Mi-am mușcat buza.

— Unde e?

— N-ar fi trebuit să faci asta. Ai întrecut de prea multe ori măsura.

— Unde e, Kurt?

— Jason, prietene, se odihnește confortabil. Legat și închis într-o ladă mai veche pe care o aveam la îndemână,

până fac pregătirile necesare. Ei bine, poate nu stă prea comod. Nu e prea mult aer înăuntru. De fapt, cred că şi-a consumat cam tot aerul până acum, ştii că panica te face să respiri mai greu, nu-i aşa?

— E la tine acasă?

— Nu, altundeva. Să-i zicem loc secret.

— Am ceva ce îţi doreşti, i-am zis brusc.

— Serios?

— O dovadă. Un arbore de direcţie avariat de la un Porsche Carrera.

Râse.

— Şi-acum vrei să ne jucăm de-a „Hai să facem o înţelegere”? Sau preferi: „Să fie ceea ce am în cutie sau după draperie”?

— Dă-i drumul lui Graham şi o să-ţi dau piesa.

— O să îmi dai arborele, Jason? întrebă Kurt râzând din nou.

— Un târg echitabil. Prietenul meu în schimbul unei sentinţe pe viaţă. Mie mi se pare o înţelegere chiar foarte bună.

Ezită o clipă, gândindu-se. Ştiam că mintea i se învârtea ca un CD. Era de-a dreptul suspicios, cu mult mai suspicios decât aş fi putut fi eu în locul lui. Totul ar fi putut să nu fie mai mult decât un şiretlic, o simplă şmecherie. Trebuia să-l conving că într-adevăr vreau să fac o înţelegere cu el. Că nu era o capcană.

Trebuia să îl conving să vadă că mă străduiesc. Că totul e ca o oglindă care se reflectă în altă oglindă.

— Bineînţeles, zise într-un final. Nu am nimic împotrivă.

Am accentuat şi eu.

— Bineînţeles că nu ai nimic împotrivă. Eu îţi dau piesa, tu mi-l dai pe Graham, apoi mergi pe Hilliard Street şi o omori pe nevastă-mea, apoi pe mine.

— De ce-aş face una ca asta? După ce mi-ai dărui un asemenea cadou?

Dacă Kurt ar fi ştiut că soţia mea plecase de acasă, ar fi adus vorba. Mă întreb dacă ştia că e plecată.

— Vezi tu, Kurt, aşa stă treaba. Nu mai iau nimic de bun acum. Piesa pe care o am – acest arbore de direcţie – în el constă puterea mea. E arma mea. E ca şi cum aş fi unul dintre acei luptători primitivi din Amazonia şi asta e bâta mea, ştii? Fără bâtă, sunt slab şi nu îmi place sentimentul acesta.

Tăcu iar. Acum era total nedumerit. Mergeam înainte şi înapoi, pedalând între suspiciune şi ceea ce părea a fi credulitate. Nu ştia care îmi era adevărata faţă.

— Vrei să zici că nu ţi-e de-ajuns cuvântul meu?

Am râs.

— O dată era. Acum nu mai este. Acest arbore de direcţie e dovada fizică, palpabilă, a vinovăţiei tale. Fără ea, poliţia nu are niciun motiv să te aresteze. Nicio dovadă, niciun motiv să te acuze de ceva. Eşti liber. Dar cum rămâne cu mine?

— Ei bine, gândeşte-te, zise el. Fără bâtă n-ai nicio putere. Deci nu mai reprezinţi niciun pericol.

Am zâmbit. Exact asta voiam să zică, exact la concluzia asta îmi doream să ajungă. Dar voiam ca ideea să fie a lui. Precum Freddy Naseem, precum Gordy. Lasă-l pe celălalt să-şi asume responsabilitatea şi astfel şi-o şi însuşeşte.

— Dar ştiu unele chestii. Lucruri despre tine. Le am în minte. De unde ştii că nu mă întorc iar la poliţie?

— Tu de unde ştii că nu merg pe Hilliard Street? Să le fac o vizită soţioarei şi bebeluşului? Deci ne confruntăm cu o problemă. Se numeşte distrugerea reciprocă garantată. Doctrină militară adoptată în perioada Războiului Rece.

Am zâmbit din nou. Întocmai.

— Ai dreptate, i-am zis. Bine. Deci?

— Deci ne întâlnim.

— Unde? Trebuie să fie un loc neutru. Undeva în siguranţă. Nu loc public. Nici acasă la tine. Nici acasă la mine.

Ştiam ce avea să zică. Vechea tehnică de intimidare. *The*

Mark Simkins College of Advanced Closing[155]*.* Manipularea clientului în a-l determina să facă o cerere pe care sigur o poţi satisface.

— La lucru, zise. Clădirea Entronics.

Unde se simţea în largul lui. Unde controla situaţia.

— O oră. Adu-l pe Graham.

— Două. Şi nu eşti în postura de a negocia. Îmi dai bucata de metal, iar eu îţi spun unde se află. Aceasta este înţelegerea. Nu-ţi convin condiţiile, găseşte-ţi alt vânzător ambulant.

— Bine.

— Gândeşte-te. Nu te grăbi. Am tot timpul din lume. Dar, vai! Ai dreptate! Prietenul tău nu are. Mai are aer doar trei-patru ore. Dacă se calmează şi respiră normal. Ceea ce e greu de făcut când eşti legat şi încuiat într-un container dintr-un loc necunoscut, nu-i aşa?

[155] Ramură a Universităţii din Richmond, specializată în Ştiinţe Economice (n.tr.)

60

L-am sunat iar pe Kenyon.

— Tocmai am făcut o înţelegere cu Kurt Semko, i-am zis, şi i-am explicat despre ce era vorba.

— Ţi-ai ieşit cu totul din minţi?

— Ai o idee mai bună?

— Ba bine că nu! O să trimit o unitate la acest service auto. De îndată ce găsesc explozibilul, vom avea destule probe cât să-l arestăm pe Semko.

— De la a aduna o unitate şi a cerceta până la a face rost de un mandat de arestare, de cât timp e nevoie?

— Aş zice şase ore, dacă trezim un judecător cu noaptea-n cap.

— Nu. Nesatisfăcător. Prietenul meu nu va supravieţui. Aşa că mă voi întâlni cu Kurt, fie că-ţi place, fie că nu, şi vreau să-mi pui un microfon. Montează-mi un aparat care nu poate fi depistat. Îl voi face să mărturisească.

— Opreşte-te, zise Kenyon. În primul rând, serviciile speciale nu lucrează la miezul nopţii. Nu am pe nimeni lângă mine care să-ţi pună cum trebuie un microfon, până mâine.

— Vrei să îmi spui că nu ai un casetofon şi un microfon uşor de ascuns?

— Bineînţeles că am. Doar că va fi lucru de mântuială.

— O să fie de ajuns.

— În al doilea rând, dacă ai impresia că îl vei determina pe Semko să facă o mărturisire ca-n filme – de genul „Acum, că sunt pe punctul de a te omorî, lasă-mă să-ţi spun totul despre planurile mele distructive, să îmi auzi râsul diabolic” – atunci trebuie să te uiţi la filme mai bune.

— Bineînţeles că nu. Nu va „mărturisi” nimic. Dar tot ceea ce avem nevoie e un schimb de informaţii. De o pendulare a situaţiei, înainte şi înapoi. Suficient cât să reiasă că el este vinovat. Şi dacă cineva îl poate face să

vorbească, eu sunt acela.

Urmă o pauză şi mai lungă. Şi linişte.

— Nu ştiu ce să zic. Te-aş pune în mare pericol. Nu este normal.

— În mare pericol? Vrei să vorbim despre pericol mare? Un prieten de-al meu se sufocă încet închis undeva într-un container. Mă voi întâlni cu Kurt. Dacă trebuie să-mi folosesc vechitura de casetofon şi să-mi lipesc un microfon de piept, o voi face.

— Nu, mă întrerupse Kenyon. O să văd ce oameni pot aduna.

— Bine.

— Dar eşti sigur că-l poţi face să mărturisească?

— Sunt agent de vânzări. Asta mi-e meseria.

61

M-am oprit la o cafenea Starbucks să caut rapid ceva pe internet, chiar aproape de ora închiderii. Apoi, după aproximativ o jumătate de oră m-am întâlnit cu Kenyon la un restaurant Dunkin'-Donuts, deschis non-stop, aflat în apropiere de clădirea Entronics. Era puţin după ora douăzeci şi trei. Înăuntru erau vreo doi tip beţi, cu şepci Red Sox, cu pantaloni scurţi largi, cu lenjeria intimă la vedere. Un cuplu se certa violent, dar cu voce joasă, la o altă masă. Un vagabond la o masă se înconjura cu plase de cumpărături pline de tot felul de gunoaie. Nimic nu se compara cu un Dunkin'-Donuts noaptea.

Kenyon purta un pulover marinăresc, pantaloni largi de bumbac şi arăta obosit. Amândoi ne-am luat două cafele mari, după care m-a dus afară, în spatele unei dubiţe noi, de culoare albă. Deschise uşile din spate şi se urcă înăuntru. Aprinse lumina.

— Asta e tot ce am putut face într-un timp aşa de scurt, îmi zise, dându-mi o bobină cu fir.

— Kurt ştie fără îndoială cum să găsească microfoane ascunse şi transmiţători.

— Sigur că ştie, zise Kenyon. Prin urmare, nu te apropia prea mult de el.

— O să mă străduiesc.

— Atunci, să te pregătim. Se uită la tricoul meu. Ai ceva cu mânecă lungă?

— Nu la mine.

Şi-a dat puloverul jos.

— Îmbracă-l pe ăsta. Dar să mi-l dai înapoi, OK?

„Dacă supravieţuiesc, o să ţi-l dau bucuros înapoi."

Am încuviinţat din cap.

— Dă-ţi cămaşa jos.

Mi-am dat-o. El îmi lipi transmiţătorul pe spate, iar peste piept lipi o bandă scotch lată. Era atât de lipicioasă încât

nu mă îndoiam că-mi va smulge părul de pe piept când o voi da jos.

— O să îţi poată vedea unitatea? Nu uita, e profesionist.

— Şi eu sunt. Am inspirat adânc şi am expirat încet. Va funcţiona?

— Transmiţătorul va merge. Restul ei bine, depinde de tine. Dacă vei reuşi să o scoţi la capăt. Şi asta mă baga-n sperieţi!

— Pot să o fac. Acesta e prevăzut cu vreun buton în caz de panică?

— Vom monitoriza operaţiunea. Dacă ai nevoie de noi, doar spune ceva. Un nume de cod, ceva. Şi vom veni cât ai clipi.

— O propoziţie. Ce zici de „Nu văd bine toată treaba asta.”

— E în regulă. Bine atunci. Putem începe.

Mi-a mai luat încă patruzeci şi cinci de minute să mă pregătesc pentru întâlnirea cu Kurt. Am parcat în spatele unui magazin deschis de la ora şapte la douăzeci şi trei, care acum era închis, şi mi-am făcut de lucru la portbagajul maşinii mele.

Clădirea Entronics era aproape în beznă, doar câteva lumini risipite se vedeau în geamuri. Probabil oamenii de serviciu. Câţiva funcţionari care lucrau până târziu, cum obişnuia şi Phil Rifkin.

Am văzut că o parte din luminile de la mine din birou erau aprinse, acolo la etajul douăzeci. Când plecasem le stinsesem. Echipa de la curăţenie venea de obicei între nouă şi zece, deci nu erau ei. Nu la ora unu dimineaţa.

Cu siguranţă era Kurt. Aşteptându-mă.

62

Cincisprezece minute până la ora unu dimineaţa.

Am ajuns la birou cu un sfert de oră înainte de momentul în care stabiliserăm să ne întâlnim. Mi-am aşezat geanta cu echipamentul sportiv şi servieta imediat după ce am intrat. Luminile erau deja aprinse. La fel şi computerul meu.

Am presupus că îl folosise Kurt, dar cu ce scop?

M-am dus după birou să mă uit la monitor şi, dintr-odată, am auzit vocea lui Kurt.

— Ai ceva pentru mine.

M-am uitat spre el. Am dat din cap.

— Hai să rezolvăm repede lucrurile.

Nu m-am clintit şi l-am privit fix în ochi.

— Cine îmi garantează mie că Graham e acolo unde spui că e?

— Nu există nicio garanţie în viaţa asta, spuse Kurt. Cred că va trebui pur şi simplu să mă crezi pe cuvânt.

— La ce-ţi foloseşte chestia asta, până la urmă? l-am întrebat eu. E doar o bucată de metal.

— Nu îmi foloseşte la nimic.

— Atunci cum de eşti dispus să faci schimbul?

O ezitare de ultim moment. Se întâmpla asta tot timpul în domeniul meu. Câte afaceri nu s-au dus de râpă chiar înaintea punerii semnăturii pe linia întreruptă? De obicei, când presimţeam că se va întâmpla asta, încercam să contracarez printr-un bonus neaşteptat sau o surpriză plăcută. Aproape întotdeauna funcţiona. Dar trebuia să anticipezi mişcarea.

— De ce? Fiindcă aş prefera să nu ajungă pe mâinile poliţiştilor. Nu că nu m-aş descurca dacă ar fi nevoie... Amicii mei de la poliţie ar putea face „pierdută” o dovadă împotriva mea. Dar eu sunt un tip dintr-o bucată.

— Cine spune că poliţiştii şi-ar da măcar seama ce e

asta?

Ridică din umeri.

— S-ar putea să nu realizeze acest lucru. Ai dreptate.

— S-ar putea nici măcar să nu îşi dea seama că provine de la un Porsche.

— Măcar atât sunt şi ei în stare să înţeleagă. E nevoie doar de un criminalist deştept ca să găsească urme de mercur sau ceva asemănător acolo. Sau felul în care au fost tăiate frânele. Nu-mi pasă oricum, dar de ce să risc? Când noi doi putem ajunge la o înţelegere. Şi apoi să trăim amândoi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Am înţeles.

L-am prins.

Era suficient. Mai mult de atât nu aveam ce să obţin, era suficient ca să îl pot acuza.

— Îmi asum un risc uriaş, i-am spus eu.

— Viaţa însăşi e un risc. Dă-l încoace.

Nu am zis nimic o perioadă îndelungată.

„Adevăraţii campioni în vânzări, spunea Mark Simkins, pot să stea acolo fără să zică nimic o zi întreagă dacă e nevoie. Nu e uşor. Îţi vine să spui ceva. Dar nu face asta! Ţine-ţi gura.”

După ce trecu destul timp, am luat geanta cu care mergeam la sală şi am deschis-o. Am scos bucata pe care o învelisem în plastic şi bandă izolantă. I-am dat-o lui.

— Foarte bine, spuse el. Începu să dea la o parte banda izolantă şi straturile de plastic de pe arborele de direcţie. Aruncă plasticul pe podea, ridică axul de oţel cu o îmbinare în formă de U la unul din capete. Îl cântări în mână şi îl privi cu admiraţie. Era greu.

— În regulă, am spus. Unde e Graham?

— Ştii unde e vechea fabrică de asamblare a concernului General Motors?

— Pe Western Avenue, la aproape doi kilometri de aici?

— Exact. Fabrica părăsită de acolo. Îmi întinse o cheie mică. De la portbagaj, am presupus eu. E ciudat cum viaţa unui om poate depinde de o bucăţică de metal, spuse el.

Merse încet spre fereastra mare de sticlă.

— La fel ca un glonţ. Îţi poate salva viaţa.

Acum se uita pe fereastră. Se răsuci dintr-odată.

— Sau te poate omorî.

După ce spuse asta, aruncă arborele de direcţie în geam.

Geamul se sparse făcând un zgomot puternic şi un milion de cioburi se împrăştiară pe covor.

— Geam de doi bani, spuse el. Cei care au construit clădirea asta ar fi trebuit să se gândească totuşi la nişte geamuri securizate.

— Nu văd bine toată treaba asta, am spus cu către microfonul ascuns.

„Vino naibii sus acum, ” îmi venea să urlu.

— Iisuse! am strigat eu. Ce *naiba* faci?

Un vânt rece intră în birou, şi nişte picături de ploaie.

— OK, spuse el. Ai fost foarte stresat. Ai ajuns pe neaşteptate în fruntea companiei. S-a exercitat o mare presiune asupra ta, în încercarea de a salva divizia – nu ai ştiut că totul era doar o şmecherie. Jocuri de culise la nivel înalt. Ai aflat adevărul şi a fost pur şi simplu mai mult decât puteai suporta.

Nu-mi plăcea felul în care vorbea, dar ştiam ce avea de gând.

— Acum, o sută cincizeci de oameni vor îngroşa rândurile şomerilor din cauza ta. Într-adevăr, multă presiune asupra ta. O să îţi pierzi şi tu locul de muncă, şi soţia ta e însărcinată. Aşa că alegi singura posibilitate care îţi mai rămâne, în situaţia disperată în care te afli. O să sari. E o zi bună ca să mori, nu crezi?

Vântul sufla cu putere în birou, împrăştiind hârtiile peste tot, aruncând tablourile de pe biroul meu şi de pe raftul de lângă perete. Simţeam deja ploaia rece pe piele.

— Vorbeşte în numele tău, i-am spus eu.

Am băgat mâna în geantă şi am scos Coltul lui Kurt. O armă semiautomată folosită în armată, de calibrul 45.

Kurt o văzu şi zâmbi. Continuă să vorbească de parcă doar îl arătam cu degetul.

— Ai lăsat un bilet în care le explici motivele sinuciderii, spuse el cu calm. Pe computer. Apar din ce în ce mai multe cazuri de sinucidere în zilele noastre.

Arma era foarte grea şi o simţeam foarte ciudată la mine în mână. Oţelul rece negru-albăstrui, mânerul aspru. Inima îmi bătea atât de tare încât mâna îmi zvâcnea.

— Poliţiştii aud absolut fiecare cuvânt pe care îl spunem, i-am zis eu. Mi-au pus un microfon, prietene. Şmecheria ta cu sinuciderea nu va funcţiona. Îmi pare rău.

Kurt părea să mă ignore.

— Ţii pistolul cu o singură mână? spuse el surprins. Nu e uşor.

Am apucat mânerul şi cu cealaltă mână. Mi-am schimbat poziţia, mi-am mişcat degetele, am încercat să ţin pistolul cu două mâini astfel încât să pară natural.

— Ţi-ai cerut iertare soţiei tale şi fiicei care urmează să se nască. Asta spune rezultatul testului, apropo. Fetiţă. Felicitări.

Pentru o secundă aproape că a reuşit să îmi paralizeze orice mişcare. Am îngheţat un moment.

— La fel ca şi sinuciderea înscenată a lui Phil Rifkin, am spus eu. Nu s-a sinucis. L-ai strangulat, apoi ai făcut să pară că s-a spânzurat.

Kurt clipi. Acum nu mai zâmbea aşa larg.

— Pentru că te prinsese intrând în laboratorul unde erau plasmele. Ca să aranjezi ecranele pe care Trevor urma să le folosească în demonstraţia pe care trebuia să le-o facă celor de la Fidelity. Nu te aşteptai să fie pe aici într-o zi de duminică. Nu ştiai ce obiceiuri ciudate avea.

— Te rog spune-mi că nu ţi-a trebuit atâta timp ca să îţi dai seama.

— Cred că ştiam asta de ceva timp, dar nu voiam să accept adevărul.

Mâna stângă mi se lipi de încheietura mâinii drepte. N-aveam habar dacă asta era poziţia corectă a mâinilor. Probabil că nu. Ce naiba ştiam eu? Ţinteşte şi trage. Apăs trăgaciul, dacă sunt cu câţiva paşi mai departe decât

trebuie dau greş, ţintesc din nou, strâng trăgaciul. În cele din urmă, îl voi nimeri. Un foc norocos, un foc cu ghinion, ar trebui să-l nimeresc în piept, poate chiar în cap. Mâinile îmi tremurau.

— Ai încărcat arma, Jason? Ai măcar habar cum să faci asta?

Kurt rânjea. Era ceva aproape patern în expresia lui, mândru şi amuzat, privind stângăciile unui novice cu tupeu.

— Omule, dacă încarci gloanţele în mod greşit, eşti un om mort. Arma ţi-ar putea exploda în mâini. Te-ar omorî pe tine, în loc să mă omoare pe mine.

Ştiam că minţea. Măcar asta ştiam şi eu. Dar unde era Kenyon? Nu mă auzea? Cât îi lua să ajungă aici?

— Ai ales bine arma, Jason, spuse el. Făcu câţiva paşi înspre mine. Modelul 1911 Al seria 70. O armă extraordinară. Îmi place chiar mai mult decât Glock.

Se apropie.

— Stai pe loc, Kurt.

— Are nişte mecanisme de siguranţă foarte bune. Mult mai bune decât cele pe care le primeşti în armată, Beretta M9, un rahat. O putere enormă de control.

Veni şi mai aproape. Poate la vreo trei metri de mine. Foarte aproape.

— Opreşte-te imediat sau îţi zbor creierii! am urlat eu.

Am strâns mai tare trăgaciul. Părea surprinzător de lipsit de substanţă.

— Ar fi trebuit să-mi fi acceptat oferta să îţi dau lecţii de tras cu arma, Jason. După cum spuneam, niciodată nu poţi şti când s-ar putea să ai nevoie.

— Vorbesc serios, i-am spus eu. Mai faci un afurisit de pas şi apăs pe trăgaci.

„Unde naiba erau?”

— Omule, după felul în care ţii arma aceea, va ricoşa şi vei rămâne fără degetul mare. Trebuie să fii atent.

Am ezitat, dar numai pentru o secundă.

— Nu o să mă ucizi, Jason. Nu ai mai omorât niciodată

pe cineva şi nu vei începe acum. Unul ca tine niciodată nu va omorî pe cineva. Vorbi în şoaptă, însă cu hotărâre în voce. E un coşmar cu care nu vrei să trăieşti. De la distanţa asta, vei fi împroşcat cu sânge şi bucăţi din creier, fragmente de oase. Imaginea te va bântui până la sfârşitul vieţii.

— Priveşte-mă, i-am spus eu şi am apăsat pe trăgaci.

Nu s-a mişcat deloc. Asta era ciudat. Stătea pur şi simplu acolo, cu braţele pe lângă el.

Şi nu se întâmplă nimic.

Nu ieşi niciun glonţ din pistol.

Am strâns din nou, am apăsat pe trăgaci până la capăt, dar nu se auzi niciun clic.

Dintr-odată se repezi spre mine, prinse pistolul şi mi-l smulse din mână cu o singură mişcare.

— Amator de doi bani, spuse el. Se întoarse şi aţinti pistolul asupra mea.

— Ai încărcat-o, dar ai uitat să tragi piedica.

M-am întors şi am început să fug.

O viteză nebună. Fugeam mâncând pământul. Ca şi atunci când ne întreceam pe treptele stadionului Harvard sau ca atunci când făceam sprinturi pe malul râului Charles, dar de data asta fiecare fibră îmi era încordată la maximum în încercarea disperată de a-mi salva viaţa.

L-am auzit strigând în spatele meu:

— Un Colt nu e uşor de folosit de către un amator. Trebuie să tragi şi piedica în timp ce apeşi pe trăgaci.

Ieşisem din birou şi alergam prin labirintul de birouri.

Kurt strigă:

— Trebuia să mă laşi să te învăţ.

Lifturile erau chiar în faţă. Am sărit spre panou şi am apăsat toate butoanele ca să chem liftul.

— Nu ai unde să fugi, spuse Kurt, care părea să se apropie tot mai mult.

„De ce nu încerca să mă împuşte?”

Sunetul unui lift care tocmai sosea. Slavă Domnului. Uşa liftului se deschise şi eu am sărit înăuntru, am auzit paşii

lui Kurt, am apăsat butonul pentru parter, am apăsat o dată şi încă o dată până când uşile s-au închis în cele din urmă.

Un moment de ezitare. Liftul nu se mişca.

Nu, te rog.

Apoi începu totuşi să coboare.

Îngrozitor de încet. Butoanele care indicau etajul începură să se aprindă, unul după celălalt, încet. Nouăsprezece... şaptesprezece. Ecranul de pe panou era întunecat, iar luminile din lift păreau foarte slabe. Mă uitam fix la numere, dorindu-mi să se schimbe mai repede.

„Unde naiba era Kenyon?”

Liftul se opri brusc. Butonul portocaliu care indica etajul nouă îngheţase.

Am apăsat „P” din nou, dar nu se puse în mişcare.

Apoi se făcu întuneric. Nu mai vedeam nimic. Era beznă.

Cumva reuşise să oprească liftul. Tăiase curentul. Am bâjbâit prin întuneric, încercând să găsesc butoanele. Am apăsat pe fiecare buton. Nimic.

Butonul de urgenţă era jos de tot. Nu îl vedeam, dar îmi aminteam unde se afla. Era oare un buton sau un comutator? Am tot pipăit panoul, fără să văd nimic, până am simţit că am ajuns în partea de jos a panoului de oţel. Am dat de ceea ce părea a fi un comutator. Am pus mâna pe el şi l-am dat în partea cealaltă.

Nimic. Nicio alarmă, niciun sunet, nimic.

Mai erau şi alte butoane acolo. Să fi fost totuşi un buton atunci? Am apăsat tot rândul de butoane, dar nimic. Linişte.

Atunci m-a lovit un val de panică. Eram blocat într-un lift în care era întuneric beznă. Am atins uşile reci de oţel, iar palmele mi-au alunecat de-a lungul lor până când am găsit crăpătura unde se întâlneau cele două uşi.

Nu era suficient de mare încât să îmi pot strecura vârfurile degetelor prin ea. Şiroaie de sudoare îmi curgeau pe frunte şi pe ceafă.

Cuprins de frustrare, am început să lovesc în uşă. Să

dau cu picioarele în ea. Oţelul era tare, rece şi de neclintit.

Mi-am găsit mobilul şi l-am deschis ca să se facă puţină lumină cu ajutorul ecranului. Am format numărul de urgenţă 911.

Mi-a intrat acel ton care îmi indica faptul că nu se făcuse conexiunea.

Nu aveam semnal acolo.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Sudoarea mi se prelingea pe obraji, în urechi, pe gât. Puncte luminoase îmi dansau în faţa ochilor, dar ştiam că nu era lumină adevărată. Erau doar neuronii mei care o luau razna. Am făcut un pas în spate şi am atins pereţii liftului.

Mă simţeam ca într-un coşciug.

Am ridicat mâinile să ating tavanul, însă nu am reuşit, a trebuit să sar. Ce era acolo? Nişte şuruburi sau ceva de genul acesta? Oare puteau fi desfăcute? Era oare vreun panou, sau o trapă, sau o ieşire de urgenţă?

Am simţit barele de oţel inoxidabil care se aflau în cele trei părţi ale cabinei ieşite puţin în afară.

Am sărit din nou şi am dat cu mâna de-a lungul plafonului liftului. Am simţit ceva rotund, o gaură. Mi-am amintit că plafonul avea spoturi încorporate în el. Niciun fel de şuruburi care să iasă în afară. Un plafon plat de oţel, cu spoturi cu halogen într-un model regulat. Care acum însă nu mai funcţionau.

Dar trebuia să existe şi o ieşire de urgenţă. Nu-i aşa? Nu era obligatoriu să existe?

Şi dacă ar fi existat vreo trapă şi aş fi reuşit să o deschid, apoi ce s-ar fi întâmplat? Ce ar fi trebuit să fac? Să mă urc pe cabina liftului ca James Bond sau ceva asemănător?

Eram leoarcă de sudoare acum. Trebuia să ies de acolo. Am încercat să mă caţăr pe bară, să ajung mai uşor la plafon, dar tot era prea sus.

Eram prins în capcană.

Spoturile se aprinseră din nou, dintr-odată.

Apoi pe panou apăru albastru, apoi alb, apoi...

Apăru faţa lui Kurt.

Un prim-plan al feţei sale, uşor nefocalizat. Un zâmbet larg. Faţa lui ocupa acum întregul panou.

— Cuvântul zilei este „răzbunare”, spuse Kurt. Un cuvânt bun, nu-i aşa?

M-am holbat la faţa lui care apăruse pe monitor. Cum naiba reuşise să facă asta?

— Măi să fie, eşti ud leoarcă. E cam cald acolo, nu?

M-am uitat în sus şi am văzut o cameră de filmat neagră-argintie într-un colţ al plafonului.

— Da, aşa e, spuse Kurt. Eu sunt. Arăţi ca naiba. Nu te obosi să tot apeşi butonul de alarmă. L-am scos din funcţiune şi, pe deasupra, nu e nimeni în camera de control. Pe Eduardo l-am trimis acasă. I-am spus că mă ocup eu, că am de făcut nişte verificări.

— Ce ai de gând să faci, Kurt? Să mă laşi aici peste noapte?

— Nu, mă gândeam să te distrez cu un filmuleţ. Uită-te.

Imaginea cu faţa lui dispăru de pe ecran. Dintr-odată apăru o altă imagine, greu de distins, dar îmi luă doar câteva secunde să îmi recunosc propriul dormitor. Imaginea se focaliză brusc asupra patului. Kate stătea întinsă, cu capul pe pernă.

O lumină albastră ciudată îi bătea pe faţă.

— Uite-o şi pe nevestica ta, spuse Kurt. Acum câteva nopţi. Cred că a adormit uitându-se la televizor în timp ce tu erai pe undeva prin oraş. Se uita la *Neveste disperate,* poate? Şi ea e o nevastă disperată.

Inima îmi bătea atât de tare, că simţeam că o să îmi explodeze pieptul.

— Am avut o grămadă de ocazii să instalez camera aceea video. La naiba, tot timpul mă invita la voi. De parcă ar fi fost atrasă de mine. Un bărbat adevărat. Nu o imitaţie jalnică cum eşti tu. Un novice. Ai fost întotdeauna un atlet şi războinic din fotoliul de acasă.

Apăru o altă scenă, cu Kate şi cu mine în pat. Ea uitându-se la televizor, eu citind o revistă.

— A, stai, spuse el. Uite una mai veche. Dinainte ca ea să ajungă la spital.

Eu şi Kate în pat, făcând dragoste. Imaginea era verzuie. Fusese luată în timpul nopţii.

— No comment asupra tehnicilor tale sexuale, frate, rosti Kurt. Să spunem doar că v-am observat mult în ultima vreme.

— Bănuiesc că nu vrei şi cealaltă jumătate atunci, i-am zis.

— Cealaltă jumătate? Apăru din nou imaginea cu Kurt. Un prim-plan ameninţător. Avea o privire plină de curiozitate.

— Arborele de direcţie din Porsche Carrera are patruzeci şi cinci de centimetri, i-am spus eu. Bucata pe care ţi-am dat-o are cel mult treizeci de centimetri? Trage tu concluziile.

— A, spuse el râzând pe înfundate. Foarte bine. Văd că tot ai învăţat ceva, până la urmă.

— Am învăţat de la cel mai bun, i-am spus eu. Tu m-ai învăţat să nu joc cinstit. O vrei, adu-mă înapoi la etajul douăzeci. În biroul meu. O iau din ascunzătoare şi ţi-o dau. Şi apoi mă laşi să plec. Îl iau pe Graham şi totul s-a terminat.

Kurt se holba la mine. Clipi de câteva ori.

— Ne-am înţeles? l-am întrebat eu.

Zâmbi. Se dădu înapoi şi am putut să-mi văd biroul. Stătuse la computerul meu. Probabil îi încorporase o cameră de luat vederi. Poate cea pe care o tot căutasem. Nu ştiam. Nici nu îmi păsa.

Mă interesa doar faptul că părea să îmi iasă planul.

Liftul se mai zdruncină o dată şi apoi începu să se mişte.

M-am întors cu spatele la camera montată în plafon. M-am uitat la butoanele de pe panoul de control cum se aprindeau: 12... 13...

Am apăsat pe mobil tasta pentru reapelare. De data asta se făcu conexiunea. Sună o dată, de două ori.

— Apel de urgenţă. Vocea unui bărbat, cu un ton neutru.

— Mă aflu într-un lift în clădirea Entronics din Framingham, i-am spus eu. Mă numesc Jason Steadman. Viaţa îmi este în pericol. La etajul douăzeci e un tip care vrea să mă omoare.

— Aşteptaţi, vă rog.

— *Trimiteţi pe cineva!* am urlat eu.

Butonul portocaliu cu numărul douăzeci se aprinse. Se auzi un „ding”. Uşile liftului se deschiseră.

La telefon se auzi o altă voce.

— Aici Sanchez.

Nu înţelegeam.

— Sanchez? Unde e Kenyon?

— Cine e la telefon? întrebă Sanchez.

În umbră, se vedea o siluetă în hol la etajul douăzeci. Sigur era Kurt.

— Jason Steadman, am şoptit eu la telefon. Sunt – îl cunosc pe Kenyon. Sunt în clădirea Entronics – trebuie să îl anunţaţi şi să trimiteţi pe cineva aici *în momentul acesta.* Grăbiţi-vă, pentru numele Domnului!

— Steadman? spuse Sanchez. Rahatul ăla nenorocit? Accentul lui hispanic dispăruse.

Două siluete ieşiră din umbră. Kurt ţinea un mobil la ureche.

— Doriţi mesageria vocală a sergentului Kenyon, rosti Kurt cu vocea lui Sanchez, râzând batjocoritor.

Un alt bărbat care ţinea în mână un pistol.

Ray Kenyon.

Kenyon aţinti pistolul asupra mea.

— Să mergem, spuse el. Hai, hai, hai. Acum dă-mi şi cealaltă jumătate.

M-am uitat la ei şocat. Formasem 911. Nouă, unu, unu. Eram *sigur.* Nu apăsasem pe tasta de reapelare, nu îl sunasem pe Kenyon.

— Jerry, se auzi vocea lui Kurt. Dă-mi arma, mă ocup eu de acum încolo.

Jerry. Jeremiah. Jeremiah Willkie. Camaradul lui din Forţele Speciale. Cel care nu voise să depună mărturie

împotriva lui. Cel care avea atelierul auto. Care fusese şi „Ray Kenyon”.

Jeremiah Willkie îi dădu lui Kurt arma. Părea a fi Coltul pe care i-l furasem lui Kurt, dar nu eram sigur.

— Băieţilor nici n-o să le vină să creadă, spuse Willkie/Kenyon.

— Nu, ai dreptate, spuse Kurt, şi aţinti pistolul spre Jeremiah Willkie şi trase. Fiindcă nu vor afla ce s-a întâmplat.

Willkie se prăbuşi la pământ. Tâmpla stângă îi era scăldată în sânge. Ochii îi rămaseră deschişi.

M-am uitat cu uimire la Kurt.

— Jeremiah are o problemă cu alcoolul, spuse Kurt. Îi dai câteva pahare de votcă şi începe să vorbească prea mult. Dar a fost foarte convingător în rol de poliţist, nu-i aşa? Întotdeauna şi-a dorit să fie poliţist. Unchiul lui a fost poliţist.

— Dar eu am sunat la 911.

— Se numeşte manipularea telefonului. Ţi-am clonat telefonul ca să îţi pot asculta toate convorbirile. Şi am redirecţionat apelurile făcute de tine. Telefonul vechi, telefonul nou, nu există nicio diferenţă între ele. Hai să terminăm o dată.

Aţinti pistolul asupra mea.

— Se pare că ai ascuns cealaltă parte în biroul tău. Şmecherule ce eşti. Hai să mergem.

Am mers spre biroul meu, iar el m-a urmat. Am intrat în birou şi m-am oprit în mijlocul lui, încercând să-mi pun gândurile în ordine şi să găsesc o soluţie. Vântul bătea cu atâta putere, încât părea să urle. Covorul era acoperit de hârtii şi de grămezi de cioburi albicioase de sticlă.

— Ei bine, ştiu că nu e la tine în birou, spuse Kurt. Sau în bibliotecă. Sau în oricare altul dintre locurile unde ascunzi lucruri de obicei.

Ochii mi s-au îndreptat repede spre servietă, dar apoi imediat în altă parte. Era tot acolo.

— Plafonul din tavan, i-am spus eu.

Îmi văzuse privirea înainte.

— Nu, nu prea cred. Dă-mi bucata aceea şi eşti liber să pleci.

— Nu plec prin fereastra aceea, i-am spus eu.

— Dă-mi cealaltă parte a arborelui de direcţie.

Ochii mi s-au îndreptat din nou, aproape involuntar, spre servieta care se afla lângă birou.

— O să am nevoie de ajutorul tău, i-am spus eu. Am nevoie de o scară sau de ceva asemănător ca să ajung la plafon.

— O scară? întrebă el. Omule, sunt sigur că nu ai nevoie de o scară. Făcu un pas spre biroul meu şi luă servieta de piele.

— Nu eu te-am învăţat cum să citeşti feţele oamenilor? Să vezi toate acele mici semne care trădează emoţiile unei persoane? Te pricepi să citeşti semnele, dar nu te prea pricepi să le ascunzi.

Am încercat să iau înapoi servieta, dar bineînţeles că era mult mai puternic şi mi-a smuls-o. Avea ambele mâini încleştate pe servietă şi, în timp ce încerca să o deschidă, am profitat de faptul că era absorbit de ceea ce făcea şi m-am îndepărtat de el.

— Nu ai unde să fugi, Jason, spuse Kurt, tare şi răspicat. Am făcut încet câţiva paşi în spate şi, în timp ce el desfăcea curelele servietei, am ajuns lângă uşă. La vreo şase metri distanţă, poate.

Se auzi un zgomot încet, ca o zgârietură.

L-am văzut pe Kurt cu chipul schimonosit de furie, dar şi de ceva ce nu mai remarcasem până atunci la el.

Teamă.

Dar numai o fracţiune de secundă, până ce explozia îl înghiţi, îl făcu bucăţele, îi aruncă membrele în aer, o imagine oribilă de genul celor pe care le vezi doar într-un film de război. Explozia puternică mă aruncă pe spate, mă izbi de ceva tare şi am simţit obiecte contondente lovindu-mă, bucăţi de lemn şi plastic probabil, şi mai ştiu eu ce altceva.

M-am chinuit să mă ridic în picioare, urechile îmi ţiuiau, faţa îmi ardea.

O bucată din explozivul plastic C-4 al lui Kurt, conectat la bomba cu confetti pe care mi-o pusese în servietă în acea zi. O lăsasem acolo şi îmi folosisem vechea servietă.

Scările. Să cobori douăzeci de etaje era floare la ureche, învăţasem asta. Eram într-o formă de zile mari acum.

Ei bine, nu chiar. Spatele mă durea, la fel şi câteva coaste, probabil zdrobite, dacă nu chiar rupte. Sufeream din cauza durerii, dar eram în acelaşi timp injectat cu adrenalină.

Am deschis uşa spre scări şi am început să cobor cele douăzeci de etaje. Cu pas normal, nu alergând. Şchiopătam şi faţa mi se contorsiona din cauza durerii, dar ştiam că totul va fi bine acum.

Nicio problemă.

Uşor.

Epilog

Kurt avusese dreptate, bineînţeles.

Era fetiţă. Avea patru kilograme şi jumătate. O micuţă frumoasă şi sănătoasă. De fapt, nu era chiar aşa micuţă. Era destul de mare, de fapt. Semăna oarecum cu Jack Nicholson, cu părul ei negru ciufulit. Şi eu întotdeauna sperasem că dacă vom avea fetiţă, va semăna cu Kate Hepburn. Cu mama ei. Ei bine, era pe aproape, oricum.

Bebeluşul – i-am pus numele Josephine: Josie – era atât de mare încât Kate a trebuit să o nască prin cezariană. Aşa că naşterea a fost programată cu câteva zile înainte, ceea ce i-a dat, din nefericire, destul timp cumnatului meu să zboare din L.A. să ni se alăture cu soţia sa ca să ne bucurăm împreună de fericitul eveniment.

Eram aşa de fericit, încât nici nu îmi mai păsa că era şi Craig acolo.

Aveam destule pe cap, oricum.

A durat câteva zile până am lămurit toată treaba cu poliţia. Împreună cu Graham Runkel am petrecut nişte ore interminabile la sediul poliţiei, încercând să lămurim ceea ce se întâmplase în noaptea precedentă. Graham le-a spus cum Kurt l-a încuiat într-un container, unde s-ar fi sufocat dacă nu l-aş fi eliberat eu, aproape în ultimul moment.

Voiau să ştie cum învăţasem să fac o bombă. Le-am spus că fusese Kurt cel care o făcuse în mare parte, iar restul citisem online. E uimitor ce poţi găsi pe internet.

Acum că murise Kurt, nu era greu să fie convocaţi colegii lui din Forţele Speciale să povestească ce gen de persoană fusese. Portretul conturat de mărturiile lor nu era deloc unul pozitiv. Cam toţi poliţiştii şi detectivii care mă interogaseră mi-au spus că sunt norocos că scăpasem cu viaţă.

Norocos. Da, sigur.

La scurt timp după ce Yoshi le-a transmis celor de la

Tokio informaţia legată de modul în care preşedintele consiliului de administraţie al Entronics SUA, Dick Hardy, reuşise să îşi permită iahtul şi casa din Dallas, Hardy a fost înlăturat complet de la conducere.

Consiliul de administraţie a votat în unanimitate să-şi instruiască consiliul general să informeze ramura executivă a comisiei de securitate în muncă, şi aceasta a început să pună lucrurile în mişcare. Această comisie a adus apoi FBI-ul, ulterior Fiscul, şi imediat după aceea Dick Hardy s-a trezit cu un potop de acuzaţii civile şi penale de fraudă fiscală. Îşi scosese iahtul la vânzare chiar cu două zile înainte să îi fie confiscat de către cei de la Fisc.

Am zburat la New York să mă întâlnesc cu preşedintele consiliului de administraţie, Hideo Nakamura, şi cu încă vreo duzină de ştabi, atât japonezi, cât şi americani, care m-au intervievat pentru a ocupa poziţia lui Dick Hardy. Concuram împotriva altor oameni din interiorul companiei, toţi mai în vârstă decât mine, cu mai multă experienţă şi mult mai bine pregătiţi. În loc să stau acolo şi să mă perpelesc în aşteptarea întrevederii, am decis să pregătesc o prezentare PowerPoint. Hardy îmi spusese cât de mult le plac prezentările PowerPoint.

Prezentarea mea avea rolul să îmi susţină punctul de vedere cum că ar trebui să închidă sediul Entronics din Santa Clara, să vândă clădirea din Silicon Valley, care costa mult prea mult, şi să mute sediul în minunatul Framingham, Massachusetts, unde Entronics avea deja o clădire. Trebuiau doar nişte reparaţii la etajul douăzeci, unde o explozie îmi transformase biroul într-o peşteră carbonizată.

I-am dat pe spate cu slide-ul în care le-am arătat cum s-ar fi putut obţine un profit imens în urma vânzării birourilor din Dallas ale companiei Royal Meister. Acţionarii echipei de fotbal Dallas Cowboys voiau să îşi construiască un stadion nou şi erau dispuşi să plătească cu vârf şi îndesat pentru teren.

Cred că asta i-a impresionat.

Nu am menţionat că aveam şi motivele mele personale. Ca, de exemplu, faptul că soţia mea refuza să se mute din Cambridge. Avea în cele din urmă casa ei de vis, aranjase deja şi camera copilului şi pur şi simplu nu mai voia să plece de acolo. Aşa că ori mă mutam în Santa Clara fără soţie şi copil, ori refuzam oferta. Dar nu aveam de gând să le spun asta. Nu ar fi dat bine imaginii mele de carnivor.

Interviurile decurseră bine, dacă ar fi fost să mă iau după expresiile de pe feţele japonezilor. Nu înţelegeam nimic din ce vorbeau. Yoshi Tanaka stătuse lângă mine tot timpul, de parcă era avocatul meu.

La ultimul interviu păru să aibă loc un schimb aprins de replici. Yoshi vorbea cu Nakamura-san şi cu alt membru al consiliului de administraţie într-o japoneză rapidă în timp ce eu stăteam acolo şi zâmbeam ca un idiot. Păreau să se tot contrazică până când Yoshi le spuse ceva şi toţi dădură din cap în semn de aprobare.

În cele din urmă, Yoshi se întoarse spre mine şi spuse:

— Iartă-mă, te rog, mă port foarte nepoliticos faţă de tine.

M-am uitat la el uimit. Vorbea cu un accent britanic perfect. Vorbea ca Laurence Olivier sau poate ca Hugh Grant.

— Ideea e că se tot referă la tine ca *nonki,* cuvânt pe care l-aş traduce ca „relaxat”, şi *gokurakutonbo,* care e mai dificil de tradus, însă ar avea sensul de „degajat”. Mi-e teamă însă că niciunul din aceste cuvinte nu reprezintă un compliment în japoneză. A trebuit să le explic că oamenii tăi te consideră lipsit de scrupule. Că vorbesc despre tine cu teamă. Le-am spus că asta îmi place la tine. Că ai instinct ucigaş.

Mai târziu, în timp ce eu şi Yoshi aşteptam hotărârea consiliului de administraţie, i-am spus:

— Engleza ta e uimitoare. N-am avut nici cea mai mică idee.

— Engleza *mea?* Dragul meu, este foarte amabil din

partea ta să spui asta. Mi-am făcut disertaţia de masterat la Trinity College, Cambridge, pe ultimele romane ale lui Henry James. El a fost un *adevărat* maestru al limbajului.

Atunci mi-a picat fisa. Bineînţeles. Cum altfel i-ar fi făcut pe oameni să vorbească cu atât de multă libertate în prezenţa lui?

— Deci, atunci când ţi-am vorbit despre ideea pentru PictureScreen, şi tu te uitai la mine fără nicio expresie…

— Eram mut de admiraţie, Jason-san. În acel moment am realizat că eşti de-a dreptul un vizionar. I-am spus imediat lui Nakamura-san şi a insistat să vă întâlniţi în Santa Clara. Dar, din păcate, nu a fost să fie în acel moment.

În cele din urmă, am primit jobul lui Dick Hardy, şi după câteva săptămâni care ne-au mâncat nervii, când eu şi Kate am decis să nu vorbim despre subiectul respectiv, au aprobat şi sugestia mea ca sediul din SUA să rămână în Framingham.

Şi să îi mute pe cei mai buni de la Royal Meister în Framingham – cel puţin pe cei care voiau să plece din Dallas. Acum Joan Tureck lucra pentru mine şi ea împreună cu partenera ei erau fericite să se afle din nou în Boston. Şi cum rămânea cu mine?

A, da. La spital, Craig părea să mă trateze dintr-odată cu respect. Tot vorbea despre invitaţiile Entronics pe plaja Pebble, ce super fusese anul trecut când Dick Hardy îl invitase să se alăture celorlalte celebrităţi, ce tare fusese să joace golf cu Tiger Woods şi cu Vijay Singh. Probabil că eram cu capul în nori din cauza naşterii copilului, dar mi-a luat ceva timp să mă prind că bătea apropouri să primească o invitaţie şi anul acesta. Acum, că eram noul preşedinte al consiliului de administraţie al companiei Entronics, bietul Craig încerca să mă perie.

Dar am fost cât de prietenos am putut.

— Încercăm să fim mai exclusivişti anul acesta, i-am spus eu, dar sunt sigur că putem rezolva ceva. Contacteaz-o pe asistenta mea, Franny Barber. Sunt sigur că putem

aranja.

Nu pot să neg că mi-a făcut plăcere să rostesc cuvintele acestea.

Stăteam toţi în camera lui Kate, privind cum o alăptează pe micuţa Josie. În cele din urmă adormi şi asistenta o luă şi o puse în pătuţ.

Am sărutat-o zgomotos pe Kate şi i-am spus:

— Sunt însurat cu cea mai grozavă femeie, am cel mai grozav copil şi mă simt cel mai norocos bărbat din lume.

Eram aproape copleşit de emoţie.

— Parcă spuneai că omul îşi face singur norocul, spuse ea, arcuindu-şi sprâncenele.

— Cred că mi-am schimbat părerea, i-am răspuns eu încet. Uneori norocul îl face pe om.

Ethan stătea într-un colţ al camerei şi citea o carte despre gafe militare importante de-a lungul istoriei. Asta era cea mai recentă obsesie a lui. Se pare că remarca lui Kurt Semko referitoare la bătălia de la Stalingrad îi dăduse lui Ethan de gândit.

— Unchiule Jason, spuse el ridicându-şi privirea din carte. Îţi dai seama că Primul Război Mondial a început fiindcă un şofer a luat-o pe o stradă greşită?

— Ethan, îi spuse mama lui cu un ton de avertisment.

— Ethan, spuse şi Craig. Adulţii stau de vorbă.

— Pe o stradă greşită? i-am zis lui Ethan.

— Exact. Şoferul arhiducelui Austro-Ungariei a luat-o din greşeală pe o altă stradă, unde un tip îl aştepta cu un pistol, şi i-a împuşcat pe arhiduce şi pe soţia lui, şi asta a provocat un întreg război mondial.

— Nu, nu ştiam asta, i-am spus eu. Dar mă face să mă simt mai bine legat de felul în care conduc.

Kate şi Susie discutau despre bone. Kate spunea că găsise câteva candidate irlandeze promiţătoare pe site-ul ziarului *Irish Echo.* Susie îi spunea să nu angajeze decât o dădacă din Filipine. S-au tot contrazis pe tema asta o vreme şi bineînţeles că trebui să se bage şi Craig în vorbă. Bineînţeles că nu îmi păsa de unde provenea bona. Mă tot

gândeam la avertismentul lui Festino legat de cum îmi va rămâne imprimat în minte cântecul Barney, şi cum voi fi forţat să mă uit la *The Wiggles.*

Dar când începură să se contrazică în legătură cu ce fel de bonă era mai potrivită, una care să locuiască cu noi sau una care să vină doar în timpul zilei, am sărit ca ars.

— Chiar nu vreau să trăiesc sub acelaşi acoperiş cu o străină, am spus.

— Nu ar mai fi o străină o dată ce ajungem să o cunoaştem, ţinu Kate să scoată în evidenţă.

— Şi mai rău, am zis.

— Chiar vrei să ai cu cine lăsa copilul când voi doi veţi ieşi în oraş, spuse Craig. Asta era grozav în ceea ce o privea pe Corazon. Îl puteam lăsa pe Ethan cu ea tot timpul. Abia îl vedeam.

— Asta e minunat, i-am spus eu.

Eu şi Kate am făcut un schimb de priviri. Craig nu prinse sarcasmul din vocea mea.

— De câte ori începea să plângă în toiul nopţii, spuse Craig, Corazon fugea şi îi schimba scutecul, îl hrănea sau făcea orice era nevoie.

— Laptele îl puneam la frigider şi tot ce avea Corazon de făcut era să încălzească sticluţele la cuptorul cu microunde. Dar trebuie să le agiţi bine. Există de fapt un singur tip de pompiţă pentru lapte de cumpărat.

— Ştiu, spuse Kate. M-am uitat pe toate site-urile cu produse pentru bebeluşi.

— Putem să nu vorbim acum despre pompiţe pentru lapte? am spus eu. Aş vrea să ne întoarcem la discuţia legată de locuitul bonei cu noi.

— De ce? zise Kate. Hotărârea a fost luată.

— Pe naiba. Nici să nu te gândeşti.

Kate citi pe figura mea cât de hotărât eram.

— O, abia am început, spuse ea cu acel zâmbet care mă topea de fiecare dată.

— O-o, am spus eu. Tocmai mi-ai declarat război.

Mulţumiri

Corporaţia fictivă Entronics a fost constituită din fragmentele marilor concerne electronice pe care le-am vizitat şi cercetat, dar niciuna nu a fost de mai mare ajutor şi ospitalieră şi interesantă ca NEC. Divizia ei Visual Display este unul dintre cei mai mari producători de ecrane cu plasmă din lume şi totodată o companie mare şi inovatoare. Ron Gillies, fostul vicepreşedinte senior şi manager general (în prezent la Iomega), a răspuns la cele mai neaşteptate şi provocatoare întrebări ale mele, permiţându-mi să vorbesc cu numeroşi oameni de acolo, atât din secţiunea vânzări, cât şi din sectorul tehnic. Pe el şi pe deosebitul, charismaticul său succesor Pierre Richer a fost o plăcere să îi cunosc. Le mulţumesc de asemenea lui Keith Yanke, manager de produs, Plasma Displays; Patrick Malone, manager de vânzări districtual; Ken Nishimura, manager general; Bill Whiteside, de la vânzări interne; Tim Dreyer, public relations manager; şi în mod special Jennei Held. Nu m-am întâlnit cu Gordy aici, nici cu Dick Hardy, nici cu Festino, nici cu Trevor, nici cu Rifkin. În alte părţi, da. Nu la NEC. Şi dacă unele dintre faptele pe care le-am relatat au fost greşite – ei bine, de aceea se numeşte ficţiune, nu-i aşa?

Alte surse excelente în lumea vânzărilor hich-tech care mi-au dat informaţii despre cultura, mizele şi provocările existente sunt: Bob Scordino, manager zonal la Corporaţia EMC; Bill Scanell, vicepreşedinte senior la The Americas, Corporaţia EMC; şi Larry Roberts de la Plan View. Toţi au fost plăcuţi şi generoşi cu timpul acordat.

Profesorul Vladimir Bulovic de la MIT mi-a dezvăluit unele dintre detaliile remarcabilelor realizări în tehnologia ecranelor plate OLED. Mi-am permis şi unele contribuţii personale în această privinţă, bineînţeles.

Cei mai valoroşi băieţi răi au deseori nevoie de cele mai

bune surse, iar pentru Kurt Semko, am avut şansa să am propria mea echipă a Forţelor Speciale, inclusiv sergentul-major în retragere Bill Combs de la William F. Buckley Memorial Chapter din cadrul Special Forces Association, care m-a prezentat membrilor echipei; sergentul (în retragere) Rick Parziale, fost sergent al unităţii ODA 2033; şi în primul rând Kevin O'Brien, sergent First Class, care a luptat cu Grupul 20 de Forţe Speciale în Afganistan. Este evident pentru ei, dar eu trebuie să declar public Kurt Semko reprezintă indiscutabil ofiţeri dedicaţi, bravi şi geniali de la Forţele Speciale pe care i-am cunoscut, în privinţa procesului de la Curtea Marţială al lui Kurt, două surse din justiţia militară m-au ajutat enorm: David Sheldon şi Charles Gittens. Jim Dallas de la Securitatea din Dallas mi-a spus unele din secretele sale cu privire la descoperirea unor informaţii din arhivele militare. Excelenta carte a Lindei Robinson, *Maeştrii Haosului,* s-a dovedit a avea o mare importanţă prin prisma dezvăluirilor legate de Forţele Speciale.

În privinţa securităţii corporatiste, le sunt îndatorat în special lui Roland Cloutier, director al securităţii informaţiei la EMC; lui Gary Palefsky, director la Global Security la EMC. Jon Chorey de la Fidelity mi-a fost de asemenea de ajutor. Jeff Dingle de la Lockmasters Security Institute a oferit numeroase detalii referitoare la securitatea clădirilor.

În privinţa ingineriilor financiare de la Entronics, am primit mult sprijin de la redutabilul Etic Klein de la Katten Muchin Rosenman din L.A., expert în fuziuni şi achiziţii. Încă o dată, vechiul meu prieten Giles McNamee, de la McNamee Lawrence Co din Boston, m-a ajutat cu unele dintre cele mai deosebite scheme rezultate din creativitatea sa obişnuită. Darrell K. Rigby de la Bain Company din Boston m-a ajutat să înţeleg echipele de integrare-management. Şi bunul meu prieten Bill Teuber, director financiar la Corporaţia EMC, m-a ajutat în multe feluri.

Matthew Baldacci, vicepreşedinte şi director de marketing la St. Martin's Press, merită menţionat cu prisosinţă în cadrul acestor mulţumiri. Nu numai că a fost un suporter constant cu un rol esenţial la editorul meu, ci şi un sfătuitor avizat în privinţa baseballului şi softballului, elemente importante în cadrul acestei cărţi. Îi mulţumesc şi lui Matt Dellinger de la *The New Yorker,* care, printre altele, este managerul echipei de softball a ziarului. Îi adresez mulţumiri speciale prietenului meu Kurt Cerulli, antrenor de softball şi expert în baseball, pentru că mi-a sugerat numeroase stratageme de softball şi a fost sigur că le-am înţeles. Daniel A. Russell, de la Departamentul de Ştiinţă şi Matematică al Universităţii Kettering, mi-a oferit sfaturi cu privire la aranjarea unei bâte de softball. Dan Tolentino de la Easton Sports mi-a explicat construcţia bâtelor de softball.

Gregory Vigilante, de la Centrul de Comandă, Cercetare, Dezvoltare şi Inginerie al Armatei SUA, m-a ajutat să înţeleg cum stătea cu scăderea rezistenţei unui material metalic cauzată de contactul cu un material topit. Toby Gloekler, de la Compania de Reconstrucţia Coliziunilor, m-a ajutat în faza finală a cercetărilor mele, printr-un artificiu ingineresc, spunându-mi cum poate fi realizat un accident auto aproape de nedetectat. Le mulţumesc, de asemenea, investigatorului de accidente Robert W. Burns; sergentului Stephen J. Walsh de la Departamentul de analiză şi reconstituire a Coliziunilor din cadrul Poliţiei statului Massachusetts; agentului Mike Banks de la Poliţia statului Massachusetts şi sergentului Mike Hill de la Departamentul de Poliţie din Framingham, Massachusetts. Detectivul pensionar Kenneth Kooistra, care a lucrat la poliţia din Grand Rapids, m-a ajutat în privinţa unor detalii criminalistice.

În ceea ce priveşte sarcina şi placenta previa, adresez mulţumirile mele doctorului Alan Decherney, profesor de obstetrică şi ginecologie la Şcoala de Medicină David Geffen, UCLA; şi lui Mary Pat Lowe, asistentă la camera de

urgenţă a Spitalului General Massachusetts.

Le sunt recunoscător, ca întotdeauna, unor surse pe care le-am utilizat pe termen lung, în special lui Harry „Skip” Brandon, de la Smith Brandon din Washington D.C., şi indispensabilului meu expert în arme Jack McGeorge de la Grupul de Siguranţă Publică din Woddbridge, statul Virginia. Fostul meu cercetător Kevin Biehl m-a ajutat din nou cu unele investigaţii întreprinse în ultimul moment.

Aş dori să mulţumesc încă o dată editorului meu, St. Martin’s Press. Continuă să creadă în mine şi mă sprijină în procesul de concepere a cărţilor cu un entuziasm extraordinar, pe care mă pot baza. Cu riscul de a lăsa nemenţionaţi oameni importanţi, îi pomenesc în mod deosebit pe preşedintele şi editorul Sally Richardson; John Sargent, preşedinte al consiliului de administraţie la Floltzbrinck UŞA; Matthew Shear, vicepreşedinte şi editor la diviziile SMP; directorul de marketing Matt Baldacci; Ronni Stolzenberg de la marketing; directorul de publicitate John Murphy; Gregg Sullivan şi Elizabeth Coxe de la publicitate; Brian Heller de la vânzări; George Witte; Christina Harcar; Nancy Trypuc; Alison Lazarus; Jeff Capshew; Andy Lecount; Ken Holland; Tom Siino; Rob Renzler; Jennifer Enderlin; Bob Williams; Sofrina Hinton; Anne Marie Tallberg; Mike Rohrig; şi Gregory Gestner; iar de la Audio Renaissance, Mary Beth Roche, Joe Meneely şi Laura Wilson.

Keith Kahla, editorul meu, merită setul propriu de mulţumiri. Îţi mulţumesc, prietene, pentru tot ce ai făcut. Eşti cu adevărat cel mai bun.

Agentul meu, Molly Friedrich, de la Agenţia Aaron Priest, a fost la fel de minunată ca întotdeauna; ca suporter, protector şi cititor incisiv. Îi adresez mulţumirile mele şi lui Paul Cirone de la agenţie.

Soţia mea, Michele Souda, a fost un cititor valoros şi editor al manuscrisului. Nu numai că fiica noastră, Emma, a trebuit să se descurce cu absenţa aproape permanentă a tatălui său în timpul lunilor în care a scris *Instinctul*

ucigaş, dar obsesia ei pentru baseball a inspirat o parte importantă a acestei cărţi.

Şi, în cele din urmă, fratelui meu, Henry Finder, director editorial la *The New Yorker:* mi-ai asigurat spatele, cum se spune (dar nu erai obligat să o faci). De la geneza cărţii până la publicare, ai fost de nepreţuit. Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns.